

Giới thiệu Tái Thế Làm Phi

Thể loại: Ngôn tình cổ đại, trùng sinh, sủng

Độ dài: 53 chương

Edit: Liệt Hỏa Các

Beta: Mạc Y Phi, Từ Thanh

Mạnh Uyển ở đời trước là đích nữ nhà thừa tướng nhưng lại vì tình yêu nam nữ mà hủy hôn ước với tam điện hạ, lại cùng với môn khách Tô Ký Trần xuất thân bần hàn mà bỏ trốn.

Cứ nghĩ sẽ có cuộc sống hạnh phúc nào ngờ lại bị hành hạ. Mẹ chồng ghét bỏ, luôn miệng trách móc nặng nề, nàng lại chẳng mang thai nổi, còn bị áy thiếp đuổi cổ ra khỏi nhà phu quân, mỗi một việc xảy ra đều khiến lòng nàng dần nguội lạnh. Chịu đựng đến lúc chỉ còn hấp hối, nàng mới biết người luôn âm thầm bảo vệ, giúp đỡ cha mẹ nàng lại chính là Tam điện hạ đã bị nàng vứt bỏ.

Trùng sinh sống lại, nàng thế tuyệt đối sẽ không đi lầm đường như kiếp trước, nhất định phải hiếu thảo với cha mẹ, hết lòng yêu thương nam nhân tốt bụng kia...

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mùa đông năm nay vô cùng lạnh giá, Mạnh Uyển nằm trong cái chăn ấm áp. Thoảng chút, nàng cho rằng mình đã trở về quãng thời gian lúc tám, chín tuổi.

Nàng còn nhớ rõ Tam điện hạ một thân áo trắng, đầu đội ngọc quan vô cùng anh tuấn.

Đôi mắt hân hạnh đến động lòng người, giọng nói dịu dàng, ôn nhu.

Hắn luôn nhìn nàng tràn đầy cung chiều, sủng nịnh, dường như hắn cảm thấy nàng bụng trà rót nước rất mệt mỏi.

Mạnh Uyển không biết vì sao bây giờ lại nghĩ đến Triệu Sâm, hay lòng nàng vẫn chưa thật sự quên được hắn.

Nếu không nàng sẽ không kháng cự việc viên phòng với Tô Ký Trần, đối xử với hắn cũng lạnh lùng và mang đầy ai oán.

Năm ấy ngày ấy, mặt trời rực rỡ như lửa, nàng còn là một thiếu nữ ngồi trong kiệu, dự định đến Thư Họa Trai lựa chọn một ít bút mới, nàng vốn không thích khoa trương, càng không muốn làm phiền chủ quán đưa đồ vào phủ, nhưng sau này nàng đã cực kỳ hối hận tại sao khi đó mình không ở yên trong nhà mà lại muốn đi ra ngoài đến vậy.

Nếu như nàng không đi ra ngoài, nàng cũng sẽ không nhìn thấy cảnh tượng làm cho mình hận không thể quay ngược thời gian trở lại.

Đó là Thư Họa Trai lớn nhất kinh thành, phần lớn văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) trong cung đều được lựa chọn từ nơi này, có thể thường xuyên nhìn thấy vương tôn quý tộc đến đây, cho nên Triệu Sâm xuất hiện ở đó là rất bình thường.

Chẳng qua Mạnh Uyển không ngờ tới, người đàn ông luôn dùng thái độ lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh cũng có thể đi lựa chọn trang sức cùng nữ nhân. Nàng nắm chặt khăn tay, nhìn hắn vì nữ tử bên cạnh mà dốc lòng giải thích nguồn gốc của một bức họa, tay kia lại bất giác nắm lấy rèm cửa.

Sức lực của nàng rất lớn, thoảng cái rèm cửa đã bị nàng kéo đứt, hạt châu trong suốt rơi đầy mặt đất, giống như tiếng lòng của nàng vậy.

Đến bây giờ, Mạnh Uyển vẫn còn nhớ rõ, khi đó toàn bộ người trong phòng đều nhìn về phía nàng, Triệu Sâm cũng nhìn thấy nàng, hiếm khi hắn lộ ra vẻ mặt sững sờ như vậy, nhưng nàng đã kịp chạy đi trước khi hắn đuổi theo.

Cứ như thế, một Mạnh Uyển thương tâm đã động lòng bởi lời nói đường mật của Tô Ký Trần, môn khách phủ Thừa Tướng: “Một đời một kiếp một đôi.” rồi hồ đồ cùng hắn bỏ trốn.

Kết quả là nàng bị người ta vứt bỏ phải lưu lạc đến bây giờ, hơn nữa còn bị đuổi ra khỏi nhà, cuối cùng chết một cách thê thảm.

Mạnh Uyển cười đau khổ, từ cổ họng tràn lên một cổ nhiệt, nàng kịch liệt ho khan, thân thể run rẩy như muốn rụng rời, chương quay trông coi bên ngoài lập tức đẩy cửa vào, sau lưng là đại phu vừa ra ngoài không lâu.

“Nha đầu Tiểu Mạnh này, sao lại ho khan rồi?”

Tuổi tác chừng quảy đã lớn, mà tuổi của Mạnh Uyển và con gái ông cũng không chênh lệch là bao, nên khi thấy nàng như thế, ông đau lòng vô cùng. Mắt rung rung, ông khẽ nói: “Nha đầu này thật sự quá đáng thương, trơ trọi lẻ loi một mình, còn phải chịu cực khổ như vậy...Aizz...”

Vành mắt Mạnh Uyển đỏ ửng, cổ nở nụ cười, nàng muốn an ủi chừng quảy một chút, nhưng vừa mới mở miệng liền phun ra một ngụm máu.

Đại phu và chừng quảy thoáng nhìn nhau, lắc đầu thờ dài, cùng lui ra ngoài.

Mạnh Uyển nhìn vũng máu trên mặt đất, khẽ tựa vào tường, bức tường lạnh lạnh, mồ hôi nhỏ giọt thấm đẫm lưng làm nàng càng lạnh hơn.

Mạnh Uyển cảm thấy tuy hiện giờ nàng còn một chút sinh khí, nhưng lại như người đã chết. Nàng chết dần chết mòn giữa những giằng xé của sự áy náy và hối hận, chết trong sự vô tận của thời gian.

Tất cả những chuyện xảy ra lúc nàng là một cô thiếu nữ giờ chỉ là một giấc chiêm bao, khi ấy nàng không cần phải lo được lo mất, không phải để ý bất cứ chuyện gì, nàng có thể tùy hứng, ích kỷ, bởi phía sau có rất nhiều người yêu thương, bảo vệ nàng.

Nhưng hiện tại thì sao? Tất cả đều do nàng gây ra, cho dù là chịu khổ, thì cũng là nàng chịu.

Tầm mắt Mạnh Uyển dần dần mờ hồ, cánh tay nàng vắt trên giường, mê man nhìn lên, chờ đợi tính mạng mình đang trôi đi từng chút một, mang theo cả sự tiếc nuối vô hạn của nàng.

Mà tiếc nuối lớn nhất của nàng không ai khác ngoài Triệu Sâm. Sau khi bị đuổi ra khỏi Tô gia, nàng nghe nói, Tam điện hạ được lập làm thái tử vẫn chưa cưới thái tử phi, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có. Vậy thì tất cả những gì nàng chứng kiến ở Thụ Hoạ Trai ngày ấy đều là sự hiểu lầm.

Vì một hiểu lầm nho nhỏ mà nàng đã bỏ lỡ hắn. Cho nên rơi vào kết cục như ngày hôm nay đều là báo ứng của nàng.

Mạnh Uyển không rõ đây có phải là ảo tưởng của nàng trước khi chết hay không? Cho dù chỉ là ảo tưởng cũng được, nàng cũng đã mãn nguyện rồi.

Nàng nghe thấy cửa phòng mở toang, tiếng bước chân vội vàng truyền đến, có người vội vàng nắm lấy tay nàng, mang theo hơi lạnh của những bông tuyết ngoài trời.

Mạnh Uyển hơi mở mắt, khiếp sợ nhìn về phía người nắm tay nàng. Nàng biết, có lẽ mình đang hồi quang phản chiếu⁽¹⁾, nhưng nàng vẫn thấy rõ, nhìn xem người này là ai?

(1) Hồi quang phản chiếu (回光返照) là tên thường gọi của hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời

Là Triệu Sâm!

“Xin lỗi.” Triệu Sâm mở miệng liền nói xin lỗi, “Thực xin lỗi.” Hắn thở dài, hai đầu lông mày nhíu lại thật u sầu, thống khổ. Bản thân hắn lại tràn ngập tự trách và áy náy. Triệu Sâm ngồi bên giường ôm nàng vào lòng, gọi tên nàng, “Uyển Uyển... Uyển Uyển... Thực xin lỗi.”

Đã bao lâu rồi không có ai gọi nàng là Uyển Uyển?

Nước mắt Mạnh Uyển rơi như mưa, nàng đã không còn sức để hỏi hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi thâm sơn cùng cốc này, nàng muốn đưa tay chạm vào hắn nhưng không thể, nàng vô lực rơi lệ, gương mặt tràn đầy vẻ hối hận và không cam lòng, nàng nghẹn ngào nói: “Ta rất hối hận...”

Triệu Sâm trầm mặc đỡ cơ thể mệt mỏi của nàng, bàn tay thô ráp của nàng và bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn tạo nên hình ảnh đối lập rõ rệt. Nàng cực kỳ bi thương buông tay ra, từ trong lồng ngực hắn từng chút một trượt xuống, trong đầu hiện lên một mảng trắng xóa.

Giữa không gian hỗn loạn, nàng dường như thấy chừng quảy và đại phu bước vào cửa, Triệu Sâm trách cứ bọn họ, hắn nói: “Ngươi là Viện Phán⁽²⁾ của viện Thái Y, tại sao lại không nghĩ ra cách cứu nàng?”

(2) Viện Phán làm công việc ghi chép sổ sách, công văn của viện Thái Y

Chừng quảy ở một bên thấp giọng khuyên ngăn: “Điện hạ bớt giận, nha đầu Tiểu Mạnh ưu tư thành bệnh, nàng...”

Lời nói phía sau nàng không nghe rõ, thì ra, người mà nàng tưởng là vị lang trung đã hồi hương lại là Viện Phán của viện Thái Y, còn chừng quảy, người thu nhận và chiếu cố nàng, cũng có quan hệ với Triệu Sâm.

Nghĩ lại thì, sau khi nàng từ bỏ hôn ước với hắn rồi bỏ trốn cùng Tô Ký Trần, phủ Thừa Tướng không bị Hoàng Đế trách tội, cũng không có ai phải người đuổi theo, có lẽ là do hắn chẳng?

Mạnh Uyển mở miệng, nhưng không nói nên lời, đôi mắt vô thần từ từ khép lại.

Nàng hối hận, thật sự rất hối hận.

Ngoài trời lạnh giá, nhưng nàng cảm thấy chỉ cần nằm trong lòng hắn, ngay cả trái tim cũng ấm áp vô cùng, giống như sinh mệnh của nàng vẫn còn nguyên vẹn.

Mạnh Uyển biết, nàng không xứng có cơ hội được sống lại lần thứ hai. Vậy thì trước khi chết, hãy để nàng mơ giấc mộng được bên hắn đến bạc đầu đi.

Cả cuộc đời nàng kết thúc thảm bại như thế. Mạnh Uyển chỉ dám trông mong ở trong mộng, nếu thế gian thật sự có kiếp sau, nàng hy vọng bản thân sẽ không lãng phí nước mắt, tình cảm và cả tuổi xuân trên người Tô Ký Trần.

Mạnh Uyển chết. Kiếp này do nàng ngốc mà chết.

Từ lúc vào cửa đến giờ, Triệu Sâm như đang trong giấc mơ. Hắn thấy Mạnh Uyển thoi trẻ xinh đẹp vô song, ngồi bên giường vẫy tay với hắn. Nhưng giờ đây, hắn chợt tỉnh mộng.

Nhưng hắn nguyện ý nằm mãi trong giấc mộng ấy, chỉ cần nàng vẫn nằm trong lòng hắn, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Hắn còn nhớ năm đó, ngoài cửa Thụ Họa Trai, hắn không phải không muốn đuổi theo nàng, chỉ là lúc ấy nàng đã đi rồi. Hắn cứ đứng một chỗ nhìn theo hướng nàng rời đi, tóc đen bay tán loạn và vẻ mặt lạnh nhạt tựa một bức tượng ngọc được chạm khắc công phu.

Có lẽ đây chính là số mệnh, ông trời nhất định muốn bọn họ phải bỏ lỡ nhau, dù cố gắng thế nào cũng vô ích.

Chữ ‘tình’, Triệu Sâm vốn thấy nó rất nhạt. Đó là thứ mà dù ta có cách xa hay gần thì nó đều dễ dàng làm bản thân ta bị thương, lưỡng tình tương duyệt (3) còn không bằng tương kính như tân (4). Cho nên đối với Triệu Sâm, bất kì ai có tình cảm sâu nặng với hắn đều chỉ là phù du.

(3) *Lưỡng tình tương duyệt (两情相悦)* chỉ hai người cũng có cảm tình sâu nặng với đối phương.

(4) *Tương kính như tân (相敬如宾)* ý chỉ vợ chồng tôn trọng nhau như khách quý đến nhà.

Nhưng giờ phút này, Triệu Sâm ôm lấy cơ thể đang mất dần đi độ ấm của Mạnh Uyển. Hắn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ bên cạnh, bầu trời xanh thăm thẳm cùng những áng mây phiêu bồng có thể coi là tuyệt đẹp.

Nếu như có thể quay trở lại, hắn nhất định sẽ không suy nghĩ rằng: “Nếu nàng lớn lên không thay lòng đổi dạ thì bọn họ sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau”.

Hắn nhất định sẽ không thuận theo ý nàng, cho rằng nàng thích Tô Ký Trần mà chịu nhường bộ, làm cả đời nàng đặt sai chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Lúc Mạnh Uyển tỉnh lại lần nữa đã thấy bản thân đang ngủ ở khuê phòng của chính nàng thời thiếu nữ.

Mạnh Uyển ngạc nhiên phát hiện, người vốn dĩ đã phải mang theo tất cả mọi oán niệm rồi biến mất như nàng lại được trở về khoảng thời gian trước khi xuất giá.

Đã sống qua một đời, nhân sinh của nàng đúc kết ra được tám chữ: “Sống mà hồ đồ sẽ chết vì uất ức”.

Dù là cùng phu quân cử án tề mi (1), hay là cùng mẹ chồng vạch lá tìm sâu, trên mặt đều là tâm ý tương thông, sau lưng đầu trí.

(1) *Cử án tề mi (举案齐眉)*: Đời Đông Hán, bà “Mạnh Quang” 孟光 dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đôi đôi như khách quý)

Như vậy thật sự rất khó coi.

Mạnh Uyển là con gái dòng chính của đương kim Thừa Tướng, kinh tài diễm tuyệt thiên hạ đều biết, vốn định gả cho Tam điện hạ Triệu Sâm, mỹ nam quyền lực nhất thiên hạ.

Đây cũng được coi như một giai thoại. Nào biết, vung tay một cái, nàng đã tay không tác lựa mà bỏ trốn cùng môn khách của phủ Thừa Tướng.

Thế nhưng Tam điện hạ lại vô cùng rộng lượng không chấp với bọn họ. Chẳng những không truy cứu việc Mạnh Uyển từ hôn, ngược lại còn khuyên Thừa Tướng nín bi thương để chuyện thuận theo tự nhiên, nhanh chóng tha thứ cho Mạnh Uyển, nếu không đến lúc nàng sinh em bé, ông có muốn làm tổ phụ thì cũng đã quá muộn rồi.

Lại nói đến Mạnh Uyển và Triệu Sâm, thật ra bọn họ cũng không thân mật lắm. Tuy rằng hai người đã sớm có hôn ước, nhưng số lần gặp mặt có thể

đếm trên đầu ngón tay và hầu hết những lần Mạnh Uyển nhìn thấy Triệu Sâm đều là lúc hắn dùng bộ mặt nghiêm túc nặng nề trách móc thuộc hạ và phụ thân nàng.

Hắn là loại người có thể đối xử với mọi người bình đẳng như nhau. Cũng chính vì hắn công chính liêm minh và có thủ đoạn mạnh mẽ mà được Hoàng Đế yêu thích vô cùng, chỉ hận không thể nhường ngôi lại cho hắn ngay tuổi trung niên. Nhưng Tam điện hạ lại là người hiểu thuận một cách cố chấp, trừ phi hoàng đế thật sự già rồi, nếu không dù thế nào, hắn cũng không chịu sớm tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, lại càng không hứng thú với vị trí Thái Tử.

Mạnh Uyển thật sự không thể nhìn thấu nam nhân này, cũng đã biết mình không thể tuyệt đối khống chế được hắn, cho nên nàng không muốn nói chuyện cưới hỏi với hắn, mãi cho đến khi nàng gặp Tô Ký Trần.

Tô Ký Trần đối xử với nàng rất tốt, tuần tú lại có tài văn chương nổi bật. Hắn chính là điển hình cho tuổi trẻ tài cao, chỉ có điều không có chí, không có đường làm quan.

Thừa Tướng đại nhân tiếc nhân tài, giữ Tô Ký Trần lại như môn khách, không biết là đã dẫn sói vào nhà, quấy rầy cả nửa cuộc đời thanh tịnh của chính mình.

Mạnh Uyển và Tô Ký Trần sau khi bỏ trốn cũng đã chịu nhiều đau khổ, sau khi hai người chính thức ở bên nhau mới phát hiện ra môn đăng hộ đối thật sự rất quan trọng. Mẫu thân Tô Ký Trần đã vụng trộm bán sạch tất cả trang sức Mạnh Uyển mang từ nhà, còn giữ hết tiền, đến con trai của bà cũng giam giữ đến không ra hình người.

Về sau, Mạnh Uyển hai năm trôi qua vẫn không có con, bà bắt Tô Ký Trần cưới thêm thiếp, tiểu thiếp kia cũng là hồ ly tinh, không bao lâu đã mang thai, còn chia rẽ quan hệ của Mạnh Uyển và Tô Ký Trần.

Mạnh Uyển y vào thân phận mình, không so đo với nàng ta. Nàng chẳng ngờ rằng đi nhằm một bước khiến nửa đời sau của nàng thê thảm vô cùng.

Mạnh Uyển bị tiểu thiếp kia hãm hại, chỉ trích nàng mưu toan hại chết đứa bé. Nàng tức giận cãi nhau với Tô Ký Trần một trận rồi bị hắn đuổi khỏi nhà.

Dường như hắn không ngờ, hắn đã từng hứa hẹn —— “Một đời một kiếp một đời người.” với nàng, nhưng cuối cùng có nam nhân nào làm được?

Sau khi rời khỏi Tô Ký Trần, Mạnh Uyển chưa từng trở lại phủ Thừa Tướng. Nàng biết nếu nàng trở về, phụ thân nhất định sẽ không bỏ mặc nàng, nhưng nàng không còn mặt mũi để gặp phụ thân nữa.

Lúc chết, nàng đã rất hối hận, hối hận bản thân tùy hứng tự cho là mình thông minh. Nếu như Mạnh Uyển chịu gả cho Triệu Sâm, nàng cũng không liên tục mắc sai lầm, để rồi phải rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Nhưng dù có hối hận hay oán trách thì việc cũng đã xảy ra, làm sao thay đổi được nữa, nàng chỉ có thể ôm hận mà đi, không thể tiếp tục số mệnh ở kiếp này.

Nàng đâu biết, khi mở mắt ra lần nữa, tất cả như một giấc mộng Hoàng Lương(2), nàng sẽ được làm lại lần nữa?

(2) Mộng Hoàng Lương (黄粱一梦) Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Khi tỉnh lại mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ở đây tác giả muốn nói đời trước của Mạnh Uyển chỉ như một giấc mộng ngắn ngủi

Năm Mạnh Uyển gặp Triệu Sâm, nàng mới tám tuổi.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Sâm là ở đình thủy tạ Điều Lan Ngọc Thế, trong ngày xuân có chút gió lạnh nàng mặc một chiếc váy phong phanh chạy trốn, bước chân linh hoạt lạ thường, váy xanh nhạt như tranh vẽ xuyên thẳng qua hành lang, cùng với gió thổi bay mằm liễu xanh mới chớm, nhìn từ xa như tiền cảnh Dao Trì khiến người ta không thể rời mắt.

Chỉ là, nha hoàn đuổi theo sau lưng nàng làm cảnh sắc mất đi vài phần duyên dáng, bọn họ xách váy đuổi theo Mạnh Uyển đến nỗi mặt đỏ tới tận mang tai, đôi mắt không dám rời khỏi cô bé chạy phía trước. Nếu tiểu thư không may xảy ra chuyện, sợ rằng các nàng cũng không giữ nổi cái đầu.

Phải biết rằng, cô bé này chính là hòn ngọc quý trên tay Thừa Tướng, phu nhân của Mạnh thừa tướng qua đời chỉ để lại một đứa con gái, ông hận không thể đem bảo bối này giấu trong tim, ai cũng không cho nhìn.

Không ngừng chạy lại làm cho tiểu Mạnh Uyển toàn thân tràn đầy mồ hôi, nàng quay đầu lại nhìn những động tác buồn cười của bọn nha hoàn, tiếng cười khanh khách êm tai tựa chuông bạc.

Thế nhưng nàng quá đắc ý, vừa mới chê cười người khác, bản thân lại không may gặp báo ứng, sợ ý bước hụt, thẳng tắp từ trên cầu ngã xuống.

“AAAA..! Tiểu thư!!”

Bọn nha hoàn hoảng sợ xông lên phía trước, không biết rằng càng sốt ruột lại càng xảy ra nhiều vấn đề, cuối cùng không người nào có thể giữ chặt nàng, ngược lại còn ngã thành một đống, thất bại toàn bộ.

Mạnh Uyển sợ hãi, thân thể non nớt của nàng dường như không có sức nặng, chỉ cần gió lớn một chút liền có thể bay lên, cơ thể mất thăng bằng cùng

tiếng hét của nha hoàn làm cho nàng có chút ngỡ ngàng, thầm nghĩ lần này nghịch ngợm lại gặp chuyện không may, có lẽ về sau không thể chơi nữa, thật là đáng đời.

Ngay khi Mạnh Uyển sắp rời xuống hồ, trên mặt hồ bỗng nhiên gợn sóng, mặt trời sáng lạn chiếu xuống, một thiếu niên tóc đen, đầu đội kim quan đang Lăng Ba đập nước mà đến, ôm chặt Mạnh Uyển vào trong ngực, an toàn mang nàng trở lại mặt đất.

Mạnh Uyển sững sờ ngẩng đầu lên, nam tử cứu nàng cũng cùng lúc cúi đầu xuống, hai người bốn mắt nhìn nhau, dung mạo hấn trong trẻo tái nhợt ngược sáng, vài tia tóc rối bời xẹt qua khuôn mặt của hấn, lại có khí chất vương giả trời sinh, vô cùng tao nhã, khiến nàng không thể quên.

“Cái lan can này thật nguy hiểm, hôm nào phải bảo thừa tướng làm một cái tốt hơn, nếu con gái hấn không may ngã xuống thì sao?”

Thiếu niên để Mạnh Uyển đang ngăn người theo dõi hấn xuống đất, giọng nói biếng nhác, trầm thấp dễ nghe như tơ lụa, khoe miệng hơi nhếch hiện ra dáng cười nhìn vô tình lại như cực kỳ đa tình.

Mạnh Uyển ngửa đầu nhìn hấn, hấn rất cao, chỉ chừng mười chín, hai mươi tuổi, kim quan buộc chặt khiến mái tóc dài càng trở nên đen mượt như thác nước, găm Vân vãn tuyết trắng làm nổi bật dáng người thon dài cao ngất, càng làm hấn trở nên tuấn mỹ. Làn da trắng muốt như ngọc, đôi mắt đen như mực, trên người còn mang theo hương hoa nhài nhàn nhạt, nàng hít một hơi liền cảm thấy vô cùng an tâm, hấn...

Môi hấn mỏng mà gọn, cùng hợp lại có thể thấy hàm răng trắng muốt chỉnh tề.

Hấn cười hỏi: “Đang nhìn gì thế?”

Hấn sùng nịch đưa tay lên xoa đầu thiếu nữ, Mạnh Uyển không vui nhăn mày lại, cầm tay hấn cong miệng lên.

“Đừng xoa đầu ta, ta không còn là trẻ con nữa.”

Thiếu niên lơ đãng cười, từ trong tay áo lấy ra một cuốn tranh gỗ, đưa cho nàng xong liền chấp tay cáo từ, gió thanh mát thổi qua, lúc hấn quay người, ngọc bội màu trắng vắt bên hông anh dừng xuất trần, như hạc giữa trời mây.

Mạnh Uyển vội vàng mở tranh gỗ ra, đó là hình ảnh nàng chạy xuyên qua hành lang đình thủy tạ rất sống động được họa lại trên giấy, nàng ngăn người một lúc, tò mò hỏi nha hoàn bên người: “Đó là ai vậy? Hình như ta chưa thấy hấn trong phủ lần nào?”

Nha hoàn híп mắt nhìn về phía hấn, đảo mắt đã không thấy bóng dáng, cung kính nói: “Người tiểu thư nói... nếu nô tì không nhìn lầm... hấn là con thứ ba của đương kim thánh thượng, Tam điện hạ Triệu Sâm.”

Triệu Sâm

Mạnh Uyển nắm cuộn tranh gỗ, đôi mắt như thu thủy khẽ nhắm lại, lúc ấy nàng không biết rằng, sau này nàng sẽ cùng hấn dây dưa với nhau.

Thời gian như đưa trôi, chớp mắt Mạnh Uyển đã mười hai tuổi, bóng dáng xinh đẹp nói mình không phải trẻ con năm đó đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Chỉ ba năm nữa, qua lễ cập kê là nàng có thể lập gia đình.

Mạnh thừa tướng đã sớm vì con gái cưng mà xem xét rất nhiều vương hầu ưu tú, rồi ông lại có cảm giác, người nào cũng không xứng với nữ nhi của mình, vì vậy liền gác hết lại.

Hôm nay, Mạnh Uyển ăn mặc cực kì xinh đẹp, như vừa từ trong tranh bước ra, đoan trang khép hai tay lại, ngồi cạnh Mạnh thừa tướng, những người xung quanh ném ánh mắt hứng thú mập mờ về phía nàng nhưng đều bị nàng vô tình ném hết về, trực tiếp làm cho những người nhìn lên nàng ngán ra.

“Uyển nhi.” Mạnh thừa tướng không đồng ý gọi nàng một tiếng, Mạnh Uyển lúc này mới không tình nguyện cúi thấp đầu xuống, ngăn người nhìn chăm chăm tay của mình.

Hôm nay là ngày hoàng tử thứ ba mà Hoàng Thượng sùng ái nhất, Triệu Sâm, chiến thắng trở về, Hoàng Thượng vì nhi tử có ý sắp xếp tiệc rượu tẩy trần mời khách từ phương xa đến uống rượu, văn võ bá quan đương nhiên không thể bỏ lỡ, phải đến chúc mừng.

Mạnh Uyển chán chường quét mắt nhìn chung quanh, tiệc rượu cũng bắt đầu được một lúc, Hoàng Thượng và mọi người đã đến, vị Tam điện hạ này sao vẫn chưa thấy mặt?

Sau một năm nhận ân cứu mạng của Triệu Sâm, Mạnh Uyển gần như không gặp lại hấn. Triệu Sâm bận rộn hơn so với phụ hoàng của mình, việc triều chính và học hành luôn bận bịu, cho dù có đến phủ Thừa Tướng, cũng ở thư phòng nghị sự với phụ thân, nàng vội vàng đuổi theo cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng hấn rồi đi.

Mạnh Uyển tuyệt nhiên không kể về mối tình đầu của mình cho bất kì ai, nàng cảm thấy rất mất mặt, hơn nữa rất ngượng, dù sao Triệu Sâm lớn hơn nàng mười tuổi, hiện tại nàng mới mười hai, nhưng hấn đã hai mươi hai tuổi rồi.

Qua ba tuần rượu, Triệu Sâm mới khoan thai bước đến, dưới ánh trăng, tóc đen, áo đen, đôi mắt trong vắt, tuấn tú như quỳnh lâm ngọc thụ.

“Vì vừa quay lại kinh, thay chiến bào rồi mới đến dự tiệc cho nên có chút chậm trễ, mọi người cũng không nên trách Tam điện hạ.”

Đi theo Triệu Sâm còn có chủ soái, hắn không tiếc lời ca ngợi Triệu Sâm, Triệu Sâm không từ chối, nhàn nhạt gật đầu tiếp nhận, không nhiều lời, ngồi xuống hành lễ, mời rượu với Hoàng Thượng, sau đó liền trầm mặc không nói chuyện.

Đôi mắt Mạnh Uyển không gọn sóng như tất cả nữ nhi quan lại, Triệu Sâm như lơ đãng ngẩng đầu lên chống lại tầm mắt của nàng. Cái nhìn ấy khoa trương, chói mắt, trên mặt hắn lại không thể hiện ra chút cảm xúc nào, nhưng con ngươi đen nhánh của hắn chắc chắn đang lóe sáng.

Trong đêm tối, ánh trăng lấp lờ, hai người xa xa đối mặt, đôi mắt lấp lánh sáng lên.

Mạnh Uyển đỏ mặt, lập tức quay đầu nhìn về phía khác, phút chốc lại không nhìn được nhìn lại, nhưng Triệu Sâm đã thu hồi ánh mắt, chuyên chú lắng nghe đồng liêu ở bên cạnh đang nói gì đó, ánh đèn cung đình sắc sở chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của hắn, hắn không nhìn bất kì kẻ nào, cả buổi chỉ đáp lại ánh mắt nàng một cái.

Chẳng biết tại sao, chuyện này lại làm Mạnh Uyển không nhìn được mà vui vẻ. Mà nàng vui vẻ, rất nhiều người nhìn thấy, trong đó có cả Hoàng Thượng mặt đầy vẻ chế nhạo.

Hoàng Thượng vốn muốn trêu ghẹo Mạnh thừa tướng vì chọn con rể như chọn trạng nguyên. Ông liền hỏi Mạnh Uyển: “Uyển Uyển sao nhìn chăm chăm vào Tam điện hạ của trẫm thế? Chẳng lẽ Uyển Uyển mắt cao hơn đầu của chúng ta lại chọn trúng Sâm nhi của trẫm?”

Mạnh thừa tướng về râu cười cười, yêu thương nuông chiều nhìn con gái bảo bối của mình, ông nghĩ rằng Mạnh Uyển sẽ thẹn thùng, nhưng nàng rõ ràng rất tinh táo, nàng thậm chí còn đồng ý nói: “Nếu thần nữ nhìn trúng, Hoàng Thượng sẽ mang Tam điện hạ hứa gả cho thần nữ làm phu quân sao?”

Hoàng Thượng khẽ giật mình, có chút hăng hái nói: “Chuyện đó đương nhiên là được, nhưng lời nói của Uyển Uyển không được đúng lắm, phải là người gả cho Sâm nhi làm phi, không phải Sâm nhi hứa gả cho người làm phu quân. Nữ tam tông tử đức, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ.”

Mạnh Uyển nhũn mày, có hơi không thích cái thuyết pháp này, nàng vốn rất hiếu thắng, chưa bao giờ cảm thấy trong tương lai nữ nhân phải dựa vào nam nhân mà sống, cũng không tiếp thu cái gọi là hôn nhân môn đăng hộ đối, nhưng nhìn về mặt Tam điện hạ cũng không coi trọng những lời này, nhất thời tính hiếu thắng của nàng lại nổi lên.

Mạnh Uyển từ từ nhìn về chỗ của Triệu Sâm, nàng nghiêm túc nhìn bộ dạng hắn nở nụ cười trêu chọc, hắn cười rất đẹp, ôn hòa lại nhã nhặn, môi mỏng khẽ nhếch nhẹ, khiến cho người ta cảm thấy rất dịu dàng.

“Nhất ngôn cửu đỉnh.” (3)

(3) *Nhất ngôn cửu đỉnh: một lời nói ra nặng như sức nặng của 9 cái đỉnh, khó thay đổi. Đỉnh ngày xưa là một thứ khá nặng, người có sức mạnh nâng được 1 đỉnh đã được gọi là lực sĩ.*

Vì vậy nàng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Con người ta khi sống được nửa đời thường hối hận với quyết định nào đó trong quá khứ, vì vậy sẽ dùng nửa đời còn lại để bù đắp cho quyết định sai lầm đã phạm phải.

Kiếp trước, tại tiệc rượu chấp nhận ý chỉ tứ hôn tự thân cầu xin của mình với Tam điện hạ, Mạnh Uyển rất nhanh đã bắt đầu hối hận.

Nàng càng lớn lên càng cảm thấy, ngăn cách giữa nàng và Triệu Sâm là son hải bốn phương.

Không chỉ là mười tuổi chênh lệch, nàng còn cảm thấy giữa hắn với nàng là cảm giác xa cách gì đó không thể nói thành lời.

Cho tới bây giờ, hắn tựa như không thật sự xem nàng là nữ nhân sẽ kết hôn trong tương lai mà chỉ xem nàng là một đứa trẻ chưa lớn. Hắn luôn bày ra bộ dạng trưởng bối, tình cảm giành cho nàng càng giống của phụ thân, không giống tình nhân. Ở hắn, nàng không hề cảm nhận được chút biểu hiện nào cho thấy bọn họ ái mộ đối phương.

Cho đến khi qua tuổi cập kê, Mạnh Uyển đã là khuê nữ, Triệu Sâm vẫn chập chạp không có ý muốn thành hôn với nàng. Nhưng thật ra hắn cũng không lấy người khác, ngay cả nha đầu thông phòng cũng không có. Tam điện hạ này hai mươi lăm tuổi nhiều lần cự tuyệt ý tốt muốn giúp đỡ của Hoàng thượng và Hoàng hậu, khiến cho đế hậu vô cùng tức giận. Có thể nói, trong thiên hạ hiếm có người như vậy.

Mặc dù thế, khi đó Mạnh Uyển đã bị những lời đường mật của Tô Ký Trần mê hoặc.

Nghĩ đến đó, Mạnh Uyển liền thu hồi nét cười ở khóe miệng. Nàng đứng lên mở cửa sổ, nhìn đôi uyên ương nghịch nước mới thêm được một nửa, thờ

dài.

Tô Ký Trần là môn khách của Mạnh thừa tướng. Mạnh thừa tướng luyện tức tài năng, vô cùng thương thức tài hoa của hắn, khi nhắc tới hắn trước mặt Mạnh Uyển, ông luôn nói rằng sau này hắn sẽ trở thành một vật báu. Mạnh Uyển ở bên cạnh Mạnh thừa tướng cũng nhìn thấy không ít sự tài giỏi khiến người ta phải trầm trồ của Tô Ký Trần mà càng thêm tin tưởng lời nói của phụ thân, dẫn đến việc bắt đầu do dự. Rốt cuộc là nên thành thành thật thật gả cho Tam điện hạ, tương lai lên làm Hoàng Hậu, cùng hậu cung ba nghìn chia sẻ một nam nhân hay là gả cho một nam nhân xấp xỉ tuổi tác, cùng hắn “một đời một kiếp một đôi người.”

Mạnh Uyển nhất thời không thể đưa ra được đáp án. Ngày qua ngày, nàng rầu rĩ rồi rậm, sắc mặt ngày càng khó coi, nhưng rất nhanh đã xảy ra một sự kiện khiến nàng hạ quyết tâm.

Đó chính là một sự hiểu lầm khiến nàng vô cùng hối hận. Hiện tại ngừng lại, lúc đầu nếu nàng chưa quay đi mà nhìn thấy bức thi họa kia, hết thấy sự việc ngày xưa sẽ không tái diễn lần nữa?

“Haizz.” Thở dài một tiếng, Mạnh Uyển ngồi xuống ghế, chống cằm ngẩn ngơ. Một lát sau, đại nha hoàn thiếp thân của nàng, Phù Phong bước vào phòng.

“Tiểu thư, hôm nay tướng gia mời Tam điện hạ qua phủ nghị sự, muốn người đi chuẩn bị một chút.” Khóe miệng Phù Phong mang ý cười nói.

Mạnh Uyển sững sờ, lập tức hiểu rõ.

Đây là mảnh khóe cũ của Mạnh thừa tướng. Nói là mời Triệu Sâm qua phủ nghị sự, thật ra là để gắn kết tình cảm cho đôi hôn thê, tránh việc lâu ngày không gặp trở nên xa lạ, đến khi thành thân sẽ có ngăn cách.

Trước đây Mạnh Uyển không rõ nỗi khổ tâm của phụ thân, hiện giờ không thể lại tùy hứng như trước đây nữa.

Nàng ngoan ngoãn đáp ứng, nghe lời mà trang điểm một chút, vào thời điểm thích hợp liền tự mình mang bát tổ yến đến tiền phủ cho phụ thân.

Mạnh Uyển tiến tới trước cửa phòng chỉ nghe Triệu Sâm trầm thấp đáp một chữ: “Được.”

Nàng nghe tiếng vọng liền không khỏi tự hỏi lòng mình, tại sao lúc trước mình lại nông cạn, coi trọng con hổ giấy Tô Ký Trần kia chứ?

Mạnh Uyển cúi đầu, từng bước bung bát tổ yến đến bên cạnh Mạnh tướng quân, nâng khay tổ yến lên, đợi Mạnh tướng quân tiếp nhận mới đoan đoan chính chính thi lễ với Triệu Sâm: “Bái kiến Tam điện hạ, điện hạ thiên tuế.”

Mạnh thừa tướng cười đến không ngậm được miệng, vô cùng hài lòng với con gái bỗng nhiên “thông suốt”: “Điện hạ chê cười, Uyển nhi sao chỉ bung tới một bát tổ yến, chuyện này sao còn phải để cho vị phụ phải nói, chẳng lẽ lại để cho Tam điện hạ ngồi nhìn sao?”

Mạnh Uyển nghe lời tạ lỗi: “Là con gái không cân nhắc chu toàn, con sẽ đi múc một bát nữa.”

“Không cần.”

Mạnh thừa tướng đang muốn nói câu: “Tự mình tới phòng bếp lấy thêm đồ cho phu quân con đi.” Thì bị Triệu Sâm từ chối trước.

Triệu Sâm nhàn nhạt nói một câu “Không cần” rồi không nói gì nữa, bung chén trà trên bàn, theo dấu ở mép chén, thổi trà rồi nhã nhặn uống một ngụm.

Mạnh Uyển âm thầm nghĩ rằng, hắn ta quả nhiên tính tình lãnh đạm, so với những gì từng thấy trước đây không có gì khác, điệu bộ hoàng tộc trời sinh, đáng vẻ bung chén cao cao, ai cũng đừng mong hắn bỏ xuống.

Mạnh thừa tướng ho nhẹ một tiếng che giấu sự bối rối của mình, nghĩ ngợi một chút, phúc hắc cười nói: “Như vậy sao được chứ, điện hạ là khách quý, cho dù người không ngại, lão thần cũng không thể thất lễ, bằng không nếu đến tai Hoàng Thượng sẽ không hay cho lắm.”

Triệu Sâm đưa mắt liếc Mạnh thừa tướng lại quay đầu nhìn sang Mạnh Uyển bên cạnh. Mạnh Uyển bị cái nhìn cực kỳ sắc bén chiếu thẳng vào người khiến toàn thân rét run, không khỏi cúi đầu.

Vì vậy, Triệu Sâm hài lòng thu hồi ánh mắt, nói ba chữ: “Tùy thừa tướng.”

Mạnh thừa tướng vuốt vuốt râu thỏa mãn rồi đi, thuận tiện cho những tỷ nữ vương vùi lui ra, lưu lại không gian riêng tư cho đôi hôn thê lâu ngày không gặp.

Mạnh thừa tướng vừa đi, Mạnh Uyển còn chưa nghĩ ra sẽ nói gì với Triệu Sâm, Triệu Sâm đã lên tiếng trước: “Tại sao lại đến?”

“...” Mạnh Uyển ngược mắt ngạc nhiên, đối diện với cặp mắt phượng đen như mực kia.

Triệu Sâm không mặn không nhạt nói: “Hồi trước nàng không tích cực như vậy, sao bỗng nhiên tính tình lại thay đổi thế này. Nếu không phải do phụ thân nàng ép thì là do nàng có chuyện.” Hắn bung chén trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, nói: “Nhìn phụ thân nàng rất cao hứng, nàng cũng không khó chịu, vậy hẳn là nàng có chuyện.” Hắn đặt chén trà xuống, để lộ ra cặp mắt phượng bạc tình: “Nói đi, chuyện gì?”

Mạnh Uyển bỗng nhiên nhớ tới chuyện kiếp trước nàng đi tìm hắn, đó là thời điểm nàng cầu xin hắn để nàng và Tô Ký Trần rời đi.

Năm đó trước khi đi nàng đã gặp Triệu Sâm. Nàng không phải kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng. Nếu không phải không có gì sai sót nàng sẽ không chơi trò “bỏ trốn.” Nàng biết nếu như Triệu Sâm không buông tay, cho dù bọn họ có chạy đến chân trời góc biển cũng vô dụng.

Khi đó hắn cũng bình tĩnh như bây giờ, chỉ trầm mặc một lúc rồi hỏi nàng: “Đã nghĩ kỹ chưa?”

Mạnh Uyển cúi đầu thấp không dám nhìn hắn, sợ nhìn vào mắt hắn sẽ trở nên do dự, nàng khẽ cắn môi nói: “Ta rất xin lỗi điện hạ.”

Sau đó Triệu Sâm lên tiếng, thanh âm rất nhẹ, hắn nói với nàng: “Đi đi, nàng đã quyết đi muốn rời đi thì ta sẽ giúp nàng.”

Nàng cứ tưởng rằng hắn sẽ tức giận, lại không ngờ hắn lại có phản ứng như vậy. Nàng nhìn vào mắt hắn thấy như trở về mấy năm trước vào lần đầu tiên hai người gặp mặt, ở bên hồ vào ngày xuân, hắn ôm nàng trên mặt đất, ôn nhu mà trầm tĩnh.

“Chỗ Mạnh thừa tướng ta sẽ giúp nàng, nàng đi đi.” Lúc nói những lời này, đáy mắt Triệu Sâm ẩn chứa điều gì đó rất sâu sắc. Khi đó nàng không hiểu, hiện giờ nàng biết lúc đó hắn cũng rất đau khổ. Mặc dù chỉ thoáng qua một chút nhưng lại khiến cho không người nào có thể quên đi.

“Về sau nàng một mình lẻ loi bên ngoài, nhớ tự chăm sóc cho mình thật tốt. Ta chỉ có thể giúp nàng đến đây thôi. Nếu như ta nhúng tay vào quá nhiều, gia phụ (1) nàng biết được sẽ nói nhiều lời không hay, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của nàng.”

(1) Gia phụ: Nhà chồng

Tới thời điểm này hắn còn suy nghĩ cho nàng, thật khiến cho nàng giờ đây không còn mặt mũi nào đối diện với hắn nữa.

Có đôi khi người tốt nhất có lẽ đã ở ngay bên cạnh mình từ lâu. Đó không nhất định là người bạn thân yêu nhất nhưng có lẽ là người thích hợp với mình nhất. Ai có thể khẳng định nếu như năm đó nàng ở bên cạnh hắn, sẽ thật sự giống như suy nghĩ của nàng, nhìn hắn thê thiếp thành đàn, vòng quanh vương phủ, nữ nhân từ trên xuống dưới, từ trước tới sau luôn lục đục với nhau?

Hắn năm nay hai mươi lăm tuổi nhưng ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có. Hắn lớn hơn nàng mười tuổi, từ khi chuyện chung thân đại sự của hắn và nàng được định ra từ một năm trước đến tận bây giờ, hắn không hề có quan hệ không rõ ràng với bất kỳ nữ nhân nào.

Nửa đời trước thê thảm khiến cho Mạnh Uyển của kiếp này trưởng thành hơn rất nhiều. Nàng thu lại suy nghĩ, thoải mái ưỡn thẳng người, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thán nhiên của Triệu Sâm, chỉ cảm thấy nam nhân này càng nhìn càng khiến cho người ta không thể rời bỏ.

“Ta không có chuyện gì khác, chỉ muốn cùng người chung sống thật tốt.”

Nhìn một cái, khí tức bình tĩnh, cấm dục từ trong ra ngoài thật khiến cho nàng nhẹn không được muốn phá vỡ lớp mặt nạ kia của hắn.

Triệu Sâm hít mắt, cười mà như không cười nhẹ gật đầu, bó kim quan trên đầu bị ánh sáng mặt trời chiếu rọi trở nên thật rực rỡ.

Thế mà hắn lại... nhắc chân đi rồi!

Tuy vậy vẫn lưu lại cho Mạnh Uyển một câu an ủi, lần đầu tiên hắn rời đi mà để lại lời hẹn cho lần gặp mặt tới.

Chuyện này trước kia chưa bao giờ thay đổi.

Triệu Sâm nói đầu tháng ba hắn sẽ đưa Mạnh Uyển đi xem thi đấu thuyền rồng mỗi năm một lần.

Trái tim Mạnh Uyển không kiềm được mà đập nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lãnh thổ triều Chu vạn dặm, quốc thái dân an. Ở kinh thành, cứ đến dịp tiết đoan ngo vào tháng năm âm lịch mỗi năm sẽ có tập tục thi đấu thuyền rồng.

Nhưng giờ mới là tháng tư âm, cách ngày hẹn của nàng và Triệu Sâm còn một khoảng thời gian ngắn. Mạnh Uyển ngây ngốc ở nhà, nàng thật sự không quen làm những thứ nhỏ xinh mà năm đó bản thân từng làm.

Nàng theo đôi uyên ương nghịch nước đã một thời gian dài mà vẫn dừng lại ở hình dáng ban đầu, theo đi theo lại đến thất thần, nàng trái lo phải nghĩ thật lâu, quyết định đổi kiểu theo khác.

Gọi Phù Phong, Mạnh Uyển phân phó: “Mang thiệp mời chuyển tới Địch phủ, nói ta hẹn Địch tiểu thư qua phủ một lát, dặn quản gia ta sẽ đưa nàng về muộn một chút.”

Phù Phong mỉm cười nói: “Đã lâu rồi tiểu thư không qua lại với các tiểu thư khác, sao bỗng nhiên hôm nay lại có hứng thú vậy?”

Phù Phong và Mạnh Uyển lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hai người quan tâm và thân thiết với nhau như tỷ muội. Đôi khi lời nói của Phù Phong không tuân theo quy củ chủ tớ nhưng Mạnh Uyển không hề để ý.

“Trước đó vài ngày, đầu óc ta có hơi choáng váng, thân thể khó chịu. Em hãy chuyển thiệp mời, đồng thời tới kho của phụ thân lấy ít satanh được đưa đến thẳng trước về đây, ta muốn làm ít đồ.”

“Được ạ.”

Phù Phong vâng lời rời đi, Mạnh Uyển tựa đầu vào cửa sổ chờ đợi, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Nàng nghĩ, mình nên tìm cơ hội gặp lại Triệu Sâm. Cách tiết đoạn ngộ chỉ còn hai mươi ngày, vì để quan hệ của bọn họ không lạnh nhạt giống kiếp trước, nàng phải chủ động một chút. Tính tình Triệu Sâm vốn lãnh đạm, lại là hoàng tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, có điều nàng đã không còn là tiểu cô nương mười mấy tuổi đơn thuần nữa, cho nên nàng sẽ không để những việc từng xảy ra trước kia tái diễn lại lần nữa.

Lúc Địch Thanh Trì tới đã là nửa canh giờ sau.

Nha hoàn Dương Liễu bước vào truyền tin, Mạnh Uyển rời ghế đứng lên, khẽ vuốt lại mái tóc rồi ra khỏi cửa.

“Hôm nay lại dở chứng à? Ta còn tưởng muội thật sự thay đổi tính tình, thành thật ở nhà làm một thiên kim tiểu thư quy củ, không nghĩ hôm nay lại hẹn ta đến đây, không phải ta nên tỏ vẻ gì đó sao?”

Địch Thanh Trì một thân quần sam xanh biếc, khẽ đóng cửa quạt tròn thướt tha đi tới.

Nàng lớn hơn Mạnh Uyển một tuổi nhưng đã trở mĩ, dáng người uyển chuyển, dung mạo như hoa đào. So với nàng, Mạnh Uyển đúng là kém trưởng thành hơn một chút.

“Nếu muốn tỏ vẻ, không bằng Địch tỷ tỷ thay ta chọn một tấm satanh tốt. Những thứ này cũng chỉ có tỷ là biết chọn nhất.” Mạnh Uyển khẽ cong mắt hạnh, biểu cảm đó, ngay cả nữ tử nhìn thấy, xương cốt cũng muốn mềm ra.

“Ta nói này Uyển Uyển...” Địch Thanh Trì kéo tay nàng ngồi xuống

“Ta càng nhìn càng thấy khuôn mặt muội thật sự rất mê người. Đối với người ngoài, lúc nào cũng là vẻ nghiêm túc đoan trang nhưng khi bắt đầu cười... ta còn tưởng rằng muội nhìn trùng ta rồi.”

Mạnh Uyển giật dỗi liếc nàng một cái, không biết nói cái gì, Địch Thanh Trì liền tiếp lời: “Hôm qua ca ca ta nhắc tới vị Tam điện hạ kia, nói lúc trên triều, hần và thừa tướng bất đồng ý kiến, hai người tranh luận ngay trên Đại điện, trước mặt Hoàng Thượng, phụ thân muội không sao đấy chứ?”

Mạnh Uyển giật mình. Trong lòng nàng có ấn tượng với chuyện này bởi kiếp trước Thanh Trì cũng nói cho nàng biết. Sau đó, nàng trốn ra khỏi phủ, chặn Triệu Sâm khi hắn đang trên đường đi giải quyết công vụ. Vì chuyện hần không cho phụ thân nàng chút mặt mũi nào nên nàng cãi lộn với hần một trận ầm ĩ, cuối cùng bị hần sai thị vệ đưa về nhà.

Sau khi về nhà, vì chuyện này nàng lại bị phụ thân mắng cho một trận. Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy vô cùng tủi thân. Mình có ý tốt mà hai bên không có người nào nhận ra, hiện tại nghĩ lại, nàng khi đó thật quá ngây thơ.

Địch Thanh Trì thở dài: “Nhắc tới Tam điện hạ, xác định đó là một sự lựa chọn tốt để làm phu quân. Chưa nói đến kinh thành mà bên ngoài cũng có vô số tiểu thư thầm nhớ thương hần. Nhưng tính tình của hần cũng thật...” Nàng trấn an vỗ nhẹ tay Mạnh Uyển, khiến cho Mạnh Uyển khẽ cười.

“Muội không sao.” Mạnh Uyển thản nhiên nói: “Chính sự trên triều, những nữ tử chốn khuê phòng như chúng ta không nên nghị luận. Hai ngày nay tâm trạng phụ thân vẫn rất tốt, phiền tỷ thay muội cảm ơn ca ca tỷ, đa tạ huynh ấy đã giúp đỡ, chiếu cố.”

Nói là chiếu cố nhưng thật ra trước khi trùng sinh, là Mạnh Uyển cứ bám lấy ca ca của Địch Thanh Trì, Địch Thanh Mặc, nhờ hần theo dõi. Nghĩ một lát, Mạnh Uyển nói tiếp: “Thanh Trì, nhờ tỷ quay về nói với Thanh Mặc ca ca, không cần thay muội chú ý trên triều nữa, dù sao cũng phải nhớ rõ đấy.”

Ca ca Địch Thanh Trì nhậm chức hộ bộ còn phụ thân Địch Thanh Trì nhậm chức Binh Bộ Thị Lang ở bộ binh. Hai người quen biết nhau từ nhỏ, có nhiều lời không cần nói ra cũng không lo người kia không hiểu.

“Vì sao? Chẳng lẽ muội...”

Không biết Địch Thanh Trì đang nghĩ tới điều gì, Mạnh Uyển vội vàng ngắt lời nàng: “Muội không sao. Được rồi, không nói những cái đó nữa, mau tới đây giúp muội chọn satanh.”

Địch Thanh Trì bị chuyển chủ đề, bèn tận chức tận trách đề xuất ý kiến. Hai người chọn một lúc, cuối cùng chọn được một tấm satanh trắng trang nhã. Mạnh Uyển thỏa mãn nhận lấy, khoe miệng cười ngọt ngào, đáng vẻ khó mà khiến cho người ta không liên tưởng đến chuyện khác.

“Không phải muội muốn may đồ cho Tam điện hạ đó chứ?” Dịch Thanh Trì ngạc nhiên hỏi.

“Không được sao?” Mạnh Uyển nhướn mày.

“Không phải...” Nàng ngừng lại, nửa ngày sau mới nói: “Chỉ là có chút kinh ngạc.”

Kiếp trước, năm 14 tuổi là thời điểm Mạnh Uyển gặp Tô Ký Trần và động xuân tâm, nào có tâm tư may đồ tặng Triệu Sâm?

Năm đó, thái độ của nàng với hắn, có thể nói là tránh như tránh rắn rết.

Thật vô vắn.

Mạnh Uyển cười cười lắc đầu, không nói cụ thể thêm, chuyển chủ đề sang vấn đề đường may.

Bây giờ trôi qua, Mạnh thừa tướng tan triều hồi phủ, chưa đi được mấy bước đã thấy con gái ý cười đầy mặt bước tới, ông chợt cảm thấy không tốt, định quay người muốn đi thì Mạnh Uyển đã tới bên cạnh.

“Phụ thân!”

Mạnh Uyển ngọt ngào gọi một tiếng. Một tiếng gọi này khiến thân thể Mạnh thừa tướng sáng khoái vô cùng, nhanh chóng xoay người đáp: “Sao?”

“Sao phụ thân lại chạy?” Nàng nghiêng đầu hỏi.

Mạnh thừa tướng vuốt râu nói: “Sao ta chạy được? Con tới nhanh như thể cơ mà.”

Mạnh Uyển ho một tiếng, cup mắt nói: “Nào có, chỉ là con mới may bộ y phục mới, muốn đưa cho phụ thân mặc thử.” Nàng vẫy tay, Phù Phong ở sau lưng nhanh chóng mang y phục tới, Mạnh thừa tướng nhìn mà hết sức cảm động.

“Nha đầu, từ trước đến giờ con đâu có động tới may vá, bỗng nhiên lại may xiêm y cho phụ thân. Cho dù có chiêu trò gì chờ phía sau, phụ thân cũng nhận hết.”

Với phụ thân của mình, Mạnh Uyển không vòng vèo, nói thẳng: “Phụ thân, con muốn gặp Tam điện hạ, chừng nào người lại mời người ta qua phủ nghị sự?”

Mạnh thừa tướng nghe vậy khẽ giật mình: “Lần trước con đã khiến ta rất kinh ngạc, làm sao con đã nghĩ thông suốt như vậy rồi?”

Mạnh Uyển không trả lời, chỉ tiếp tục hỏi phụ thân vấn đề của mình. Mạnh thừa tướng nghĩ ngợi, đáp: “Mấy hôm nữa.”

“Mấy hôm nữa?” Mạnh Uyển nhướn mày, không cam tâm tình nguyện nhìn ông.

“Vây... Ngày mai?”

“Quyết định vậy đi.” Mạnh Uyển tươi cười, quả nhiên là yêu kiều như hoa.

Nhưng, tuy Mạnh thừa tướng đã đồng ý với nàng ngày mai mời Triệu Sâm qua phủ nhưng không có nghĩa là nhất định sẽ thành công.

Sau đó, Mạnh Uyển nhận được tin: Tam điện hạ công việc bận rộn, không rảnh để đến nên mời Mạnh thừa tướng đến quý phủ của mình.

Mạnh Uyển cắn răng, nắm chặt khăn tay trầm tư một chút rồi nói với phụ thân: “Con đi cùng phụ thân.”

“Không được.” Mạnh thừa tướng quả quyết cự tuyệt, “Việc này không hợp lý.”

“Con có cách, phụ thân đưa con đi với.” Mạnh Uyển dùng sức đóng cửa cánh tay phụ thân.

Mạnh thừa tướng hỏi: “Con có cách gì?”

Mạnh Uyển đảo mắt cười đáp: “Lát nữa phụ thân sẽ biết.”

Mặc dù các hoàng tử của Hoàng đế Chu Khải đều đã xuất cung lập phủ riêng nhưng vẫn chưa phong vương, vì thế tấm biển treo ở phủ của Triệu Sâm vẫn đề là ‘Phủ Tam hoàng tử’.

Xe ngựa của phủ thừa tướng chậm rãi dừng bên ngoài phủ hoàng tử, một thị vệ canh cổng vào trong truyền tin, một nhóm ba người khác dẫn Mạnh thừa tướng đi vào. Hôm nay ngoài tùy tùng Lý Ngoan xưa nay vẫn đi theo Mạnh thừa tướng, bên cạnh ông còn có một thư đồng lạ mặt. Người nọ vóc người không cao, da trắng như tuyết. Tuy cứ một mực cúi đầu nhưng không giấu được dáng vẻ yêu kiều. Ba người vừa tiến vào phủ liền có người bí mật thông báo cho Triệu Sâm.

Đôi mắt phượng của Tam điện hạ khẽ nhướng lên, nhẹ nâng ngón cái lên, thoáng suy ngẫm giây lát rồi nói: “Lui ra đi.”

“Vâng.”

Ấm về lui ra, Triệu Sâm đứng dậy ra khỏi thư phòng, chính lúc đang nhanh chóng đi đến chính đường thì gặp đoàn người Mạnh thừa tướng.

Mạnh Uyển nhìn thấy từ xa, dưới ánh mặt trời, hấn mặc y phục trắng, đầu đội kim quan, ánh mắt tùy ý, lười biếng nhìn bọn họ, lúc liếc qua nàng, ánh mắt ấy dừng lại đôi chút sau đó chuyển sang nhìn phụ thân.

“Thừa tướng đến thăm, không tiếp đón từ xa.” Triệu Sâm đưa tay hướng thư phòng: “Mời.”

Mạnh thừa tướng gật đầu đáp ứng, sóng vai đi cùng Triệu Sâm vài bước, hai người nói chút chuyện chính sự trên triều, tiếp đó bỗng nhiên Mạnh thừa tướng cau mày nói: “Bụng không được tốt, xin phép một lát, điện hạ thứ tội.” Nói xong, nhận được sự đồng ý của Triệu Sâm liền nhanh chóng đi giải quyết việc riêng.

Mạnh Uyển có chút hưng phấn liếc trộm bóng lưng Triệu Sâm, tóc hấn đen dài buông sau lưng. Dường như, hấn có ý muốn quay đầu lại nhưng nửa chừng lại quay về, không nói một tiếng bước vào thư phòng.

Mạnh Uyển vốn muốn đi theo nhưng do Lý Ngoan đứng yên tại chỗ không nhúc nhích nên nàng cũng không hành động. Bỗng có người từ trong phòng Triệu Sâm tiến tới, hấn là Tinh Trầm – thị vệ thân cận của Triệu Sâm. Hấn đi đến trước mặt Mạnh Uyển thì lễ rồi nói: “Điện hạ mời Mạnh tiểu thư vào trong.”

Mạnh Uyển ghen lời, nàng vẫn tự cho rằng mình che dấu rất tốt, thật ra đã sớm bị phát hiện. Nàng dám làm dám chịu, cảm ơn Tinh Trầm rồi bước vào thư phòng.

Phủ đệ hoàng tử đương nhiên quý phái hơn so với phủ thừa tướng. Lần đầu tiên nàng đến thư phòng Triệu Sâm, sách cất giữ ở đây không cần nói nhiều, đáng nói là, Tam điện hạ ngồi ngay ngắn trên ghế như có điều suy nghĩ.

Mạnh Uyển vừa bước vào, bên ngoài nhanh chóng có người đóng cửa. Nàng có chút xấu hổ, chủ động tiến đến, lấy hầu bao được nàng đặc biệt thuê bên người ra đưa tới.

“Cái này tặng điện hạ.” Nàng nhìn hấn, ngữ khí vô cùng chân thành.

Đối với hành vi không hành lễ của nàng, Triệu Sâm không có dị nghị. Hấn cup mắt nhìn hầu bao trong bàn tay nhỏ trắng như tuyết của nàng, bất luận là màu sắc, chất vải hay hoa văn, hấn đều rất vừa mắt, chỉ là...

Hấn nâng mắt đối mặt với nàng, hình như có chút do dự. Thấy vậy, nàng bước lên phía trước một bước, chép miệng nói: “Cầm đi, điện hạ không phải sẽ từ chối chứ? Ta thuê mất vài ngày, chọn loại vải tốt nhất trong kho để thuê, ta...”

Nàng chưa nói hết, Triệu Sâm đã nhận lấy hầu bao. Nàng vẫn chưa nhìn rõ hấn lấy như thế nào thì hầu bao đã ở bên hông của hấn.

“Đa tạ.” Hấn nói không nên lời, gương mặt nhìn nghiêng anh tuấn bình thản: “Thế nào?” Lúc hỏi nàng, hấn không ngẩng đầu lên.

Mạnh Uyển nhìn hầu bao bên hông hấn, vành tai hơi đỏ lên. Tuy nói sau khi trùng sinh, cảm xúc trong lòng nàng đối với hấn hối hận và áy náy nhiều hơn, nhưng giờ phút này, trái tim nàng lại không an phận, có chút rung động.

“Rất hợp với điện hạ.” Mạnh Uyển nhẹ nhàng nói, hai tay đan chặt sau lưng, tựa như rất lo lắng.

Triệu Sâm lúc này mới nhìn về phía nàng, đuôi mày khẽ mất đều động lại sự vui vẻ. Nhưng trong nháy mắt, không biết nghĩ tới điều gì, hấn liền không tiếng động thờ dài. Lúc đang muốn nói gì đó thì Tinh Trầm bấm báo Mạnh thừa tướng đến.

“Lần sau đừng làm việc này, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh dự.” Hấn dặn dò lời ít ý nhiều, đứng lên ra khỏi thư phòng, cất giọng: “Mời thừa tướng vào.”

Trước khi phụ thân tiến vào, Mạnh Uyển nói với hấn: “Nếu điện hạ không thường xuyên đến thăm ta, lần sau ta vẫn sẽ đến tìm người như vậy.” Dứt lời liền mở cửa ra ngoài, kéo Lý Ngoan theo để hấn đưa mình hồi phủ.

Trong thư phòng, Triệu Sâm ngồi sau bàn, vô cùng bình tĩnh cuộn bức thư họa vừa mới hoàn thành trên đó, đó chính là bức vẽ Mạnh Uyển.

“Điện hạ?” Mạnh thừa tướng thăm dò gọi một tiếng.

Triệu Sâm thu hồi bức tranh vừa cuộn, lúc quay đầu đã là vẻ mặt nghiêm túc mọi khi: “Thừa tướng là cự thần triều đình, Phụng Uyển luôn khâm phục, sao hôm nay cũng hồ đồ như con gái mình vậy?”

Phụng Uyển là tên chữ của điện hạ, Tuy nhiên... Mạnh thừa tướng không nhận được thăm mắng. Điện hạ có thể dừng trở mặt với ta nhanh như vậy được không?

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi Mạnh thừa tướng rời đi, mọi người ở phủ Tam hoàng tử vui vẻ ra mặt, nguyên nhân không có gì khác ngoài việc....

“Những người vừa hầu hạ ở tiền điện tới phòng thu chi lĩnh thưởng đi.” Tinh Trầm nhàn nhạt nói xong, quay người muốn đi gấp nhưng bị người khác ngăn lại.

“Thị vệ trưởng, hôm nay là ngày bao nhiêu, sao lại có tiền thưởng?” Một thị vệ nào đó hỏi.

Tinh Trầm nhấc mí mắt: “Còn có thể là ngày bao nhiêu, hôm nay điện hạ cao hứng, thấy mọi người gần đây vất vả cho nên muốn ban thưởng cho các người, không muốn sao? Không muốn thì để ta lấy thay vậy.” Nói xong, hắn nhanh chóng định bước đến phòng thu chi.

“Lấy, lấy, lấy. Sao có thể không lấy được?”

Chúng thị vệ lập tức giải tán, Tinh Trầm nhớ tới bộ dạng Tam điện hạ đeo hầu bao bên hông đứng trước gương, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Nhưng tại phủ thừa tướng, không khí lại không hoà hợp như vậy như vậy.

Gần tới tết đoàn ngộ là càng gần ngày Mạnh Uyển được cùng Triệu Sâm đi xem đấu thuyền rồng, cái này vốn là chuyện tốt nhưng trước khi nó kịp đến, chuyện xấu đã xảy ra.

Uyển đi nương và Mạnh Nhu trở về.

Trước khi Mạnh thừa tướng và mẫu thân của Mạnh Uyển thành thân đã có một nha đầu thông phòng tên Lâm Uyển. Hai người không có tình cảm gì, chỉ là án bộ tỵ ban (1). Sau khi mẫu thân Mạnh Uyển vào cửa, Mạnh thừa tướng càng ít giao lưu với Lâm Uyển hơn.

(1) *Án bộ tỵ ban (按部就班): Nghĩa là làm từng bước, làm theo lệ. Ở đây ý là Mạnh thừa tướng và Lâm Uyển chỉ viên phòng theo lệ chứ không có tình cảm.*

Mạnh Nhu là con gái của Lâm Uyển và Mạnh thừa tướng, lớn hơn Mạnh Uyển hai tuổi, năm nay 16, coi như là chỗ dựa của Lâm Uyển.

Sau khi mẫu thân của Mạnh Uyển qua đời, chính Lâm Uyển chăm sóc nàng và Mạnh Nhu trưởng thành. Kiếp trước tình cảm của ba người rất tốt, ít nhất ngoài mặt là như vậy. Về sau, hai người họ cũng giúp đỡ không ít cho chuyện của nàng và Tô Ký Trần. Sau khi nàng và Tô Ký Trần bỏ trốn không lâu, Lâm Uyển từ đi nương trở thành phu nhân, Mạnh Nhu cũng danh chính ngôn thuận trở thành trưởng nữ của thừa tướng.

Về phần nàng và mẫu thân, không biết đã sớm bị bỏ quên trong xo nào rồi.

Hiện tại ngẫm lại, Mạnh Uyển cảm thấy mình quá ngốc, nào có thể tự cho rằng bản thân thực sự là con gái ruột của mẹ kế?

Lúc nàng còn ở phủ thừa tướng, phụ thân hết mực yêu thương nàng nhưng chẳng để ý tới Lâm Uyển và Mạnh Nhu. Lâm Uyển hầu hạ Mạnh thừa tướng nhiều năm vẫn chỉ mang danh thông phòng. Về sau khi Mạnh Uyển trưởng thành, cảm thấy Lâm Uyển đối tốt với mình như vậy, lại cả ngày than thở giảng đạo rằng mình bị hạ nhân xem thường như thế nào, mới đi xin cho bà ta một danh phận, mặc dù chỉ là đi nương.

Hơn nữa, kiếp trước, những lần nàng và Tô Ký Trần vụng trộm gặp gỡ đều do Mạnh Nhu giúp, ngay cả trong chuyện nàng và hắn quen biết nhau cũng nhận được sự giúp đỡ không nhỏ từ Lâm Uyển. Trước mặt nàng, Mạnh Nhu còn một mực nói Tam điện hạ không được, rồi ở phủ Tam điện hạ lại lộ ra ánh mắt ái mộ mê đắm. Kiếp trước Mạnh Uyển không nhìn ra được tâm tư kia, hiện tại đã tỉnh ngộ, nàng suy nghĩ kỹ, thật đúng là bị người nhà tính kế một cách hoàn hảo.

Khẽ cắn môi, Mạnh Uyển gõ cửa phòng phụ thân, sau khi được cho phép thì bưng bát canh tự tay nấu đi vào.

“Phụ thân.” Nàng ngọt ngào gọi một tiếng, “Sao vẫn còn bận rộn vậy?”

Mạnh thừa tướng đang ghi chép sổ sách, thấy nàng đến liền buông bút, đón lấy, nói: “Đã trễ thế này còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Con thấy thư phòng vẫn sáng đèn, nghĩ chắc chắn phụ thân vẫn đang bận rộn nên nấu cho phụ thân bát canh.”

Nàng đặt bát canh lên bàn, khoác tay phụ thân nói: “Phụ thân mau tới nếm thử xem tay nghề của con gái có tiến bộ chút nào không?”

Mạnh thừa tướng vui vẻ ngồi xuống đáp: “Năm đó mẫu thân con lúc còn tại thế cũng thường nấu canh cho phụ thân. Uyển Uyển thật sự trưởng thành rồi, biết lo lắng cho phụ thân.”

Ngẫm tới kiếp trước mình bức phụ thân thành như vậy, trong lòng Mạnh Uyển đặc biệt áy náy, mặt nàng phỉm hồng nói: “Mẫu thân mất sớm, không thể

chăm sóc tốt cho phụ thân, sau này, con gái sẽ thay thế mẫu thân chăm sóc người.”

Nhìn thấy mắt con gái đỏ lên, Mạnh thừa tướng mỉm cười lên tiếng: “Đây là chuyện vui, buồn làm gì? Tuy mẫu thân con đã mất nhưng còn có phụ thân ở đây, phụ thân tuyệt đối sẽ không để con phải chịu oan ức.”

Mạnh Uyển nín khóc mỉm cười: “Con biết, phụ thân mau uống đi, để nguội rồi uống không tốt đâu.”

Mạnh thừa tướng gật đầu, từ tốn uống hết bát canh con gái dày công nấu. Đợi phụ thân uống cạn, Mạnh Uyển mở miệng lần nữa.

“Đúng rồi, hôm nay con gái nghe hạ nhân nói, ngày mai Lâm di nương và tỷ tỷ sẽ trở về, con nghĩ nên làm một bữa cơm chào đón hai người, phụ thân thấy thế nào?” Nàng nói với vẻ mặt thành khẩn, “Mấy năm nay Lâm di nương đã tận tâm tận lực hầu hạ phụ thân, được thuộc hạ và môn khách của phụ thân khen ngợi không ngớt miệng, phụ thân nên đối với Lâm di nương tốt một chút.”

Một thị thiếp thấp bé, liên tục được mọi người khen ngợi, còn là nam nhân, nghĩ đến đã biết, có lẽ bà ta cũng không an phận.

Mạnh thừa tướng tức trí đa mưu, sao có thể không nghe ra hàm ý trong lời của con gái? Ông híp mắt chăm chú nhìn Mạnh Uyển, như đang suy tư xem ai đã dạy nàng những lời này. Suy nghĩ một vòng có lẽ cũng không thể tìm ra được người thích hợp, dứt khoát hỏi trực tiếp.

“Ai bảo con nói những điều này với ta?”

Mạnh Uyển thản nhiên đáp: “Không có ai bảo con nói cả, là tự con muốn nói.”

Mạnh thừa tướng buông thìa: “Uyển Uyển thật sự trưởng thành rồi, đương nhiên sẽ có tính toán của bản thân mình.” Ông xoay người trở lại trước bàn sách, “Phụ thân hiểu rõ ý con, có điều phụ thân hy vọng về sau có chuyện gì thì con cứ nói thẳng, chúng ta là cha con, không có gì không thể nói được.”

Mạnh Uyển cắn môi: “Tỷ tỷ cũng là con gái phụ thân...”

“Đáng đánh! Sao con và nàng ta có thể giống nhau? Con chỉ cần nhớ rõ, về sau nói chuyện cùng phụ thân không cần quanh co lòng vòng là được, biết chưa?”

“Con gái đã biết!” Mạnh Uyển ngoan ngoãn gật đầu.

“Lui xuống nghỉ ngơi đi.” Mạnh thừa tướng nâng bút, “Con gái không nên thức khuya.”

“Con gái cáo lui.”

Mạnh Uyển rời khỏi thư phòng, nghĩ đến lời phụ thân vừa nói, tâm tình khá phức tạp.

Có phụ thân như vậy, không hiểu sao kiếp trước nàng lại hồ đồ bỏ trốn cùng Tô Ký Trần vì cái gọi là “tình yêu”?

Khi ấy, nàng còn nhỏ, luôn ở trong khuê phòng, từ bé đến lớn đều được phụ thân hết mực yêu chiều, làm sao biết nhìn thấu lòng người?

Có di nương tin cậy xúi giục bên tai, tỷ tỷ thân thiết bên cạnh bày mưu tính kế, chắc hẳn ngay từ ban đầu đã bị phản bội, ngay từ đầu đã để tâm từng chuyện nhỏ nhất. Kiếp trước mắc quá nhiều sai lầm, kiếp này, nàng tuyệt đối sẽ không để hai người đó đạt được như ý nguyện.

Bữa cơm chào mừng cuối cùng cũng bị bỏ qua.

Bởi vì nàng đã quên một việc. Tối gần đoàn ngo, trong cung tổ chức yến hội. Cả nhà thừa tướng tất nhiên sẽ tham gia. Vào thời điểm này ở kiếp trước, Mạnh Uyển lấy lý do bị phong hàn ở nhà dưỡng bệnh, không đi nên kỷ ức có chút mờ hồ.

Hôm nay nhớ tới, Lâm di nương và Mạnh Nhu có trong danh sách được mời, mấy năm gần đây địa vị của di nương trong nhà cũng ngày một cao hơn, nội tình trong đó, không nói cũng biết.

“Tiểu thư, người xem xem muốn mặc cái nào?”

Phù Phong lấy ra vài bộ cho Mạnh Uyển lựa chọn. Mạnh Uyển quay đầu lại nhìn, chọn một bộ váy sam màu xanh rồi nói: “Chính nó.”

“Liệu có đơn giản quá hay không?” Dương Liễu hỏi.

“Tiểu thư đi tham dự cung yến, không phải tham gia tuyển phi, ăn mặc điểm lệ quá làm gì.”

Phù Phong nói xong bắt đầu giúp Mạnh Uyển trang điểm, nhưng lời nói của nàng ta khiến cho Mạnh Uyển sực tỉnh.

Lần này vào trong cung tham gia yến hội nhất định sẽ phải gặp Triệu Sâm. Với tư cách là hoàng tử được Hoàng Thượng yêu thương và tín nhiệm nhất, vị trí của hắn nhất định sẽ dễ thấy nhất, nàng có thể trông thấy hắn rồi.

Trái tim không kiềm được mà bắt đầu nhảy nhót, Mạnh Uyển không hiểu loại cảm giác này. Nàng có chút sợ hãi, miễn cưỡng khống chế tâm tình, nàng vỗ nhẹ lên chuỗi ngọc trên cổ tay rồi nghĩ đến chuyện khác.

Nàng vừa nghĩ liền nhớ tới nguyên nhân nàng bị phong hàn kiếp trước. Chẳng qua bởi vì lúc đi dạo hoa viên bị hạ nhân đụng phải, không cẩn thận ngã xuống hồ. Kiếp trước nàng chỉ cho là ngoài ý muốn nhưng bây giờ cảm thấy có gì đó không đúng.

Người đụng phải nàng là người ngoại viện, hôm đó tại sao lại chạy đến nội viện?

“Đinh Hương.” Mạnh Uyển cao giọng gọi.

Nha hoàn Đinh Hương đang ở bên ngoài đợi đi tới thưa: “Vâng, tiểu thư.”

“Người tới thay Phù Phong trang điểm giúp ta, Phù Phong thay ta đi lấy thứ này.”

“Tiểu thư muốn lấy vật gì?” Phù Phong hỏi.

Mạnh Uyển giờ tay nói: “Ghé tai lại đây.”

Phù Phong tới gần, hai người thì thầm chốc lát, Dương Liễu đưa mắt nhìn, lập tức cúi đầu xuống.

“Nô tỳ đã biết, tiểu thư yên tâm.”

Sau khi trả lời Phù Phong đã rời đi, Mạnh Uyển càng nghĩ càng cảm thấy lạ. Nàng không đi cung yến, được lợi nhất chính là Mạnh Nhu và Lâm di nương, nàng không nghĩ được người nào khác sẽ ra tay với mình. Nếu thật là hai người ấy, chuyện đó đúng là cao tay. Hai người đó về thăm nhà mẹ đẻ, ai cũng sẽ không nghĩ các nàng có liên quan, không biết đã bắt đầu bố trí việc này từ bao giờ, trong phủ chỉ sợ có không ít tai mắt của bọn họ, nếu không nàng cũng không phải sống cả đời vất vả như thế...

Lúc Mạnh Uyển sắp cùng phụ thân xuất phát, Phù Phong mới trở về. Sắc mặt nàng ta khó coi nhưng khi đến trước mặt Lâm di nương, nàng lập tức thu lại tâm tư, tươi cười tiến lên phía trước: “Tiểu thư, vòng tay tiểu thư muốn em đã lấy giúp đây.”

Mạnh Uyển cười nhạt nói: “Lấy được rồi hả? Nhanh đeo cho ta.”

Thấy con gái cao hứng như vậy, Mạnh thừa tướng cũng nhìn sang. Nhìn thấy chiếc vòng ngọc của người vợ quá cổ, biểu cảm cao hứng nhanh chóng biến mất.

Lâm di nương cũng cười có chút miễn cưỡng nhưng vẫn kiên trì khích lệ: “Chiếc vòng tay thủy nhi này không tồi, kiểu dáng xinh xắn, thật sự là làm nền cho Uyển Uyển của chúng ta.”

Mạnh Nhu cũng ôn nhu phụ họa: “Muội muội trời sinh xinh đẹp, tùy tiện ăn mặc một chút cũng không người nào sánh bằng. Cung yến hôm nay, ánh mắt mọi người đều sẽ bị muội muội hấp dẫn cho xem.”

Rõ ràng là lời khen ngợi, nói ra lại khiến cho người ta không thể thoải mái. Có tiểu thư khuê các nào muốn bị người ta vây xem?

Cho dù trong lòng suy nghĩ rất nhiều, Mạnh Uyển vẫn hòa nhã nói: “Tỷ tỷ khen nhầm rồi, muội nào có đẹp được như lời tỷ tỷ. Hơn nữa muội muội còn nhỏ, hôm nay tỷ tỷ mới là nhân vật chính.”

Nói gần nói xa đều muốn ám chỉ Mạnh Nhu tuổi không còn nhỏ nữa nhưng vẫn chưa xuất giá, cung yến hôm nay là cơ hội lựa chọn phu quân như ý lại bị Mạnh Uyển chiếm phần nổi bật, Mạnh Nhu vốn không cam lòng lại bị nàng nói như vậy, trên mặt có phần không nín được giận.

“Được rồi, đừng tán gẫu nữa, xuất phát thôi.”

Mạnh thừa tướng đột nhiên lên tiếng, ba nữ nhân không ai dám phản bác, lên xe ngựa, cùng đi dự cung yến.

Hoàng cung, nơi tụ tập của mọi quyền lực trong thiên hạ. Mặc dù là ban đêm nhưng nơi đây được những dãy đèn lồng chiếu sáng như ban ngày.

Nơi này là mũi nhọn mà tất cả mọi người tranh giành nhau để bước vào, liều mạng treo cao, chẳng ai để ý dưới chân nó đã chôn vùi bao nhiêu xương trắng, trong mắt chỉ nhìn thấy vinh hoa phú quý vô tận.

Đây là lần đầu tiên sau khi trùng sinh Mạnh Uyển tiến cung, nếu thuận lợi nàng sẽ gặp Triệu Sâm lần thứ ba.

Có lẽ trên đời này thật sự tồn tại thần minh, trong lòng nàng mới vừa nhắc qua tên hắn, phía trước liền xuất hiện vải thanh niên cao lớn tuấn mỹ. Dẫn đầu chính là đại hoàng tử Triệu Hiến, đứng bên cạnh hắn là Triệu Sâm mang một thân măng bào đen.

Y phục đen, eo thắt đai ngọc, nổi bật nhất là chiếc hầu bao nhỏ thêu mây đang đưa theo nhịp bước của hắn.

Hai má Mạnh Uyển lập tức ửng hồng, không đợi ánh mắt nàng kịp dời đi, Triệu Sâm nhạy cảm quay sang nhìn, ánh mắt hắn chỉ dừng trên người nàng trong chớp mắt rồi nhanh chóng chuyển sang chỗ Mạnh thừa tướng, đứng yên tại chỗ cùng các huynh đệ của mình đợi bọn họ đi đến.

Hôm nay hắn dùng kim quan búi tóc, môi đỏ mặt ngọc, sắc sảo lóa mắt.

Nam nhân này, khiến cho người ta vừa kính sợ vừa sinh lòng ý lại, thông minh, tinh tế, mang ba phần uy nghiêm lại cẩn thận tỉ mỉ.

Mạnh Nhu quay đầu quan sát phản ứng của Mạnh Uyển, thấy nàng vừa xấu hổ vừa e ngại, lông mày khẽ nhíu.

“Lão thần bái kiến các vị điện hạ, điện hạ thiên tuế.”

Mạnh thừa tướng hành lễ, gia quyến sau lưng cũng hành lễ theo. mấy vị hoàng tử trên ghẹo nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm sắc mặt không đổi nhìn về phía đại hoàng tử. Triệu Hiến nhận được ánh mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, mở miệng nói: “Thừa tướng đa lễ, mau mau đứng dậy đi.”

Triệu Sâm chăm chú nhìn Triệu Hiến đưa hai tay đỡ Mạnh thừa tướng đứng lên, lúc mọi người không chú ý mới hướng ánh mắt sang Mạnh Uyển.

Màu lam khói rất hợp với nàng, nàng thật sự đã trở mã, ngày càng xinh đẹp, ánh mắt nhìn hần giống như móng vuốt mèo con, khiến lòng hần rục rịch không yên.

“Nghe qua mỹ danh thiên kim của thừa tướng, hôm nay gặp gỡ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Ngũ hoàng tử Triệu Lê là người lỗ mãng, biết rõ Mạnh Uyển sớm đã được định làm chính phi của Triệu Sâm nhưng vẫn chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, miệng còn nói bừa.

Mạnh Nhu lên lút bật cười, đang nghĩ chắc chắn Mạnh Uyển không đổi lại nổi thì nghe giọng nàng cất lên vô cùng tự nhiên, phóng khoáng: “Được điện hạ khen ngợi là phúc khí của nữ tử Mạnh gia chúng thần, có điều tỷ tỷ thần xưa nay vốn hay thẹn thùng, thần thay tỷ tỷ tạ ngũ điện hạ tán dương.”

Thấy nàng xuyên tạc ý của mình, Triệu Lê không vui muốn nói thêm điều gì đó nhưng thấy ánh mắt Triệu Sâm nhàn nhạt nhìn về phía hần, ánh mắt nghiêm nghị mang ý cảnh cáo, khiến cho lời nói bên miệng của hần cứ thế mà nuốt xuống.

Nhị hoàng tử Triệu Ân trừng mắt lườm Triệu Lê. Triệu Lê trao đổi ánh mắt với hần, lúc này mới hoàn toàn từ bỏ ý định gây khó dễ.

“Thời gian không còn sớm, mời thừa tướng.” Triệu Hiến lên tiếng giải vây.

Mạnh thừa tướng sâu sắc liếc nhìn nhị hoàng tử Triệu Ân một cái, cho đến khi lướt qua hần mới thu hồi ánh mắt, cùng gia quyến rời đi.

Ở đây đều là những người thông minh nên đều nhìn ra đây là âm mưu Triệu Ân bày cho Triệu Lê nhằm khiến hần khó xử. Trước đó vài ngày, Mạnh thừa tướng và nhị hoàng tử bất đồng chính kiến, còn có đại hoàng tử và Triệu Sâm đứng cùng chiến tuyến, nhị hoàng tử vô cùng mất hứng.

Sau khi đoàn người thừa tướng đi xa, Triệu Sâm mới chậm rãi mở miệng.

Mắt hần như ánh sao đêm lạnh lẽo, khóe môi nhếch lên, nụ cười rét lạnh như sương tuyết: “Ngũ đệ vẫn nên ít đi đến những nơi như Câu Lan viện thì tốt hơn, càng ngày ăn nói càng hồ đồ rồi, phụ hoàng mà biết sẽ rất tức giận đấy.” Nói với Triệu Lê xong, hần tiếp tục nhìn về phía Triệu Ân: “Phải không nhị ca?” Dứt lời, không đợi hần ta đáp trả, Triệu Sâm thu lại nét cười nơi khóe miệng, mặt không biểu tình rời đi.

Trong thiên hạ, người dám cau mày với hần ngoại trừ đương kim thánh thượng thì chính là Triệu Sâm.

Triệu Lê muốn đuổi theo nhưng bị Triệu Ân đưa tay cản lại, khiêm tốn nói: “Đại ca, mời!”

Triệu Hiến đang cười, lúc này lại càng cười sung sướng hơn, gật đầu đi trước một bước.

Chờ bọn họ đi khỏi, Triệu Ân mới ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác mà nham hiểm.

“Ngu ngốc.” Hần hừ lạnh một tiếng, bỏ lại Triệu Lê một mình.

Triệu Lê bị bỏ lại lẻ loi tại chỗ, ngại mất mặt nên cũng không lập tức đuổi theo, do dự cả buổi, không may đụng phải Tứ hoàng tử đang đi tới đành phải kết bạn cùng hần.

Vừa đi, hần vừa phiền muộn, Triệu Sâm làm sao biết hần tới Câu Lan viện? Rõ ràng hần che giấu rất cẩn thận kia mà.

Sau khi rời đi, Triệu Sâm bước nhanh qua một hành lang dài hẹp, di chuyển thật lâu mới nhìn thấy đoàn người của Mạnh Uyển.

Tay hần nắm chặt một hộp gấm, ở phía sau bọn họ, lẳng lặng chờ thời cơ. lát sau, Mạnh Uyển cuối cùng cũng rút lại sau cùng của hàng ngũ, vừa đi vừa thất thần như đang suy nghĩ điều gì. Hần nắm lấy cơ hội tiến lên, nhét hộp gấm vào trong tay nàng, tiếp đến quay người sang phía đầu hành lang khác.

Động tác này gần như hoàn thành trong chớp mắt, Mạnh Uyển chưa kịp ngạc nhiên, chỉ có thể thấy bóng lưng dài đẹp để như ngọc của hần.

“Sao vậy Uyển Uyển?” Mạnh Nhu thấy nàng mãi không đuổi kịp liền bày ra bộ dáng tỷ tỷ tốt bụng tới hỏi thăm.

Mạnh Uyển lập tức thu hộp gấm vào tay áo, cười đáp: “Không có gì, trong cung hoa nở đẹp quá, muội thấy thích nên có chút ngắt ngơ trong chốc lát.”

Mạnh thừa tướng biết lời nàng nói không phải là thật nhưng vẫn tiếp lời: “Nha đầu này, lúc ở phủ không thấy con chăm sóc hoa cỏ, chẳng lẽ trong cung trắng lại tròn hơn hay sao?”

Mạnh Uyển vội vàng bắt kịp hàng ngũ, nịnh nọt phụ thân: “Nào có, cho dù hoa trong cung trông đẹp hơn nữa cũng không bằng nhà mình.”

Mạnh thừa tướng hừ nhẹ một tiếng, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước. Mạnh Uyển theo phía sau, nhân lúc không ai chú ý, nàng mở hộp nhìn qua.

Là một đôi khuyên tai. Màu sắc này vô cùng hợp với váy sam nàng mặc hôm nay. Tam điện hạ.... dường như hần sớm đã biết nàng sẽ mặc bộ đồ này.

Là tròng hợp ư?

Đôi khi nàng cảm thấy, tìm khắp nơi đều không thấy hần nhưng lại không nơi nào không có hần.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Trong màn đêm huyền ảo, đàn sáo vui tai, yến tiệc linh đình.

Người ngồi ngao nghể ở vị trí cao nhất chính là Hoàng đế, Thái Hậu ngồi bên cạnh ông, bên tay còn lại là vị trí của Trần Hoàng hậu, tiếp đến là Lâm quý phi, người gần đây tương đối được sủng ái.

Mạnh Uyển ngồi cùng Mạnh thừa tướng, Lâm di nương và Mạnh Nhu ngồi phía sau bọn họ theo phép tắc. Bởi vì phía trước có người ngồi chắn nên nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được hai người họ, âu cũng là lẽ thường.

Di nương và thứ nữ vốn không có tư cách tham gia cung yến. Hôm nay hai người có thể tiến cung đều nhờ phúc của Lâm quý phi. Nhắc tới Lâm quý phi, không thể không nói tới Lâm gia ở Giang Nam. Tuy nói thời điểm Lâm di nương đến Mạnh phủ chỉ là nha hoàn thông phòng nhưng xuất thân của bà thực sự không phải quá thấp kém, chỉ là không thể bằng với Mạnh gia có nhiều đời làm trọng thần trong triều.

Năm đó, Mạnh thừa tướng chưa phải là thừa tướng. Ông đến Tô Châu ở Giang Nam để giải quyết công việc. Vừa hay phụ thân của Lâm di nương lại chính là quan viên tiếp đãi ông, thường xuyên qua lại khiến Lâm di nương thấy được tiền đồ của ông.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh đại nhân, Lâm Uyển đã rung động, từ đó luôn hy vọng có thể gả cho ông, nhưng bà biết thân phận của mình kém xa ông, hoàn toàn không thể làm chính thê.

Sau đó, bà giờ thủ đoạn khiến cho chủ mẫu Mạnh phủ đưa bà về phủ làm thông phòng của con trai. Tuy nói danh phận thấp hèn nhưng khi còn trẻ, bà chỉ đơn giản là muốn được ở bên người mình yêu, nào biết sau này, người ta tìm được “tình yêu đích thực”, cũng là mẫu thân của Mạnh Uyển, Trình Di – con gái Uy Viễn tướng quân.

Lúc Mạnh thừa tướng lấy Trình Di, phủ Uy Viễn tướng quân chỉ còn lại một duy nhất một mình nàng. Hai người, một người là con gái của liệt sĩ chết trận nơi sa trường, một người là công tử văn nhũ xuất thân thế gia, quả thật là trời sinh một cặp. Sự tình phát triển thế nào, chẳng cần phí công suy nghĩ cũng biết.

“Mẫu thân?” Mạnh Nhu thấy mẫu thân không vui, lo lắng lên tiếng hỏi thăm: “Mẫu thân không sao chứ?”

Lâm Uyển hoàn hồn, cười nhạt nói: “Không sao, Quý phi nương nương sẽ cho con cơ hội thể hiện, con tuyệt đối đừng để mất lễ nghi, nhớ kỹ lời mẫu thân dạy.”

“Mẫu thân yên tâm, con đã nhớ kỹ.” Mạnh Nhu gật đầu đồng ý.

Lúc này, Lâm Uyển mới vui vẻ gạt đầu, đưa mắt nhìn bữa tiệc, mấy vị hoàng tử đều đã ngồi xuống. Đại hoàng tử Triệu Hiên đang mời rượu Hoàng Thượng, nhị hoàng tử Triệu Ân không buồn không vui, tứ hoàng tử sầu bi nhìn chân mình, ngũ hoàng tử dường như không được vui cho lắm, bình tĩnh nhất phải kể tới tam hoàng tử Triệu Sâm, hần sụp mắt, cầm đũa bận rộn trên bàn ăn.

Trong bữa tiệc náo nhiệt, chỉ có hần không giao lưu với người khác. Với tướng mạo và khí phách kia, chả trách sao trái tim con gái nhà mình lại rung động. Mặt khác, trong bữa tiệc có rất nhiều tiểu thư con chính thất lên nhìn hần, nhưng hần như không cảm nhận được, lạnh nhạt, xa cách không thêm quan tâm.

Hai nữ nhân sau lưng không an phận, Mạnh Uyển đã sớm biết rõ. Nàng không muốn để ý, cái miệng nhỏ ăn uống đoan trang, nhã nhặn. Lúc đi quá lo lắng, không ăn bất cứ thứ gì để lót dạ, nàng đã sớm đói bụng lắm rồi.

Lát sau, bỗng có một tỷ nữ đến bên cạnh, bỏ cái đĩa trong tay xuống bàn của nàng, sau khi thỉnh an xong, thấp giọng nói: “Mạnh tiểu thư, cái này là do Tam điện hạ lệnh cho nô tỷ mang đến cho tiểu thư.”

Mạnh thừa tướng đang nói chuyện với các quan viên bên cạnh, không để ý tới bên này. Ngược lại Mạnh Nhu và Lâm di nương sau lưng Mạnh Uyển đều nhìn thấy.

Mạnh tiểu thư, Mạnh tiểu thư! Mạnh Nhu nàng cũng là Mạnh tiểu thư, vì cái gì trong mắt người khác, thiên kim Mạnh gia lại chỉ có mình Mạnh Uyển?

“Đây là cái gì?” Mạnh Uyển nhìn đĩa đồ ăn trắng như tuyết, thật ra đã đoán ra được là thứ gì nhưng lại không muốn nói ra.

“Điện hạ thấy tiểu thư vừa rồi chăm chú ăn cá như vậy, bèn chọn món này, rồi lệnh nô tỳ mang đến cho tiểu thư.”

Nha hoàn cười tươi như hoa, nhìn Mạnh Uyển mặt đỏ rần rần.

“Thay ta cảm ơn Tam điện hạ.”

Hóa ra vừa rồi hấn nghiêm túc bận bịu cảm đôi đũa không phải để lấp đầy bụng mình mà là vì nàng? Biết được điều này thật khiến cho người ta vừa buồn vừa vui.

Hắn có cảm thấy mình quá tham ăn, chẳng giống tiểu thư khuê các chút nào không nhỉ Nhưng nàng thật sự rất đói, thấy thịt cá lại càng đói hơn.

Không kìm được lòng mà ngẩng đầu nhìn về phía hấn. Hấn và đại hoàng tử đang thi thắm, con người lạnh lùng híp lại, uy nghiêm bén nhọn, khí thế bức người.

Không thể không thừa nhận, gen hoàng gia quả thật quá tốt. Triệu Sâm ngày thường giống như ngọc, cho dù ngồi cạnh đều là con cháu hoàng gia khí độ bất phàm, hấn vẫn cứ nhìn hơn vài phần, có lẽ là được di truyền từ Xương Văn hoàng hậu đẹp tựa tiên nữ trong truyền thuyết. Bộ dáng huyền ảo kim quan này, quả nhiên có năng lực mê hoặc lòng người.

Mẫu thân Triệu Sâm là Xương Văn hoàng hậu, là hoàng hậu đầu tiên của đương kim bệ hạ, cũng là thái tử phi của hoàng đế trước khi đăng cơ.

Tình cảm của Xương Văn hoàng hậu và hoàng thượng rất sâu đậm, nhưng bà lại quá bạc mệnh. Khi Tam điện hạ vẫn chưa đầy tháng đã buông tay rồi bỏ nhân thế. Chuyện này cũng giống như những gì Mạnh Uyển từng trải qua.

Qua ba tuần rượu, thân thể thái hậu không chịu được nên rời đi trước, hoàng thượng là đưa con hiếu thảo, tự mình đưa mẫu thân hồi cung, vì vậy đến phiên Trần hoàng hậu chủ trì yến tiệc. Hoàng hậu nương nương vừa mới cùng đám đại thần hàn huyên một lát, Lâm quý phi liền mở miệng.

“Hoàng hậu nương nương, ngày lành cảnh đẹp thế này, chỉ uống rượu há chẳng phải quá nhạt nhẽo sao?” Lâm quý phi nhu mì nói.

Trần hoàng hậu nhìn về phía nàng cười đáp: “Muội muội có đề nghị nào hay sao?”

Lâm quý phi đứng dậy thi lễ, mỉm cười nói: “Thần thiếp bất tài, chỉ nghĩ là hôm nay, các lương thần đều dẫn theo thân quyến của mình tới, không bằng để các vị tiểu thư nhà các chư thần lấy đề tiết đoạn ngọc làm thơ góp vui, Hoàng hậu nương nương thấy thế nào?”

“Chú ý không tồi.” Trần hoàng hậu đánh giá, gật đầu nói: “Vậy theo muội muội ai mở đầu thì tốt đây?”

Lâm quý phi khề cong mắt hạnh, ôn nhu đáp: “Thần thiếp nào dám, toàn bộ nghe theo Hoàng hậu nương nương.”

Trần hoàng hậu cười tựa như không, thu hồi ánh mắt, bình tĩnh lên tiếng: “Vậy thì bắt đầu từ nhà Mạnh thừa tướng đi. Bồn cung đã sớm nghe nói con gái Mạnh thừa tướng chính là đệ nhất mỹ nhân trong kinh, hôm nay nhìn thấy, so với trước kia quả nhiên đã trở mã, xinh đẹp hơn nhiều.”

Hoàng hậu khen ngợi, Mạnh Uyển tự nhiên sẽ không từ chối, Mạnh thừa tướng đặc ý vuốt râu cười cười: “Hoàng hậu nương nương khen nhầm rồi. Chỉ là tiểu nữ từ nhỏ đã không thích ngâm thơ đối đáp, để cho nàng làm thơ, chỉ sợ làm dơ tai của hoàng hậu nương nương cùng các chư vị đồng liêu.”

Trần hoàng hậu cười đáp: “Nào có, hôm nay cao hứng, không câu nệ đúng sai, bắt đầu từ thiên kim thừa tướng đi.”

Thật ra, nếu là Mạnh Uyển kiếp trước, thật sự không quá tinh thông thơ ca, bù lại, tài chơi cờ và nữ công của nàng rất khá. Nhưng sau này, khi quen biết Tô Ký Trần, vì bị hấn hun đúc, Mạnh Uyển cũng coi như có hiểu biết nhất định về thơ ca. Sở dĩ Lâm Uyển và Mạnh Nhu chuẩn bị nghe nàng bị chê cười lại thấy nàng suy nghĩ một chút rồi làm một bài thơ.

Mạnh Nhu dường như không nén được tức giận, ngón tay dùng sức túm chặt lấy y phục. Lâm Uyển nhìn thấy con gái như vậy, cầm chặt tay nàng lắc đầu.

Mạnh Nhu hít một hơi thật sâu, khôi phục tâm tình của mình, thâm nghĩ, chẳng qua chỉ là một bài thơ nông cạn mà thôi, miễn cưỡng có thể được thừa nhận qua ải, chẳng thể lên mặt được.

Nhận xét của nàng cũng coi như đúng trọng tâm. Thơ của Mạnh Uyển đích xác không thực sự tinh tế, miễn cưỡng xem như đúng với đề bài. Mặc dù không được tính là hay nhưng cũng không đến nỗi mất mặt.

Chỉ là phản ứng của Triệu Sâm khiến cho Mạnh Uyển có chút không tự nhiên, bài thơ nàng làm kỳ quái lắm sao? Nhìn nàng với vẻ mặt kinh ngạc thế làm gì, giống như nàng bị quý nhập không bằng.

Trong lòng Mạnh Uyển không thoải mái, nhất thời không nhận được trùng mắt với Triệu Sâm. Triệu Sâm bị lườm, mắt phượng khẽ cong, nở nụ cười khiến cho xung quanh đều ảm đạm thất sắc.

Vừa rồi Tam điện hạ chọn cá cho Mạnh Uyển, Mạnh Nhu rất không vui. Bây giờ lại nhìn thấy hành động của hai người dành cho nhau, lòng nàng càng khó chịu.

Do vậy, lúc đến phiên nàng, nàng cố hết sức biểu hiện tài năng. Những câu thơ sáng tác không những đúng đề bài mà còn hoài niệm các tướng sĩ đã chết trận nơi sa trường để bảo vệ tổ quốc, âm vang sôi sục, thật sự là một kiệt tác.

Hoàng hậu nương nương bất động thanh sắc gật đầu, những người khác mới bắt đầu tán dương. Mạnh Nhu vẫn nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm lại không có phản ứng gì đặc biệt khiến nàng thất vọng cực độ, tim như bị kim đâm.

Bài thơ này nàng đặc biệt sáng tác vì hắn. Khi hắn còn là thiếu niên đã mang binh đánh trận, mấy năm gần đây biên cương an ổn mới trở lại kinh thành. Nàng nghĩ bài thơ này có thể khiến hắn nhìn nàng khác đi vài phần, nào ngờ hắn căn bản giống như không hề nghe thấy!

Nén giận ngồi xuống, mắt Mạnh Nhu đỏ vòng không nói một lời. Mạnh thừa tướng ngoái đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu không nói gì.

Mạnh Uyển ngược lại vẫn hết sức bình tĩnh, tựa như không phát hiện ra điều gì khác lạ cho đến khi tất cả các tiểu thư đã làm thơ xong, khi Lâm quý phi lại ra thêm yêu cầu khác, nàng mới hơi nhíu mày.

“Tài văn chương của các vị tiểu thư quả nhiên phi phàm, bốn cung hôm nay thật vừa no bụng lại sướng tai.” Hoàng hậu nương nương khen ngợi.

Lâm quý phi phụ họa: “Hoàng hậu nương nương nói phải, chỉ là thần thiếp tài mông, nghe nhưng lại không thể chọn ra bài thơ hay nhất.”

Lệ tẩn ngồi bên cạnh Lâm quý phi tiếp lời: “Thần thiếp ngược lại có một đề nghị, chỉ bằng để các vị hoàng tử điện hạ chọn ra bài mình thích nhất rồi lấy bài được chọn nhiều nhất làm bài thơ đứng đầu, mọi người thấy thế nào?”

Lâm quý phi hài lòng cười nói: “Thần thiếp cảm thấy không tệ nhưng hết thảy vẫn phải theo ý của hoàng hậu nương nương.”

Trần hoàng hậu nhìn về phía Triệu Sâm. Triệu Sâm không có biểu hiện gì, bà thì sao cũng được, dứt khoát theo ý của Lâm quý phi.

“Cứ làm như thế đi.”

Sau đó, các vị hoàng tử bắt đầu bình thơ. Đại hoàng tử bỏ phiếu đầu tiên, hắn bỏ phiếu cho Mạnh Nhu. Điều này khiến cho Mạnh Nhu bắt đầu phấn chấn, không còn cảm thấy mất mát giống vừa rồi.

Triệu Ân lựa chọn giống Triệu Hiên, cũng bỏ phiếu cho Mạnh Nhu. Mạnh Nhu kích động nắm tay mẫu thân, bởi vì sốt ruột nên không phát hiện ra Mạnh Uyển đang ý vị nhìn mình, chỉ có Lâm di nương nhìn thấy.

Lâm di nương hơi cúi đầu với Mạnh Uyển xem như thi lễ. Mạnh Uyển nhẹ nhàng cười, thu hồi ánh mắt, chờ đợi lựa chọn của Triệu Sâm.

Nàng nghĩ, Triệu Sâm nhất định sẽ chọn Mạnh Nhu bởi ngay cả nàng cũng hiểu, hắn sẽ thích bài thơ kia. Hắn là người công tư phân minh, trước mặt Hoàng thượng vẫn cũng phụ thân nàng tranh luận chứ đừng nhắc đến chọn một bài thơ.

Hắn sẽ không thiên vị nàng, nàng cho là như vậy. Nhưng sự tình lại phát triển ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Triệu Sâm cũng chọn Mạnh Nhu, hắn buông bình rượu, mặt không đổi sắc nói: “Ngược lại ta cảm thấy, bài thơ thứ nhất tuy khí thế kém chút nhưng lại phù hợp với hôm nay hơn.”

Mạnh Uyển giật mình nhìn về phía Triệu Sâm, bài thơ đầu tiên không phải do nàng làm sao? Ý hắn chẳng phải là... chọn nàng sao?

Nhìn thấy bộ dáng há mồm sợ ngây người của Mạnh Uyển, Triệu Sâm nhân nhặt nhếch môi, mắt phượng nhìn nàng như chứa ẩn tình, cao ngạo phong lưu không tả nổi.

Biểu hiện này, kẻ ngốc cũng nhận ra hắn vì ai... Hóa ra tam điện hạ trước nay không gần nữ sắc cũng không thoát khỏi ái tình.

Song, như là để ứng phó với thái độ kín đáo của mọi người, Triệu Sâm nhanh chóng đưa ra lý do vì sao hắn lựa chọn như vậy.

“Tiết đoàn ngộ, bữa tiệc thế này, bài thơ thứ hai có sát khí quá nặng.”

Dù hắn chưa trực tiếp khen ngợi Mạnh Uyển nhưng lại bày tỏ rõ ràng không thích bài thơ của Mạnh Nhu. Mạnh Nhu rất buồn, chỉ có thể cắn răng nuốt mếu vào trong, thù hận trong lòng đối với Mạnh Uyển tăng thêm vài phần.

Chẳng qua, tuy được một phiếu của Triệu Sâm, Mạnh Uyển cuối cùng vẫn thua các tiểu thư khác.

Nhưng người thắng cuộc Mạnh Nhu có chút không vui, cho đến khi trở về phủ vẫn rầu rĩ. So với nàng, Mạnh Uyển thật sự quá hạnh phúc.

Chỉ cần vừa nghĩ tới ngày mai là nàng vô cùng hưng phấn bởi vì ngày mai là tiết đoàn ngộ. Triệu Sâm từng nói sẽ dẫn nàng đi xem thi đấu thuyền rồng...

chỉ có hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hôm nay là Tiết Đoan Ngọ, trời trong nắng ấm, phố xá náo nhiệt.

Tới đón Mạnh Uyển không phải là Triệu Sâm mà là xe ngựa của phủ Tam điện hạ.

Mạnh Uyển mặc váy lụa xanh biếc, giữa cánh tay là satanh mỏng, đầu cài trâm lược bích, tóc nàng dài mà đen nhánh như dòng suối mùa xuân xõa trên vai, ánh mắt thất vọng vì tìm không thấy Triệu Sâm khiến cho người ta không nhận được mà đau lòng.

“Mạnh tiểu thư, mời lên xe.” Tinh Trầm vén rèm xe ngựa, cung kính chờ.

Mạnh Uyển thở dài, nhắc váy lên xe.

Xe ngựa của phủ hoàng tử so với phủ thừa tướng tốt hơn một chút, ngồi bên trong không hề có cảm giác bị xóc nảy.

Trong xe ngựa bày một chiếc bàn nhỏ, trên bàn để một phần điểm tâm đặc biệt, tất cả đều là món Mạnh Uyển thích.

“Tiểu thư, ném thử đi.”

Phù Phong gấp một ít điểm tâm đặt vào chiếc đĩa nhỏ đưa cho Mạnh Uyển, Mạnh Uyển nhận lấy ném thử, ngon đến neho mắt lại.

“Em cũng ăn một ít đi.” Mạnh Uyển nói.

Phù Phong cười đáp: “Đây là điểm tâm Tam điện hạ đặc biệt chuẩn bị cho tiểu thư, sao nô tì ăn được chứ?”

Mạnh Uyển ho một tiếng nói: “Em không ăn thì ta ăn hết đây.”

Nàng cầm lên một miếng điểm tâm, còn chưa cắn đã để xuống, sầu lo lên tiếng: “Không được, ta không thể ăn hết, đạo này ta mập lên nhiều quá, ăn nữa sẽ bị phụ thân chê cười.”

Gần đây, Mạnh thừa tướng hay cười Mạnh Uyển ăn như con heo nhỏ nhưng cũng chỉ là gọi yêu, song Mạnh Uyển vẫn ghi nhớ trong lòng.

“Tiểu thư đừng lo. So với ngày trước, nô tỳ cảm thấy vóc dáng hiện tại của tiểu thư mới là vừa vặn, trước đây tiểu thư thật sự quá gầy.” Phù Phong nghiêm túc nói.

Cúi đầu nhìn ngực của mình, Mạnh Uyển đồng ý với suy nghĩ của Phù Phong. Mặc dù nàng hơi đầy đặn một chút nhưng so với quá khứ trở mã hơn nhiều. Dù sao bây giờ nàng vẫn hơi gầy so với Dịch Thanh Trì, ăn thêm một chút chắc cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Mạnh Uyển bắt đầu ăn, cho đến khi xe chậm rãi dừng lại, miệng nàng mới ngừng hoạt động.

“Đến rồi, Mạnh tiểu thư, mời xuống xe.”

Tiếng Tinh Trầm bên ngoài vang lên. Mạnh Uyển vén rèm nhìn ra bên ngoài. Bích Hà rộng vạm dậm nhưng người lại không nhiều như trong tưởng tượng. Nàng chuyển tầm mắt về phía Nam, quả nhiên tất cả mọi người đều tụ tập ở đó.

Đề Phù Phong diu xuống xe ngựa, Mạnh Uyển lập tức hỏi: “Tinh thị vệ, điện hạ đang ở đâu?”

Tinh Trầm chỉ vào nơi cách đó không xa: “Tiểu thư nhìn xem.”

Mạnh Uyển nhìn theo. Triệu Sâm mặc cẩm bào đen viền tơ bạc, ngồi ngay ngắn trước mũi một chiếc thuyền nhỏ đơn giản, đỗ gần bờ sông, đang nhìn dòng người cổ vũ trận đấu náo nhiệt.

Mạnh Uyển vui mừng, không đợi Tinh Trầm dẫn đường đã nhắc váy chạy tới, theo bước chân của nàng, ngọc bội bên hông phát ra tiếng vang rất dễ nghe. Triệu Sâm dừng ánh mắt trên người nàng, không hiểu sao, khoe miệng luôn nghiêm túc cũng nhếch lên vài phần.

“Điện hạ chờ lâu không?” Đến bên bờ sông, Mạnh Uyển cao giọng hỏi, trong giọng nói mang theo sự hào hứng không thể che giấu.

Triệu Sâm đứng dậy, giẫm lên đầu thuyền, vươn tay ra đón nàng. Dưới ánh nắng mặt trời, hân hoan miệng cười, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ: “Đến

đây.”

Mạnh Uyển hơi chán chừ nhưng vẫn đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của hắn. Tay của hắn thon dài như ngọc, khớp xương rõ ràng bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của nàng khiến cho người ta có cảm giác an tâm.

Đề hắn kéo lên thuyền nhỏ, chiếc thuyền lung lay vài cái. Bời lờ trôi xuống nước trước đây mà trong lòng Mạnh Uyển vẫn còn sợ hãi, cho nên nàng thuận thế ôm lấy eo hắn. Sau khi đứng vững, Mạnh Uyển ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt bị ánh nắng chiếu lên không mở ra được lờ mờ nhìn thấy dáng vẻ lờ đờ của hắn.

“Điện hạ?” Mạnh Uyển rời khỏi ngực hắn, nghi hoặc gọi một tiếng.

Triệu Sâm gật đầu, vào trong thuyền ngồi xuống, ra hiệu nàng ngồi vào vị trí đối diện mình, Mạnh Uyển thuận theo ngồi xuống đó.

Nàng vừa ngồi xuống liền phát hiện Triệu Sâm đang nhìn mình chăm chăm. Nàng đưa tay sờ mặt, mắt tự nhiên hỏi hắn: “Trên mặt ta có gì sao?”

Triệu Sâm vươn tay tới bên môi nàng giống như muốn thay nàng lau thứ gì đó nhưng thoáng chần chờ một lát rồi lại thu tay về, tự lau khóe miệng của mình.

Mạnh Uyển nhớ ra vừa nãy mình ăn điểm tâm xong không lau miệng lập tức lấy khăn tay ra lau, khi nhìn thấy chút vụn thức ăn thừa trên khăn tay, nàng lập tức đỏ mặt.

“Thần nữ thật vô ý.”

Tự xưng là “Thần nữ”, xem ra nàng thật sự rất xấu hổ. Mắt phượng của Triệu Sâm không chớp, thán thùy nhìn nàng, thuyền nhỏ bắt đầu chậm rãi bơi vào lòng sông.

Người chèo thuyền chèo thuyền rất khéo, nơi con thuyền đi qua chẳng những có thể xem đầu thuyền rồng mà còn không phải chen chúc với những người khác. Mạnh Uyển lúc thì xem đầu thuyền rồng, lúc lại đi thưởng hoa sen. Mỹ nhân ngồi trước mặt, cảnh vật trong mắt cũng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều, nếu nói cái này ra miệng thì thật sự không hợp quy củ chút nào.

“Bích Hà này quy tụ rất nhiều cảnh đẹp, giống như tiên tử nhà ai đáp hi kiêu vậy, thật xinh đẹp.” Nói dứt lời, Mạnh Uyển liền phát hiện trong lời nói có ý ám chỉ chuyện “thành thân” (1), rất không thích hợp với nữ tử chốn khuê phòng như nàng, càng không thích hợp để nói với nam tử đã lập hôn ước với nàng. Mạnh Uyển vội trộm quan sát phản ứng của Triệu Sâm, dường như hắn vì lời nói của nàng mà đang cân nhắc tới điều gì đó.

(1) Trong lời nói của Mạnh Uyển có nói đến “Hi Kiêu”. “Hi” là chuyện vui (như là thành thân, mang thai..v.v), “Kiêu” là cái cầu, ghép lại thành câu hôn cũng là ám chỉ việc thành thân đấy.

Ngay lúc nàng đang thấp thỏm không yên, Triệu Sâm bỗng nhiên mở miệng: “Nàng muốn thành thân với ta?”

Mạnh Uyển khẽ giật mình, còn chưa kịp đáp lời, Triệu Sâm đã đổi sang cách hỏi khác: “Nàng có nguyện ý thành thân với ta không?”

Mạnh Uyển khẽ cong môi đỏ nói: “Tại sao lại không? Sao ta lại không muốn chứ?”

Câu trả lời thẳng thắn như vậy khiến Triệu Sâm bỗng hiện tại không biết phản ứng thế nào cho phải.

Một lát sau hắn cười lấp lửng đáp: “Nàng còn nhỏ quá.”

Quả thực là chưa lớn.

Nữ tử ở triều Chu này 15 tuổi được coi là đã trưởng thành, Mạnh Uyển năm nay 14, vừa qua tháng sáu, còn một năm nữa nàng mới đến tuổi cập kê(2).

(2) Cập kê: Con gái Trung Quốc ngày xưa đến tuổi 15 bắt đầu vấn tóc cái trâm, ngụ ý là đã đến tuổi lấy chồng.

Nhưng thật ra, thời gian một năm bảo ngắn không ngắn, nói dài cũng chẳng dài. Bản thân Mạnh Uyển đang muốn biện bạch với hắn vài câu, ai ngờ hắn nói một câu làm cho nàng không cách nào phản bác.

“Rồi một thời gian ngắn nữa thôi, nàng sẽ cảm thấy rằng ta không phải người đáng để nàng phó thác cả đời. Sau này, nàng nhất định sẽ thấy hối hận vì lời nói ngày hôm nay.”

Tại sao hắn lại nói thế? Có điều lời này của hắn đã ứng nghiệm ở kiếp trước. Kiếp trước khi nàng 14 tuổi, Lâm di nương lời kéo nàng quen biết Tô Ký Trần, bị Mạnh Nhu xúi giục nên thường xuyên thư từ qua lại với hắn, tất cả tâm tư lẽ ra nên đặt trên người Triệu Sâm đã chuyển sang người khác. Nhưng lúc ấy là bởi vì nàng căn bản không “thần thiết” với hắn như bây giờ. Trong một năm, hai người chẳng mấy khi gặp nhau, nàng chỉ có thể nghe được tin tức của hắn qua miệng người khác, không giống kiếp này, nàng dám can đảm chủ động đi gặp hắn. Tóm lại không thể phạm sai lầm thêm lần nữa.

“Không phản bác sao?”

Thấy nàng yên lặng cả nửa ngày, Triệu Sâm thốt ra câu hỏi như vậy. Mạnh Uyển lập tức nhìn sang, ánh mắt sắc bén uy nghiêm kia khiến toàn thân nàng

rét run, không kim lòng được rừng mình một cái.

Thấy nàng như vậy, sắc mặt Triệu Sâm lập tức hòa hoãn lại, bung chén rượu nhỏ trên bàn nhấp một ngụm, gió thổi hương rượu nhàn nhạt qua mũi nàng, dường như nàng có chút say.

Sau đó, lời nàng nói tựa như đã say: “Ta sẽ không hối hận vì lời nói ngày hôm nay bởi vì ta rất thích điện hạ.”

Triệu Sâm nghe vậy mở to mắt, lông mày hơi nhíu lại, môi mông khê nhếch tựa như có vô vàn lời nói nhưng đều ầm vào sóng ngầm.

Thấy vẻ mặt “khó xử” của hắn, Mạnh Uyển ngược lại không thẹn thùng, che miệng cười nhạo nói: “Hắn là chuyện ta muốn thành thân với điện hạ khiến người khó xử hả?”

Triệu Sâm đặt chén rượu trong tay xuống, đưa tay day nhẹ thái dương, dường như có chút phiền não đáp: “Tiểu nha đầu mới bao nhiêu tuổi đã nói thích. Ta ở tuổi của nàng đã ra chiến trường ở biên giới, trong đầu chỉ có binh pháp.”

Mạnh Uyển hừ nhẹ một tiếng: “Ta tự biết bản thân mình thích cái gì, lời của điện hạ không tính. Nếu như hôm nay điện hạ mời ta đến xem thuyền rồng chỉ để nói những lời này, thần nữ thật sự thất vọng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trầm xuống.

Triệu Sâm đặt chén rượu xuống đứng dậy: “Đứng lên đi xem những cái khác nào.”

Mạnh Uyển đứng dậy theo, có chút hiếu kỳ nhìn về phía trên. Triệu Sâm dắt tay nàng, đỡ eo nàng, ôm nàng trong ngực, điểm nhẹ mũi chân đã tới đầu thuyền.

Mạnh Uyển không ngờ sự tình lại phát triển đến mức này.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, nàng đều là một tiểu thư khuê các chuẩn mực, ở đâu ra cái kiêu bị người ta ôm eo bay qua bay lại như vậy?

Thời gian Triệu Sâm bị nàng “bám lấy” cũng không dài. rất nhanh, họ đã đáp xuống mặt đất, hắn cúi đầu xuống ôn nhu nói: “Đến rồi.”

Mạnh Uyển mở mắt, cẩn thận nhìn kỹ xung quanh. Đây là bụi cỏ lau sau cánh rừng bên hồ, cảnh sắc tương đối tao nhã. Nếu không có công phu của Triệu Sâm e là không có cách nào từ trong hồ mà tới đây được.

“Có thể buông tay rồi.” Triệu Sâm nhắc nhở thiếu nữ đang nắm chặt lấy y phục của hắn.

Mạnh Uyển kịp phản ứng, ngẩng đầu lên bất mãn nói: “Không buông.”

Dường như không ngờ tới nàng sẽ trả lời như vậy, Triệu Sâm mở to mắt phượng, có phần kinh ngạc. Thấy hắn như thế, Mạnh Uyển mới đắc ý rời khỏi ngực hắn, đi tới phía sau hắn nhìn nhìn, y phục của hắn quả nhiên bị nàng làm nhăn nhúm.

“Lần sau trước khi dẫn ta bay thì nói với ta một tiếng, ta sẽ không vò y phục của điện hạ thành thế này.” Nàng hơi áy náy.

Ngược lại Triệu Sâm rất tùy ý. Hắn rất khác so với hiểu biết của nàng trước kia, chỉ thấy tam điện hạ luôn tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt tùy tiện tìm một gốc cây ngồi xuống, ngoắc ngoắc tay với nàng như hiệp khách trong các sách truyện, đáng vẻ hào sảng tiêu sái.

Chậm chậm đi tới bên cạnh hắn, Mạnh Uyển chậm chạp không ngồi. Triệu Sâm thấy thế hỏi: “Sợ bẩn?”

Mạnh Uyển lấy khăn tay của mình trải ra ngay ngắn bên cạnh hắn, nhã nhặn ngồi xuống đáp: “Không phải.”

“Hả?”

“Ta sợ làm bẩn y phục, trở về bị phụ thân ta chê cười.” Mạnh Uyển hơi mất tự nhiên phàn nàn, “Gần đây ông ấy rất thích tìm khuyết điểm của ta rồi chê cười ta.”

Triệu Sâm buông thõng hai tay nói: “Thật sao? Ta còn không biết Thừa tướng có sở thích này đâu.”

“Người đương nhiên không biết rồi, phụ thân cũng còn không biết nữa là...”

Triệu Sâm như lơ đãng nói: “Vậy nàng thích mặt nào ở ta?”

Mạnh Uyển không chút do dự: “Hiện tại thì là mặt này.”

“Không cảm thấy thô lỗ sao?”

“Người có cảm thấy ta quá buông thả không?” Mạnh Uyển lấy ví dụ: “Nói chuyện cùng điện hạ không dùng kính ngữ, không xưng thần nữ, cấp bậc lễ nghĩa đều không có, đụng một chút lại...” Nàng hơi ghen hờn, khoa tay múa chân làm tư thế ôm.

Triệu Sâm bỗng nhiên nghiêng người đến gần nàng, thanh âm mờ ám êm tai dán sát vào trán nàng: “Ta thích nàng ngày ngày như vậy.”

Bên ngoài hoàng thành, dù bất kì ai cũng đều tỏ ra cung kính muôn phần với Tam điện hạ, bởi hần là người có nhiều khả năng làm chủ Đông cung nhất.

Đương nhiên, không có ai muốn chọc cho Thái tử không vui, chỉ có tiểu Mạnh Uyển này, coi hần là chính hần trước sau đó mới đến thân phận hoàng tử của hần.

Dường như cuối cùng Mạnh Uyển cũng cảm thấy có cái gì đó không ổn, nàng bắt đầu giữ khoảng cách với Triệu Sâm.

Có lẽ vừa rồi bị dọa cho không ít bởi hần đột nhiên sát lại. Đây là suy đoán của Triệu Sâm.

Vì vậy hần đứng lên, vỗ tay liền có người từ trong rừng đi ra, là Tinh Trầm cùng một đám thị vệ phủ hoàng tử.

“Thời gian không còn sớm, chuẩn bị xe ngựa tiễn Mạnh tiểu thư hồi phủ.” Hần chấp tay phân phó, bộ dáng xa cách, cao quý khiến người ta chùn bước.

Đội Tinh Trầm lui ra, Mạnh Uyển mới đứng lên gọi hần một tiếng: “Điện hạ.”

Triệu Sâm xoay người nhưn mây, im ắng thăm dò.

Mạnh Uyển cúi đầu vò ống tay áo: “Lúc này, ta ôm người là vì trước đó vài ngày không cẩn thận bị rơi xuống nước cho nên bây giờ thấy nước sẽ có chút lo lắng. Người có thể đừng cho là ta... cho là ta...” Cho rằng nàng tùy ý phóng túng, lăng lơ

Haiz, những lời này vẫn không thể nói ra miệng được. Nàng hậm hực cắn môi, đưa mắt đối diện với ánh mắt nhu hòa của hần, những bản khoản vừa rồi thoáng cái đã biến mất.

Triệu Sâm định mở miệng dỗ dành nàng thì Tinh Trầm tự mình dắt xe ngựa trở về, vì vậy lời ra đến miệng liền trở thành: “Nữ nhi làm việc cần chú ý cẩn thận, sau này không được lơ đãng tùy hứng.”

Đúng là người xấu. Nàng ngã xuống nước không phải vì mình không cẩn thận, cũng không an ủi lấy một câu. Mạnh Uyển tủi thân nghĩ cách giải thích, nhưng lại cứng cỏi muốn tự mình giải quyết nên cuối cùng cái gì cũng không nói, buồn bực quay đi.

Về mặt Triệu Sâm ngừng lại một lát, nhú mào thờ dài, Tinh Trầm còn chưa rời khỏi, thấy điện hạ như vậy, biết rõ hần lại bắt đắ dĩ nói sai gì rồi.

Thoáng nhìn biểu cảm kia của thuộc hạ, Triệu Sâm suy nghĩ giây lát, hơi khoát tay nói: “Người đi làm giúp ta một chuyện.”

Tiếp đó, Mạnh Uyển vừa trở lại phủ không lâu, Phù Phong chạy vào phòng vừa thở hổn hển vừa nói: “Tiểu thư, người đoán xem có chuyện gì?”

Mạnh Uyển ngoái đầu nhìn lại: “Chuyện gì mà vội vàng hấp tấp như vậy?”

“Người lần chúng ta muốn tìm, chính là người đựng tiểu thư rơi xuống nước ấy, tìm được rồi!” Phù Phong kích động nói.

“Không phải hần đã bị Lâm di nương đuổi khỏi phủ, chẳng biết đi đâu rồi sao?” Mạnh Uyển đi đến, theo Phù Phong ra khỏi phòng.

Phù Phong giả thích: “Mới vừa này, có người trời hần mang đến ném ở sân trong.”

Mạnh Uyển: Σ(⌒ °Д °;)⌒

Cái tuồng gì thế này?

Phù Tam hoàng tử, nghe thuộc hạ báo cáo xong, Triệu Sâm nâng chén trà lên nhàn hạ uống, đây là sự bù đắp cho lời nói sai của hần lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phù thừa tướng, trong sân viện của Mạnh Uyển, một nam nhân bị trời rất chặt nằm gẫy dựa trên mặt đất, mặt mũi đầy những vết xanh tím, rõ ràng đã bị người khác mạnh tay đánh cho một trận.

“Lấy giẻ trong miệng hần ra.” Mạnh Uyển phân phó hạ nhân.

Sai vật Toàn Phúc liền tiến lên lấy giẻ ở trong miệng nam nhân kia ra, người nọ lập tức kêu lên: “Tiểu thư tha mạng! Nô tài không dám nữa. Người tha cho nô tài một mạng, nô tài sẽ khai hết.”

Mạnh Uyển tựa cười tựa không nhìn hần một lát, chậm rãi lên tiếng: “Những người khác lui xuống, Toàn Phúc và Phù Phong ở lại.”

Tất cả các tỷ nữ khác đều lui xuống. Trước khi Dương Liễu đi ra ngoài có quay đầu nhìn lại, đúng lúc mắt Mạnh Uyển chạm mắt nàng, nàng ta lập tức cúi đầu rồi đi nhưng Mạnh Uyển vẫn kịp thấy sự bối rối trong đáy mắt Dương Liễu.

“Tiểu thư.” Phù Phong thấy Mạnh Uyển không nói một lúc lâu, đành mở miệng kêu một tiếng.

Mạnh Uyển thu hồi ánh mắt, tùy ý ngồi xuống ghế ăn trái cây. Nam nhân đang nằm trên mặt đất chính là người mà vài ngày trước hại Mạnh Uyển rơi xuống nước. Hắn vốn là người làm việc vặt ở ngoại viện, hắn nói hôm đó hắn phải chuyển đồ đến nội viện, vừa đúng lúc đi ngang qua hoa viên nhưng rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, ai mà biết được?

“Người nói người sẽ khai tất cả.” Sau một lúc lâu, dường như Mạnh Uyển đã ăn đủ, khi Phù Phong hầu hạ lau tay, nàng mới nhân dịp hỏi: “Vậy người muốn khai chuyện gì?”

Người nọ lập tức muốn nói nhưng trước khi hắn kịp mở miệng, Mạnh Uyển đã lên tiếng trước: “Người cần phải hiểu rõ, một khi lời khai của người làm ta không hài lòng, ta sẽ...” Nàng đảo mắt, cười một tiếng: “Trả người về tay người vừa đưa người đến.”

Người nọ nghe xong lời này sợ tới mức bắt đầu run lẩy bẩy: “Nô tài nhất định biết gì nói nấy, không dám dối lừa, chỉ xin tiểu thư hạ thủ lưu tình, nô tài không muốn bị trả về.”

Mạnh Uyển đáng vẻ xinh đẹp khoát tay áo, ý bảo hắn có thể nói. Nàng vừa nghe hắn kể, vừa nghĩ xem rốt cuộc là ai trối hắn đưa đến đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có Triệu Sâm có khả năng này. Hắn vừa mới nghe chuyện nàng bị rơi xuống nước nên có lý do làm việc này. Nhưng làm sao hắn biết được chuyện trong phủ? Chuyện rơi xuống nước đã qua rất lâu, nàng vốn không ôm hy vọng tìm ra sự thật nhưng bây giờ lại có chuyện biến, hơn nữa đây là việc riêng trong phủ, nàng cũng không tiết lộ cho hắn, chẳng lẽ... trong phủ Thừa tướng có tai mắt của hắn?

Nghĩ tới những điều này, tâm tình Mạnh Uyển có chút phức tạp. Một mặt nàng cảm thấy có hơi đáng sợ. Nàng là nữ tử khuê phòng nên không ngờ được tay chân của Tam điện hạ lại nhiều như vậy, bên cạnh phụ thân có tai mắt của hắn, nàng cũng không thể làm gì. Mặt khác, nàng lại cảm thấy an toàn bởi vì nàng biết hắn sẽ không làm tổn thương mình.

Có phần phiền não và mâu thuẫn, mặc dù biết Triệu Sâm sẽ không hại mình nhưng nàng nào biết được thái độ của hắn đối với phụ thân là gì?

Nếu phụ thân đứng về phía hắn thì tốt. Nếu có một ngày phụ thân cản trở bước tiến của hắn hoặc quay sang phụ tá người khác, vậy Mạnh gia bọn họ chẳng phải là...

“Tiểu thư, lời nô tài muốn nói đều đã nói xong, tất cả đều do Lâm di nương bắt nô tài làm. Tiền nàng ta cho nô tài còn chưa dùng đến, đều chôn trong vườn nhà vợ ở Ngô thôn vùng ngoại ô.”

Mạnh Uyển suy nghĩ một lát, nâng mí mắt nói: “Trước tiên dẫn hắn đi, nhốt vào kho củi bên trong sân viện, đừng để người ngoài trông thấy.”

Người nọ khần trương kêu lên: “Tiểu thư, người nhất định phải tha cho nô tài một mạng. Nô tài chỉ là hạ nhân, trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nô tài cũng là thân bất do kỷ.” Hắn bỗng nhiên nói: “Không bằng, tiểu thư gọi Lâm di nương đến đối chất với nô tài, để cho tướng gia làm chủ thay tiểu thư.”

Mạnh Uyển ôn nhu cười: “Ồi, thật là một ý kiến hay, nhưng người không sợ thừa tướng đại nhân sẽ lấy mạng người trong con tức giận sao?”

Người nọ run rẩy đáp: “Nô tài tin tiểu thư sẽ nói đỡ cho nô tài, nô tài...”

“Mang xuống.” Mạnh Uyển mặt không biểu cảm cắt ngang lời hắn.

Toàn Phúc lĩnh mệnh, kéo người nọ đi. Lúc người nọ rời đi vẫn kêu gào, Mạnh Uyển nâng chén trà lên uống một ngụm, ngoảnh mặt làm ngơ.

Phù Phong khó hiểu lên tiếng: “Vì sao tiểu thư không để Lư Hưng đối chất với Lâm di nương?”

Lư Hưng là tên của hạ nhân kia. Mạnh Uyển buông chén trà, khẽ miệng nhếch lên: “Em biết hắn nhất định sẽ nói thật?”

“Ý tiểu thư là...” Về mặt Phù Phong lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng tư chất có phần thông minh, nghĩ một chút liền hiểu.

“Nếu Lâm di nương không trừ cớ tận gốc, nhất định là đã có sắp xếp khác. Hiện giờ mặc dù tìm được Lư Hưng cũng không thể qua loa mời phụ thân đến xem kịch. Đến lúc đó chỉ sợ bị Lư Hưng cản ngược lại, nói là ta ép hắn nói xấu Lâm di nương.”

“Số tiền mà Lư Hưng nói đã chôn ở nhà vợ kia không phải chứng cứ sao?” Phù Phong nhíu mày.

Mạnh Uyển trầm giọng đáp: “Em đi tìm người đắc lực một chút tới nhà thê tử của Lư Hưng ở Ngô thôn. Nhớ rõ đừng kinh động đến người khác, để xem có thể đào ra cái gì.”

Phù Phong lĩnh mệnh lui xuống, Mạnh Uyển ở trong phòng suy nghĩ, đứng dậy đi quanh một vòng, chưa kịp ngồi lại thì Dương Liễu tiến vào bẩm báo: “Tiểu thư, đại tiểu thư bên ngoài cầu kiến.”

Mạnh Nhu? Tới nhanh như vậy?

Mạnh Uyển im lặng đánh giá Dương Liễu một chút. Nàng cúi đầu, không rõ trên mặt có biểu tình gì.

Mạnh Uyển chậm rãi ngồi xuống ghế, cười nói: “Mau mời vào. Ngoài trời nóng như thế, sao mà để tỷ tỷ phơi nắng bên ngoài được?”

Dương Liễu xoay người quay ra mời Mạnh Nhu vào. Nàng mặc một tầng tơ lụa cùng một tầng sa y, thời tiết bên ngoài lại nóng, khi nàng bước vào trán đã nhiễm chút mồ hôi, sau khi bước vào căn phòng mát mẻ, có lẽ trong lòng nàng ta càng thêm khổ sở.

Mới đầu tháng sáu, trong phòng Mạnh Uyển đã để rất nhiều khối băng như vậy. Nàng và mẫu thân đã tới gần nơi này được một nửa, Mạnh Nhu càng kiên định với mục tiêu trong lòng. Nàng âm thầm thể, nhất định phải làm cho cuộc sống của mình và mẫu thân trở nên tốt nhất, đoạt lấy vị trí con chính thất của muội muội trong lòng phụ thân.

“Tỷ tỷ nghe nói sáng nay muội muội đi xem thuyền rồng, đặc biệt tới nghe muội muội kể nghe quang cảnh náo nhiệt ấy một lúc.”

Mạnh Nhu khách sáo nói xong câu mở đầu không hề có ý nghĩa, đứng ở trước mặt Mạnh Uyển không ngồi xuống. Tuy nàng là đại tiểu thư nhưng là con thị thiếp, ở trước mặt Mạnh Uyển thấp hơn không phải chỉ nửa phần.

“Tỷ tỷ mau ngồi xuống, đứng mãi làm gì? Buổi sáng đi xem thi đấu thuyền rồng nhưng khoảng cách không gần lắm nên nhìn không rõ.” Mạnh Uyển tự mình rót trà, không chút để ý nói, giống như thật sự không để tâm đến sự náo nhiệt đó.

Làm khuê nữ, Mạnh Nhu không có cơ hội xem cảnh này. Tuy rằng nói muốn xem chỉ là cái cớ nhưng trong lòng cũng thật sự muốn đi. Nhưng chẳng có cách nào khác, nàng không có một Tam điện hạ để dựa vào, có thể dựa vào Mạnh Uyển lại giống như dựa vào một nỗi khinh thường, ngay cả nói cho nàng nghe cũng không nguyện ý.

Nếu Mạnh Uyển biết được suy nghĩ trong lòng nàng, nhất định sẽ kêu một tiếng bệnh hoạn, dù nàng có nói thật thì vẫn bị hiểu lầm là sao?

Thật ra rất đơn giản. Nếu người chán ghét một người, nàng làm gì người đều sẽ cảm thấy chướng mắt. Nếu người tự ti, dù so với người khác có hơn người thế nào, người vẫn cảm thấy nàng coi thường người.

Mạnh Nhu khó chịu nhẫn nhịn trong lòng, ôn nhu cười nói: “Muội muội khẳng định rất vui. Hầu gia và lão phu nhân sẽ nhanh chóng quay về. Bọn họ lên núi Ngũ Thai lễ Phật đã hơn một tháng, muội muội xưa nay rất thân thiết với lão phu nhân và Hầu gia, chắc chắn cực kỳ mong nhớ.” Nàng nói chuyện, ánh mắt lơ đãng nhìn sang bên cạnh tựa như tìm kiếm dấu vết gì đó.

Mạnh Uyển làm bộ như cái gì cũng chưa phát hiện, nét mặt kinh hi đáp: “Thật sao? Hầu gia và lão phu nhân sắp về đến đây, vậy chẳng phải nhị thúc cũng sắp quay lại sao?”

Mạnh Nhu cười nói: “Đúng vậy. Thấy muội muội vui như vậy, tỷ tỷ ta đây thật ghen tỵ.”

Mạnh Uyển ngây thơ đáp: “Tin tức của tỷ tỷ nhanh chóng quá, muội vẫn còn chưa biết chuyện này.”

Mạnh Nhu ngắt ra, hơi xấu hổ lên tiếng: “Nào có, muội muội chưa nghe nói sao? Chắc là muội muội nhiều việc nên nhanh quên.”

“Có lẽ vậy.” Mạnh Uyển không khiến nàng khó xử nữa, trong lòng thầm tính toán các mối quan hệ trong gia đình.

Mạnh Nhu thấy nàng không có ý nhiều lời cùng mình, thức thời khách sáo nói vài câu rồi rời đi. Khi ra ngoài lén liếc mắt về phía phòng củi, điều này khiến tất cả ý đồ trở nên rõ ràng.

Mặt Mạnh Uyển không chút thay đổi trở lại phòng, không nóng không lạnh uống một tách trà, ngồi xuống với lấy cây quạt. Nghĩ tới nhị thúc tức đường ca Mạnh Trạch, tự nhiên thấy buồn bực.

Tuy rằng Mạnh Nguyên Quân, phụ thân Mạnh Uyển giữ chức thừa tướng vô cùng được coi trọng, lại là trưởng tử của Võ An Hầu nhưng đến nay, dưới gối vẫn không có lấy một đứa con trai, chỉ có hai nữ nhi là nàng và Mạnh Nhu. Từ sau khi mẫu thân của Mạnh Uyển qua đời, Mạnh thừa tướng cũng không tái hôn, không tới phòng Lâm di nương cho nên sống chết tri hoãn đại sự nhiều năm. Võ An Hầu vì vậy mà rất tức giận nhưng vẫn không có kết quả, lúc này mới đem vị trí thế tử truyền cho Mạnh Nguyên Châu.

Mạnh Nguyên Châu là đệ đệ ruột của Mạnh thừa tướng, cũng là con của nhị phòng. Trừ trưởng tử Mạnh Trạch còn có thứ tử của hai thiếp thất là Mạnh Du, Mạnh Khanh. Con gái cũng có hai người, Mạnh Nguyệt con của chính thất và Mạnh Tĩnh con của nhị phòng, có thể nói con cháu hưng vượng.

Con trai của nhị phòng tức trưởng tử Mạnh Trạch không phải kẻ ngốc. Kiếp trước, khi Mạnh Uyển chưa bỏ trốn với Tô Ký Trần chỉ biết hấn và Triệu Sâm không hòa hợp, là người nhị hoàng tử Triệu Ân phái đến, bỏ ra không ít khí lực giúp nhị hoàng tử tranh giành ngôi vị thái tử.

Thật ra, trong chuyện các hoàng tử tranh quyền đoạt lợi, lập trường của Mạnh thừa tướng không rõ ràng, thái độ mập mờ khiến thế tử Hầu phủ tức Mạnh Nguyên Châu cùng huynh trưởng cùng đồng thời không biểu lộ thái độ, người đầu tiên của Mạnh gia đứng ra là Mạnh Trạch.

Nếu Mạnh Trạch còn thân thiết với Triệu Ân giống kiếp trước, khó tránh khỏi tương lai Mạnh gia sẽ đối lập với Triệu Sâm, khi đó sự tình sẽ rất khó xử.

Mạnh Uyển không khỏi thờ dãi một tiếng. Tuy nói nữ tử từ sau khi xuất giá sẽ không còn liên quan tới nhà mẹ đẻ nhưng phụ thân đối xử với nàng tốt như thế, nàng sao có thể không suy nghĩ cho Mạnh gia? Người khác không biết nhưng mà nàng rất rõ, tương lai Triệu Sâm là thái tử. Mặc dù ngày ấy là hấn

làm chủ đông cung trước khi nàng bỏ trốn cùng Tô Ký Trần vài năm nhưng chuyện này là chuyện ván đã đóng thuyền. Nếu Mạch Trạch đắc tội với Triệu Sâm trước khi hắn được phong làm thái tử, sau này không tránh khỏi sẽ liên lụy tới Mạnh phủ, bị Triệu Sâm trách tội. Đến lúc đó, nàng nên cư xử như thế nào?

Có điều, nàng tựa như đang buồn lo vô cớ. Phụ thân và nhị thúc thân ở địa vị cao, so với một tiểu nữ như nàng tự nhiên tường tận hơn rất nhiều. Nghĩ tới nếu đường ca nháo quá phận, nhị thúc sẽ ngăn cản hẳn.

Ngày Vô An Hầu và phu nhân hồi phủ trùng với ngày Mạnh thừa tướng nghỉ ngơi. Mạnh Uyển liền ăn mặc chỉnh tề cùng phụ thân đến Hầu phủ vấn an từ sớm. Lâm di nương và Mạnh Nhu cũng ăn mặc tỉ mỉ nhưng so với dung mạo diễm lệ, phiêu dật của Mạnh Uyển còn kém xa.

Mạnh Nguyên Châu đã sớm nhận được tin tức nên phái người đứng ngoài Hầu phủ chờ, nhà Mạnh thừa tướng vừa đến lập tức có người thông báo, thế từ từ mình ra ngoài nghênh đón, quan hệ của hai huynh đệ nhìn qua vô cùng tốt.

“Nhị đệ làm gì thế, ta có thể tự vào phủ, hai huynh đệ chúng ta không cần câu nệ nghi thức xã giao.”

Mạnh thừa tướng và đệ đệ vừa nói chuyện vừa vào phủ, Mạnh Uyển quy củ theo sát phía sau, mí mắt rũ xuống không nhìn ngó xung quanh. Mạnh Trạch đi theo phụ thân tới đón tiếp ở phòng lớn nhất trong nhà, nhìn thấy vị đường muội xưa nay hoạt bát hướng ngoại hôm nay “nhu thuận” như vậy, thật có chút kỳ quái.

“Uyển đường muội sao hôm nay trầm mặc vậy, khiến cho vi huynh không quen.” Mạnh Trạch cười đùa.

Lúc này Mạnh Uyển mới giương mắt nhìn thẳng hẳn, nhu hòa thi lễ nói: “Thời gian này Mạnh đường ca ra ngoài, đường muội đã gia tăng thời gian học tập lễ nghi, bây giờ vừa mới có chút thành quả, Trạch đường ca không nên đã kích đường muội.”

Mạnh Trạch đến gần hơn chút rồi thấp giọng đáp: “Huynh nghe nói trước đó vài ngày Tam điện hạ đưa muội đi chơi tiết đoàn ngo, tại bữa tiệc trong cung còn khen muội làm thơ hay phải không?”

Trong lòng Mạnh Uyển hồi hộp một phen. Tuy rằng không muốn hồng việc nhưng không thể không suy nghĩ trước một chút. Trạch đường ca giờ phút này có phải đã trên cùng chiến tuyến với Triệu Sâm hay không?

Nàng bỏ trốn cùng Tô Ký Trần khi mười sáu tuổi, hiện tại nàng mười bốn, còn chưa gặp người bắt lương kia, cách chuyện Trạch đường ca bắt tay với Triệu Ân còn một khoảng thời gian.

Có lẽ hiện tại đang là giai đoạn nảy sinh?

“Đường muội không nói lời nào thế, thẹn thùng sao?”

Mạnh Trạch ôn nhuận cười, con người đen như mực vô cùng thâm thúy. Nếu là Mạnh Uyển mười bốn tuổi là cô gái hồn nhiên khờ dại luôn được yêu thương hết mực kia, tất nhiên nhìn không ra thâm ý trong mắt hẳn, không giống với giờ phút này.

Mạnh Uyển cười khéo, ôn nhu nói: “Trạch đường ca không nên hỏi muội như thế. Nếu muốn biết thì đi hỏi Tam điện hạ đi.”

Nàng che mặt làm bộ như thẹn thùng, yêu kiều theo sát phụ thân. Mạch Trạch đứng tại chỗ đan tay suy xét, khóe miệng cười càng thêm ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chính sảnh phủ Vô An Hầu, Hầu gia và Lão phu nhân ngồi trên vị trí chủ vị. Lão phu nhân vẫy tay với Mạnh Uyển, Mạnh Uyển lập tức từ từ đứng dậy tiến tới. Đã là thiếu nữ mười bốn nên dáng người trở nên không ít, nếu dùng sức lực thực của mình mà lao vào lòng lão phu nhân thì bà sẽ không thể đỡ được cho nên Mạnh Uyển điều khiển cơ thể mình, chỉ nhẹ nhàng dựa vào lòng lão phu nhân.

“Hơn một tháng không gặp, Uyển nha đầu càng ngày càng đẹp.” Lão phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cháu gái, nói: “Nghe đường ca con nói, gần đây con đang học quy củ? Nhìn con lao lại đây như vậy, có thể thấy việc học quy củ này không mấy hiệu quả.”

Mạnh Uyển làm nũng đáp: “Lão phu nhân minh giám, Mạnh Uyển thật sự có học quy củ nhưng do lâu lắm không gặp lão phu nhân, trong lòng vô cùng nhung nhớ, nhất thời không khống chế được.”

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ nhận lỗi của cháu gái, lão phu nhân cười dài lên tiếng: “Nha đầu nhà con, miệng lưỡi ngày càng trơn tru, giống hệt phụ thân.”

Mạnh thừa tướng đang uống trà thoáng ngừng lại, liếc mắt nhìn đại nữ nhi mình hiểu rõ nhất, thân nhiên nói: “Con gái của con, đương nhiên là giống con

rồi.”

Võ An Hào hừ lạnh một tiếng: “Giống con là chuyện tốt sao?”

Bởi vì Mạnh Thừa tướng không muốn tái giá, cũng không muốn chung phòng với Lâm di nương để sinh hạ con trai, Võ An Hào rất không hài lòng với đứa con cả này, đến nay vẫn không nguôi giận, lúc nói chuyện sẽ không tự giác lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Mạnh Thừa tướng thẹn trong lòng, cũng không phản bác, nâng chén trà lên nhàn nhạt kính, cúi đầu uống trà.

Võ An Hào lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía Mạnh Nguyên Châu nói: “Hôm nay đại ca con ở lại, cả nhà chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên, con bảo phụ nhân của con lui xuống sắp xếp đi.”

Mạnh Nguyên Châu lập tức đứng lên đáp: “Vâng, phụ thân.” Dứt lời nhìn về phía chính thê Lý Thị, Lý Thị đứng dậy hành lễ với cha mẹ chồng, khom người đi xuống chuẩn bị.

Mạnh Uyển vẫn tựa vào lòng lão phu nhân, bà cúi người hỏi riêng nàng, chủ đề bỗng nhiên chuyển sang chuyện hôn sự của nàng.

“Gần đây con và Tam hoàng tử còn như trước không?” Khi lão phu nhân hỏi, mi tâm khẽ nhíu lại, rõ ràng là vô cùng lo lắng.

Mạnh Uyển thờ dãi đáp: “Để lão phu nhân lo lắng thay Uyển Uyển rồi, gần đây Uyển Uyển và Tam điện hạ tốt lắm, lão phu nhân yên tâm.”

Nghe cháu gái nói vậy, trên mặt lão phu nhân mới lại có ý cười, bà hạ giọng nói: “Mặc dù ta vẫn không muốn con gả vào hoàng thất nhưng Tam hoàng tử này lại là một con rể hiếm thấy, nếu con có thể cùng hắn kết phu thê, ầu cũng là một chuyện tốt.”

Mạnh Uyển cúi đầu, mạnh mẽ nắm lấy tay tổ mẫu, nhớ tới kết cục phải chết thê thảm kiếp trước, hốc mắt nóng lên.

Thật ra việc lớn một đời, nàng cũng không có chí lớn, nàng cũng không nghĩ đến chuyện phục thù, nàng chỉ hy vọng có thể trở thành một người có đầu óc thanh thản, không ngu ngốc, không dễ bị người xấu làm cho mờ mịt, có thể bù đắp những sai lầm kiếp trước cho người thân và người mình yêu, ở bên họ một đời.

Về phần Tô Ký Trần... người mà nàng vẫn chưa gặp lại, cho dù có gặp lại, nàng cũng sẽ không bỏ đi cùng hắn như trước kia.

Thật ra, nếu nghiêm túc suy nghĩ mà nói, Tô Ký Trần đồng ý bỏ qua chuyện làm môn khách của thừa tướng, bỏ qua một cơ hội tốt như thế để bỏ trốn với nàng, không tha thiết con đường làm quan, thực sự khiến người ta rất cảm động. Nhưng sau này bọn họ không thể cùng nhau giải quyết mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu nên không thể viết nên một kết cục hoàn mỹ cho đoạn giai thoại tài tử giai nhân này.

Trái tim nổi loạn của nàng theo tuổi tác bắt đầu bình tĩnh, bắt đầu hồi hận và nhưng nhớ người thứ ba, mỗi lần viên phòng với hắn đều kháng cự, không chuyên tâm, vì thế hắn cũng bắt đầu thay đổi, xem như bọn họ đều có lỗi.

Song, bất luận kiếp trước bọn họ từng có khúc mắc gì, đến tận cùng là ai đúng ai sai thì đời này, hắn chỉ cần chú trọng phát triển con đường làm quan, về phần nàng sẽ bước thật tốt trên con đường của mình.

Ban đêm, gia yến, Mạnh Uyển ngồi bên cạnh Mạnh Thừa tướng, phía sau hai người là Mạnh Nhu và Lâm di nương.

Rượu quá ba tuần, các trưởng bối bỗng nhiên bắt đầu nghị luận về việc hôn sự của Mạnh Nhu. Nàng là trưởng nữ của Mạnh Thừa tướng, năm tới đã đến tuổi cập kê, cũng là đến tuổi bàn chuyện hôn sự.

Mạnh Uyển ngẫm nghĩ, như vậy cũng tốt. Nàng ta sớm xuất giá thì hơn, không lại làm rối loạn việc của nàng, nàng có thể thanh tịnh một chút.

Nhưng Mạnh Nhu không muốn. Sau khi lão phu nhân nói xong, Mạnh Nhu thẹn thùng lên tiếng: “Lão phu nhân, Nhu nhi còn chưa nghĩ tới, còn muốn chăm sóc phụ thân, lão phu nhân và Hào gia nhiều hơn.”

Mạnh Uyển nhàn nhạt nhìn qua, trầm nghĩ, trừ thỉnh an là việc bắt buộc, cả trăm năm cũng không thấy ngoại đi thăm bọn họ một chuyến, ở đâu ra chuyện muốn chăm sóc người khác?

Lão phu nhân quan sát biểu tình Mạnh Uyển, khẽ cười trong lòng, cao giọng nói: “Nha đầu con cũng thật hiếu thuận, chỉ có điều con gái tới tuổi rồi nên xuất giá, nếu không lấy chồng ngược lại sẽ bị người ngoài nói rằng Hào phủ và phủ Thừa tướng chúng ta đối đãi với con không tốt. Con cứ yên tâm, dù sao chẳng nữa tổ mẫu cũng sẽ không bạc đãi con, sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt.”

Trên mặt Mạnh Nhu không có bất cứ điều gì bất mãn, vẫn nhu thuận như trước đáp: “Đa tạ lão phu nhân.”

Chắc trong lòng đang hận đến nghiến răng nghiến lợi? Mạnh Uyển mỉm cười, im lặng dùng bữa. Tươi cười như vậy ở trong mắt Mạnh Nhu chẳng khác nào châm chọc.

Mối hôn nhân tốt? Có thể tốt đến thế nào? Làm chính thất của ai thì như thế nào? Nàng ta trầm nghĩ trong lòng muốn được gả cho người kia, dù có là một tiểu thiếp nhỏ bé cũng được... Mạnh Nhu hít vào một hơi, hai tay nắm chặt chiếc khăn, cứng cỏi cười phụ họa theo lời nói người khác. Ở tuổi này mà đã có sự nhẫn nại và dã tâm như vậy, thật không đơn giản.

Tiệc tan, Mạnh thừa tướng dẫn đường hồi phủ. Khi chuẩn bị rời cửa, Mạnh Trạch bỗng nhiên ngăn Mạnh Uyển lại.

“Đường muội.” Mạnh Trạch cười dài nói: “Dừng bước.”

Mạnh Uyển nhìn phụ thân đang lên xe ngựa, ngoái đầu nhìn lại hỏi: “Trạch đường ca còn có chuyện gì?”

Mạnh Trạch đi đến trước mặt nàng thấp giọng đáp: “Trưa ngày mai, đường ca mang muội đi ra ngoài ăn uống được không?”

Mạnh Uyển có phần khó xử: “Phụ thân không cho muội tùy ý ra ngoài...”

“Muội cứ yên tâm, ta sẽ nói với đại bá.” Mạnh Trạch sờ sờ đầu nàng nói: “Nhớ đến đúng giờ, mau đi đi, đừng để đại bá chờ lâu.”

Mạnh Uyển không còn cách nào, đành phải rời đi.

Trong lòng nàng nghĩ, qua lại cùng Mạnh Trạch nhiều một chút cũng tốt, xem có thể kéo hấn về phe cánh của Triệu Sâm hay không, như vậy về sau sẽ không còn gì phải băn khoăn.

Song, nàng rốt cuộc vẫn còn quá nhỏ, căn bản không thể tính đến một điều đáng sợ hơn, chính là tại thời điểm nàng mười bốn tuổi, Mạnh Trạch đã kết giao với nhị diện hạ Triệu Ân.

Từ lâu đệ nhất kinh thành chính là ngoại lâu, đây là nơi ra vào mà con cháu hoàng thất cùng quan gia yêu thích nhất. Khi Mạnh Uyển và Mạnh Trạch đến đây vừa đúng giữa trưa, thời điểm nhiều người nhất nhưng chương quây vừa liếc mắt nhìn thấy bọn họ liền tự mình qua nghênh đón.

“Mạnh công tử đến rồi, mau mời.” Chương quây cung kính nói: “Phòng trên lầu hai để lại cho ngài và khách quý rồi.”

“Đa tạ chương quây.” Mạnh Trạch nói xong, tùy ý thưởng ngân lượng.

Có lẽ do lo sợ ở kiếp trước, nhìn thấy đường ca rút ngân lượng ra thưởng, Mạnh Uyển không nhịn được đau lòng, đi thẳng lên lầu hai, về mặt vẫn có điểm tiếc hận.

Về mặt này duy trì đến khi cửa phòng mở ra, cảnh tượng bên trong làm cho nàng từ tiếc hận chuyển thành kinh ngạc.

“... Đường ca, huynh không nói cho muội biết nhị diện hạ cùng dùng bữa với chúng ta hôm nay.”

Triệu Ân cùng Triệu Lê tao nhã ngồi ở bàn tròn, hai đôi mắt cùng nhìn bọn họ chăm chăm, hiển nhiên là đã sớm được thuộc hạ bẩm báo, biết bọn họ tới rồi.

“Bá Loan tới rồi à, mau ngồi đi.” Triệu Lê đứng dậy tiếp đón, thân thiết giống như bọn họ là huynh đệ.

Mạnh Uyển xấu hổ đứng bên ngoài nhưng Triệu Ân nhanh chóng giải vây cho nàng: “Hôm qua Bá Loan nói muốn dẫn một vị khách quý cùng đến, hóa ra là Mạnh tiểu thư.” Hấn chậm chậm đứng dậy, tùy ý biếng nhác mở quạt giấy, phong lưu tiêu sái nói: “Có lẽ.”

Mạnh Uyển đành phải hành lễ đáp: “Thần nữ Mạnh Uyển, bái kiến nhị diện hạ.”

Mạnh Trạch cũng ôm quyền, cao giọng nói: “Khiến cho nhị diện hạ chờ lâu, là ta thất lễ, thỉnh nhị diện hạ thứ tội.”

Triệu Ân ngồi xuống đáp: “Không sao, là ta đến sớm, hai người các ngươi cũng ngồi xuống đi, nơi này không phải trong cung, mọi người thoải mái một chút.”

Mạnh Uyển không lên tiếng, theo sát Mạnh Trạch ngồi xuống, tuy rằng trên mặt không thể hiện nhưng trong lòng không nhịn được mà chửi thầm.

Biểu hiện này là thật sự hy vọng mọi người có thể tùy ý một chút sao? Bộ dáng nghiêm túc đoan chính như bắt chước Triệu Sâm kia, rõ ràng không phải người phóng khoáng lại chẳng hợp với bộ dáng tiêu sái, hà tất phải như vậy?

Trời sinh Triệu Ân có một gương mặt lạnh lẽo, anh tuấn thì anh tuấn nhưng có phần hơi dọa người, Mạnh Uyển không dám nhìn nhiều. Đầu óc nàng đầy những suy nghĩ, Mạnh Trạch đưa nàng đến chỗ này rốt cuộc là ý của mình hay là ý của Triệu Ân.

Biểu hiện của Triệu Ân làm cho người ta nhìn không ra là hấn không ngờ đến chuyện này. Nàng nghĩ, có phải hấn đang ra ám hiệu cho Mạnh Trạch mà Mạnh Trạch cũng vừa vặn muốn quy phục hấn, cho nên liền thuận nước đẩy thuyền?

Trong lòng phiền muộn không thôi nhưng không biểu hiện ngoài mặt, Mạnh Uyển sắp chết vì uất nghẹn.

Trong bữa tiệc, Triệu Ân và Triệu Lê nhiều lần chủ động nói chuyện với nàng nhưng nàng còn ghi hận chuyện Triệu Lê lần trước thất lễ lại không thích vị nhị hoàng tử âm trầm này cho nên chỉ bình thần quy củ đáp lời. Điều này khiến cho hai người kia cảm thấy không thú vị nên không tiếp tục chủ động bắt chuyện nữa.

Vốn tưởng rằng đây chính là chuyện buồn bực nhất nhưng khi dùng xong bữa ăn lại xảy ra một chuyện càng làm người ta chán ngán.

Khi mở cửa xuống lầu, bọn họ vừa vặn gặp Triệu Sâm cùng Dịch Thanh Mặc.

Dịch Thanh Mặc là ca ca của Dịch Thanh Trì – bạn tốt của Mạnh Uyển, nhậm chức bộ hộ lang trung, so với phụ thân là chính tứ phẩm bình bộ thị lang chỉ kém một bậc, tuổi còn trẻ đã có thành tựu như thế, là hy vọng của toàn bộ mọi người trên dưới Dịch gia.

Trước khi trọng sinh, Mạnh Uyển còn nhờ hấn giúp nàng “giám sát” Tam điện hạ trên triều, hiện tại, cách thức gặp gỡ của hai người bọn họ khiến Mạnh Uyển dở khóc dở cười.

“Tam đệ?”

Về mặt Triệu Sâm hiện lên vẻ bất ngờ, “Gặp ở đây, thật khéo.”

Triệu Sâm một thân trường sam màu chàm, áo khoác là trường bào satanh, đuôi mắt thon dài nghiêm túc nhìn, mắt phượng trong như nước nhàn nhạt nhìn bọn họ, sắc mặt sáng tỏ dị thường.

“Thật sự rất khéo.” Hấn xa cách lên tiếng. “Từ trước chỉ nghe nhị ca không thích nơi phạm tục thế này, không ngờ tới hôm nay lại gặp ở chỗ này, có nhiều thất lễ, mong thứ lỗi.”

Triệu Ân không vì lời nói của hấn mà hờn giận. Triệu Lê, Mạnh Trạch và Mạnh Uyển ở đây cùng nhau thi lễ với Triệu Sâm. Tam điện hạ rũ mắt liếc qua quan sát ba người phía trước, trong con ngươi đen như ngọc bị bao phủ bởi một tầng hàn khí.

“Không cần đa lễ.” Sau một lúc lâu hấn mới mở miệng, môi đỏ da trắng quý khí bất phàm, lạnh nhạt mở miệng nói cáo từ: “Ta còn có việc, sẽ không trì hoãn việc của nhị ca và ngũ đệ, xin phép đi trước một bước.” Nói xong, nhắc chân rồi đi, xuống hai bậc thang bỗng nhiên dừng cước bộ, quay đầu nghiêm trang nói: “Ồ, còn có Mạnh công tử và Mạnh tiểu thư.”

Mạnh Uyển quả thực muốn khóc, bọn họ không thể đối xử với nhau bình thường được nữa sao? Nhìn đuôi mày khỏe mắt tỏ vẻ không có ý của hấn, nàng có thể khẳng định, hấn đã hiểu lầm. Làm sao nàng có thể muốn dây dưa với hội nhị hoàng tử, rõ ràng là đường ca lừa nàng, nàng vô tội biết bao.

Nói xong, Triệu Sâm cũng không quay đầu lại liền rồi đi, trong lòng Mạnh Uyển trào lên một nỗi lo lắng không thể nói, lập tức mở miệng: “Đường ca, huynh và nhị điện hạ đi trước đi. Bỗng nhiên muội nhớ ra có chút chuyện cần xử lý, cùng nha hoàn đi trước.” Nàng cúi người xin lỗi Triệu Ân và Triệu Lê, sau khi được Triệu Ân cho phép lập tức quay đầu bước đi. Phù Phong chờ ở cửa thấy tiểu thư đi ra, đang tính gọi xe ngựa, ai ngờ tiểu thư chuyển hướng chạy tới chiếc xe thâm thấp cách đó không xa, trực tiếp vén rèm ngồi lên.

Miệng Phù Phong biến thành hình tròn, Mạnh Trạch đuổi tới cửa thấy một màn này, sờ mũi thờ dài.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân của Triệu Ân và Triệu Lê, Mạnh Trạch xoay người che trước mặt bọn họ nói: “Hôm nay, chắc hấn Điện hạ chưa tận hứng, ta biết một nơi rất hay, điện hạ nhất định sẽ thích.”

Triệu Ân muốn nhìn phía sau hấn nhưng Mạnh Trạch cao lớn hơn một chút, chờ sau khi hấn bắt đầu di chuyển, nơi đó chỉ còn dân chúng qua lại.

Hấn nhún mày, thản nhiên nói: “Vây đi thôi.” Nói xong đi trước một bước.

Mạnh Trạch nhẹ nhàng thở ra, để Phù Phong cùng gia đình đi trước sau đó mới đuổi theo nhị hoàng tử.

Bên kia, Mạnh Uyển vừa nhảy lên xe ngựa còn đang hối hận. Cảm giác được ánh mắt Dịch Thanh Mặc nhìn nàng, nàng thật sự vừa xấu hổ vừa tức giận muốn chết.

“Ta không có việc gì.” Mạnh Uyển ho một tiếng, “À, phiền Tam điện hạ cho xe ngựa dừng lại một chút, ta muốn xuống.”

Triệu Sâm dựa lưng vào đệm phía sau, chậm rãi lần tay đếm tràng hạt, tóc đen như vẩy mực buông xõa trên đầu vai, gương mặt tỏa sáng như gốm sứ.

“Dừng xe.” Hấn lạnh lùng mở miệng ra lệnh. Xa phu lập tức dừng xe, hấn lập tức nói: “Đi thôi.”

Không biết hình dung tâm tình hiện tại như thế nào. Vốn dĩ muốn chạy trốn nhưng hấn thuận theo như vậy nàng lại cảm thấy không muốn. Nàng cẩn thận vén rèm bước ra, đang định ra ngoài chợt nghe Triệu Sâm mở miệng.

“Là hấn, không phải nàng.”

Tam điện hạ liếc mắt qua Dịch Thanh Mặc một cái, Dịch Thanh Mặc lập tức bước qua Mạnh Uyển xuống xe, trong xe nhanh chóng rộng rãi.

“Đi.” Triệu Sâm ra lệnh, xe ngựa tiếp tục lên đường, bên trong chỉ còn lại hấn và Mạnh Uyển.

Hấn nhắm mắt ngưng thần, bình tĩnh nói: “Đã đến đây, sao phải đi vội?”

Trong đầu Mạnh Uyển không rõ tư vị gì. Nàng quay lại vị trí, nhìn hấn hồi lâu mới nói: “Hôm qua Võ An Hầu gia và lão phu nhân từ Ngũ Thái sơn trở về, ta và phụ thân đến hầu phủ nghênh đón, lúc quay về, Trạch đường ca hẹn ta hôm nay tới ngoại lầu dùng bữa, ta không biết sẽ có nhị điện hạ.”

Triệu Sâm chậm rãi mở mắt, con ngươi đen láy rạng rỡ như được điểm nước: “Không cần giải thích, ta tin nàng.”

“VẬY...” Vậy biểu hiện vừa rồi của điện hạ là có ý gì?

Triệu Sâm nhân hạ chuyển dời tầm mắt, trong ngăn kéo lộ ra mấy hộp com tinh xảo, mở ra đặt trước mặt nàng nói: “Ăn đi.”

Thấy đồ ăn, Mạnh Uyển liền nở nụ cười. Vừa rồi trong bữa com không ăn gì, chỉ mong nhanh chóng rời đi, vẫn là Triệu Sâm để ý nàng.

Nhìn Mạnh Uyển vui vẻ ăn, khóe miệng Triệu Sâm từ lúc nhìn thấy Triệu Ân vẫn buông xuống khẽ nâng lên một chút. Mạnh Uyển cảm giác hần đang nhìn mình chăm chú, hơi cân nhắc, thử hỏi: “Quan hệ của Tam điện hạ và Nhị điện hạ hình như không được tốt lắm.”

Triệu Sâm nhân nhạ đáp: “Bình thường.”

“Người không thích hần?” Nàng đánh bạo hỏi thêm.

Triệu Sâm giương mi dài liếc nàng một cái, nhận được biểu cảm lấy lòng của nàng mới tính từ bỏ. Hần tự mình rót cho nàng một tách trà, cúi đầu nặng nề nói: “Thất phu thụ tử, bất tương vi mưu.” (1)

(1) Thất phu thụ tử, bất tương vi mưu: Không chung chí hướng, quan điểm thì không thể hợp tác. Ý anh Sâm ở đây là anh ý và Nhị hoàng tử không chung đường, khác quan điểm nên không thể thân thiết.

Nhớ tới đường ca có đôi mắt dài kia của mình, mặt Mạnh Uyển tràn ngập đau khổ, đang muốn nói tốt vài câu vì Mạnh gia thì cảm giác xe ngựa dừng lại, quả nhiên phu xe rất nhanh đã mở miệng.

“Điện hạ, đã tới phủ thừa tướng.”

Lòng Mạnh Uyển khẽ trùng xuống, điểm tâm trong tay cũng rơi xuống mặt bàn.

Triệu Sâm nâng tay bóp trán, giống như hơi đau đầu, trường bào chàm khiến nước da hần trông càng trắng, hần ngồi ngay ngắn ở kia tựa như tiên giáng trần.

Hần vừa mở mắt, ánh mắt trong sáng như có linh quang, quả nhiên là phong nhã duyên dáng.

“Trở về đi.” Hần ngạo mạn nói, “Nếu không có gì ngoài ý muốn, ba ngày sau ta sẽ đến nhà giam ở đê Lô Châu, nàng...” Hần ngừng lại, một lát sau mới nói: “Nếu nhân rồi không có việc gì làm có thể viết thư cho ta.”

Trong lòng Mạnh Uyển vừa buồn vừa vui, lúc ấy cả hai cảm giác cùng xuất hiện trong lòng nàng nhưng rất nhanh sau đó, nàng cảm thấy buồn lớn hơn vui.

Người nàng bảo Phù Phong phái đi Ngô thôn đã trở lại, hần mang về cái bình phần thưởng, bên trong không phải là tiền mà là vài món trang sức quý giá của Mạnh Uyển, đều là vật trong tư khố của nàng, người ngoài không thể động đến. Nếu lúc ấy nghe Lư Hưng gọi phụ thân và Lâm di nương đến đối chất, chẳng phải chính là trúng mưu của các nàng sao?

Trong chỗ của nàng có nội gián, cụ thể là ai, trong lòng nàng đã biết.

Song, trước khi nàng bắt tay vào xử lý sự vụ trong viện, trong cung truyền đến một tuyên triệu.

Hoàng Hậu nương nương tuyên nàng vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hoàng cung, nơi Triệu Sâm lớn lên nhưng Mạnh Uyển lại không thích.

Cũng không đến nỗi chán ghét, chẳng qua khi mới bước vào đã cảm thấy rất áp lực, từng cử chỉ hành động cũng vô cùng thận trọng.

Bởi vì phải ra mắt Hoàng Hậu, nên hôm nay nàng ăn mặc trang trọng hơn thường ngày, cung trang xanh lam thêu hoa văn phức tạp, chất liệu đẳng cấp tô điểm vẻ đẹp long lanh, cung nhân dẫn nàng đi thấy vị này là thiên kim Thừa Tướng, trong lòng so sánh nàng và Tam Hoàng Tử luôn được Hoàng Thượng tín nhiệm, trông họ đứng cạnh nhau rất xứng đôi.

Đến Vị Ương cung trước, đi vòng qua những tòa cung điện, trong đó có Quan Su cung nơi Lâm Quý phi ở là lớn nhất.

Bên ngoài Quan Sur cung, Mạnh Uyển chợt thấy một tỷ nữ quý xuống, mặt trời chói chang đốt lên làn da sùng đồ của nàng ta, tay còn bung một chậu đầy áp nước trên đầu, nước như sắp tràn ra ngoài.

Một tên thái giám đứng cạnh đó cảm roi quát tới tấp, the thé hét: “Nói cho người biết, đừng để ta nhìn thấy, chỉ cần roi một giọt ra thôi thì đừng trách đòn roi vô tình. Dám phạm tội lớn như vậy thì có năm mơ Tứ hoàng tử cũng không đến cứu người đâu!”

Cung nữ mệt mỏi đến nỗi muốn ngất nghe thấy vậy lại càng sợ hơn, người hơi run run, suýt nữa làm rơi chậu nước, cũng vì thế nước chảy ra rất nhiều.

Hai mắt thái giám sáng lên, cười trộm: “Hay đấy! Đều do người tự làm tự chịu, ta chỉ theo lệnh Quý phi nương nương mà làm thôi, xuống địa ngục cũng đừng hận làm người nhé.”

Mạnh Uyển cau mày liếc nhìn cung nữ yếu ớt bị bạo hành, bước chân đột nhiên dừng lại. Thái giám bên này nhìn thấy liền nhảy mắt với thái giám dẫn đường cho Mạnh Uyển, dừng động tác lập tức cúi đầu hành lễ, nhếch miệng bẩm: “Nô tài thỉnh an thiên kim Thừa Tướng.”

Mạnh Uyển gật đầu hỏi: “Công công không cần đa lễ, không biết cung nữ này làm sai chuyện gì, phải chịu trừng phạt như thế?”

Thái giám cười nhạt đáp: “Nô tài khuyên Mạnh tiểu thư không nên hỏi nhiều, đây là chuyện riêng của Quan Sur cung, ngài đang bận hãy đi nhanh đi ạ.”

Thái giám dẫn Mạnh Uyển đi cũng hòa theo: “Không còn sớm, Hoàng hậu nương nương đợi ngài lâu rồi, Mạnh tiểu thư mau đi theo nô tài thôi.”

Mạnh Uyển cười cười: “Dạ, làm phiền công công chi đường.”

Ngay lúc rời khỏi chỗ đó, nàng đưa mắt nhìn thấy sự đau đớn, tự giễu trong mắt cung nữ nọ, cuối cùng nàng lại nhìn lên tường cung đồ sộ.

Yên lặng bước đi, trong lòng dần dần nặng nề. Mạnh Uyển và người dẫn đường vội vã đi nhưng mà vẫn gặp phải Tứ hoàng tử Triệu Thành đang vội vàng chạy tới.

Chân hần vốn có tật nhưng lại chạy như bị đuổi giết, chạy qua chạy lại khó tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thiếu chút nữa ngã lăn xuống đất.

“Điện hạ!”

Ngay lập tức nô tài chạy tới đỡ, hần dùng sức đẩy ra, tức giận hét lên: “Người mau đến Quan Sur cung bẩm báo, ngăn những tên khốn đó lại, bằng không...”

Lời chưa kịp dứt, sau lưng Mạnh Uyển truyền tới tiếng thét thảm thiết chói tai, chẳng cần nghĩ cũng biết, cung nữ kia chỉ sợ đã...

Triệu Thành đột nhiên biến sắc, lao đảo dựa người vào tường cung, một lát sau hần đột nhiên cười lớn.

Mạnh Uyển vừa hay đi ngang qua hần, hần không thèm nhìn một cái, tiếp tục đứng lên, chỉnh lại cẩm bào, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Người đã chết, hần còn muốn giúp nàng ta đòi lại công đạo ư?

Mạnh Uyển thấy hơi tiếc, nếu cung nữ kia cố gắng kiên trì thêm chút nữa, mặc dù Hoàng thượng không coi trọng Tứ hoàng tử, nhưng dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, Lâm quý phi phách lối bao nhiêu đều phải nể mặt hần... Đáng tiếc.

Trong Quan Sur cung, Lâm Thu Nguyệt lười biếng nằm ở nhuyễn tháp ăn vãi, sau đó cung nhân bước vào bẩm: “Quý phi nương nương, nữ nhi của Mạnh Thừa Tướng – Mạnh Uyển vừa đi qua đây.”

“Nàng có thấy màn kịch ta vừa dựng không?” Lâm Thu Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

“Nương nương yên tâm, Mạnh tiểu thư nhìn thấy rõ ràng.” Thái giám cung kính trả lời.

“Làm không tệ, thưởng.” Lâm quý phi xua tay: “Tiểu tiện nhân kia thế nào?”

Thái giám cười tủm tỉm: “Đều làm theo lệnh của nương nương.”

“Lui đi.” Lâm quý phi hài lòng, phát tay đuổi người, nhưng có một tên đi vào nói chuyện khiến bà mất hứng.

“Nương nương, Tứ hoàng tử mới vừa bế thi thể đi.”

Lâm quý phi hừ lạnh: “Hoàng tử tự mình động tay chỉ vì một con tiện nữ? Khó tránh tên đó luôn kém hơn người khác.” Bà nhàn nhã ăn vãi, rộng lượng phân phó: “Để hần mang đi đi, bổn cung xử lý cung nữ phạm sai lầm trong cung mình, không tới nỗi ảm ỉ đến tai Hoàng hậu và Hoàng thượng.”

Vị Ương Cung, điện Tiêu Phòng, chỗ ở lúc Xương Văn hoàng hậu còn sống, sau ba năm người băng hà, Trần hoàng hậu mới chuyển vào.

Thái giám chường sợ đi vào báo, Mạnh Uyển mới được đưa vào. Chỗ ở của nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ không thể mang ra so sánh với những nơi ở

khác. Nàng quét mắt nhìn xung quanh, vừa đẹp để lại nguy nga lộng lẫy.

Trần Hoàng hậu ngồi ngay ngắn, ôn nhu nói: “Hôm nay trời khá nóng, đi lâu như vậy mệt không? Người đâu, ban ghế ngồi.”

Mạnh Uyển quy củ hành lễ: “Tạ Hoàng hậu nương nương.”

Chờ nàng ngồi yên, Trần hoàng hậu ra lệnh: “Tư Mặc, dâng trà.”

Cung nữ hành lễ lên tiếng đáp rồi lại lui ra. Mạnh Uyển cup mắt, Trần hoàng hậu thấy nàng như vậy, đôi mắt lộ vẻ hài lòng.

“Đoạn đường vào cung có thuận lợi không?” Trần hoàng hậu hỏi.

Mạnh Uyển không hiểu rõ dụng ý của người, cân nhắc nói: “Nương nương nói đúng, trời hơi nóng, nhưng đường đi coi như thuận lợi.”

Trần hoàng hậu nhếch miệng: “Bữa tiệc hôm trước nhiều người, bốn cung cũng không tiện trò chuyện với người, tuy không phải ruột thịt nhưng tình cảm mẹ con của bốn cung với Sâm nhi rất tốt, người sẽ là chính thể tương lai của nó, đã đoán được dụng ý khi bốn cung gọi người đến đây chưa?”

Sau khi Xương Văn hoàng hậu qua đời, Triệu Sâm được giao cho Trần hoàng hậu lúc ấy là quý phi nuôi dưỡng, công sinh hay dưỡng dục cũng đều là mẫu hậu.

“Thần nữ ngu dốt.” Mạnh Uyển lộ ra vẻ mặt bối rối: “Mong Hoàng hậu nương nương chỉ dạy.”

Trần hoàng hậu phát tay, cung nhân đồng loạt lui xuống, chờ đến lúc chỉ còn lại hai người các nàng, mới nâng chung trà lên, vừa nhẹ nhàng che nắp ly vừa bảo: “Mấy ngày trước Sâm nhi lĩnh mệnh sửa bờ đê ở Lô Châu, sợ rằng mấy tháng nữa mới về, những năm qua người còn bé mà Thừa Tướng đại nhân lại quá thương ái nữ, bốn cung không tiện gọi người tới, mới liếc mắt sang năm mới đã phải cập kê gã chồng, tốt nhất nên để ma ma dạy dỗ tốt hơn.”

Mạnh Uyển ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng rất rối loạn. Trần hoàng hậu có ý gì? Là ý tốt hay là ác ý? Kiếp trước chưa kịp lên xe hoa với Triệu Sâm nàng đã bỏ trốn cùng Tô Ký Trần, không biết Triệu Sâm có ghét nàng không? Nhưng mà cung yến hôm đó hẳn đối xử với nàng coi như không tệ, nàng cũng hết lòng quan tâm đến hắn, vì vậy... quan hệ của bọn họ coi như tốt?

“Lâm quý phi gần đây rất được sủng ái, hai mẹ con họ nhất định cũng sẽ ra tay, Sâm nhi lại không ở đây, nếu có chuyện cứ đến tìm bốn cung.” Hoàng Hậu nhìn Mạnh Uyển đang mơ hồ, dứt khoát nói thẳng.

Thì ra là vậy, hàm ý là muốn cho nàng một chỗ dựa? Nhìn qua cũng biết không đơn giản thế, các nàng có chung kẻ thù, nàng ghét Lâm di nương và Mạnh Nhu, chắc chắn Hoàng Hậu cũng không ưa Lâm quý phi, muốn bắt tay với nàng, tình huống này rất hợp lý.

“Thần đa tạ Hoàng Hậu nương nương chỉ điểm.” Mạnh Uyển đứng dậy quỳ xuống, hành lễ.

Trần hoàng hậu gật đầu mỉm cười, trò chuyện vài câu rồi kêu nàng về, trên đường về cũng không xảy ra “Chuyện thú vị” nào, nàng thuận lợi trở về phủ, vừa vào trong sân đã không hề nghỉ ngơi trực tiếp sai Toàn Phúc mang Dương Liễu tới.

Quý xuống đất, Dương Liễu hơi mê mẩn, Mạnh Uyển dựa lưng vào ghế, hỏi: “Tự người khai hay để người khác khai?”

Dương Liễu cứng đờ người, cười gượng đáp: “Nô tỳ không hiểu ý của tiểu thư.”

Mạnh Uyển nâng môi, đặt ly trà xuống: “Rất tốt, đến giờ còn cứng miệng, đừng trách ta mặc kệ nhiều năm tình cảm chủ tớ.” Nàng lạnh lùng nói: “Lôi Lư Hung vào.”

Toàn Phúc tuân lệnh đi xuống, rất nhanh Lư Hung bị lôi lên, khi hắn ta thấy Dương Liễu thì bước chân hơi chậm lại, Mạnh Uyển nhanh chóng nắm bắt chi tiết này.

“Người biết nha hoàn này?” Mạnh Uyển hỏi Lư Hung.

Lư Hung chần chừ đáp: “Tiểu thư, nô tài không biết gì hết.”

Mạnh Uyển khẽ cười: “Người chắc chứ?” Nàng nâng tay: “Nhưng có người báo cho ta châu báu chôn trong nhà vợ người, chính là do nha đầu này cho người.”

Lư Hung cả kinh giống như không ngờ nàng điều tra ra được, ghen hờn lâu mới lên tiếng: “Nô tài không hề biết nguồn gốc của số tài sản đó, là do có người đem bỏ ở ngoại ô rồi bắt nô tài đến nhận, xin tiểu thư minh giám!”

Mạnh Uyển nhàn nhạt hỏi vặn lại: “Ta đâu có nhắc đến lai lịch của số châu báu đó, người hấp tấp cái gì?”

Đầu óc Lư Hung trống rỗng, nhất thời nhận ra mình lỡ lời, hắn ta muốn nói lại, thì giọng nói quen thuộc vang lên, hắn quay đầu thấy vợ và con mình vốn đã bị đưa ra khỏi thành, không biết tại sao lại quay lại.

Xong đời. Đây là suy nghĩ duy nhất của Lư Hung.

Sắc mặt Dương Liễu trắng bệch, vốn đang thẳng người quỳ, hiện tại cũng đã ngã ngồi.

Bọn họ đang đợi, đợi Mạnh Uyển công bố tất cả. Nhưng không ngờ cuối cùng lại thành đợi... Mạnh thừa tướng đến.

Sau rèm, một đàn ông trung niên uy nghiêm đi ra, ông mặc y phục đen, hờ hững nhìn khung cảnh náo loạn trước mặt.

“Phụ thân.” Mạnh Uyển đứng lên khôn khéo hành lễ, mọi người trong nhà đồng loạt hành lễ kêu: “Tướng gia.”

Mạnh thừa tướng phát tay miễn lễ, ngồi xuống bên cạnh Mạnh Uyển, nhận lấy ly trà Phù Phong đưa, hỏi: “Luru Hưng, người chịu khai thật chưa?”

Luru Hưng biết tiểu thư đã kể hết với Tướng gia, ông cũng tin, giờ hấn giã giũa cũng vô ích.

Luru Hưng quỳ xuống, dập đầu: “Tướng gia, nô tài nguyện ý trình bày toàn bộ, cầu xin ngài tha cho người nhà của nô tài.”

Mạnh Nguyên Quân nhìn vợ con hấn, hừ lạnh đáp: “Bỏn tướng có tha cho họ hay không, chưa đến lượt người ra điều kiện.”

Ông vừa dứt lời, bỗng nhiên Dương Liễu co quắp ngã xuống, bọn nha hoàn trong phòng sợ hết hồn, Toàn Phúc vội tiến lên kiểm tra, cuối cùng phát hiện do uống thuốc độc.

Mạnh Uyển kinh ngạc nhìn Dương Liễu, đôi mắt nàng ta tròn ngược không cam lòng, lại dữ tợn đến dọa người, rốt cuộc là bí mật gì khiến nàng ta thà chết cũng không nói nửa chữ?

Mạnh thừa tướng thấy tình cảnh này, vẻ mặt càng thêm âm trầm, trùng hợp lúc này bên ngoài có người bẩm báo nói: “Tướng gia, Lâm di nương và Đại tiểu thư cầu kiến.”

Mạnh Uyển nhìn về phía phụ thân, Mạnh Thừa tướng phát tay, ung dung thông thả nói: “Tôi thật đúng lúc, không cần gấp, trực tiếp nhốt vào trong sân cấm túc đi, chờ bỏn tướng tra rõ chuyện này, sẽ thẳng đường xử án.”

Mạnh Uyển vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, ý của phụ thân là không thèm nghe giải thích ngược lại hoàn toàn tin tưởng nàng.

Ông càng như vậy, nàng càng khổ sở.

Kiếp trước nàng đã điên đến mức độ nào lại bỏ phụ thân mà chạy trốn với tình lang, gây ra hậu quả thảm hại như vậy?

Nàng không khỏi bắt đầu hồi tưởng, tại sao đời trước phụ thân lại nâng đỡ Lâm Uyển đến thế?

Trong này nhất định có điều kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Tướng gia nhân từ, van cầu ngài bỏ qua cho Luru Hưng, một nhà già trẻ chúng ta đều trông cậy vào hấn cả!”

Mẫu thân của Luru Hưng cùng thê tử của hấn nhìn thấy kết cục của Dương Liễu, bị dọa, vội quỳ xuống cầu xin, Mạnh Uyển nhìn con trai và con gái của Luru Hưng còn chưa đến mười tuổi, hai đứa bé khóc đến mức khắp mặt đều là nước mắt, nàng cũng không đành lòng.

Thế nhưng Mạnh thừa tướng lại không có ý buông tha.

“Nơi này là phủ Thừa tướng, là Mạnh gia, Luru Hưng làm hại con gái Mạnh Nguyên Quân ta ở ngay trên đất của ta, nếu bỏn tướng tha cho hấn, cả kinh thành này còn không cười đến rụng răng sao?” Liếc qua thi thể của Dương Liễu, Mạnh thừa tướng hừ lạnh: “Xem ra cũng không cần hỏi, người đâu, dẫn Luru Hưng đi, dùng loạn côn đánh chết, để chung với Dương Liễu rồi ném đến bãi tha ma mau!”

Mẫu thân của Luru Hưng lập tức hôn mê, thê tử của hấn tuyệt vọng ngã xuống đất, con gái của hấn quỳ xuống, bi thương khóc to: “Đừng giết phụ thân ta, van cầu tướng gia đừng giết phụ thân ta!”

Luru Hưng suy sụp bị người kéo xuống, Mạnh Uyển không nhịn được nói: “Phụ thân, hay là tha tội chết cho hấn đi, phạt hấn là được rồi!”

Mạnh thừa tướng không có phản ứng gì: “Không được.” Nói xong phân phó hộ vệ: “Dẫn người nhà của hấn đi, đừng ở đây ồn ào nữa.”

Hộ vệ theo lệnh lui họ đi, Mạnh Uyển thở dài, tâm tình có chút phức tạp.

Nàng không muốn tàn nhẫn như vậy, nói rõ mọi chuyện cho phụ thân chỉ vì muốn lấy lại công bằng, để phụ thân nhìn rõ bộ mặt thật của Lâm thị thôi.

Hôm nay khiến cho nhà Lưu Hưng mất đi trụ cột cũng chỉ là việc ngoài ý muốn.

Nhìn Mạnh Uyển nhũn mày, Mạnh thừa tướng lạnh nhạt nói: “Nếu không phải con được cứu kịp thời thì hôm nay người khóc đến khản giọng không phải người nhà Lưu Hưng mà là ta rồi, con cảm thấy ta có thể tha mạng cho hần sao?”

Mạnh Uyển nghẹn giọng, mãi sau mới thờ dãi: “Phụ thân, con chỉ là...”

“Ta biết rõ con đau lòng vì mấy người kia, nhưng ai đau lòng cho con đây?” Mạnh Nguyên Quân nói: “Thực ra, nàng chăm sóc con nhiều năm như vậy, ta có thể cho nàng ta danh phận quý thiếp, vậy mà nàng ta không chỉ không biết đường an phận một chút, còn tìm cách hại con, đây là việc tuyệt đối không thể tha thứ được!” Mạnh thừa tướng đứng lên: “Chuyện này dù con không nói, ta cũng biết một hai, trị tội các nàng chỉ là chuyện sớm muộn. Kinh thành đạo này cũng nhằm chán, không bằng con chọn một nơi để đi dạo giải sầu, đợi con về, mọi chuyện đều đã ổn rồi.”

“Phụ thân muốn đưa con đi đâu giải sầu?” Mạnh Uyển nghiêng đầu nói.

Mạnh thừa tướng lộ ra nụ cười, đắc ý nói: “Con đi rồi sẽ biết thôi.”

Khi Mạnh thừa tướng giúp Mạnh Uyển chuẩn bị xuất hành, Lâm di nương cùng Mạnh Nhu bị nhốt ở Lan Khê uyển đang khổ sở nghĩ kế thoát tội.

Các nàng nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ đủ loại phương pháp nhưng đều tổn công vô ích vì căn bản Mạnh thừa tướng không thèm để ý đến các nàng.

Ông không những giảm phân nửa ba bữa cơm và tiền tiêu vặt hàng tháng mà còn bỏ đi rất nhiều hạ nhân, thử hỏi một tiểu thư được nuông chiều từ bé cùng di nương của thừa tướng làm sao có thể chịu được? Hai người ngồi trong phòng, bị gió nóng mùa hè thổi vào không ngừng chảy nước mắt.

“Mẫu thân, phụ thân quá ác độc rồi, sao ông ấy chỉ nghe lời nha đầu đó mà không nghe chúng ta giải thích, trực tiếp định tội chúng ta?” Mạnh Nhu không cam lòng nói: “Con cũng là con gái của ông ấy mà!”

Mặt Lâm Uyển không có biểu tình gì: “Ông ấy không nghe vì ông ấy đã biết rõ dù chúng ta giải thích thế nào thì đều là nói dối.”

“Mẫu thân...” Mạnh Nhu cầm tay Lâm thị: “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Gần đây không biết Mạnh Uyển làm sao, bỗng dưng lại thông minh như vậy, hoàn toàn khác trước, chẳng lẽ có người ở sau lưng chỉ điểm cho nó?”

Lâm di nương cười một tiếng: “Nhu nhi, cuối cùng con cũng nhìn ra, một người bỗng nhiên thay đổi tính tình, không phải trúng tà thì là rõ ràng sau lưng có người chỉ điểm.”

“Mẫu thân cảm thấy người sau lưng nàng ta là ai? Tam điện hạ?” Mạnh Nhu tự hỏi.

Lâm di nương bắt đầu đi lắc đầu: “Sao lại là hần được? Cho dù hần muốn giúp, dựa vào tính tình của Mạnh Uyển, hần cũng không thể khiến nàng nhìn ra.. Còn nữa, đây là việc của phủ Thừa tướng, dù sao hần cũng là hoàng tử, không thể trực tiếp nhúng tay vào được.”

“Vậy là ai gây khó dễ cho chúng ta?” Mạnh Nhu nhăn mày.

Lâm di nương ý vị thâm trường nở nụ cười: “Còn có thể là ai? Đương nhiên là vị trong nội cung kia rồi.”

“Người mẫu thân muốn nói là... Hoàng hậu?!”

“Hừ? Tai vách mạch rừng.” Lâm di nương che miệng của nàng, không vui nói: “Tình cảm của Hoàng thượng đối với Xương Văn hoàng hậu vô cùng sâu đậm, cho nên, người có thể sống sót trong hậu cung, hơn nữa có thể tiến vào Tiếu Phòng điện sau khi Xương Văn hoàng hậu mất thì sao có thể là nhân vật đơn giản? Bà ta lại là đường mẫu của Triệu Sâm, nếu Triệu Sâm muốn giúp Mạnh Uyển, đương nhiên sẽ bắt đầu từ hoàng hậu.”

Mạnh Nhu cắn môi nói: “Tại sao chứ? Nàng ta đâu đáng giá để hần đối tốt với nàng như vậy?!”

Lâm di nương giận dữ nói: “Nhu nhi, mẫu thân là mẫu thân ruột thịt của con, nhưng phải nói thật, Triệu Sâm không phải phụ quân của con, con đừng nhìn sự nho nhả lễ độ ngoài mặt của hần, nhưng lòng dạ lại sâu không lường được. Năm đó phụ thân con nguyện ý đưa ta vào cửa là do bị Lão phu nhân ép, nhưng con có cảm thấy hoàng hậu sẽ an bài cho Tam hoàng tử một trắc phi có liên quan đến Lâm quý phi để ràng buộc hần không?”

“...Không biết.”

“Vậy nên con mau chết tâm đi, luật pháp cấm tử muội cùng gả cho một người, đương nhiên mẫu thân sẽ tìm cho con một người thật tốt, nhưng tuyệt đối không phải là Tam hoàng tử.”

Mạnh Nhu siết chặt khăn tay, tuy không phản bác nhưng trên mặt vẫn để lộ vẻ quật cường.

Lúc ấy, Tam hoàng tử – người được mọi người nhớ thương, đang ở phủ Lư Châu vội vàng bàn việc sửa đề.

Đây vốn là một tòa thành giàu có nhưng vì Tri phủ tham ô mà dân chúng phải chịu lầm than, rất nhiều nạn dân cố gắng trốn sang thành trấn bên cạnh, làm cho tất cả các Tri phủ ở các vùng phụ cận đều rất đau đầu.

Thậm chí còn có một nạn dân chịu ăn xin đi thẳng tới Thượng Kinh cáo trạng. Hoàng thượng biết chuyện đã vô cùng tức giận, lúc này mới phái Tam hoàng tử mà mình tin tưởng nhất điều tra việc này, đồng thời giám sát việc sửa đê.

Triệu Sâm ngồi trong thư phòng phủ đệ của quan viên xem thư, giấy viết thư mỏng mà xa xỉ, lộ ra mùi mực nhàn nhạt, cạnh góc ắn có dấu hiệu kinh thành Hàn Mặc hiền, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân khiến Triệu Sâm không muốn buông xuống.

Nguyên nhân chủ yếu là, phong thư này kí tên Mạnh thừa tướng.

Trong thư, Mạnh Nguyên Quân rất thành khẩn cảm tạ Tam điện hạ tham dự vào sự việc hậu trách của ông. Hơn nữa, còn giúp ông tìm được người nhà Lưu Hưng bị Lâm Uyên đuổi ra khỏi thành.

Nhưng... lời cảm tạ này nhìn thế nào cũng chương mất, rõ ràng là châm chọc hấn ăn no rồi việc không có chuyện gì lại đi quản việc nhà của đại thần.

Triệu Sâm xoa bóp thái dương, sau khi đọc thư, tâm trạng từ buồn chuyển thành vui, nhưng rồi lại lo lắng, vì Mạnh thừa tướng nói muốn cho hấn một bất ngờ vui vẻ.

Ở hoàn cảnh này mà cho hấn một bất ngờ, hấn cũng không muốn đâu.

Triệu Sâm nhếch khóe miệng, buông phong thư ấy rồi tiếp tục xem những phong thư khác.

Từ Kinh thành đến phủ Lư Châu, thời tiết rất nóng nực, khi đến nơi đã là chuyện của ba ngày sau.

Vệ thống lĩnh Hàn Ninh – tùy tùng tốt nhất của phủ thừa tướng tự mình đưa Mạnh Uyên tới nơi này, xếp cho nàng ở nhà trọ tốt nhất.

Ngồi trong xe ngựa, Mạnh Uyên tò mò vén rèm lên nhìn ra ngoài, lại nhìn thấy ăn mày đầy đường, rất nhiều cửa hàng từ chối tiếp khách, đối lập hoàn toàn so với kinh thành phồn hoa hưng thịnh.

“Phủ Lư Châu sao lại biến thành như vậy?” Mạnh Uyên giống như tự hỏi.

Phù Phong thở dài nói: “Nghe nói tri phủ trước kia ở đây là Thị Đại, vài ngày trước đã bị xử lí rồi, hơn nữa lại gặp lũ lụt, hoa màu mà người dân khổ sở trông trông đều bị hủy, mới khiến nơi đây biến thành thế này.”

Mạnh Uyên cau mày: “Ta nghe Tam điện hạ nói, hấn đến đây giám sát việc sửa đê, không biết tiến triển đến đâu rồi?”

Hàn Ninh ngồi ngoài xe ngựa nói: “Tiểu thư không cần lo lắng, Tam điện hạ đã đến đây được một thời gian, phủ Lư Châu hiện tại đã tốt hơn rồi. Tốt lên rất nhiều, buổi trưa mỗi ngày quan phủ đều mở kho phát lương thực, dân chúng sẽ không bị đói.”

“Vậy là tốt rồi.” Mạnh Uyên yên lòng, lại nhớ đến Triệu Sâm.

Nàng đang nghĩ ngợi, Hàn Ninh lại nói tiếp: “Nói đến cái này, lại phải nói đến nguồn gốc của lương thực kia. Triều đình cấp cho phủ Lư Châu ngân lượng để sửa đê, nhưng căn bản không đủ dùng, thấy dân chúng chịu đói, Tam điện hạ liền tự mở kho giúp nạn thiên tai, sự nhân nghĩa này đúng là làm thuộc hạ bội phục.”

Triệu Sâm mở kho riêng giúp nạn thiên tai? Chuyện này đừng nói là Hàn Ninh, chỉ sợ toàn bộ người trong thiên hạ đều bội phục. Nhớ tới bản thân ở trong phủ cầm ngọc thực, ở đây dân chúng lại trời giạt khắp nơi, trong lòng Mạnh Uyên rất băn khoăn. Nàng là người đã từng trải, tuy là việc kiếp trước, nhưng cả đời nàng cũng không thể quên được những kí ức kia.

Vì vậy nàng nói: “Hàn Ninh, chút nữa quan phủ mở kho phát lương thực, các người cũng nên đi hỗ trợ, thuận tiện đi Lâm phủ mua lương thực, cũng coi như thay phụ thân ra sức, thể hiện một phần tâm ý.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Xa phu đỗ xe ngựa ở bên ngoài Tiên Cư lâu, Hàn Ninh kiểm tra xung quanh, xác định an toàn mới vén rèm để Mạnh Uyên xuống xe.

Mạnh Uyên biết rõ mình đến phủ Lư Châu vì muốn gặp Triệu Sâm, nàng cũng rõ nguyên nhân phụ thân đưa mình đến đây, đơn giản là để nàng biết nỗi khổ của dân gian, thuận tiện...

Khụ, tóm lại, nàng không muốn làm sự khổ tâm của phụ thân bị lãng phí, nên câu đầu tiên nàng nói sau khi xuống xe là: “Tam điện hạ đang ở đâu?”

Phù Phong cười chế nhạo: “Tiểu thư thật là nóng vội, vừa mới đến đây, còn chưa rửa mặt nghỉ ngơi đã vội đi tìm điện hạ.”

Mạnh Uyên đỏ mặt nói: “Ta chỉ... Phụ thân để ta đến đây, bây giờ đến rồi, sao có thể không thông báo cho Tam điện hạ một tiếng? Nếu để người ta biết, lại nói phủ Thừa tướng chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.”

Hàn Ninh nghe vậy cũng cười: “Tiểu thư, Tam điện hạ đang ở phủ đệ của Tri phủ, nếu người muốn gặp, phái thủ hạ đi bẩm báo một tiếng là được.”

“Ai nói ta muốn gặp hấn?” Mạnh Uyên hừ một tiếng đi vào quán rượu: “Ta muốn hấn đi tới gặp ta kia.”

Nàng nói đùa một câu, không ngờ lại thành thật.

Vừa mới tới Tiên Cư lâu chưa tới một canh giờ, nàng mới vừa tắm rửa thay quần áo xong, uống nước ô mai giải nóng, Phù Phong liền gõ cửa: “Tiểu thư, Tam điện hạ tới!”

Nước ô mai trong miệng Mạnh Uyển suýt thì phun ra: “Sao hắn lại đến đây?”

“Là tướng gia nói cho điện hạ là người tới đây.” Phù Phong ho một tiếng nói: “Cho nên Tam điện hạ tới tìm người.”

Thì ra là phụ thân gửi thư... Đây là điều Triệu Sâm nói cho Phù Phong, nếu không Phù Phong cũng không rõ.

Giải thích tận tình làm gì chứ? Nàng cũng đâu có hiểu lắm.

Mạnh Uyển thở hắt ra, đứng lên nói: “Bộ dạng ta bây giờ ổn chứ?”

Phù Phong kiêu ngạo nói: “Tiểu thư là thiên kim của phủ Thừa tướng, đương nhiên là vô cùng xinh đẹp.”

Mạnh Uyển liếc nàng một cái, có chút khản trương đi ra ngoài, tại lầu một vắng vẻ nhìn thấy Triệu Sâm một thân áo trắng.

Hắn ngồi ở đó, lưng thẳng tắp, tay áo thêu con rắn trắng mắt đen, giữa lông mày tràn ngập sự sát phạt quý khí, nhưng lại không mất đi sự nho nhã ôn nhu, rõ ràng là ngoài đầu nhìn lại, ngẩng đầu nhìn nàng, trên người lại hiện lên khí chất uy nghiêm không thể xâm phạm, thật muốn xoa bóp mặt hắn, xem có phải hắn là người không thể đụng vào hay không.

“Sao lại đến Lư Châu vào đúng lúc này?”

Hắn đứng lên, âm thanh trầm thấp đầy quyến rũ tràn ngập trong phòng, khiến cho người dù đang đứng dưới ánh nắng chói chang của ngày hè lại cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Biết ngay là vừa mới gặp mặt, hắn sẽ răn dạy nàng mà... o(〰^〰o#)

Mạnh Uyển chậm rãi đi xuống, đến trước mặt Tam điện hạ, ngửa mặt nhìn hắn, chớp mắt vô tội nói: “Tam điện hạ sao lại nói vậy? Thần nữ chỉ là bị phụ thân đưa tới đây tu thân dưỡng tính, lại không phải thần nữ muốn vậy, Tam điện hạ là hoàng tử, nếu người không muốn trông thấy thần nữ ở đây, cho người đưa thần nữ trở về, phụ thân thần nữ tất nhiên sẽ không cự tuyệt.”

Triệu Sâm rũ mắt xuống nhìn nàng, nàng mặc một bộ y phục màu hồng, thanh lịch cao quý, tư thái nhanh nhẹn, lúc nói chuyện, con ngươi lại lóe lên ý xấu, nếu là người khác dám tính toán ở trước mặt hắn thì đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi, nhưng không biết tại sao, đổi lại thành nàng, hắn không những không ghét bỏ, mà còn có chút...

“....”

Triệu Sâm xoay người, thản nhiên nói: “Nhập gia tùy tục, chuyện đó ta sẽ bàn lại cùng Thừa tướng đại nhân rồi quyết định sau.”

Mạnh Uyển thè lưỡi sau lưng của hắn, Triệu Sâm vừa vặn quay đầu lại trông thấy, nàng cũng không xấu hổ chút nào, neho mắt cười nhạo.

Con người Triệu Sâm cong cong, Tam điện hạ cao quý mà cô độc bỗng nhiên trở nên thân thiết dịu dàng.

Môi hắn hé mở, phân phó Hàn Ninh.

“Thu thập hành trang của tiểu thư nhà ngươi, đưa đến phủ đệ Tri phủ đi.”

~~~ *Lời tác giả: Tam điện hạ: Lão bà, ta có một căn phòng lớn, nàng không cần ở khách sạn, cùng ta ở, bắt động sản ghi tên hai chúng ta, nàng lấy hay không lấy chồng...*

~~~ *Lời editor: Tác giả lại lảm nhảm các thứ nữa cơ nhưng cũng không liên quan nên không đưa vô. =.= bà tác giả còn đưa cả ngôn ngữ hiện đại cho tam điện hạ nói nữa...*

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tri phủ lòng dạ tham lam lúc trước đã bị xử theo luật pháp, tri phủ Lư Châu hiện nay, Lưu đại nhân, vừa mới nhậm chức, không quen thuộc nơi này, lại

chịu lũ lụt, hơn nữa còn phải ở cùng Triệu Sâm, có thể nói là áp lực như núi.

Trước khi Mạnh Uyển chuyển tới, Triệu Sâm đã nói qua với Lưu đại nhân, đợi Tam điện hạ mang theo Mạnh tiểu thư đến phủ đệ Tri phủ, Lưu đại nhân đã ngênh đón ở ngay cửa ra vào.

Triệu Sâm xuống xe trước, mày kiếm mắt sáng, khí thế uy nghiêm lãnh tuấn, đôi môi mỏng khẽ mím lại, thân mình thon dài.

Lưu đại nhân trông thấy hần giơ tay đỡ người trong xe xuống, bàn tay thon dài trắng thuần đặt vào bàn tay to của hắn, người kia hơi cong môi, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã lộ ra vẻ quyến rũ trời sinh, vô cùng thanh tao.

Lưu đại nhân bước vội lên trước khom mình hành lễ: “Vi thần bái kiến Tam điện hạ.”

Triệu Sâm nhàn nhạt gật đầu, mọi người nhìn Mạnh Uyển đứng bên cạnh hắn, chỉ cảm thán, thật là một đôi bích nhân (1).

(1) Bích nhân: Người đẹp như ngọc bích.

Mạnh Uyển nhìn Triệu Sâm, mở miệng: “Tiểu nữ Mạnh Uyển, bái kiến Lưu đại nhân.” Nàng làm lễ văn bái với trưởng bối, lại nói: “Trước khi đến có nghe phụ thân từng nhắc đến người, lại dặn tiểu nữ gặp người thì phải chào hỏi giúp ông ấy.”

Về quan hệ giữa Mạnh thừa tướng và Lưu đại nhân, có lần Lưu đại nhân trình lời khuyên chọc Hoàng thượng không vui đều nhờ Mạnh thừa tướng nói giúp mới không bị trách phạt. Hai người tuy tuổi tầm tầm nhau nhưng Mạnh thừa tướng thành tựu lại cao hơn hắn, còn có ơn với hắn, nên Lưu đại nhân rất quan tâm đến Mạnh Uyển.

“Trưởng gia thật là khách khí, tiểu thư lần này đến phủ Lư Châu chính là khách quý của Lưu mẫu, cần gì thì cứ nói với ta.” Lưu đại nhân thành khẩn mời phần nói.

Triệu Sâm ho nhẹ một tiếng, đợi hai người bọn họ chú ý đến mình mới nói: “Bên ngoài trời nắng, ôn chuyện vẫn nên đợi khi đi vào rồi nói.”

Lưu đại nhân biết mình thất thố, lập tức đón Mạnh Uyển và Tam điện hạ vào phủ. Mạnh Uyển đi phía sau Triệu Sâm, khoe mắt hình như nhìn thấy một hình bóng xinh đẹp tránh đi, nhưng đợi nàng nhìn cẩn thận lại không thấy gì.

“Sao vậy?” Triệu Sâm thấy nàng ngây người, dừng bước ân cần hỏi.

Mạnh Uyển lắc đầu nói: “Không có gì, chắc là do hoa mắt thôi.”

Triệu Sâm nhìn về hướng nàng nhìn, hơi nheo mắt, rồi cười cười: “Chắc vậy, đi thôi.”

Sau khi Mạnh Uyển và Triệu Sâm rời khỏi không lâu thì có hai thiếu nữ đi ra từ sau hòn non bộ, một người cầm khăn tay xoắn xuýt, còn một người khác lại nhỏ giọng an ủi.

“Tiểu thư, Tam điện hạ cũng không quá nhiệt tình với Mạnh tiểu thư kia...”

“Thì sao?” Thiếu nữ mặc bộ quần áo đẹp đẽ quý giá thất vọng: “Tất cả đều là tâm tư nhỏ của ta mà thôi, phụ thân và điện hạ không biết, người cũng đừng nói, dù sao ta và điện hạ cũng không thể.”

Nhà hoàn thấp giọng: “Nô tỳ đã biết.”

Lưu tri phủ an bài cho Mạnh Uyển ở ngay bên cạnh chỗ của Triệu Sâm.

Nhìn xung quanh, Mạnh Uyển nhìn Triệu Sâm, đôi mắt xinh đẹp đầy hiếu kì.

“Ta ở đây.” Hắn chỉ vào Tùng Trúc viện.

Mạnh Uyển cười nói: “Ta ở Tuyết Mai viện, vậy chúng ta là một đôi rồi?”

Lời này có chút không biết xấu hổ rồi, nhưng Lưu đại nhân đang bận rộn phân phó sắp xếp đồ đạc, cũng không chú ý, nên đôi thoại này chỉ có nàng và Triệu Sâm nghe thấy, cũng không ảnh hưởng đến mọi người.

“Nàng...” Triệu Sâm muốn nói lại thôi, thấy nàng tinh nghịch nháy mắt, rõ ràng là cố ý, thực sự lại không đành lòng trách móc khuôn mặt đang cười tươi như hoa đào kia, hắn chấp tay đứng trước mặt nàng, đôi mắt đen như ngọc sáng rực rỡ, sau nửa ngày mới nói ra bốn chữ: “Nghỉ ngơi trước đi.”

Mạnh Uyển cười cười, tiếng cười như chuông bạc dễ nghe, ngoan ngoãn đi vào phòng nghỉ ngơi, Phù Phong và Hàn Ninh sắp xếp hạ nhân, Triệu Sâm và Lưu tri phủ nói mấy câu cũng bước vào sân nhỏ, xem ra là vẫn còn rất bận rộn.

Thật ra phủ Lư Châu cũng không có gì thú vị, đi bộ giải sầu cũng không đi được, nạn dân đầy đường, Triệu Sâm cũng không cho phép Mạnh Uyển đi ra ngoài.

Nhưng mà, không cho nàng ra ngoài, hắn cũng không đến chơi với nàng, cả ngày loay hoay làm những việc không ai gặp được, ba ngày sau khi nàng

đến, ngoại trừ bữa tối dường như không hề nhìn thấy bóng dáng của hắn, chứ không phải nói đến chuyện ở cùng nàng.

Ghé người vào cửa sổ thờ dài, Mạnh Uyển thờ dài đến lần thứ bảy rồi, Phù Phong nghe đến mức lỗ tai đóng kén. Nàng muốn an ủi tiểu thư nhà mình một chút, hoặc là đi tìm thị vệ của Tam điện hạ nói một chút, nhưng lại có chuyện hấp dẫn sự chú ý của các nàng hơn, trong sân bất ngờ có vị khách không mời mà đến, đứng ở ngoài cửa thăm dò nhìn vào bên trong.

“Ài?” Phù Phong tiến lên nhìn tiểu nha đầu kia nói: “Người là nha hoàn ở đâu mà lại đến đây nhìn ngó cái gì?”

Nhìn thấy Phù Phong một thân quần áo đẹp đẽ quý giá, khí khái phi phàm, nha hoàn kia có chút nhát gan lui ra sau, nói: “Nô tỳ là nha hoàn quý phủ Lưu đại nhân, tiểu thư nhà nô tỳ nghe nói thiên kim Thừa tướng đến đây nên đặc biệt cầu kiến.”

Mạnh Uyển đi ra, nghe rõ lời của nha đầu kia, nàng lại không nghĩ tới nữ nhi Lưu đại nhân sẽ đến cầu kiến, thoáng suy nghĩ rồi mở miệng nói: “Lưu tiểu thư ở ngoài ư? Mau vào đi.”

Tiểu thư nhà mình đã đồng ý, Phù Phong cũng không cản đường nữa: “Vào đi.”

Vì vậy, nha hoàn kia lui ra sau vài bước, Lưu tiểu thư xuất hiện trước mắt các nàng, nàng ấy mặc váy màu hạnh, vẻ mặt khăn trương, tuổi cũng tầm tầm tuổi Mạnh Uyển.

“Thần nữ Lưu Lâm, bái kiến thiên kim thừa tướng.” Lưu tiểu thư hành lễ, cúi đầu không dám liếc trộm Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển mỉm cười nói: “Lưu tiểu thư không cần đa lễ, ta không làm quan, chúng ta đều là nữ nhi, không cần hành lễ. Nhìn tướng mạo của người, có lẽ người với ta tầm tuổi nhau?”

Lưu Lâm nhếch môi nói: “Thần nữ năm nay mười bốn, sinh vào tháng một.”

“Vậy người nhỏ hơn ta rồi.” Mạnh Uyển nói “Vào đi, ta hơn người mấy tháng, người gọi ta Mạnh tỷ tỷ, ta gọi người một tiếng Lâm muội muội, được chứ?”

Lưu Lâm gật đầu, lặng lẽ dò xét vị thiên kim thừa tướng này, nàng phát hiện nàng ấy không chỉ xinh đẹp mà còn đặc biệt hòa ái, đại khái là tài mạo song toàn, có lẽ chỉ người như vậy mới có thể sánh đôi với Tam điện hạ.

Trong lòng nghĩ đến Tam điện hạ, bên ngoài cửa, Tam điện hạ đã tới rồi. Nghe thấy tiếng thông truyền, Lưu Lâm hoảng sợ, gấp đến độ luống cuống chân tay.

Mạnh Uyển thấy nàng như vậy, thăm nghĩ nàng là người thật thà, trấn an nàng ấy rồi ra ngoài nghênh đón Triệu Sâm.

Triệu Sâm rốt cuộc cũng có thời gian rảnh rồi đến thăm nàng, nàng cũng không thể vì một muội muội nhỏ nhỏ mà bỏ qua cơ hội này.

“Thần nữ bái kiến Tam điện hạ, điện hạ thiên tuế.”

Mạnh Uyển hành lễ, Lưu Lâm cũng vội vàng làm theo, Triệu Sâm thấy nàng, lông mày thoáng nhíu lại, lập tức lại bình thường nói: “Đứng lên đi, không cần đa lễ, Lưu tiểu thư cũng ở đây?”

Lưu Lâm lập tức nói: “Thần nữ chỉ là nghe Mạnh tỷ tỷ đến đây, đặc biệt đến chào hỏi, phải đi luôn rồi.”

Mạnh Uyển vốn muốn khách khí mở miệng không cần gấp gáp, nhưng Triệu Sâm đã nói: “Ừ, đi đi.”

... Làm nàng cũng chẳng thể mở miệng.

Bọn họ đi rồi, Triệu Sâm lập tức phải hiện ánh mắt của nàng có vẻ đặc biệt hứng thú, hắn cũng không để ý, đi vào phòng, nói hạ nhân ra ngoài rồi hỏi nàng: “Ở đây có quen không? Phủ Lưu Châu điều kiện kém, không so được với kinh thành, nàng tạm chấp nhận nhé.”

Mạnh Uyển mỉm cười: “Điện hạ thân là hoàng tử còn quen được, thần nữ còn có cái gì mà không quen đây.”

“Không cần tự xưng thần nữ.” Triệu Sâm nhướn mày “Nếu không có người ngoài, có thể tùy ý.”

Ý tứ này là có người ngoài vẫn phải quy củ phải không? Mạnh Uyển hừ một tiếng, gật gù đầu, xem như đồng ý.

Chỉ có điều...

“Hôm nay ngọn gió nào thổi điện hạ đến đây thăm ta vậy?” Mạnh Uyển nhin không được oán trách một câu, nhưng sự tủi thân cũng không lớn, không tính là thất lễ.

Nhưng một chút tủi thân này cũng đã đủ để Triệu Sâm cảm thấy rồi, hắn nhướn mày cười nói: “Hôm nay đến là để đền bù cho nàng đây.”

“Chỉ có nửa ngày, đền bù được cái gì?” Mạnh Uyển nói ra lại hối hận, lời này thật có ý nghĩa khác, nghe như nàng đang ngại thời gian hai người ở cùng nhau quá ngắn, có lẽ không hợp với thân phận tiểu thư khuê các của nàng, nhưng... thôi, mặc kệ quy củ của hắn!

“Chàng vẫn bận vậy sao?” Mạnh Uyển ngồi bên cạnh hắn, nhìn và hỏi.

Nhìn nàng nhíu mày đầy u sầu, Triệu Sâm gật đầu: “Ngày mai ta sẽ đi Cam Lâm một chuyến.”

“Lại đi?!” Tất cả sự oán giận của Mạnh Uyển đều bùng nổ, “Ta đến được ba ngày, chàng không nói với ta được mấy câu liền đi, hiện tại cũng lại đi, thôi chàng đừng đi, để ta đi là được rồi.”

Nàng đứng lên muốn đi vào phòng trong, bàn tay hơi lạnh của Triệu Sâm nắm lấy cổ tay nàng, nàng thoáng đỏ mặt.

“Ta không đi.” Giọng hắn có chút khàn khàn, hơi đè thấp xuống đầy gọi cảm, “Tình huống bên Cam Lâm tốt hơn so với Lư Châu, cũng náo nhiệt hơn, ta đưa nàng cùng đi, được không?”

Trong lòng Mạnh Uyển vui vẻ, xoay người cười đồng ý, nhưng rồi nàng lại cười không nổi, gần đây sống quá vui vẻ, nàng liền quên mất việc kiếp trước, cẩn thận ngẫm lại, Cam Lâm, nàng lại nhớ đến một việc quan trọng.

Cách Cam Lâm rất gần là cổ hương của Tô Trần Ký. Lúc này vào đúng lúc hắn vào kinh, hắn nhất định sẽ đi qua Cam Lâm, bọn hắn sẽ gặp nhau sao?

Thấy nàng thất thần, Triệu Sâm cũng không quấy rầy, không nhanh không chậm nhìn nàng, ánh mắt hơi lạnh xuống, khuôn mặt tuấn tú tỉnh táo.

“Bỗng nhiên nhớ ra trong phủ có một nha hoàn quê ở Cam Lâm, nàng ta nói chỗ đó có rất nhiều điểm tâm ăn ngon, chàng có thời gian đưa ta đi ăn thử không?” Mạnh Uyển cười, nhưng Triệu Sâm cơ trí đến mức nào, tất nhiên sẽ phát hiện nàng có tâm sự. Hắn làm như không nhận ra, sùng nịnh cười cười, gật đầu đáp ứng.

Nụ cười trên mặt Mạnh Uyển rõ ràng thêm vài phần.

Triệu Sâm vuốt ve nhẵn trên tay, đôi môi hơi mỏng mím lại.

Từ phủ Lư Châu đến Cam Lâm, ngồi xe ngựa mất hai canh giờ. Mạnh Uyển ngồi trên xe ngựa cùng Triệu Sâm, muốn ngồi trên xe cả buổi trưa, đáng ra có thể có rất nhiều kỉ niệm đẹp, nhưng đợi không lâu trên xe, mí mắt nàng đã bắt đầu đánh nhau, không nói với Triệu Sâm được mấy câu liền ngủ mất.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, nàng còn rất ảo não vì thể lực kém cỏi của mình.

Nhưng mà, Triệu Sâm cũng không bắt ngờ lắm khi thấy nàng ngủ.

Đội nàng ngủ, hắn để sách trong tay xuống, nhìn bàn lư hương nhỏ trong xe, hạ giọng nói: “Mang ra đi.”

Ngón tay với khớp xương rõ ràng, chậm rãi xoa hai gò má trắng nõn như ngọc của Mạnh Uyển, cảm giác như chạm vào trứng gà. Triệu Sâm cong ngón tay vuốt vuốt vài lần rồi thu tay nhìn ra bên ngoài xe, ánh mắt chứa đầy uy nghiêm.

Cam Lâm, qua vài dặm là tới Tê Hà...

Khoa cử càng lúc càng tới gần, Lư Châu lũ lượt, thí sinh đều ở lại Cam Lâm, lần này đến không có thu hoạch gì.

Chuyến đi lần này đối với hắn hay với nàng, đều là thử thách.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Lâm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tục ngữ có câu: Hạng hán đã lâu gặp Cam Lâm, bởi vậy có thể thấy, Cam Lâm hẳn là nơi địa linh nhân kiệt.

Nhưng mà, do phủ Lư Châu là láng giềng bị lũ lụt nên Cam Lâm cũng bị ảnh hưởng theo, có rất nhiều dân chạy nạn tràn vào Cam Lâm, may mắn được tri phủ Cam Lâm kịp thời ứng biến mới không xảy ra hỗn loạn.

Khi Mạnh Uyển tỉnh lại đã nằm trong phòng ở Cam Lâm, vì mới tỉnh ngủ nên nàng mơ hồ không kịp nhận ra mình đang ở đâu.

“Tiểu thư.” Phù Phong mở miệng, đánh thức nàng từ trong thất thần: “Người đã tỉnh?”

Mạnh Uyển xoa xoa thái dương hỏi: “Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

“Tiểu thư ngồi trên xe ngựa thì đã bắt đầu ngủ, là Tam điện hạ ôm người vào, giờ đã là chạng vạng tối rồi.” Phù Phong thấp giọng trả lời.

“Hắn ôm ta xuống sao?” Mạnh Uyển tỉnh táo lại, cảm thấy có điểm kì lạ, khi lên xe ngựa nàng vẫn rất tỉnh táo, nhưng không hiểu sao sau đó thì mệt rồi, cứ vậy ngủ mất, cái này chắc không phải là ngẫu nhiên.

“Hắn đang ở đâu?” Mạnh Uyển hỏi.

Phù Phong đáp: “Điện hạ đang thương nghị cùng Lý đại nhân, tri phủ Cam Lâm trong thư phòng, nhưng nô tỳ đã thông báo cho điện hạ là người tỉnh rồi.”

“Ta vừa tỉnh, em đã cho người báo với hắn?” Biểu cảm của Mạnh Uyển có chút cổ quái.

Phù Phong vội giải thích: “Tiểu thư thứ tội, là Tam điện hạ sáng sớm đã phái Tinh thị vệ đứng ở đây đợi, nói là nếu người tỉnh lại phải báo cho Tinh thị vệ, lúc này có lẽ hắn đã đến thư phòng, báo tin cho điện hạ rồi.”

Mạnh Uyển mở miệng muốn nói lại không biết nói gì, trong lòng biết có điều kì lạ lại không đoán ra được, nhưng rất nhanh, vị kia cũng đã đến, đứng trong phòng cũng có thể nhìn thấy thanh niên tóc đen ở ngoài viện, hắn mặc một thân áo trắng, đeo kim quan, cả người tràn đầy vẻ dịu dàng như trước, nhưng nàng cảm thấy có gì đó không giống như quá khứ.

“Tham kiến Tam điện hạ.” Phù Phong lập tức cúi đầu hành lễ.

Triệu Sâm gật đầu, xa cách nói: “Đi xuống đi.”

Phù Phong nhìn tiểu thư nhà mình, Mạnh Uyển cũng không đành lòng để nàng khó xử, đưa mắt liếc ra hiệu nàng đi xuống, nàng mới nhẹ nhàng thở phào, khom người lui ra ngoài.

“Người cũng lui đi.” Triệu Sâm ngồi xuống ghé bên cạnh cửa sổ, không ngẩng đầu lên phân phó Tinh Trầm.

Tinh Trầm hành lễ lui ra, khi trong phòng chỉ còn Triệu Sâm, hắn mới vội vàng đến gần Mạnh Uyển tỉnh lại không bao lâu.

“Ngủ ngon không?” Triệu Sâm hỏi, giọng nói bình thản như không biết chút nào về điểm kì lạ kia.

Mạnh Uyển đề nghị hoặc trong lòng xuống và trả lời: “Cũng được, không thấy quá mệt mỏi nhưng ngủ rất sâu.”

Triệu Sâm cười cười, trong mắt phượng ngoài vẻ ôn nhu còn có điều gì đó: “Vậy thì tốt rồi, ta đặc biệt hun hương an thần Tây Vực tiến cống, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.”

Hóa ra là như vậy? Mạnh Uyển nhìn hắn, muốn nói lại thôi, giống như thắc mắc được hắn gỡ bỏ, nàng lại cảm thấy không được tự nhiên.

Triệu Sâm trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: “Chỉ là không nghĩ nàng ngủ lâu như vậy. Hiện tại cũng đã muộn rồi, vốn định mang nàng đi dạo, khoa cử sắp tới, rất nhiều thí sinh tụ tập tại Cam Lâm tranh thủ báo danh, trên đường phố Cam Lâm gần đây rất náo nhiệt.” Hắn rót chén trà, nhấp một ngụm rồi nói: “Ừm, hương thuần thanh nhã, trà của Lý tri phủ cũng không tệ, Uyển Uyển đến uống một ly đi.” Hắn lập tức châm thêm một ly, cũng không hỏi nàng muốn hay không.

Mạnh Uyển chậm rãi đi qua ngồi cạnh hắn, cách hắn một cái bàn nhỏ. Nàng nhìn hắn một lúc, hắn chỉ cúi đầu uống trà, trên mặt không có biểu hiện gì.

Vì vậy nàng dứt khoát thuận theo ý của hắn, thay đổi chủ đề: “Có điện hạ giúp ta châm trà, thật là do phúc khí kiếp trước đã tu luyện.”

Lời này giống như đã khiến cho Triệu Sâm nghĩ tới cái gì đó, hắn nín cười, môi cong cong thành một nụ cười vui vẻ, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc làm người ta không tự chủ mà chìm đắm trong ấy.

“Nếu như nàng nguyện ý, ta có thể đòi đòi kiếp kiếp châm trà cho nàng.” Hắn nói một câu rồi lại chuyển, “Hôm nay là tết hoa đăng của Cam Lâm, ba ngày liên tiếp sẽ đều có hội hoa đăng, chúng ta tới cũng vừa đúng lúc. Nếu nàng không mệt mỏi, ta sẽ dẫn nàng đi dạo, được chứ?”

Ra ngoài ư? Mạnh Uyển có chút do dự, lo lắng mà không thể nói ra lời.

Nàng trái lo phải nghĩ rồi nói: “Ta ngủ trên xe ngựa cả buổi, cả người có chút cứng, đêm nay không thể đi được rồi.”

Mắt phượng của Triệu Sâm cong cong, như chắc chắn cái gì, nói: “Vậy thì để mai đi.” Dứt lời, hắn đặt chén trà xuống, đứng dậy rồi đi: “Ta đi trước, nàng nghỉ ngơi đi.”

Thấy hắn đi rồi, Mạnh Uyển trực tiếp đứng lên, lo lắng một lúc lại ngồi xuống, chén trà trong tay nàng bị đặt lên đặt xuống trên bàn, khiến cho cả ly cả tay đều không ổn.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Phù Phong tiến vào đúng lúc nhìn thấy cảnh này, hoảng sợ vội vàng chạy tới xem tay Mạnh Uyển.

Hơi nóng của nước trà tung tóe đầy tay nàng, nhưng Mạnh Uyển cũng không để ý, nàng nhàn nhạt nói: “Ta không sao, Tam điện hạ đi xa rồi à?”

“Dạ, lại đi vào thư phòng của Lý tri phủ rồi.”

“Có lẽ còn chưa nghị sự xong đã tới thăm ta rồi.” Ý tứ trong lời nói của Mạnh Uyển rất thẹn thùng, vui mừng, nhưng nàng lại nói bằng giọng chẳng vui mừng chút nào.

“Tiểu thư không vui sao?” Phù Phong khó hiểu nói: “Tam điện hạ quan tâm tới người như vậy, đến nô tỳ cũng nhìn ra được.”

Mạnh Uyển thở dài nói: “Quan tâm thì quan tâm, ta cũng biết, nhưng ta vẫn thấy hấn là lạ ở chỗ nào đấy.” Cùng với sự hiểu biết của nàng với hấn, thì có vẻ hơi khác so với trước đây.

“Em không nhận ra sao?” Nàng lại hỏi Phù Phong, giống như tìm sự đồng tình.

Phù Phong lắc đầu nói: “Không có ạ, nô tỳ thấy Tam điện hạ trước giờ vẫn vậy mà.”

“.....”

Xem ra chỉ có mình nàng cảm thấy? Triệu Sâm trong ấn tượng của nàng lúc nào cũng ôn nhuận như ngọc, là quân tử không màng danh lợi, còn kiếp này hấn lại giống như một con sói kiên nhẫn.

Chẳng lẽ vì nàng trùng sinh tạo nên sai lầm gì đó, khiến hấn mới biến thành như vậy?

Hay biểu hiện của mình khác với trước khi trùng sinh nên hấn nghi ngờ điều gì?

Suy đoán này đã thành công dọa sợ Mạnh Uyển, cả người nàng lạnh toát.

Ngày mai Triệu Sâm đưa nàng đi xem hoa đăng có lẽ sẽ gặp phải Tô Ký Trần, nàng chỉ cần theo sát hấn ra khỏi phủ đệ tri phủ là được.

So với Lư Châu, Cam Lâm lại rất phồn hoa, hơn nữa còn đi dạo trong thành vào ngày lễ, giăng đèn kết hoa, trai gái đi đầy trên đường, cảnh rất náo nhiệt làm người ta ít đề phòng đi rất nhiều.

Triệu Sâm đi trước Mạnh Uyển, nàng quy củ theo sát phía sau, hấn cũng không quay đầu nhìn nàng, chỉ là đi một chút rồi ngừng, thỉnh thoảng nói nguồn gốc của tết hoa đăng ở Cam Lâm cho nàng nghe, khi rảnh rồi nàng cũng sẽ hỏi mấy câu, hai người nói qua nói lại trông rất hòa hợp.

Nhưng sự hòa hợp đó lại rất ngắn ngủi, khi bọn họ đi tới bên hồ, nhìn thấy mấy thiếu nữ thả đèn, bắt đầu có chút cổ quái.

Thật là vừa khéo, sợ điều gì gặp điều đó, bên kia bờ thả đèn không phải là Tô Ký Trần sao?

Ngoài mặt, Mạnh Uyển tỏ ra bình tĩnh, nội tâm lại không ngừng oán thán, đôi này đáng ra nàng không nên gặp phải Tô Ký Trần chứ, Triệu Sâm đặc biệt mang nàng đến đây làm gì? Thật sự chỉ là vô ý sao?

Thấy Mạnh Uyển thờ ơ, Triệu Sâm chấp tay quay ra hỏi nàng: “Nàng không muốn thả đèn à?”

Mạnh Uyển sững sờ, quay lại đã thấy Tam điện hạ phân phó Tinh Trâm đi mua đèn hoa đăng, đứng tại chỗ nhưng có phản kích động, có vẻ như hấn muốn đích thân viết mong ước lên đèn.

“Chàng muốn thả đèn?” Mạnh Uyển hỏi.

Triệu Sâm nói: “Thả thay nàng.”

“Ta có thể tự làm”

“Nàng đứng im ở đó cả buổi, ta còn nghĩ nàng khác với nữ tử khác, không thích làm mấy trò này chứ.”

“Chàng cảm thấy ta không thích, tại sao còn muốn thả thay ta?” Mạnh Uyển nhún mày hỏi.

Triệu Sâm nhìn nàng, tay cầm bút, tay cầm đèn hoa đăng, ngọn đèn ban đêm chiếu vào khuôn mặt hấn, quý khí bất phàm, môi hấn khê mở, lời nói lại khiến người ta sinh lòng hâm mộ.

“Xem ra nàng không chăm chú nghe ta nói rồi, tết hoa đăng ở Cam Lâm chẳng những có thể cầu nguyện mà còn có thể cầu phúc, nàng không muốn làm việc đó, ta liền thay nàng thả một cái, cầu cho nàng đời đời kiếp kiếp bình an.”

Mạnh Uyển chẳng thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, thật giống như việc mình nghi ngờ là bói họ hấn vậy, nàng cười cười, thấp giọng nói: “Cảm ơn.” Dựa vào bên cạnh hấn xem hấn viết chữ.

Bên kia bờ sông, Tô Ký Trần tuy nhận được nhiều hoa đăng của thiếu nữ lại vô tâm thương thức, ánh mắt của hấn bị đôi bích nhân bên kia hấp dẫn, ánh mắt dừng lại ở thiếu nữ mặc váy xanh, thật lâu không rời đi.

Có đồng bạn thấy hấn như thế, tò mò nhìn theo, không khỏi trêu ghẹo nói: “Từ Hoàn, nhiều hoa đăng như vậy chưa đủ cho người xem, lại muốn nhìn hoa đã có chủ sao?”

Tô Ký Trần thu hồi ánh mắt, hổ thẹn nói: “Đầu có.”

Bên kia bờ sông, Triệu Sâm vén áo ngồi xổm xuống thả đèn xuống sông, sau đó đứng lên nói: “Như vậy là xong rồi, có muốn đi dạo nữa không?”

Mạnh Uyển nhìn bốn phía, chỉ vào phía Nam nói: “Chỗ đó có giải câu đố đèn, chúng ta đi xem đi.”

Hôm nay Triệu Sâm giống như muốn đưa nàng đi chơi vui vẻ, thấy nàng thật sự muốn liền đưa nàng đi. Vì người quá đông mà thị vệ đi theo không thể dùng khinh công nên đi theo hai người có chút khó khăn. Triệu Sâm để bọn hắc chờ ở ngoài, tự mình đưa nàng đi đoán đèn.

Mạnh Uyển cảm nhận được hắc dắt tay nàng, trong lòng hoảng loạn rồi lại u sầu khó nói nên lời.

Chờ hắc dừng bước, nàng cũng không nhìn câu đố đèn, kiễng chân đến bên tai hắc hỏi: “Chàng chê ta phiền sao, cho nên muốn để ta ngủ trên xe?”

Triệu Sâm khẽ giật mình, cúi đầu nhìn vào mắt nàng, trong mắt phản chiếu hoa đăng, sáng chói mắt.

“Hay do ta làm gì khiến chàng không thích, cho nên chàng mất hứng?” Mạnh Uyển nhủ thầm nói: “Ta cảm thấy chàng lúc trước khi đến Cam Lâm và chàng của bây giờ rất khác nhau, lại không nghĩ ra khác nhau ở chỗ nào, nên ta dứt khoát hỏi chàng.” Nàng cầm ngược lại tay hắc: “Chàng có thể nói cho ta được không?”

Mí mắt Triệu Sâm sụp xuống, hắc trầm mặc, cuối cùng giống như từ bỏ cái gì đó, giơ tay lên sờ sờ mũi nàng, ôn nhu nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, chỉ là phải giám sát việc sửa đèn ở Lư Châu nên ta có chút mệt mỏi, không liên quan đến nàng. Về phần việc ở trên xe ngựa, sợ nàng ngốc nửa ngày với ta sẽ nhàm chán nên dùng hương an thần, cho nàng ngủ một giấc thật ngon. Nếu nàng không thích, ta sẽ cho người bỏ đi.”

Mạnh Uyển cảm thấy ánh mắt hắc rất ôn nhu, chân thành tha thiết, không giống giả bộ, nhưng trong lòng vẫn không bỏ xuống được, chỉ có thể nói: “Cái đó rất quý, lại là cống phẩm, ném đi rất đáng tiếc, không bằng để đó, nếu trời tối không ngủ được cũng có thể dùng.”

Ánh mắt Triệu Sâm lóe phía sau nàng một cái, rất nhanh thu lại, trực tiếp ôm vai nàng phi thân lên. Mạnh Uyển dùng sức ôm lấy hắc, khi nàng đang mơ hồ liền nghe thấy tiếng va chạm phía sau, có thích khách!

Phủ đệ tri phủ, Lý đại nhân trong thư phòng, người đang ngồi không phải hắc mà là một lão hòa thượng.

Đây cũng là người Triệu Sâm mời lên xe ngựa trên đường đi từ Lư Châu đến Cam Lâm, khi Mạnh Uyển đang ngủ.

Triệu Sâm để Mạnh Uyển ngủ, là vì để ông lên.

Không bao lâu, cửa thư phòng bị mở ra, lão hòa thượng đang ngồi xếp bằng mở mắt ra, vẻ mặt tỉnh táo, mặt trang nghiêm.

“Điện hạ bị đâm?” Ông rõ ràng đã đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Vốn đêm nay hai người nên đi dạo thật vui vẻ thì bây giờ không gian lại tràn ngập sát khí, đường phố hỗn loạn, Triệu Sâm mang theo Mạnh uyển né đao kiếm của thích khách. Xem ra hắc cũng không đem binh khí theo, thứ có thể chống đỡ bây giờ chỉ có quạt xếp trong tay.

Chất liệu của cái quạt kia hắc không giống bình thường, nó đã mấy lần cản mũi kiếm của thích khách đâm xuống giúp bọn họ, Mạnh Uyển không dám thờ, ôm chặt lấy Triệu Sâm theo bản năng. Dưới ánh trăng, tóc hắc tung bay, kim quang phản xạ đao kiếm, hiện lên hàn quang.

“Điện hạ!”

Thị vệ xông qua đoàn người hỗn loạn, vây quanh Triệu Sâm và Mạnh Uyển. Triệu Sâm dừng lại, tay áo tung bay, nhủ lòng thầm nhìn hộ vệ đánh nhau với thích khách, đầu mày tràn đầy hàn khí.

Mạnh Uyển dựa vào thân hình vững chãi của hắc, Triệu Sâm cúi đầu nói: “Đứng im ở đây.” Sau đó hắc tiến lên giúp thị vệ. Số lượng thích khách hơn xa bọn hắc, nhưng hắc vẫn có thể ứng phó thành thạo, Mạnh Uyển đứng giữa vòng bảo hộ đã không còn sợ hãi như trước.

Nhưng khi hộ vệ vừa đi chỗ khác ngăn thích khách, lại có hắc y nhân khác đánh lên phía sau Mạnh Uyển. Mạnh Uyển cũng không phát hiện ra, nhưng Triệu Sâm thì có. Hắc có đầy đủ thời gian cứu Mạnh Uyển ra, hộ vệ gần đó cũng có thể bảo vệ nàng thật tốt, nhưng chính tại lúc đó, ông trời lại vẽ vệt thêm chuyện.

Chỉ thấy một thư sinh áo dài màu xanh xông lên kéo tên thích khách muốn đánh lên Mạnh Uyển, bị thích khách đập bay, nặng nề ngã xuống. Vất vả đứng lên nhìn lại, Mạnh Uyển đã được Triệu Sâm ôm vào ngực, thích khách đều đã bị đánh ngã, khăn vải cũng bị cời hết ra.

Trên mặt Tô Ký Trần để lộ chút xấu hổ, cố gắng đứng lên, tập tễnh đi tới, nén đau đón hành lễ, nói: “Tại hạ về với thêm chuyện rồi, khiến tiểu thư cùng tiên sinh thêm phiền, thật có lỗi.”

Mặc dù trên người mang thương tích, còn ở trong tình huống khó xử nhưng vẫn tự nhiên hào phóng đi đến chào hỏi, Tô Ký Trần không hề kém còi chút nào, đây cũng là nguyên nhân khiến Mạnh Uyển có vài phần kính trọng đối với hắn lúc trước.

Triệu Sâm buông Mạnh Uyển ra, đánh giá Tô Ký Trần một cái, khép quạt xếp, gõ gõ trong lòng bàn tay, mỉm cười nói: “Không sao, không biết công tử tên họ gì? Ngươi cứu nàng, ta nên cảm ơn ngươi thật tốt.”

“Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến.” Tô Ký Trần cười nói: “Mọi người không sao là tốt rồi, chỉ là ta chưa bao giờ thấy nhiều thích khách ở Cam Lâm như vậy, có lẽ công tử cũng không thấy nhiều, tại hạ không làm chậm trễ mọi người nữa, đi trước một bước.” Hắn cấp bậc lễ nghĩa chu đáo rồi rồi đi, chỉ là lúc hắn quay đi lại ôm ngực khiến người khác lo lắng.

Cả quá trình vừa rồi Mạnh Uyển đều cau mày, cũng không nhìn hắn, vẫn là bộ dáng cô gái nhỏ dựa vào người Triệu Sâm. Kiếp trước nàng không gặp chuyện này, khi đó nàng không có cơ hội ở một mình cùng Triệu Sâm, càng đừng nói tới đi xa. Nàng cũng không nghĩ tới, kiếp này đã gặp được Tô Ký Trần nhanh như vậy.

Sống lại một đời, quả nhiên mọi thứ đều không giống lúc trước. Không hiểu sao nàng còn có chút chờ mong.

Về thái độ lãnh đạm của Mạnh Uyển đối với Tô Ký Trần, Triệu Sâm hình như rất vừa lòng, đợi Tô Ký Trần tiến vào hẻm nhỏ, liền phân phó: “Tĩnh Trầm, hộ tống vị công tử kia trở về, nhớ phải để lại thuốc trị thương.”

Tĩnh Trầm ôm quyền rời đi, những hộ vệ khác đã kiểm tra xong thích khách, tiến lên bẩm báo: “Điện hạ, đều đã căn thuốc tự vẫn, trên người không có đầu mối gì.”

Triệu Sâm nhân lúc không ai để ý, quay ra nhìn Mạnh Uyển, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lại nhìn trước nhìn sau mới đề thái dương nói: “Nàng không sao là tốt rồi.”

Mạnh Uyển cong môi: “Đương nhiên là ta không sao, quan trọng là chàng ấy.” Nàng có chút sốt ruột: “Sao lại xảy ra chuyện? Ai lại to gan dám hại chàng?”

Triệu Sâm suy nghĩ một chút, đi tới bên người thích khách, ngồi xổm dò xét hơi thở đối phương, xóc cổ áo của hắn nhìn vào trong, lại lật nhìn đầu của hắn, ở sau tai trái phát hiện một dấu hiệu.

“Nhìn xem những người khác ở tai trái có phải có dấu hiệu hoa mai hay không?” Hắn đứng lên nói.

Hộ vệ lĩnh mệnh kiểm tra, một hồi lại bẩm: “Bẩm điện hạ, đều có.”

Triệu Sâm không nói gì, bọn hộ vệ cùng quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng, thỉnh điện hạ trách phạt.”

Mạnh Uyển bị bọn họ dọa sợ, Triệu Sâm lại vẫn bình tĩnh nói: “Đi tìm Tĩnh Trầm lĩnh phạt, bây giờ trở về phủ.” Dứt lời dắt Mạnh Uyển lên xe ngựa.

Mạnh Uyển ngồi cùng hắn trên xe ngựa, vừa ngồi xuống đã thấy hắn mở miệng.

“Vị công tử kia có lòng hiệp nghĩa, Uyển Uyển có nghĩ tới nên cảm tạ hắn thế nào không?” Triệu Sâm giống như lơ đãng hỏi thăm, sắc mặt như thường.

Mạnh Uyển có chút chần chừ, Triệu Sâm cười cười, ánh mắt lạnh xuống, lóe lóe: “Nàng vốn mềm lòng lại lương thiện, sao lần này đối với người cứu nàng lại chẳng quan tâm vậy?”

Mạnh Uyển nghĩ gì trả lời nấy: “Mới này lo lắng cho chàng, không chú ý điều gì cả. Thật ra cũng không phải là không quan tâm, chỉ là chàng đã an bài chu đáo, Tĩnh Trầm cũng đã đi, vậy thì ta đâu cần làm gì nữa.”

Nghe lời đáp của nàng, Triệu Sâm không nhìn ra vấn đề. Hắn quan sát nàng hồi lâu, đến khi nàng hiếu kỳ nhìn lại, hắn mới thu ánh mắt, dựa vào nệm phía sau nói: “Ta ngủ chút, đến nơi thì báo ta.”

Mạnh Uyển nhẹ giọng đồng ý, yên lặng nhìn chăm chú khuôn mặt hắn, tóc hắn đen tuyền, chảy xuống như thác nước, tản ra mùi hương dễ chịu.

Thật ra, mùi máu của những thi thể kia vẫn quanh quẩn trong chớp mũi nàng, hiện tại hòa quyện với mùi hương của hắn, khiến cả người nàng nổi da gà.

Xe ngựa đến bên ngoài phủ đệ tri phủ, chưa cần Mạnh Uyển gọi, giọng nói của Lý tri phủ cũng đã đánh thức hắn.

“Cung nghênh điện hạ! Điện hạ bị hành thích ở Cam Lâm, vi thần khó tránh tội, thỉnh điện hạ trị tội!”

Triệu Sâm mở mắt, hai đầu lông mày vương chút mệt mỏi, một tay hắn chống đầu, bình thần nói: “Không còn sớm nữa, Lý đại nhân nghỉ ngơi đi, chuyện hôm nay không liên quan đến ngươi, ngươi không cần thành tội.”

Nước mắt Lý tri phủ tuôn đầy mặt, Triệu Sâm chậm rãi ngồi thẳng, như muốn vén rèm xuống xe, bỗng nhiên Mạnh Uyển nắm lấy cổ tay hắn.

Hắn khó hiểu nhìn nàng, lại thấy ánh mắt nàng nóng bỏng.

“Đợi chút hẵng xuống xe.”

“Sao vậy?”

“Ta muốn hỏi cái này.”

“Hả?” Triệu Sâm ngồi lại, bình thần dựa vào bên cạnh nói: “Có vấn đề gì?”

Mạnh Uyển tới gần hắn, tận tới khi chóp mũi hắn đối diện với chóp mũi mình mới hạ giọng nói: “Vì sao rõ ràng chàng cách ta rất gần, đối với ta rất tốt nhưng ta lại thấy chàng rất xa xôi?”

Triệu Sâm cup mắt, nhìn thấy đôi môi hồng nhuận của nàng, mùi hương đặc biệt trên người thiếu nữ tản ra, nàng căn bản không rõ bây giờ nàng quyến rũ thế nào đâu, hầu hết Triệu Sâm trượt trượt, hướng về phía sau thở hắt ra nói: “Nàng dựa vào ta gần quá rồi.”

“Không được sao?” Nàng lập tức hỏi lại, lại đến gần thêm một chút, cử chỉ có phần lớn mật, có lẽ nàng đã chẳng còn lo lắng gì, chỉ muốn tháo mặt nạ của hắn ra xem phía dưới là cái gì.

Triệu Sâm nửa nằm trong xe ngựa đối mặt với nàng, một luồng gió không biết từ đâu thổi tắt ngọn nến, bóng đen càng làm cho người ta can đảm thêm, Mạnh Uyển lại tiến về phía trước một chút, ép hỏi: “Rốt cuộc trong lòng chàng đang nghĩ cái gì?”

Thật ra, điều này là điều mà cả hai kiếp nàng đều muốn hỏi.

Đời trước vì hắn như vậy nên không nhìn ra được rốt cuộc hắn có cảm tình với ai, hơn nữa, khi nàng chết, hắn hối hận như vậy, còn yên lặng vì nàng làm nhiều việc như thế.

Nếu không vì những điều này... Mặc dù nàng trùng sinh nhưng cũng không thể biết được tâm ý của hắn, tựa như hiện tại, dù biết rõ tất cả, nhưng nàng vẫn nghi ngờ, tình cảm của hắn đối với nàng là gì? Là yêu... hay là trách nhiệm?

Hơi thở của Triệu Sâm hơi gấp, rất lâu sau cũng không trả lời nàng, ánh mắt sáng rực, khuôn mặt sạch sẽ, một thân áo trắng của hắn tựa như ánh trăng lạnh lùng giữa bầu trời đêm.

Hắn dứt khoát nằm xuống nệm êm, bàn tay kéo gáy nàng, trực tiếp ép mặt nàng hướng về phía hắn.

Một nụ hôn, dùng sức rất lớn, thời gian rất dài, nhưng chỉ là chạm môi, không đi quá giới hạn.

Lông mi vừa dày vừa dài của hắn cọ nhẹ, gãi ngứa nàng, lại khiến nàng khản trương, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Cuối cùng, Triệu Sâm thả nàng ra trước, kiểm chế mà nói: “Ta đã muốn làm như vậy lâu rồi.”

Mạnh Uyển choáng váng ghé vào người hắn, bàn tay nhỏ không tự giác nắm lấy áo hắn, hắn nằm ngửa nhìn lên đỉnh xe ngựa, một lát sau bỗng nhiên cao giọng cười, Mạnh Uyển cảm thấy lồng ngực hắn chấn động lập tức ngồi dậy, che môi nhìn hắn một lúc, vén rèm nhảy xuống xe.

Xuống xe, chỉ thấy Lý đại nhân cùng Tinh Trầm quý trên mặt đất, bọn hắn trong xe liếc mắt đưa tình, bên ngoài mọi người lại đứng đó, cả một khung cảnh đồ sộ, đại khái cũng chỉ có thể làm ngơ thói quen hành đại lễ với Tam điện hạ của mọi người.

“Tất cả đứng lên đi.” Hắn đi ra sau nàng, hai tay chấp phía sau, môi mỏng giương nhẹ nói: “Tinh Trầm tiễn Mạnh tiểu thư về phòng nghỉ ngơi, tăng người bảo vệ, một con ruồi cũng không được lọt.”

“Vâng, điện hạ!”

Tinh Trầm lĩnh mệnh đưa Mạnh Uyển rời khỏi đó, Tam điện hạ lại quăng ra một câu, ngữ khí bay bổng lại khiến bước chân hắn hơi chột dạ.

“Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mang đầu tới gấp ta.”

Mạnh Uyển không nhịn được quay đầu nhìn Triệu Sâm, hắn nghiêm mặt, đầu còn bộ dạng tươi cười, hiện tại là bộ dáng uy nghiêm không thể chạm tới.

Nhưng khi hắn nhận ra nàng đang nhìn chăm chú, liền thu lại uy nghiêm, trở lại bộ dáng ôn nhu hòa ái.

... Đều nói nữ nhân trở mặt nhanh, so với nữ nhân, Tam điện hạ còn trở mặt nhanh hơn.

Ban đêm, giờ Tý.

Mạnh Uyển đã sớm chìm vào giấc ngủ, thư phòng Lý tri phủ lại vẫn sáng đèn, Triệu Sâm đang đánh cờ cùng lão hòa thượng.

Hai người không ai nói lời nào, đến tận khi Triệu Sâm thẳng, bỗng nhiên hắn ném quần cò xuống, đứng lên nói: “Đêm đã khuya, ta cũng nên cáo từ.”

“Điện hạ có tâm sự trong lòng nhưng kĩ năng đánh cờ vẫn tài tình như vậy, bản tăng bội phục.” Hòa thượng thở dài.

“Đại sư quá khen.” Triệu Sâm không yên lòng nói xong, cáo từ với lão hòa thượng, chân bước qua Tùng Trúc viện, đứng ở ngoài Tuyết Mai viện.

“Tham kiến điện hạ”

Hộ vệ canh giữ ở bên ngoài đều quỳ hết xuống hành lễ, Triệu Sâm ra hiệu cho bọn họ không được lên tiếng, hắn đi vào sân nhỏ, nhìn ngọn đèn mờ trong phòng, biết rõ người bên trong đã ngủ, đó là nha hoàn gác đêm.

Kiểm tra sự an toàn xung quanh, xác định không có sơ hở, Triệu Sâm mới quay về. Đi được vài bước hắn lại dừng, nhúm mày suy nghĩ nửa ngày, trầm ngâm nói: “Dọn dẹp sương phòng ở Tuyết Mai viện đi, đêm nay ta ở nơi này.”

Như vậy... là hắn không tin tưởng hộ vệ, muốn đích thân ở đây bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Cả đêm nay Mạnh Uyển không ngủ yên được, bị giật mình tỉnh dậy mấy lần liền. Định gọi Phù Phong lấy cho mình chút nước thì sợ làm phiền người khác nên đành phải nằm yên một chỗ, mở to mắt ngẩn người nhìn nóc giường.

Tấm rèm sa che giường được làm từ chất liệu rất tốt, sờ vào cảm thấy rất mềm mại. Bỗng bên ngoài nổi lên một trận gió, tấm rèm bị thổi bay lên, trong bóng đêm, Mạnh Uyển trừng mắt lên nhìn thì phát hiện người đứng ngoài rèm không phải Phù Phong mà là một người khác.

Mặc dù rất muốn hét lên nhưng nàng lại nhịn xuống, bởi vì nàng đang cố gắng nhìn rõ người đó là ai.

“Sao lại là chàng?” Nàng nắm chặt chân ngồi dậy, hạ giọng hỏi: “Đã trễ vậy rồi, chàng còn tới đây làm gì?” Nàng thấy bên ngoài trừ ánh đèn gác đêm leo lắt thì vẫn còn tối om nên tiếp tục hỏi: “Chàng lên vào à?”

Triệu Sâm ngồi bên giường, sắc mặt không đổi vuốt ve lọn tóc dài bên tai, bình tĩnh nói: “Ta nhảy cửa sổ vào đây.”

“...” Khóe miệng Mạnh Uyển ra sức co giật, “Không ngờ tam điện hạ ngày thường coi trọng lễ tiết như vậy mà lại nhân lúc đêm khuya nhảy vào khuê phòng nữ tử, quả thật vượt xa bọn hái hoa tặc rồi, nếu bị người khác biết thì tên tuổi anh hùng đều chẳng còn đâu.”

“Ta không đến khuê phòng nữ tử nào cả, chỉ đến chỗ nàng thôi. Ở đây chỉ có hai ta, nếu bị người khác biết, cũng là do nàng nói ra.”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, mắt đen lay lay, răng trắng môi hồng, khóe miệng cong lên đẹp mắt.

Mạnh Uyển mấp máy môi mãi, một lúc sau mới bĩu môi nói: “Ta sẽ không nói ra.”

“Vi thế ta mới đến.”

Hắn trả lời nhanh đến mức Mạnh Uyển hiểu được, thì ra hắn sớm đã biết mình sẽ nói vậy.

Lòng hơi ghen lại, Mạnh Uyển không nói gì nữa mà ôm sát chân rồi ngồi ở đầu giường trừng mắt nhìn hắn. Triệu Sâm ngồi thẳng người, cười ôn nhu: “Không phải đang xem ta là đấng đồ tử chứ? Nàng cứ yên tâm ngủ đi, ta gác đêm cho.”

“Chàng vừa nói gác đêm cho ta sao? Ta nào có nhận được đãi ngộ tốt vậy. Mà... chàng không ngủ được hả?” Mạnh Uyển mở to mắt.

“Tối nay làm cho nàng kinh sợ, là ta không đúng. Bất ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, là ta sơ sẩy. Tất cả đều là do ta phạm sai lầm nên đương nhiên phải đền bù rồi.” Hắn xuống đến cuối giường, để chân đạp xuống đất. Áo hắn có màu trắng khiến nàng có thể nhìn rõ hình dạng hắn ngay cả trong bóng tối, “Hình như nàng đã tỉnh nhiều lần rồi, ta ở ngoài cửa sổ nghe nàng thở không đều nên mới vào.”

Tâm tình Mạnh Uyển bây giờ vô cùng phức tạp, vẫn nhìn hắn nhưng không có thêm động tác nào khác.

Triệu Sâm dứt khoát nghiêng thân tới cho đến khi trán dán vào trán nàng mới thấp giọng nói: “Đừng nói với ta là nàng chưa muốn ngủ là vì muốn làm chuyện khi trước trong xe ngựa với ta nhé?”

Hắn đã nói đến vậy, nếu Mạnh Uyển nàng còn không ngủ thì khác gì mời gọi hắn chứ?

Hai mắt nàng lập tức nhắm nghiền lại, trằm chằm kín mặt rồi nằm dí trên giường thờ gập.

Nhìn bộ dạng này của nàng, khóe miệng Triệu Sâm nhẹ nhàng cong lên. Ngón tay vừa thon dài vừa trắng nõn của hắn khẽ kéo chăn lên. Còn nàng thì kiên trì nhắm chặt hai mắt, nàng sợ rằng sau khi đối mặt với hắn thì sẽ càng khó xử. Hắn cứ vậy nhìn nàng một hồi, chợt đôi môi roi lên trán nàng lúc nào không hay, để lại một nụ hôn không nặng cũng chẳng nhẹ.

Cơ thể Mạnh Uyển cứng đờ nhưng thả lỏng xuống rất nhanh, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên.

Triệu Sâm đứng là quân tử thật, mặc dù hắn có thân phận muốn làm gì cũng được. Đêm nay, Mạnh Uyển không còn tính bắt chợt lần nào nữa. Chỉ là khi buổi sáng thức dậy thì nàng không tìm thấy bất kì dấu vết nào chứng tỏ Triệu Sâm đã đến đây lúc tối cả.

Nghĩ nửa ngày, nàng cuối cùng cũng nhân lúc chải đầu hỏi:

“Phù Phong, tối qua bên ngoài ổn cả chứ?” Nàng dùng từ cẩn thận hỏi.

Phù Phong tưởng nàng còn lo lắng chuyện hành thích nên trấn an: “Tiểu thư không cần phải lo lắng, tam điện hạ đã phái mấy thị vệ tốt nhất đến trông coi Tuyết Mai viện rồi, tối qua rất yên tĩnh, tất nhiên không có nguy hiểm gì.”

Xem ra Phù Phong không biết Triệu Sâm đã tới.

Mạnh Uyển gật gật đầu, nắm cây trâm trong tay suy nghĩ. Có phải tối qua nàng ngủ mơ hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, có lí nào lại thế, độ ẩm vẫn còn chân thật vậy, hẳn là hắn đã tới đây.

Khóe miệng không nhịn được cong lên, bộ dáng xấu hổ e thẹn này khiến Phù Phong thấy cũng phải bật cười. Tiểu thư nhà mình đúng là xuân tâm này lắm, mang theo nha hoàn là nàng đẩy thành nai con chạy loạn rồi.

Khó công thiếu nữ nhớ nhung, hiện tại tam điện hạ đang rất bận rộn. Hắn giống như đang rất chuyên tâm, bàn tay thuận không thích cầm cuốn sách nằm đọc trên ghế, lỗ tai đang chìm đắm trong cả chục lời bẩm báo của Tinh Trầm và một đám thuộc hạ khác, ánh mắt thì liếc qua vị hòa thượng trung niên vừa ngồi trên giường. Đợi đám Tinh Trầm báo tin xong xuôi, hắn mới buông sách xuống, cuộn lại để sau lưng rồi mở miệng.

“Không biết Vân Thủy đại sư có cao kiến gì không?”

Hòa thượng mở mắt ra, mỉm cười nói: “A di đà phật, trong lòng điện hạ đã sớm có quyết định rồi, cần gì hỏi lại bản tăng nữa?”

Triệu Sâm cười cười, môi khẽ nở phản phó: “Chuyện ngày mai trời hạn gặp mưa cũng xử lí không khác lắm, chuẩn bị một chút đi, ngày kia về lại Lô Châu.”

Tinh Trầm và một đám thuộc hạ lĩnh mệnh lui ra. Triệu Sâm đứng dậy đi về phía cửa, hắn đã chiếm thư phòng Lý phủ vài ngày rồi, rốt cuộc cũng nên trả lại cho chủ, chắc hẳn chủ nhân của nó sẽ rất vui mừng.

Trước lúc Triệu Sâm rời đi, Vân Thủy hòa thượng còn nói thêm vài câu nữa: “Điện hạ, mặc dù ngài có thiên phú dị bẩm, nhưng làm việc thì nên chừa lại một chỗ trống, ngã phật từ bi, đã từ nhỏ không giống người thường rồi thì cũng nên làm nhiều việc thiện một chút.”

Triệu Sâm ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hắn khiến cho người ta cảm giác vô cùng thánh khiết.

“Đại sư quá lo lắng rồi, Phụng Uyển hôm nay tu đề trị thủy không phải là hành thiện sao?” Hắn hỏi lại một câu, xong cũng chẳng đợi Vân Thủy trả lời, hắn nói luôn: “Tóm lại, ta tự có chừng mực, đa tạ đại sư chỉ điểm.” Nói xong hắn không quay đầu mà rời đi.

Vân Thủy lắc đầu, vân về phật châu nói: “Ngoài vật thể gian, đều thành chấp niệm...”

Phủ đệ tri phủ, nơi Triệu Sâm ở, cửa phòng đóng chặt, cửa ra vào có hộ vệ trông coi. Khi Lý đại nhân cầu khiến, Tinh Trầm chỉ nói: “Điện hạ đang nghỉ ngơi, phiền Lý đại nhân lát nữa lại đến.”

Lý tri phủ gật gật đầu, thuận theo rời đi, khi đi ra thì gặp ‘người nhà’ của Tam điện hạ nên muốn nói chuyện với nhau một chút, cũng để biểu đạt lòng ngưỡng mộ của mình đối với Mạnh thừa tướng, lát sau lại nói sang chuyện khâm phục Tam điện hạ. Lúc này ông ta mới thỏa mãn rời đi.

Mạnh Uyển và Phù Phong nhìn bóng lưng của ông ta, trên mặt biểu cảm là dở khóc dở cười.

“Tiểu thư, ở chung với Lý tri phủ có vẻ tốt hơn Lưu tri phủ.” Phù Phong nói.

“Ngoài mặt là thế đấy, nhưng tuy Lưu tri phủ có nghiêm túc, thực ra ở chung tốt hơn Lý tri phủ.” Mạnh Uyển thấp giọng nói.

“Vì sao?” Phù Phong khó hiểu nhíu mày.

“Bởi vì...” Mạnh Uyển nhìn về phía Tùng Trúc viện của Triệu Sâm, “Miệng nam mô, bụng bồ dao găm.”

Phù Phong gật mình, đi theo Mạnh Uyển đi đến phía ngoài Tùng Trúc viện, thấy thủ vệ có vẻ sầm nghiêm thì định rời đi. Nhưng Tinh Trầm trực tiếp ra

đón, còn ôm quyền nói: “Mạnh tiểu thư, điện hạ vừa đi nghỉ, nhưng có chuyện gì thì cô cứ nói, thuộc hạ sẽ vào bẩm báo!”

Mạnh Uyển vội nói: “Không cần đâu, cứ để điện hạ nghỉ ngơi đi, ta chỉ đi ngang qua thôi.”

“Vậy ư? Thật sự là không có chuyện gì khác sao?” Tinh Trầm vẫn chưa từ bỏ ý định truy hỏi, giống như đang hi vọng nàng có việc vậy.

“Không có, không có việc gì cả.” Mạnh Uyển chớp mắt liền mấy cái, “Ta cần phải có chuyện gì mới được à?”

“Nếu người có chuyện gì thì cứ nói thẳng, điện hạ chắc hẳn sẽ rất vui mừng.” Trong giọng nói của Tinh Trầm có một chút nhắc nhở.

Mạnh Uyển thấy hơi lạ một chút, ra vẻ không hiểu: “Thế nhưng điện hạ đang nghỉ ngơi mà, ta vì một chút chuyện đến quấy rầy thì hẳn có tức giận không? Hơn nữa, ta thật sự không có việc gì cả.”

Tinh Trầm thật sự rất muốn nói: “Mạnh tiểu thư, xin cô không nếu có việc gì thì cố tạo ra chút việc đi”, nhưng lời vừa đến miệng đành nuốt xuống, cảm thấy hình như lời này đâu phù hợp với hình tượng oai phong của mình.

“VẬY... Mạnh tiểu thư đi thông thả.” Tinh Trầm nói một câu cộc lốc rồi trở về sân.

Thị vệ trưởng về rồi, các thị vệ khác không nhận được nhờ giọng nói: “Mạnh tiểu thư không có chuyện gì sao?”

“Không có.”

Trả lời thế làm cho tất cả mọi người ở đó đều thất vọng, một thị vệ nào đó nói: “Aizz... sao lại không có việc gì vậy? Cơ hội cảm tiền thưởng cứ thế mà vuột mất sao?”

“Nói chuyện cho cẩn thận vào, coi chừng điện hạ nghe thấy đấy.” Tinh Trầm nhủ mảy.

Thị vệ kia lập tức cầm miệng, nhưng đều đã trễ, trong phòng, Triệu Sâm chưa hề nằm xuống đều đã nghe được.

Chỉ thấy Tam điện hạ lười biếng tiêu sái đang dựa ở giường nhỏ đứng lên, ánh mắt nhanh nhẹn nhìn ra bên ngoài, nơi cánh cửa thiếu nữ đã sớm rời đi. Nàng nói không có việc gì, đúng là làm cho người ta tiếc nuối.

Triệu Sâm chậm rãi để sách trong tay xuống, gỡ bìa sách ra. Bên trong, rõ ràng ruột sách chẳng có tí quan hệ nào với bìa cả. Ba chữ ở trên vừa đọc lên là khiến người ta xấu hổ đỏ mặt.

Thì ra lúc nghị sự vừa nãy Tam điện hạ lại chăm chú đọc loại ‘sách’ này...

Ban ngày ban mặt mà đọc loại sách như vậy, nếu bị người khác thấy thì thanh danh tốt của Tam điện hạ sớm đã không còn. Nhưng tục ngữ nói rồi, thiếu niên không phong lưu thật ưỡng. Hôm nay điện hạ đọc sách này, đơn giản là vì động chút tâm tư. Hỏi các huynh đệ thủ hạ thì ngại quá nên đành tự mình đọc sách nghiên cứu, đúng là cần cù và thật thà hiếu học.

Cứ như vậy, chúng ta cần cù và tam điện hạ thật thà mang theo Mạnh Uyển dừng lại lúc trời hạn gặp mưa một ngày, sau đó vượt qua mặt nước mênh mông về đến Lư Châu phủ.

Ở Lư Châu, lũ lụt như đang thống trị vậy. Nhưng trong khi đó thì đề đập chỉ vừa bắt đầu tu sửa, cách thời điểm hoàn thành còn rất lâu. Thế nào Triệu Sâm cũng phải ở đây cho đến khi đề sửa xong bảy, tám phần. Mạnh Uyển thì khác, nàng là một tiểu thư khuê các, ra ngoài quá lâu thì không hay lắm, cộng thêm trong nhà có chút việc nên Mạnh thừa tướng truyền tin cho Hàn Ninh đưa nàng về. Mạnh Uyển cũng không còn cách nào, đành phải chào từ biệt với Triệu Sâm.

“Lần đi này, chúng ta có thể rất lâu sau mới gặp lại nhau được.”

Ngồi trong xe ngựa, nhắc rèm nhìn nam nhân bên ngoài, từ khi sống lại đến giờ, đây là lần đầu Mạnh Uyển có cảm giác đặc biệt như thế này.

Bởi vì còn có rất nhiều người ngoài ở đó, thế nên Triệu Sâm vẫn như cũ, làm Tam điện hạ nghiêm túc. Hắn cau mày lại, vron thân ngọc lên nhẹ nhàng nói “Ừm” một tiếng rồi bỗng nhiên nói: “Ta nghĩ đã quên thứ gì đó trong xe ngựa của nàng rồi.”

Một đầu Mạnh Uyển chứa đầy dấu chấm hỏi: “Chàng thì quên cái gì ở trong xe của ta???”

Triệu Sâm tiếp tục nói: “Ta vào xem.”

Đầu óc của Mạnh Uyển còn chưa kịp phản ứng thì thân đã không tự chủ lùi lại nhường đường cho hắn.

Triệu Sâm vén rèm rồi nghiêng thân tiến lên, lúc nàng muốn hỏi: “Chàng muốn tìm cái gì?” thì hắn chợt dùng cánh môi ngăn miệng của nàng lại.

Vì vậy, khi Phù Phong lên xe, thấy tiểu thư nhà mình đang rất buồn bực, mặt lại còn đỏ nữa.

Bộ dạng ngốc nghếch kia không cần nghĩ cũng biết là đang suy tư tình cảm rồi.

“Tiểu thư...” Phù Phong lên tiếng.

“Làm sao thế?” Mạnh Uyển nhìn sang, ánh mắt trong veo như những vì tinh tú.

“...Không có gì, tiểu thư cứ tiếp tục đi.” Phù Phong chất phác nghiêm mặt nhìn ra phía ngoài xa, trầm nghĩ, đòi người... quả là tịch mịch như tuyết...

Lộ trình hồi kinh rất thuận lợi, ngoại trừ hộ vệ tốt nhất phủ thừa tướng Hàn Ninh thì còn Tinh Trầm mà Triệu Sâm phái tới hộ tống nàng nữa. Mạnh thừa tướng thấy hấn ta xuất hiện trước nhà mình bên xe ngựa con gái thì có vẻ hài lòng lắm, nói với hấn ta vài câu coi như phần thưởng, lúc này hấn ta mới chịu đi.

Đi ra ngoài gần nửa tháng nên Mạnh Uyển không biết rõ chuyện trong nhà lắm. Mọi chuyện đều giao cho phụ thân cả, lần này nghe phụ thân nói trong nhà có chút chuyện, cứ tưởng là giải quyết chuyện Lâm di nương và Mạnh Nhu, ai ngờ đi về thì thấy hai người còn đang chờ nàng.

“Cuối cùng muội muội cũng trở về rồi.” Mạnh Nhu tiến lên nhiệt tình nói, “Lâu ngày không thấy, muội gầy đi nhiều, sắc mặt không tốt lắm, nhưng về rồi là tốt, dù sao bên ngoài cũng đâu bằng trong nhà, muội sẽ trở lại như cũ nhanh thôi.”

Lâm Uyển cười nói: “Đúng đấy, khí sắc Uyển Uyển có chút kém so với trước kia, là do đi mệt hả? Nhanh vào nhà đi, ngoài này nóng lắm.”

Mạnh thừa tướng liếc bà ta một cái, cũng không có cảm xúc gì khác, nói với Mạnh Uyển: “Vào nhà đi con, đừng để bị phơi nắng.”

Mạnh Uyển yên lặng theo chân phụ thân đi vào, trầm nghĩ, sắc mặt ta kém đến thế à? Vốn nghĩ đám người các ngươì sớm đã thành mây khói rồi, ai ngờ vừa vào cửa đã thấy mặt các ngươì, sắc mặt ta mà tốt thì chắc là quỷ rồi.

Phụ thân ruột của ta kia kia, còn chỗ đâu cho các ngươì nhiệt tình?

Trong lòng tò mò không biết có chuyện gì xấu xảy ra không mà Lâm Uyển và Mạnh Nhu còn tốt thế, cho nên vừa vào nhà Mạnh Uyển liền ám chỉ phụ thân cho người lui hết. Mạnh thừa tướng đuổi Mạnh Nhu và Lâm Uyển đi, đợi trong phòng chỉ còn hai cha con rồi mới mở miệng.

“Vi phụ nuốt lời rồi, con gái không giận chứ?” Ông có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Con gái không giận đâu, phụ thân không cần nghĩ nhiều.” Mạnh Uyển rót một chén trà cho ông, đặt xuống hỏi: “Vi sao mà phụ thân lại đổi ý?”

Mạnh thừa tướng nhấp một ngụm trà, “Ta nào có muốn đổi ý, chỉ là Lâm quý phi kia khiến ta không thể không đổi ý.”

“Bà ta bức phụ thân giải trừ cấm túc cho bọn họ sao?” Mạnh Uyển nhíu mày.

“Không phải, dù sao thì nàng ta cũng là phi tử hậu cung, sao có thể can thiệp chuyện nhà các đại thần được.”

“Vậy thì?”

Mạnh thừa tướng lắc đầu nói: “Tỷ tỷ con, Nhu Nhi đã đính hôn với nhị điện hạ, ít ngày nữa sẽ gả đến phủ nhị hoàng tử làm trắc phi.”

Mạnh Uyển lập tức há to miệng, ngạc nhiên nói: “Nhị điện hạ? Cái tên nam không ra nam nữ không ra nữ kia á?”

Nghe được con gái hình dung vậy với Triệu Ân, Mạnh thừa tướng không nhịn cười được: “Lời này may mà con nói ở nhà với vi phụ đấy, đừng nói ra bên ngoài nghe chưa. Dù gì người ta cũng là người của hoàng gia, bị người khác nghe thấy là phải chịu tội lớn đấy.”

Mạnh Uyển tự biết mình lỡ lời, ngượng ngùng nói: “Con chỉ là quá kinh ngạc, tỷ tỷ và hấn ta chưa từng gặp mặt thì sao bỗng nhiên lại đính hôn?”

“Là hoàng thượng tứ hôn.” Mạnh thừa tướng nói, “Con đi được vài ngày, bệ hạ nói Nhu Nhi không còn nhỏ nữa, lại là trưởng tử, nếu nó không xuất giá thì sẽ ảnh hưởng đến việc thành thân của con và Tam điện hạ nên mới ban hôn làm tiểu thiếp nhị điện hạ.”

Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, chủ nhân thiên hạ, có thời gian đâu mà quan tâm thứ nữ chờ gả nhà tướng phủ? Lúc này chuyện công công thẳng thẳng có khá nhiều loại, chắc là Lâm quý phi kia gió thổi bên gối rồi.

Nhưng mà Lâm quý phi cũng coi như tài giỏi, lí do thuyết phục hoàng thượng là Triệu Sâm chứ không đề cập nửa điểm về quan hệ giữa nàng ta là thiếp thân tướng phủ Lâm thị. Tất cả làm cho hoàng thượng rất tin tưởng, suy nghĩ cho tam điện hạ là đạt mục đích rồi, đúng là kể một mũi tên trúng hai con chim.

“Không biết tỷ tỷ và nhị điện hạ đính hôn kỳ khi nào? Nếu con nhớ không lầm, quý phủ nhị điện hạ đã có một chính phi, một trắc phi rồi mà, thiếp thì không cần phải nói, rõ ràng tỷ ấy có thể gả được một mối tốt, vì sao mà tình nguyện...”

Mạnh Uyển nói đến đây thì dừng lại, bởi vì nàng đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

À, thì ra trước khi chuyện hại nàng bị bại lộ thì bọn họ đã suy nghĩ cẩn thận đường lui rồi. Không tìm thấy lối thoát ở thừa tướng này nữa, Lâm thị lại là hậu trạch phu nhân thì chỉ còn đường thoát thân trên cô nương khuê các này thôi.

Nói cho cùng, cũng vì sinh tồn cả, không biết tương lai khi Mạnh Nhu gả đi, có hối hận vì lựa chọn hôm nay không?

Chương 16

Thời gian Mạnh Uyển trở về là lúc trước Trung thu một tháng.

Trùng hợp là sinh nhật nàng cũng trước Trung thu một ngày, không biết Triệu Sâm có về kịp không?

Sinh nhật nàng ở kiếp trước đã từng rất mong chờ quà của hắn, nhưng quà của hắn đều là mấy món hiếm thấy, đâu có đồ vật nào mà con gái thừa tướng có thể chạm vào được.

Có thể, do quan hệ kiếp trước của hai người không thân thiết cho lắm nên tiệc sinh nhật hắn rất ít khi đến, quà tặng xong cũng cất hết trong kho. Nhưng hiện tại đâu giống lúc trước, kiếp này hoàn toàn đối lập với kiếp trước, vì vậy, nàng đặc biệt chờ mong.

Nhưng chuyện tu sửa đề đáp nào có dễ thế? Đừng nói là tháng sau, chỉ sợ muốn xong vào cuối năm cũng khó.

Nghĩ tới chuyện này làm tinh thần vốn không tốt của Mạnh Uyển càng thêm xấu. Nàng đang trên đường đến Võ An hầu phủ. Võ An hầu gia và lão phu nhân nghe nói nàng đã về nên đặc biệt bảo thừa tướng đại nhân đưa nàng đến chơi. Lão phu nhân đương nhiên thích đứa cháu gái này nhất, hồi trước ở chung còn ngày ngày được gặp, bây giờ chuyển ra ở riêng, cứ chốc chốc không thấy lại buồn.

Đã đến Võ An hầu phủ, Mạnh Uyển vừa xuống xe ngựa, còn chưa kịp đi vào với phụ thân thì Mạnh Trạch đã niềm nở chạy ra đón: “Đại bá và đường muội đến đúng lúc thật, lão phu nhân mới dọn đồ chuẩn bị bữa trưa xong, bây giờ vừa lúc ăn cơm, chúng ta có thể ăn một bữa cơm đoàn viên rồi.”

Lúc hắn nói lời này thì không có Lâm di nương và Mạnh Nhu ở đây, lời nói ra lại là bữa cơm đoàn viên, bởi vậy có thể thấy, trong mắt người Mạnh gia chỉ công nhận một người con gái của Mạnh thừa tướng – Mạnh Uyển.

“Đại bá, đường muội, mời vào...” Mạnh Trạch đứng ở cửa, khom người đợi Mạnh thừa tướng đi vào.

Mạnh Nguyên Châu gật gật đầu, vuốt râu cười nói: “Uyển Uyển nên học đường ca một ít đi, nhìn đường ca con giỏi giang biết mấy, nhìn lại con khiến vi phụ thật buồn lòng.”

Mạnh Uyển bữu môi nói lại: “Trạch đường ca là đại nhân hay giao tiếp, còn con chỉ là một nữ tử khuê các thôi, chỉ cần giữ đúng bổn phận là được rồi. Cái công phu mẫn tiệp này con học không nổi đâu!”

Mạnh Trạch cười vang: “Đâu có, ngược lại ta còn thấy Uyển đường muội rất phù hợp đấy, không giống người thường khiến người khác ưa thích.”

“Nó bị ta làm hư rồi, người nào còn thích nó chứ.” Mạnh thừa tướng bày vẻ mặt hậm hực, “Không làm phiền người ta là đã tốt lắm rồi.”

Vừa đi vừa nói chuyện, ba người và đoàn tùy tùng vừa lúc đến chính đường, lão phu nhân ở xa đã nghe giọng Mạnh thừa tướng truyền lại, nhin không được bèn nói: “Ai dám nói Uyển nha đầu của ta phiền hà? Ta phải gặp hắn mới được!”

Mạnh thừa tướng cười phụ họa nói: “Mẫu thân nói rất đúng, con phiền, con là người phiền nhất.”

Lão phu nhân nói: “Thế còn được! Uyển Uyển của ta đâu rồi? Mau lại đây tỏ mẫu nhìn cái!”

Mạnh Uyển vội lướt qua phụ thân, chạy đến bên lão phu nhân: “Tổ mẫu, Uyển Uyển nhớ người muốn chết!”

Lão phu nhân ôm nha đầu này như ôm chú chim non, đuôi lông mày đều tràn đầy vẻ yêu thích: “Vẫn còn nhớ tổ mẫu à, ta cứ tưởng con đi rồi không trở lại nữa chứ. Lô Châu kia có gì thú vị mà con quên luôn cả trời đất vậy?”

Mạnh Trạch nghe vậy, xen vào nói: “Thú vị thì nhiều lắm, chủ yếu là xem đi chơi cùng ai.”

Thì ra mọi người đều biết hết rồi, đều là người trong nhà nên Mạnh thừa tướng cũng không có ý giấu diếm. Trong lòng mọi người ở đây đều rõ.

“Khụ...” Mạnh Uyển che miệng ho một tiếng, nói: “Ôi, con quên mất, con có mang theo quà cho tổ mẫu này, người đoán xem là gì?”

Lão phu nhân giả bộ tập trung suy nghĩ một hồi, khóe miệng không che hết được sự vui vẻ: “Ừm... để xem... đồ trang sức chăng?”

“Không đúng không đúng, người đoán lại đi.” Đôi mắt xinh đẹp của Mạnh Uyển như sáng lên.

Thế tử Võ An hầu, nhị thúc của Mạnh Uyển, Mạnh Nguyên Châu cũng đã đến chính đường. Đi theo sau ông là đích nữ Mạnh Nguyệt và thứ nữ Mạnh

Tĩnh. Hai người họ thấy lão phu nhân yêu thương Mạnh Uyển như thế thì ánh mắt tràn ngập sự khác thường.

“Nghe tiếng cười đùa náo nhiệt vậy là biết đại ca đã đến.”

Trong lúc thế tử và Mạnh thừa tướng chào hỏi lẫn nhau, Mạnh Nguyệt và Mạnh Tĩnh cũng nhân tiện hành lễ với lão phu nhân.

“Bái kiến lão phu nhân.”

Tiếng nói êm ái của nữ tử trẻ tuổi cắt đứt cuộc nói chuyện của lão phu nhân và Mạnh Uyển, lão phu nhân chỉ lạnh nhạt nhìn qua một cái rồi cười nói: “Ừ, ngoan, ngồi hết đi.”

Hai người “Đại” một tiếng rồi tìm chỗ ngồi xuống, so với Mạnh Uyển trong lòng lão phu nhân, đương nhiên là quy củ hơn.

Chỉ có điều lão phu nhân chẳng thích quy củ gì, lại tiếp tục say mê chơi câu đố với Mạnh Uyển. Cuối cùng, lúc Mạnh Uyển công bố đáp án lại khiến Mạnh Nguyệt, Mạnh Tĩnh nổi da gà.

“Thì ra quả là quý nha đầu con đó hả!” Lão phu nhân còn giống như rất hưởng thụ, vuốt tay nàng mãi không buông.

Mạnh Tĩnh không chịu được thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, muội muội rất ít khi thấy lão phu nhân vui mừng như vậy, xem ra ngày thường hai chúng ta không đủ làm lão phu nhân ưa thích rồi.”

Mạnh Nguyệt bình tĩnh nói: “Nếu muội muốn tự coi nhẹ mình thì tự nói muội là được rồi, kéo thêm ta làm gì?” Nói xong, nàng ta đứng dậy, quay mặt đến trước lão phu nhân, che miệng cười nói: “Tô mẩu, người chỉ trò chuyện với Uyển đường muội mà không để ý đến Nguyệt Nhi làm Nguyệt Nhi ghen tị đấy.”

Mạnh Nguyệt lớn hơn Mạnh Uyển không đến một tuổi, nhưng vẫn gọi nàng một tiếng muội muội.

Mạnh Uyển nghe nàng ta nói vậy liền đứng vững người, giọng nhẹ nhàng nhu thuận nói: “Bái kiến tỷ tỷ.”

“Chúng ta đều là người một nhà, khách khí vậy làm gì?” Mạnh Nguyệt cười đến cong mắt, “Mẫu thân đang chuẩn bị bữa trưa rồi, Uyển Uyển ở lại phải ăn nhiều một chút nghe chưa, ta thấy muội gầy đi nhiều đó.”

Mạnh Uyển cười nói: “Gầy thì tốt, lúc trước phụ thân vẫn hay nói muội béo, bây giờ xem ra đã vừa vặn.”

Mạnh Trạch đi đâu cũng xem mồm vào nói: “Nữ nhân vẫn phải béo một chút mới đẹp.”

“Trên đời này nếu có mấy người có thẩm mỹ dị thường như đại ca thì chắc chúng ta đều có thể đi hưởng phúc rồi.” Mạnh Nguyệt bắt đầu vui đùa, hiện tại, ở đây, không khí cực kỳ hòa hợp, nếu không tính khuôn mặt âm trầm của Mạnh Tĩnh.

Lại nói tiếp, lần này không thấy Mạnh Khanh, con vợ kế nhị thúc đầu cả, chắc là đi học ở thư viện chưa về.

Người này về sau mà vẫn phát triển được thì cũng coi như không tệ, nói đúng hơn là đã tìm đúng cây hóng mát. Đứng về phe Triệu Sâm, sau này chắc sẽ ngồi lên chính nhị phẩm, quyền thế ắt hẳn hơn đứt trưởng tử Mạnh Trạch.

Thật ra những chuyện này là do lúc trước nàng rảnh rồi nghe người ta nói đấy, chứ khi đó nàng đâu phải người Mạnh gia. Tuy nhiên, lúc đó không ý kiến mà nghe chuyện Mạnh gia thì chắc là do bản tính, cũng là sơ tâm.

Ừ, giờ tốt rồi, nàng đã trở về, mọi chuyện đều có thể thay đổi.

Phủ Lư Châu, bên con đê vừa mới thành hình, Triệu Sâm đứng sóng vai cùng Lưu tri phủ, đưa mắt nhìn về phía xa. Dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, nhân công làm việc mồ hôi đầm đìa, họ giống như đang làm nhanh hơn tiến độ, nhưng thật ra thì hoàn toàn ngược lại.

“Hè nóng chết đi được, nhân công không thể làm việc lâu quá, nếu không cảm nặng thì gay. Thôi đành để chậm tiến độ vậy.” Lưu tri phủ nói.

Triệu Sâm gật gật đầu tỏ ý đã hiểu. Hắn mặc một thân ngoại bào dài tao nhã lịch sự, nút thắt đến tận cổ, nhưng rõ ràng trời đang rất nắng mà hắn lại không đổ chút mồ hôi nào. Lưu tri phủ thấy hắn thì vô cùng hâm mộ. Cái này có phải gọi là văn võ song toàn trong truyền thuyết không? Tam điện hạ thật sự không đơn giản. Tiếc là ông chỉ có thể làm quan văn, chứ nếu có cơ hội nhất định phải học chút võ nghệ, ít nhất vào mùa hè cũng có thể tự làm mát.

“Chuẩn bị ít canh giải nhiệt đi, tới giờ thì phát cho họ.” Triệu Sâm nói xong liền nhấc chân đi xuống phía đập lớn, tuy ngữ điệu vẫn như mọi ngày nhưng lòng mảy may lại làm mọi người xung quanh không khỏi thắc mắc, liệu mình có làm chuyện gì khiến điện hạ mất hứng không?

Thật ra, vấn đề không phải bọn họ đã làm gì, mà là bọn họ chưa làm gì. Bây giờ sắp đến Trung thu rồi, sinh nhật Mạnh Uyển càng ngày càng gần, nhưng mà thời gian để làm xong việc vẫn còn rất lâu. Trừ khi có thần tiên trợ giúp, nếu không thì chắc chắn hắn sẽ về không kịp.

Triệu Sâm có chút bức bối chấp tay đi về xe ngựa, Mạnh Uyển đi gần một tháng nên Tĩnh Trầm sớm đã về bên cạnh hắn, đi theo bên cạnh. Khi bọn hắn sắp đến xe ngựa thì bỗng nhiên ở phía trước có mấy nạn dân lao ra, trên người lây lộn không chịu nổi, cực kỳ chật vật.

“Điện hạ cứu mạng!” Một lão già trong đám người nói, “Đã vài ngày chúng ta không có gì ăn rồi, cầu điện hạ bố thí chút gì để ăn.”

Bởi vì đây là chỗ tu sửa đề điều nên vẫn hơi xa trấn thành. Việc phân phát lương thực không đủ chỗ, tình hình nạn dân được giải quyết có hạn, vì vậy nạn dân chưa được phân phát lương thực nghe nói Tam hoàng tử bên này liền tập trung đến đây, muốn cầu xin một con đường sống.

Hộ vệ của Triệu Sâm dồn nạn dân ra xa hán vài mét. Đôi mắt hẹp dài của hắn thấy hộ vệ đang ngăn cản lão già trẻ nhỏ, không nhin được cau mày.

“Tinh Trầm, mở kho cá nhân của ta đi, sang Cam Lâm bên cạnh mua lương thực về phát cho họ.”

Mấy câu phân phó của Triệu Sâm đều được nạn dân phía trước nghe hết, bọn họ vội vã quỳ trên mặt đất tạ ơn.

Triệu Sâm thờ dài, cũng không có tâm tư rời đi, trong chốc lát không có động tĩnh gì.

Bên trong đám nạn dân đó có một tiểu cô nương xinh đẹp đến kỳ lạ, xem chừng là mới trở mã. Từ xa xa nhìn thấy cảm y hoa phục của hắn, biểu cảm vốn đăng chất liền trở nên hòa hoãn rất nhiều. Nàng ta nghĩ mọi cách lướt qua hộ vệ đến chỗ hắn, nhưng thử nhiều lần mà không thành công. Đang muốn thôi thì phụ mẫu nàng ta ở phía sau trừng mắt nhìn qua, tiểu cô nương giật mình, chỉ có thể nâng cao âm giọng reo lên: “Điện hạ, điện hạ!”

Triệu Sâm liếc mắt nhìn lại, tiểu cô nương kia cố gắng chùi bớt đi bùn đất trên mặt, lộ ra gương mặt xinh đẹp. Nàng ta cố gắng nở ra một nụ cười thật tươi, nhưng cố thể nào thì đó vẫn là một nụ cười hơi cứng nhắc.

Triệu Sâm nhìn nàng ta, lại nhìn vẻ mặt nhút nhát của một nam một nữ phía sau nữa thì hiểu ngay mục đích của bọn họ.

Hắn lạnh lùng đứng lên, áo trắng kim quan tỏa sáng rực rỡ như trăng ban ngày. Cặp vợ chồng kia thấy hắn đứng lên, cứ cho là hắn cảm thấy hứng thú với con gái mình thì kích động tốt đỉnh. Ai ngờ điện hạ lại đột ngột rẽ trái, bước vào quán rượu ở gần đó, thật sự là...

“Ngươi đúng là vô dụng!” Vị phụ thân kia phẫn nộ vừa nói vừa đánh con gái mình.

Tinh Trầm cau mày hỏi: “Điện hạ có muốn thuộc hạ đến ngăn cản không?”

Triệu Sâm chậm rãi nói: “Không cần.”

“Nhưng...” Thấy cô bé kia mình đầy thương tích, Tinh Trầm động lòng trắc ẩn.

“Nếu ngươi đi là đang toại ước nguyện của nam nhân kia đấy! Cô bé kia sinh ở gia đình như thế, sớm muộn gì cũng gặp chuyện này thôi, cứu hay không cứu cũng chẳng khác nhau là mấy. Chả lẽ ngươi cho rằng ta muốn thu nó vào phủ làm nô tì thật sao?”

“...”

Điện hạ à, ý của ngươi ta là muốn để người kéo về làm thiếp cơ, tuy là không có khả năng nhưng căn bản là người không nghĩ đến trường hợp đó...

Về mặt của Tinh Trầm quá rõ ràng nên Triệu Sâm lạnh lùng nhìn hắn nói: “Xem ra gần đây ta đã tốt với ngươi quá rồi phải không? Càng ngày càng không tập trung nhỉ?”

“Thuộc hạ mạo phạm.” Tinh Trầm vội quỳ xuống đất, “Thuộc hạ có tội, xin điện hạ trách phạt.”

Triệu Sâm đứng lên, dùng khăn lụa lau tay, mắt sáng như sao, âm thanh lạnh như băng: “Vừa hay, ta nghĩ lâu lắm rồi mà vẫn không chọn được người thích hợp, bây giờ ngươi chắc chắn là người thích hợp nhất rồi.”

Tâm tình chủ tử không tốt, còn hướng hòng sủng lên người hắn ta nữa, ôi, thị vệ trưởng, ngươi cũng liều lắm... một tên thị vệ nào đó đứng trong góc nhỏ nhìn, trong bụng có chút hả hê.

“Tùy điện hạ phân phó!”

“Vân Thủy đại sư đã chuẩn bị cho ta một đôi khuyên tai ngọc tốt, ngươi cầm lấy, phi ngựa gấp tám trăm dặm đưa về kinh thành, đến phủ thừa tướng giao cho Mạnh tiểu thư cho ta. Nói đây là quà sinh nhật ta tặng cho nàng.”

Trong lời của Triệu Sâm chứa chan đầy sự tiếc nuối khó nói nên lời, với tư cách là thị vệ tâm phúc của hắn, Tinh Trầm sao mà không thấu được.

... Không thể tự mình tặng quà cho Mạnh tiểu thư, điện hạ hắn là bị dây vò nhiều lắm!

Nhưng mà, từ Lô Châu đến kinh thành mà phi gấp tám trăm dặm, haizz, thật mệt mỏi.

Nhận xong lệnh đưa phần lễ vật này về, sau năm ngày Tinh Trầm tập trung phi ngựa nước đại, trên đường làm chết mấy thốt ngựa tốt, cuối cùng hắn ta cũng đến được bên ngoài phủ thừa tướng, trước Trung thu một ngày.

Tinh thần hắn ta bị suy sụp nghiêm trọng rồi, kiểu này thì sau này đệ nhất thị vệ ở kinh thành chắc phải đổi người làm mất thôi.

“Tinh thị vệ?” Người gác cổng tướng phủ nhận ra hắn ta, thấy hắn ta hấp tấp tranh thủ thời gian thì tiến lên dắt ngựa giúp, “Đã trễ thế này rồi sao huynh

còn về? Mau vào nghỉ đi!”

Tĩnh Trầm nói: “Không được, ta phải đi chuyển đồ cái đã, ta về là vì đưa quà sinh nhật cho Mạnh tiểu thư đấy.”

Lúc này, mắt Mạnh Uyển đang muốn xanh lên đây rồi. Hôm nay là sinh nhật nàng, nàng còn tưởng Triệu Sâm sẽ không tới, quà cũng thôi luôn chứ. Nhưng mà Tĩnh Trầm đã đến rồi.

Không đợi phụ thân cho phép, Mạnh Uyển trực tiếp không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, đang đêm khuya chạy đến chính đường, thấy Tĩnh Trầm thì hỏi luôn: “Hắn bảo người đưa ta cái gì?”

Tĩnh Trầm lấy một hộp gấm được bao bọc khá kĩ trong túi áo ra, đưa bằng hai tay cho Mạnh Uyển: “Mời tiểu thư xem qua.”

Mạnh Uyển nhận hộp gấm, không nói hai lời liền mở ra. Bên trong là một đôi khuyên tai ngọc chạm rồng, màu sắc nhu hòa, đầu cuối vô cùng tốt, sờ tới sờ lui rất dễ chịu. Trên mặt ngọc còn khắc một chữ “Uyển” rất mạnh mẽ, chữ này ấy hà, xem ra là nét chữ của Triệu Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

“Khụ khụ.”

Âm thanh quen thuộc truyền đến, Mạnh Uyển hơi bối rối xoay người đi, lặng lẽ chấp tay ra sau lưng, tiện thể nhét luôn viên ngọc vào trong tay áo.

“Phụ thân,” Nàng cười nịnh nọt, “Đã trễ rồi mà người chưa đi ngủ à?”

“Sao ta có thể ngủ chứ? Ta còn chưa ngủ mà tâm con gái ta đã muốn bay, huống chi ta ngủ thật thì chắc người cũng chả còn nhĩ?” Mạnh thừa tướng thân nhiên nói, “Tĩnh thị vệ, đường xá xa xôi, bị liên lụy rồi. Chỗ phòng trọ của ta có đồ ăn khuya đó, người nhanh vào nghỉ ngơi đi.”

Tĩnh Trầm ôm quyền nói: “Đa tạ thừa tướng đại nhân, ty chức cáo lui.”

Tĩnh Trầm là hộ vệ của Triệu Sâm, tự xưng thuộc hạ đương nhiên là không được, cho nên trước mặt Mạnh thừa tướng, hắn ta tự xưng ty chức.

Chờ hắn ta đi rồi, Mạnh Uyển ngược đầu nhìn trời, bàn tay nhỏ bé sau lưng thế nào cũng không chịu đưa ra.

Mạnh thừa tướng đi ra phía sau nàng, nàng lại đưa tay về phía trước, ý là không muốn ông biết Triệu Sâm tặng cái gì.

“Hai đứa còn chưa đến với nhau thành công đâu, làm gì cũng vừa phải thôi, đừng quá độ.” Mạnh thừa tướng bỗng nhiên mở miệng.

Mạnh Uyển khẽ giật mình, ngoái đầu nhìn lại: “Phụ thân, không phải người đưa con đến Lô Châu đấy sao?”

“Đây là do ta thấy con không biết nắm bắt cơ hội, sợ con nhất thời vui mừng để tâm mấy chuyện vặt vãnh rồi làm việc vội vàng. Giờ nhìn lại thì con cũng nghiêm túc đấy, không còn nóng nảy hấp tấp nữa rồi.” Ông giải thích.

Mạnh Uyển nói: “Phụ thân à, con rất chân thành đấy chứ, người không cần phải lo lắng, con tự có chừng mực.”

Mạnh thừa tướng gật đầu, vốn định nói cái gì đó, nhưng do dự mãi không nói được. Một lúc sau ông mới mở miệng: “Các con không làm gì thật à?”

Mạnh Uyển xấu hổ đến nóng cả mặt, dậm chân nói: “Phụ thân nói gì thế? Bọn con có thể làm được gì chứ, người thật là...” Dứt lời, nàng liền quay đầu chạy.

Mạnh thừa tướng thở dài lắc đầu. Thật sự không phải ông muốn hỏi chuyện này đâu, là do mẫu thân dặn dò đấy chứ. Nếu không phải con bé mất mẹ từ sớm thì ông sao lại tự đi hỏi vấn đề tế nhị này được.

Trở lại phòng, Mạnh Uyển lấy viên ngọc ra đặt vào lòng bàn tay ngắm nghía, càng ngắm càng thích.

Thật ra, tay và đầu nàng đâu có thiếu trang sức, nhưng màu sắc hay hình dáng ngọc này của Triệu Sâm đều vô cùng tinh xảo. Mọi người hay nói ngọc dưỡng người, trước kia còn không tin, giờ nàng thấy khối ngọc này thì không còn nghi ngờ gì nữa rồi.

Cũng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà nàng nhìn nó thấy rất an tâm, mọi sợ hãi chôn sâu trong đáy lòng từ lúc trùng sinh đến nay đều biến mất cả, hay là do người tặng nhĩ?

Nàng cất viên ngọc cẩn thận từng li từng tí. Giờ phút này, Mạnh Uyển phát hiện mình không còn cảm giác áy náy với Triệu Sâm như lúc đầu nữa rồi.

Nàng tắt đèn lên giường ngủ, trong lòng thầm tính toán, mai phải đến nhờ Phù Phong tìm cái móc mới được. Nàng không có ý định móc bên hông, không muốn đeo trên cô hay giấu trong quần áo, không thể cho người khác thấy được.

Đây là đồ mà Triệu Sâm tặng nàng, chỉ nàng mới có quyền xem.

Nhưng người ngoài không thể nghĩ tới đâu, nam nhân thì càng không.

Ngày hôm sau, Tinh Trầm cáo từ rồi đi, cũng trùng hợp là ngày ấy Mạnh thừa tướng đến ngày nghỉ ở nhà gội tắm rửa, cho nên ông đưa theo Mạnh Uyển đi tiễn hân.

Lúc Tinh Trầm chuẩn bị đi, hân ta có chú ý bên hông Mạnh Uyển một chút, hình như không có ngọc điện hạ tặng thì phải. Do đó, tâm trạng hân ta lúc lên ngựa có hơi phức tạp.

Mạnh Uyển cũng không để ý nét mặt hân ta. Hân vừa rời đi thì nàng cũng quay về. Nàng đâu biết, Tinh Trầm thúc ngựa trở về Lô Châu, lúc báo cáo cho Tam điện hạ của mình thì khiến tâm trạng người nào đó rơi đầy đất.

“Không đeo?” Hân xác định lại lần nữa.

Tinh Trầm nói: “Đạ, điện hạ, thuộc hạ thấy rất rõ ràng là bên hông Mạnh tiểu thư không hề đeo ngọc điện hạ tặng.”

“Ừ.” Ánh mắt Triệu Sâm đảo sang một bên, nghiêng mình tựa vào ghế nói: “Chắc là nàng ấy cất đi rồi.”

“Đúng vậy, thuộc hạ cũng thấy có lẽ Mạnh tiểu thư rất thích nên khôngỡ đeo.” Tinh Trầm cố gắng an ủi.

Giọng điệu này quả thực rất chói tai. Trịnh Sâm cau mày với hân ta: “Ta chợt nhớ đáng ra hôm nay phải lên đập kiểm tra một lượt, mà vừa hay người vừa về, không có chuyện làm. Hay là người thay ta đi kiểm tra đi.”

Tinh Trầm: “...” Điện hạ, ta không thể nghỉ một lát rồi mới đi sao?

Tuy người đang ở Lô Châu, nhưng đối với chuyện trong kinh thì Triệu Sâm vẫn rõ như lòng bàn tay.

Hân biết Lâm quý phi xin thánh chỉ hoàng thượng, ban trưởng nữ Mạnh gia Mạnh Nhu cho Triệu Ân làm tiểu thiếp, cuối tháng mười xuất giá.

Bây giờ đã là tháng chín rồi, đến lúc hân về thì vừa kịp. Ở Lô Châu này rồi mà Triệu Ân còn cho hân một “kinh hi” như thế, còn dọa được Mạnh Uyển thì hân cũng nên đáp lễ phải không?

“Con nói là Tam điện hạ gặp thích khách ở Lô Châu?” Mạnh thừa tướng vừa uống chén canh con gái hầm vừa nói.

Mạnh Uyển gật đầu: “Sau tai mấy người kia đều có dấu hoa mai, phụ thân có biết lai lịch chúng không?”

Mạnh thừa tướng cười nói: “Ta đâu phải thần tiên, sao có thể đoán được kẻ xấu qua một cái dấu hiệu chứ.”

Mạnh Uyển có chút thất vọng, Mạnh thừa tướng nói tiếp: “Con cũng đừng lo lắng quá, con còn nhỏ, mới lần đầu gặp chuyện này, nhưng Tam điện hạ thân là hoàng tử, lại là người hoàng thượng nhìn trúng, từ nhỏ đã sống trong nước sôi lửa bỏng, từ lâu đã không để cái loại chuyện con con này vào mắt.”

Về mặt Mạnh Uyển lập tức chuyển sang đau khổ: “Nghe phụ thân nói vậy, con đang cảm thấy con cháu hoàng gia đáng thương đây này.”

“Đáng thương? Cứ coi là vậy đi, dù sao thì như phụ thân với con, cuộc sống cũng có thể trôi qua nhẹ nhàng, hạnh phúc bằng một thương hộ bình thường nữa là, mọi thứ đều không có tuyệt đối.” Mạnh thừa tướng đặt chén canh xuống. “Ái chà, tay nghề Uyển Uyển càng ngày càng tốt, nhưng bây giờ vì phụ lại chẳng ăn được mấy, sau này chỉ lợi cho Tam hoàng tử thôi.”

“Đâu có.” Mạnh Uyển kéo kéo cánh tay ông. “Phụ thân cứ yên tâm, cho dù con gái có xuất giá đi nữa thì cũng biết thường xuyên về nhà thăm người mà.”

“Nói cái gì thế hả? Con gái xuất giá là thành người nhà chồng rồi, không còn liên quan gì với nhà mẹ đẻ nữa. Con mà sống hòa thuận với Tam hoàng tử là báo đáp lớn nhất với vi phụ rồi.” Mạnh thừa tướng gõ trán con gái, môi khẽ nhếch lên.

Mạnh Uyển cảm thấy hơi khác một chút, cứ tựa trong lòng phụ thân, không nói lời nào cả. Cũng có người giống nàng, nửa đêm khuya khoát rồi còn đến đưa canh cho phụ thân. Mạnh Nhu đứng bên ngoài, định gõ cửa, nhưng lại thôi, đưa tay lên đưa tay xuống rồi liền để tay xuống.

“Tiểu thư không vào sao?” Thị vệ canh cửa hỏi.

Mạnh Nhu lúng túng: “Không được, muối muối ta đang ở trong nói chuyện với phụ thân, thôi ta về trước.” Nói xong, nàng ta xoay người bỏ chạy, chén canh bưng một lúc mà mãi không có người lấy đánh đổ bỏ.

“Tiểu thư...”

Nha hoàn nhìn chén súp được hầm rất chuyên tâm kia bị đổ đi, sau đó nhìn mặt tiểu thư, không nhận được thở dài.

Vào cuối tháng chín, Mạnh Uyển trở về đã lâu lại nhận được tuyên triệu của hoàng hậu, mang một bụng đầy hoài nghi tiến cung.

Lần tiến cung này, lúc đi ngang qua Quan Sur cung, cửa ra vào không hề có một cung nữ nào bị phạt hết. Trong mấy ngày nay, Mạnh Uyển cũng có nghe người ta kể ít chuyện trong cung. Nói là Lâm quý phi mang thai, không thể thị tẩm, nhưng hàng đêm hoàng thượng vẫn ngủ lại, bây giờ nàng ta mang thịnh sủng không ai có thể sánh. Nhưng... chuyện này thực sự tốt ư?

Giờ đây, Lâm quý phi chỉ sợ đã là cái đinh cho toàn bộ nữ nhân trong hậu cung ấy chứ. Cho dù là người cao quý như hoàng hậu Trần thị, ngoài mặt không lộ vẻ gì thì trong lòng cũng có bất bình.

Có nữ nhân nào thật sự chịu nổi phu quân mình đi ở chỗ nữ nhân khác, hơn nữa, nữ nhân kia lại đối đầu với mình?

Vừa đến Tiêu Phòng điện, Mạnh Uyển liền gặp Trần hoàng hậu. Bà ấy hình như không khác so với trí nhớ của nàng, mặt như hoa đào, mắt sâu như nước. Mầu vàng và hồng trên người bà nổi bật lên như hoa mẫu đơn. So với Lâm quý phi điềm lệ có thừa, đoan trang chưa đủ thì Mạnh Uyển thích kiểu như bà hơn.

“Thần nữ Mạnh Uyển, tham kiến hoàng hậu nương nương” Mạnh Uyển quy củ hành lễ.

“Đứng lên đi.” Trần hoàng hậu ôn nhu nói. “Mau ngồi, đảo mắt qua năm là con thành con dâu ta rồi, không cần khách khí như vậy.”

Mạnh Uyển nghe lời ngồi xuống, hết sức cẩn thận nói: “Được nương nương để mắt đến là phúc phận của thần nữ. Nương nương càng đối tốt với thần nữ thì thần nữ càng kính trọng nương nương.”

Trần hoàng hậu cười nhạt một tiếng rồi nói: “Sắp tới tháng mười tỵ tỵ con xuất giá, trong nhà hẳn rất nhiều việc nhỉ?”

Mạnh Uyển kể cặn kẽ: “Việc hôn sự của tỵ tỵ đã có phụ thân và di nương chuẩn bị, đặt mua đồ cũng tương đối rồi, nói ra thì không bận rộn lắm ạ.”

Trần hoàng hậu lười biếng tựa vào thành ghế: “Bổn cung cũng có một tỵ tỵ, tình cảm giữa hai người rất tốt. Năm đó, lúc tỵ tỵ ấy xuất giá, bổn cung đi theo giúp đỡ cũng rất bận rộn. Nhìn tỵ tỵ ấy xuất giá, trong lòng bổn cung vui vẻ vô cùng, kèm theo hâm mộ nữa. Giờ nghĩ lại, nếu lúc đó người xuất giá trước là bổn cung thì tỵ tỵ ấy có cảm giác gì?”

Trần hoàng hậu và tỵ tỵ đều là đích nữ giống nhau, cùng gả cho hai mối tốt. Hoàng hậu nương nương thì khỏi phải nói rồi, tỵ tỵ bà gả cho Cung thân vương – nhị ca của đương kim thánh thượng, phu thê hai người họ trước giờ tình cảm rất tốt. Chỉ là hai người một mực ở lại đất phong của Cung thân vương, chưa từng hồi kinh nửa bước.

“Uyển Uyển có thể cũng hâm mộ tỵ tỵ con không?” Trần hoàng hậu lơ đãng nói làm Mạnh Uyển không thể đoán ra dụng ý trong câu nói của bà ta.

Nàng chỉ cân nhắc một chút rồi nói: “Tỵ tỵ có duyên phận của tỵ tỵ, thần nữ có duyên phận của thần nữ, mỗi bước mọi người làm, thần nữ cảm thấy...”

“Được rồi.” Trần hoàng hậu bồng ngất lời nàng, cười vang: “Nhìn con kia, gấp gì chứ, lần trước không phải nói với con ta là mẫu hậu của Sâm Nhi nên tương lai đều là người nhà cả, không cần dè dặt nói sao?”

Mạnh Uyển hơi lúng túng: “Nương nương chê cười.”

“Thôi được, hôm nay ta tuyên con đến đây có việc.” Trần hoàng hậu ngồi thẳng dậy nói: “Phía nam ngự hoa viên có một tòa Trích Tinh lâu, trên ở trên kia có thể thấy hoa nở rất đẹp, Uyển Uyển đã đến rồi thì đi xem đi.” Bà ta cũng không đợi Mạnh Uyển trả lời liền phân phó: “Tiểu Tuyên Từ, mau đưa Mạnh tiểu thư đến Trích Tinh lâu.”

Tiểu thái giám đi lên, khom người dẫn Mạnh Uyển đi ra. Mạnh Uyển trên đường đi thẳng ra khỏi Tiêu Phòng điện đều suy nghĩ mục đích của hoàng hậu là gì, nhưng nghe khẩu khí đó, chắc không phải muốn hại nàng đâu. Ngày nay Lâm quý phi được sủng ái nhất hậu cung, lại đang mang long chủng, Trần hoàng hậu mặc dù là hoàng hậu nhưng không có con nối dõi, ngoại trừ con nuôi Triệu Sâm thì không ai để dựa vào nữa.

Bà ta muốn đứng vững thì đương nhiên tự biết phải đối tốt với chính phi tương lai của hần chứ.

Mạnh Uyển mang tâm tình thấp thỏm đi theo tiểu thái giám tới Trích Tinh lâu. Nàng bước từng bước một lên cầu thang, khi sắp đến cửa, Tiểu Tuyên Từ phía trước dừng bước, mỉm cười nói: “Mạnh tiểu thư, nô tài chỉ đưa tiểu thư đến đây thôi, tiếp theo mời tiểu thư tự mình đi.”

Mạnh Uyển hỏi: “Công công, người nói ta nên thưởng hoa trong này bao lâu là được?” Nàng rất muốn về nhà, trong cung phí đầu óc quá rồi, kiếp trước nàng không quen mấy loại biểu diễn đó, đời này cũng chỉ là thừa hưởng chút lợi khí kiếp trước thôi, nếu không... mà thôi, sao cũng được.

“Mạnh tiểu thư, nô tài không biết, tiểu thư cứ vào trong xem hoa nói như thế nào đã.” Tiểu Tuyên Từ vẫn cứ úp úp mở mở.

Mạnh Uyển càng thêm mơ hồ, hoa cũng nói chuyện được sao? Chỉ là Tiểu Tuyên Từ đi rồi, nàng biết hỏi ai đây?

Leo hết mấy bậc thang cuối cùng, Mạnh Uyển thử gõ cửa, bên trong không có ai trả lời.

Vì thế, nàng quyết định đẩy cửa đi vào. Vừa đảo mắt thì nàng lập tức lấp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy giữa vạt hoa rực rỡ, có một chiếc giường êm. Trên giường là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo gấm kim quan. Con mắt phượng nhắm nghiền, tóc đen như vậy mực tựa dòng suối xõa xuống, còn da thịt hẳn thì vô cùng sáng bóng.

“Chàng về rồi hả?” Mạnh Uyển vô thức mở miệng, ngữ khí như không phải đang ngạc nhiên.

Triệu Sâm chậm rãi mở mắt ra, mặt tựa như ngọc, mắt như điểm son, quả là mỹ nam thiên hạ vô song.

“Ta vừa vào nội cung, cũng mới thấy qua phụ hoàng, nhưng không thể trực tiếp đến chỗ nàng được, người ta sẽ chỉ trích. Cho nên, ta mới bảo mẫu hậu truyền nàng đến.”

Hắn nói chuyện, nhưng con mắt không ngừng tìm kiếm. Bất luận là bên hông hay những chỗ khác đều không thấy ngọc dấu. Sự thật phũ phàng thật khiến người ta không cong miệng lên nổi.

“Không biết, vì sao nàng lại chưa từng đeo thứ ta tặng nàng?” Hắn hỏi, âm thanh êm tai trầm thấp như đang cố gắng không chế thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chợt nghe câu hỏi của Triệu Sâm, Mạnh Uyển vẫn còn mơ màng, đợi kịp phản ứng rồi thì trên mặt mang theo nụ cười trêu ghẹo cùng với vài nét ngượng ngùng.

Triệu Sâm cũng phát hiện ra câu hỏi của mình quá mức lộ liễu, thành ra hơi mất mặt. Hắn đang muốn đổi chủ đề thì thấy Mạnh Uyển chậm rãi đến bên giường ngồi xuống, dừng bên người hắn mà dựa vào. Nàng dịu dàng nói: "Ta có đeo đây này."

Mắt phượng Triệu Sâm bỗng sáng ngời, cong môi cười như không cười: "Thế à?"

"Muốn xem không?" Nàng nháy mắt mấy cái. Đôi mắt nàng trong veo như nước, nay đuôi mắt khẽ cong lên càng long lanh hơn.

Phải nói thế nào nhỉ? Nàng nhìn hắn như vậy làm hắn thầm nghĩ đến một cụm từ - mị nhãn như tơ.

Yết hầu Triệu Sâm khẽ trượt, hắn quay đầu nhìn một chậu hoa cách đó không xa, ra vẻ bình tĩnh nói: "Cũng được."

Mạnh Uyển cười thành tiếng, không do dự chút nào, nàng trượt áo ngoài ra trước mặt hắn, chậm rãi kéo xuống để lộ vùng cổ trắng như tuyết cùng xương quai xanh xinh đẹp. Từng tắc từng tắc kiêu diễm dần hiện ra.

"Nàng..."

Tam điện hạ từ trước đến nay ăn nói khéo léo nay bỗng nhiên vụng về, trầm ngâm một lúc lâu cũng không nói được một câu nguyên vẹn.

"Không phải nói muốn xem sao?" Mạnh Uyển đưa ngọc ra để trong tay, không vội che ngực lại, dịu dàng nói: "Đồ chàng tặng ta, đương nhiên là ta muốn luôn mang theo bên mình. Hơn nữa, muốn tự mang theo, không cho ai nhìn thấy."

Triệu Sâm quay đầu nhìn vào ánh mắt nàng, như đang phân biệt xem lời này là thật hay giả. Nàng chỉ thản nhiên nhìn thẳng hắn. Phản ứng vậy làm áp lực lúc đầu của hắn dần dần bình thường trở lại, khóe miệng cũng cong thêm vài phần.

"Nàng thích chứ?"

Hắn vừa hỏi, đồng thời ngồi thẳng người, mí mắt sụp xuống, dừng ở cổ nàng, cùng... bộ phận phía dưới.

Mạnh Uyển đang xem ngọc, không phát hiện ra ánh mắt hắn, nàng mỉm cười: "Sao ta lại không thích được? Đeo nó, ta cảm thấy rất an tâm, giống như chàng đang ở cạnh ta vậy."

Nàng mới dứt lời, thân thể liền bị người ta ôm vào ngực, nàng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn gương mặt chỉ gần mình có một tấc.

Hắn chậm rãi chống trán nàng, lồng ngực đập mạnh một cái, trong cổ theo đó phát ra tiếng cười trầm thấp. Sau đó, giống như đang rất vui vẻ, hắn ôm sau má nàng, hôn trán nàng một cái thật kêu.

"Chàng..."

Mạnh Uyển đỏ mặt muốn tránh, nhưng Triệu Sâm là loại người có thể để nàng như ý nguyện sao? Hắn tăng lực đạo ôm chặt nàng. Hai người trên giường dựa sát vào nhau giữa vườn hoa, khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

"Nàng thích là tốt rồi, không uổng công ta phí tâm tư tìm nó cho nàng." Triệu Sâm nói tiếp. "Có biết vì sao ta về sớm không?"

Mạnh Uyển cố gắng nhớ lại những chuyện mình biết một chút, hình như trừ chuyện Mạnh Nhu sắp đến phủ Nhị hoàng tử làm thiếp ra thì trong triều không xảy ra chuyện gì nữa thì phải.

Có thể do Triệu Ân là hoàng tử, nhưng Mạnh Nhu xuất giá cũng chỉ làm tiểu thiếp, chưa đến nỗi cả triều văn võ bá quan đều phải đến tham gia, càng không đến mức Triệu Sâm phải bỏ đại sự tu đề sửa đập để sớm hôn kinh.

"Không biết." Nàng nhỏ nhẹ nói, bộ dạng thành thật khiến người ta phải yêu thương.

"Nếu nói vì nàng, nàng tin chứ?"

Gió chợt nổi, lướt qua gò má của Triệu Sâm, thổi vài sợi tóc đen trên vai hấn xuống, để lại một độ cong tiêu sái.

Trong phần đông hoàng tộc mà Mạnh Uyển từng thấy, Triệu Sâm tuyệt đối là người anh tuấn nhất. Có lẽ bởi vì hấn thừa hưởng oai phong của thánh thượng, còn thừa hưởng nét đẹp của Xương Văn hoàng hậu nữa.

"Tin." Mạnh Uyển cúi đầu giữ chặt tay hấn, lát sau mới nói nhỏ: "Chàng nói gì ta cũng tin hết, nếu ngay cả chàng mà ta cũng không tin thì trên đời này còn gì là thật..."

Nghe được người thương trả lời vậy, nam nhân bình thường đều không kìm nổi lòng làm một việc gì đó, tất nhiên, Triệu Sâm không nằm ngoài số ấy.

Mặc dù lớn hơn Mạnh Uyển gần mười tuổi, nhưng sự chênh lệch này trong mắt hấn hiện tại xem ra thật nhỏ bé. Những chuyện này đã từng khiến cho họ bỏ lỡ lẫn nhau, lần này hãy để hấn được ích kỉ một chút, không để nàng rời đi.

Trong lúc bị Triệu Sâm đề lên người, trong đầu Mạnh Uyển hiện lên lại lời dặn trước đó của phụ thân.

Tái thế làm người, nàng không có khả năng không trải qua chuyện tình cảm nam nữ, nhưng ở kiếp này, nàng vẫn còn quá nhỏ, vẫn còn cách tuổi cập kê những một năm. Vì thế, nếu thật sự xảy ra chuyện kia, nàng biết phải xử lí như thế nào giờ?

Chút ít chuyện với Tô Ký Trần được nàng giấu rất kĩ trong đầu, tuy thế, vừa chạm vào là nó lại ào ạt tuôn ra. Nàng thấy rất áp lực. Kiếp trước nàng đã kháng cự viên phòng với Tô Ký Trần, nhưng người đã gả cho hấn, sao lại không thật sự viên phòng được? Chỉ cần nghĩ đến mấy thứ này là nàng lại cảm giác mình không xứng với Triệu Sâm... dù cho kiếp này nàng vẫn chưa gả cho ai.

"Điện hạ, ta..." Nàng khấn trương nhìn hấn, lúc nói chuyện thì cần môi. Đáng vẻ hoang mang lo sợ đó, Triệu Sâm đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì.

Nàng căng thẳng gọi hấn điện hạ, chỉ sợ là hấn vẫn chưa biết.

Thật ra, nàng luôn cho rằng hấn không biết nhiều chuyện, nhưng nàng không biết, nếu tất cả không phải có hấn thì đều không tồn tại.

"Yên tâm." Triệu Sâm dịu dàng cắn vành tai nàng. "Nàng còn nhỏ như vậy, như nụ hoa, ta nào có cam lòng phá." Hấn trầm giọng cười một tiếng, sau đó hôn môi nàng, vô cùng ôn nhu. "Đừng sợ, ta không làm gì cả."

Có những lời này, Mạnh Uyển mới an tâm thả lỏng. Thực ra nàng đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng hết rồi, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại. Thời điểm vẫn chưa tới, nàng quyết dùng cả đời lo kĩ cho mình, không như kiếp trước tùy hứng làm bậy, không để ý đến người khác. Nếu như lỡ mang giao thân, không chỉ phụ thân tức giận mà còn Triệu Sâm, đến lúc đó, sợ cũng coi nàng như một nữ nhân dâm loạn.

Tại đây, ngay lúc này là cặp tình nhân xa cách lâu ngày mới gặp lại đang vành tai chạm tóc mai thì bên kia, có mấy người khác cũng đang đi đến Trích Tinh lâu.

À mà không phải những người khác, đó là người đang rất muốn nhanh nạp tiểu thiếp Mạnh Nhu - Triệu Ân.

Đi bên cạnh hấn là Triệu Lê, bên kia nữa là ngự sử đại phu Chu Lăng. Tại Chu triều, ngự sử đại phu, thừa tướng và thái úy xưng là tam công, địa vị gần bằng thừa tướng. Phạm là bàn kế dẫn quân trị nước thì hoàng thượng đều muốn bàn cùng ông ta và Mạnh thừa tướng. Ngày nay Mạnh thừa tướng không còn chỗ đứng ở trong các hoàng tử, Chu đại phu đã có khuynh hướng ủng hộ Nhị hoàng tử. Ngoài ra, Từ thái úy chương quân binh quyền thì ủng hộ đại hoàng tử Triệu Hiên. Như thế, thoáng nhìn có vẻ không có người nào đứng về phía Triệu Sâm, nhưng sự ưu ái của hoàng thượng đã hơn hết thảy.

"Nhị ca, ở đây không có thông báo gì hết." Triệu Lê cười cười, đến một chút ý tốt cũng không có. "Trần hoàng hậu này thật là, lại để cho nữ nhi bảo bối của Mạnh thừa tướng đứng trong Trích Tinh lâu một mình. Nếu xảy ra chuyện gì, hư danh mất tiết thì không phải hôn sự với Tam ca hồng luôn à?"

Chu đại phu thân nhiên nói: "Mạnh thừa tướng cực kỳ yêu thương đích nữ này, so với nữ cánh chuồn còn quan trọng hơn nữa kia, Ngũ điện hạ đừng nên lời chuyện này ra nói giỡn."

"Chu đại phu, nói đùa không chừng lại là thật đấy. Đây là nội cung, có chuyện lạ gì mà không xảy ra được." Triệu Lê ra vẻ hàm ý sâu xa.

Triệu Ân liếc hấn ta một cái, chậm rãi nói: "Chỉ sợ đến cả thứ nữ Mạnh thừa tướng còn không muốn gả cho ta nữa kia, chắc do bị hoàng thượng hạ chỉ nên mới dâm lao theo lao thôi."

Triệu Lê nói: "Nhị ca nhắc mới nhớ, vị di nương Lâm thị mười mấy năm trong phủ thừa tướng là họ hàng xa của Lâm quý phi đấy. Hay là Lâm quý phi đang lấy lòng chúng ta?"

"Lấy lòng?" Triệu Ân cười, "Đừng vui mừng quá sớm, chuyện này trừ Triệu Sâm ra ai cũng được lời. Lâm quý phi cũng thông minh lắm, đệ đừng có đàn độn, u mê mãi nữa."

Triệu Lê gật đầu: "Nhị ca nói rất đúng. Nhưng nếu là Mạnh Uyển gả cho nhị ca thì tốt rồi. Gặp phải Mạnh Nhu này, cứ như là nhị ca phải chịu lỗ vốn vậy."

Lấy đích nữ ra so với Triệu Sâm thì hạng nọ thứ nữ như Triệu Ân đương nhiên không thể bằng. Nhưng hẳn ta chỉ nọp tiểu thiếp, đâu phải lấy chính phi. Thứ nữ thừa tướng, cháu gái Võ An hầu, danh phận này cũng không phải thấp.

Hơn nữa, chính phi hẳn ta có gì không tốt? Chính phi trong phủ là đích trưởng nữ của Chu đại phu, được nuông chiều từ bé, quý giá lắm, ngay cả hẳn ta làm việc cũng phải dựa vào nàng ấy, sủng ái nàng. Tất nhiên, không phải vì gì khác, hiện tại hẳn ta chỉ cần được Chu đại phu ủng hộ để tranh đoạt ngôi vị Thái tử.

"Triều ta có quy định, tỷ muội không thể gả cho cùng một người, cho nên Mạnh Uyển này điện hạ có thể buông tha rồi." Chu đại phu từ từ nói, lời nói khiến Triệu Lê hơi bức bối nhưng cũng nằm trong dự liệu của Triệu Ân.

"Đây là sự trợ giúp đắc lực đấy." Triệu Lê vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

Triệu Ân nhìn Trích Tĩnh lâu đã gần ngày trước mắt, dùng bước cháp tay sau lưng: "Ngũ đệ nói đúng, cưới Mạnh Uyển đồng nghĩa với việc được Mạnh thừa tướng ủng hộ. Phụ hoàng trước nay đều rất tin nhiệm thừa tướng đại nhân, đây là thanh kiếm lợi hại. Nhưng Chu đại phu nói cũng có lý, phụ hoàng đã ban Mạnh Nhu cho ta thì phải buông Mạnh Uyển. Có điều, ta đã không đạt được thanh lợi kiếm này rồi thì người khác cũng đừng mong có được." Khóe miệng hẳn ta hiểm ác cong lên. "Hủy hoại một nữ nhân, dễ hơn đạt được nàng ta nhiều."

Chu Lăng điềm tĩnh nói: "Thật ra Nhị điện hạ không cần phải làm thế."

"Hả?" Triệu Ân nhìn sang.

"Một nữ nhân, chỉ cần trong lòng có ngài, cho dù gả cho ai thì có sao, không chừng còn mang về cho ngài một đồng lợi ích đấy." Chu đại phu như đang cười chế nhạo.

Mắt Triệu Ân sáng rực: "Ý Chu đại phu là..."

Lời đã nói đến nước này, ngay cả Triệu Lê cũng hiểu nữa là, không cần phải mở lời nữa. Ba người nhìn nhau cười cười. Chu đại phu rồi đi trước, còn Triệu Lê và Triệu Ân cùng chậm rãi bước đến Trích Tĩnh lâu, trong lòng hai người đều đang tính toán làm thế nào để tóm được tâm hồn thiếu nữ của Mạnh Uyển.

Kế này của Chu đại phu quả thật nham hiểm. Mạnh thừa tướng cực kỳ chiều chuộng Mạnh Uyển, những gì nàng muốn, ông đều gắng sức vì nàng làm được. Hơn nữa, Triệu Sâm và nàng sắp nên mối lương duyên, nếu Triệu Ân có thể sử dụng nàng thì bất kể sau này Triệu Sâm có hành động gì, Triệu Ân cũng là người biết đầu tiên. Không nói đến Triệu Ân muốn ngáng chân Triệu Sâm là chuyện quá dễ dàng.

Đây là người bên gối, Triệu Sâm yêu thương nàng như vậy, làm sao có thể cảnh giác được?

Âm thanh hai người lên lầu không coi là nhỏ, hướng chỉ Triệu Sâm mang một thân đầy võ nghệ, dù ở mái nhà hẳn cũng biết được dễ dàng. Hẳn và Mạnh Uyển đã sớm rời đi. Hai người cùng sống vai gối, hẳn nhũ mào nhìn chỗ cửa, nhẹ vận thứ gì đó, không biết đang làm gì.

"Sao thế?" Mạnh Uyển không hề biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài, nhìn hẳn lâu không hiểu mới lên tiếng.

Triệu Sâm quay đầu lại hỏi: "Nàng muốn bay không?"

"Như lần trước ấy hả?" Mạnh Uyển mở to mắt.

"Ừ." Hẳn gật đầu, đứng thẳng dang hai tay, "Uyển Uyển, lại đây."

Mạnh Uyển đứng lên, chân chừ một chút rồi ôm chặt lấy eo hẳn. Triệu Sâm ôm ngang nàng lên. Nàng sợ hãi hét một tiếng, trong chớp mắt liền thấy thân thể dần mất đi trọng lượng, bị hẳn ôm nhẩy ra khỏi một cánh cửa sổ nào đó của Trích Tĩnh lâu.

Hẳn ôm nàng xẹt nhanh qua ngự hoa viên, đứng xuống bên hồ. Ven hồ có đỗ một chiếc thuyền nhỏ. Thái giám Tiểu Tuyên Từ lúc trước đưa Mạnh Uyển tới đây đang đứng chờ ở đó.

"Trở về đi." Triệu Sâm buông nàng ra, nói.

Mạnh Uyển muốn nói rồi lại thôi, cứ nhìn hẳn. Hẳn không khỏi cười cười, ghé sát bên tai nàng thấp giọng: "Mấy ngày nữa ta sẽ đến thăm nàng."

Mạnh Uyển đỏ mặt, lập tức quay mặt chạy đi, đợi lúc lên thuyền, quay đầu lại thì không thấy người đâu nữa.

Lúc Triệu Ân và Triệu Lê vào Trích Tinh lâu, chỉ thấy đằng kia có chiếc giường trống êm ái sạch sẽ, không có chút lộn xộn nào. Làm gì có dấu vết người đã đến?

"Hừ." Triệu Ân hừ lạnh một tiếng. "Chạy trốn thật nhanh."

"Chắc chắn là Triệu Sâm đã ở đây, bằng không nha đầu kia chỉ là một nữ nhân, sao có thể chạy nhanh thế được?" Triệu Lê cắn răng nói.

"Không sao, chỉ là một trò cười thôi, đã đi rồi thì chúng ta ở lại đây cũng như không. Đi thôi."

Ngoài miệng Triệu Ân nói thì hay lắm, nhưng mặt lại tràn về xám xịt. Đúng là khẩu thị tâm phi.

Lần này bọn họ vừa đi liền đã bắt đầu chuẩn bị tóm gọn Mạnh Uyển. Trong lúc đó, trong cung đột nhiên lại xảy ra chuyện lớn, phá vỡ vô bực yên tĩnh trong cung. Buổi lên triều hai hôm sau, Từ thái úy lần nữa lên tiếng thỉnh cầu hoàng thượng lập Thái tử, nhưng khác với mọi lần lấy lý do "Trẫm đang còn trẻ, việc lập Thái tử không cần gấp" từ chối, lần này hoàng thượng không phản đối. Mạnh thừa tướng luôn phụ họa theo hoàng thượng cũng trầm mặc.

Chuyện này nghĩa là sao?

Nghĩa là chuyện lập Thái tử, làm chủ Đông Cung, sau một thời gian yên lặng đầu đá không mùi thuốc súng, bây giờ, sắp bước vào cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ngày ấy, vừa về từ nội cung, tâm trí Mạnh Uyển như thể bay đi đâu mất vậy, giống đang chờ ai đó, suốt ngày cứ nhìn quanh ra ngoài cửa.

Hạ nhân trong Ung Nhã uyển cũng biết là tiểu thư đang nhớ ai nên ngầm hiểu ý lẫn nhau, không nói năng gì nhiều.

Hai ngày sau, thừa tướng đại nhân hỏi phủ, việc làm đầu tiên là gọi Mạnh Uyển qua.

Mạnh Uyển hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ bên đó có cũng Triệu Sâm?

Nàng vội vàng chạy tới, vừa mở cửa thì thấy phụ thân vẫn chưa thay quan phục.

"Phụ thân?" Mạnh Uyển khẩn trương nhìn trái nhìn phải, nhưng rất nhanh ổn định lại hành lễ, "Người gọi con có chuyện gì ạ?"

Mạnh thừa tướng chỉ về vị trí bên người nói: "Ngồi đi."

Mạnh Uyển ngồi xuống chỗ bên cạnh phụ thân, thấy sắc mặt ông hơi căng thẳng, không biết là có chuyện gì vừa xảy ra nữa.

"Con có biết hôm nay trên triều có chuyện gì không?" Mạnh thừa tướng trực tiếp đi vào vấn đề, ngữ khí nói chuyện vô cùng nghiêm túc.

Mạnh Uyển lập tức cảm thấy không khí không giống thường, tâm tình vốn đang lên xuống bỗng trầm lại, hai hàng lông mày nhíu chặt: "Đã có chuyện gì ạ?"

Mạnh thừa tướng cười như không cười: "Thực ra cũng không coi là xảy ra chuyện..."

"Vậy rốt cuộc là sao? Đừng nói phụ thân thừa nước đục thả câu..." Mạnh Uyển sốt ruột hỏi.

Mạnh thừa tướng vuốt râu, "Hôm nay Từ thái úy có nhắc đến chuyện lập thái tử, ta thấy ý tứ của hoàng thượng cũng là như vậy."

"... Nhanh vậy sao?"

Mạnh Uyển giật mình tròn to mắt, khiếp trước, trước lúc nàng mất một năm mới lập thái tử kia mà, sao bây giờ lại sớm vậy?

Rốt cuộc là do đâu?

"Hiện nay Nhị hoàng tử có Chu đại phu ủng hộ, Đại hoàng tử có Từ thái úy, Từ hoàng tử đi đứng không tiện nên không có duyên với ngai vàng, tính nết Ngũ hoàng tử không hợp làm quân vương. Vậy là trước mắt Tam hoàng tử chỉ còn hai người có thể cạnh tranh thôi." Mạnh thừa tướng chậm rãi nói, "Vi phụ nói với con những điều này là vì sang năm con đến tuổi cập kê, phải gả cho Tam hoàng tử, đến lúc đó tướng phủ và Tam hoàng tử coi như bị buộc lại với nhau, vi phụ thành ra đầu quân giúp Tam hoàng tử tranh giành."

Cổ họng Mạnh Uyển nghẹn ứ, không nói nên lời. Mạnh thừa tướng tiếp tục nói: “Ta còn muốn đến hầu phủ xem rồi thương lượng với ông con chuyện này, cả nhị thúc con nữa. Nếu không có gì thay đổi thì Mạnh gia ta sẽ toàn lực ủng hộ Tam hoàng tử.”

“Phụ thân, chuyện này...”

“Nhưng chúng ta cũng có điều kiện.” Mạnh thừa tướng dựa ghế thản nhiên nói: “Nếu hấn được trở thành thái tử thật, tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhất định phải lập con làm hoàng hậu.”

Nói cho cùng, ước nguyện ban đầu của phụ thân vẫn là vì nàng. Thâm tâm Mạnh Uyển chẳng dễ chịu chút nào, khóe mắt lập tức xuất hiện nước. Mạnh thừa tướng thấy thế liền nói: “Nha đầu con còn khóc cái gì? Đây không phải chuyện tốt sao?”

“Dạ, nhưng mà, phụ thân làm những chuyện này vì con, con... thật sự...” Mạnh Uyển nói chưa xong thì bật khóc, bộ dáng lau nước mắt có chút chật vật.

“Con là con gái ta, vì vậy ta lo cho con là việc hết sức bình thường. Con đừng nghĩ ngợi nhiều. Mạnh gia chọn Tam hoàng tử cũng không phải hoàn toàn vì con, chỉ là hấn có tiềm năng tốt.” Mạnh thừa tướng tiết lộ: “Trước kia, hoàng thượng từng tìm ta bàn qua chuyện này rồi. Tam hoàng tử là người ưu tú nhất mà hoàng thượng chọn lựa, cũng là người thích hợp nhất trong các hoàng tử, Mạnh gia đương nhiên phải chọn hấn. Con chỉ là một phần thôi.”

Mạnh Uyển thở phào một cái rồi nói: “Phụ thân, thực ra, con không hi vọng Tam hoàng tử làm hoàng đế lắm.” Nàng nhớ tới nguyên nhân khiến mình ở bên Tô Ký Trần ở kiếp trước, về mặt đau khổ nói: “Hấn làm vương gia thì tốt hơn, trong phủ nữ nhân sẽ không quá nhiều. Nhưng nếu làm hoàng đế thì sao, tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, con phải đối phó như thế nào? Cho dù hấn không chủ động lập hậu cung thì vẫn vô bổ quan cũng sẽ không đứng nhìn.”

Không chỉ Mạnh Uyển lo lắng chuyện này mà Mạnh thừa tướng cũng vậy. Thật ra, đa số người Mạnh gia đều một vợ một chồng. Ngày nay như Võ An hầu, Mạnh thừa tướng đều tuân theo đó. Chỉ có nhà Mạnh Nguyên Châu là nhân khẩu thịnh vượng, nạp thêm mấy thị thiếp. Sở dĩ có thể vậy là vì bên này Mạnh thừa tướng con cái đơn bạc, toàn bộ Mạnh gia phải dựa vào bên ấy nên Mạnh Nguyên Châu phải nạp thêm vài thiếp để sinh thêm được mấy đứa con.

“Con cứ yên tâm” Mạnh thừa tướng nói: “Dù sao phụ thân con cũng sẽ không chết sớm đâu, chỉ cần vì phụ còn một ngày, con cứ an tâm hưởng phúc, không ai có thể ức hiếp con được.”

Sự áy náy trong lòng Mạnh Uyển bây giờ đã đạt đến đỉnh. Tuy chuyện phản bội phụ thân là chuyện của kiếp trước, nhưng chuyện xảy ra như vậy làm nàng rất hối hận. Phụ thân tốt với nàng như vậy mà nàng còn phản bội ông, nàng còn tư cách gì mà làm con gái ông nữa chứ?

“Phụ thân!” Mạnh Uyển nhào vào ngực phụ thân, khóc lóc rất đáng thương. Mạnh thừa tướng tưởng nàng quá cảm động, vừa vui mừng vừa đau lòng.

Trong lúc hai người đang bàn chuyện này, trong Mạnh phủ vẫn còn một Mạnh Nhu sắp gả làm thiếp cho Nhị hoàng tử đang buồn rầu.

Lâm Uyển nhìn Mạnh Nhu đi đi lại lại, nâng chung trà lên uống một ngụm: “Đừng đi tới đi lui nữa, làm ta phiền chết đi được.”

Mạnh Nhu vội vàng nói: “Mẫu thân, bây giờ hoàng thượng muốn lập thái tử rồi, có khi nào Nhị hoàng tử sẽ lên ngôi thái tử không?”

Đây là tin tức hôm nay Lâm quý phi lén phái người báo cho Lâm Uyển sau khi tan triều. Lâm vậy cũng là để phòng Mạnh thừa tướng không nói cho hai mẹ con bà ta chuyện trên triều, như chuyện tiền triều đấy, chỉ cần làm không tốt chút thôi sẽ gây nên hậu quả khôn lường.

Tuy nói có họ hàng xa làm di nương ở tướng phủ rất mất mặt, nhưng Lâm quý phi ở trong cung vẫn cần có người phối hợp. Trong tướng phủ không có phu nhân khác nên cơ hội Lâm Uyển có thể từ thiếp lên làm chính thê là rất cao, chỉ cần được chỉ bảo thêm là được.

Đối với sự coi trọng của Lâm quý phi, Lâm Uyển vẫn rất cẩn thận, bà ta vừa nhận được tin tức liền nghĩ cách.

Bà ta cũng biết rằng mình không có bất cứ địa vị gì gì trong tướng phủ này, tướng gia áp xuống chuyện bà cùng Mạnh Nhu hăm hại Mạnh Uyển để khỏi người ngoài nói ra nói vào, gây bất lợi cho tướng phủ. Không chỉ thế, khơi chuyện này ra khác nào đang đánh vào mặt Lâm quý phi chứ? Sau này Mạnh Uyển gả cho Triệu Sâm thì cũng là người hoàng gia, không khỏi tránh được phải thường xuyên tiến cung, Lâm quý phi nhất định sẽ làm khó nàng.

Dù sao thì người bên gối hoàng đế, rất được sủng ái, lại mang long chủng, thân là phụ thân, Mạnh thừa tướng còn phải nâng đỡ gia tộc, danh dự, tương lai... và rất, rất nhiều nữa. Ông không thể không kiêng dè.

Tóm lại, thừa tướng đại nhân có lòng thì khổ, nếu không phải cố lấy mặt mũi cho tướng phủ và Võ An hầu phủ, cũng là chăm lo cho Mạnh Uyển, không hề dính dáng đến mẹ con bà ta.

Thật buồn cười! Vài chục năm đã trôi qua, ân tình nhường ấy, đến đá cũng phải nóng lên, nhưng ông ấy lại vô tình như vậy, khiến trái tim của Lâm Uyển bà đã sớm lạnh buốt.

“Nhị hoàng tử? Hấn có ngự sử đại phu ủng hộ, không phải hoàn toàn không có phần thắng.” Lâm Uyển lãnh đạm nói.

Mạnh Nhu nghe vậy rất vui, nhưng ngay sau đó lại buồn: “Vậy còn Tam hoàng tử kia...”

“Con gấp cái gì, ta chỉ nói hấn có phần thắng thôi, nhưng đứng trước Tam hoàng tử thì hấn lấy phần thắng ở đâu ra?” Lâm Uyển hơi lo lắng, “Quý phi

nương nương truyền tin này cho chúng ta, hẳn là muốn chúng ta giúp Nhị hoàng tử một tay, nhưng với thân phận hiện giờ của mẹ con ta, chỉ sợ muốn giúp cũng khó.”

“Quý phi nương nương đang ủng hộ Nhị hoàng tử?” Mạnh Nhu hỏi.

Lâm Uyển than thở: “Cũng không hẳn, ngoại trừ Triệu Sâm ra, ai làm thái tử nàng ấy không quan tâm.”

“Không quan tâm...?” Mạnh Nhu ngạc nhiên.

“Tất nhiên rồi, đương nhiên nàng hi vọng con mình được làm thái tử. Nhưng không gấp. Thân thể hoàng thượng đang khỏe mạnh, cái thai này của Lâm quý phi là một hoàng tử, đợi đến khi tiểu hoàng tử lớn lên, ngôi vị thái tử là của ai còn chưa chắc.” Lâm Uyển hạ giọng nói: “Tuy thế, nếu Tam hoàng tử thật sự ngồi lên ghế thái tử, chúng ngại Trần hoàng hậu và Tam hoàng tử bản lĩnh không dễ quật ngã đâu.”

“Mẫu thân, người...” Mạnh Nhu bắt đầu nói năng lộn xộn: “Vậy rốt cuộc chúng ta định làm gì?” Mặt nàng ta thoáng hiện lên chút khổ sở, “Phụ thân sẽ giúp mẹ con ta chứ?”

“Giúp chúng ta? Có thể sao?” Giọng Lâm Uyển bi ai, “Nhu Nhi, con đừng ngốc như thế, trong lòng phụ thân con chỉ có nha đầu Mạnh Uyển kia thôi. Con thấy có bao giờ ông ta xem ta là thể tử thực sự chưa? Hiện tại, ngoài cam tâm tình nguyện làm quân cờ cho quý phi nương nương, chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

“Con cũng là con gái của ông ấy!” Mạnh Nhu rơi nước mắt, “Con muốn đi tìm phụ thân! Tại sao ông ấy chưa bao giờ đối xử với con như với nhị muội? Con cũng là con gái ông ấy mà!” Nàng ta nhắm phía cửa chạy ra, định đi tìm Mạnh thừa tướng. Lâm di nương vội vã đuổi theo. “Ngăn tiểu thư lại mau, đừng để nó nổi điên!” Bà vừa nói dứt, bọn hạ nhân định đi ngăn Mạnh Nhu lại thì bên ngoài viện nghe người thông báo: Tướng gia đến rồi!

“Mẫu thân, người xem, phụ thân đã đến, ông ấy vẫn còn quan tâm đến chúng ta!” Mạnh Nhu lập tức vui vẻ trở lại, gạt nước mắt lộ rõ vẻ vui tươi.

Trẻ con có thể nghĩ như vậy, nhưng Lâm Uyển không dám tự cho là đúng. Bà ta mang tâm trí thấp thỏm đứng ở cửa nghênh đón phu quân. Mạnh thừa tướng bước vào, bà ta cúi đầu cẩn thận hành lễ. Ông đứng trước mặt nhìn bà ta và Mạnh Nhu một hồi lâu mới thản nhiên nói: “Đứng lên đi.”

Hai người đứng lên, vành mắt Mạnh Nhu hơi sưng đỏ, nàng ta nói: “Phụ thân, con biết người vẫn thừa nhận đứa con gái này mà.”

Ánh mắt Mạnh thừa tướng nhìn Mạnh Nhu, ít nhất vẫn còn chút tình cảm cha con, nhưng chuyện nàng ta cố tình hãm hại Mạnh Uyển làm ông không thể nào chấp nhận nổi.

Giờ nghe nàng ta nói vậy, ông cũng không phủ nhận, cho hạ nhân lui xuống hết, sau đó vào phòng.

Ba người cùng vào phòng, Mạnh thừa tướng ngồi xuống, còn hai mẹ con Mạnh Nhu thì đứng đấy. Ngồi lúc lúc ông mới đi thẳng vào vấn đề: “Chắc Lâm quý phi đã cho hai người biết chuyện hoàng thượng muốn lập thái tử.”

Mấy lời này làm Lâm Uyển rất hoảng, nhưng bà ta vẫn giả vờ bình tĩnh nói: “Sao tướng gia lại nói lời ấy? Hoàng thượng muốn lập thái tử sao? Thiếp thân nhút nhát, không dám nghe ngóng chuyện trên triều.”

Mạnh thừa tướng kéo môi cười: “Không dám? Ha ha.” Ông chậm rãi gõ mặt bàn, lơ đãng nói: “Người thật sự không dám sao? Nếu đúng như lời người nói kia thì Nhu Nhi có thể thuận lợi gả cho Nhị hoàng tử rồi.”

Câu này rõ ràng còn chưa hết, Lâm Uyển không nói tiếp, nhưng Mạnh Nhu bên cạnh lại có chút luống cuống.

“Ý phụ thân là gì?” Nàng ta cắn môi, nàng ta biết rõ mình đang định xuyên tạc ý tứ của phụ thân.

“Con đương nhiên cũng là con gái ta.” Mạnh thừa tướng nói, “Nếu không, ta đã không để người hãm hại nhị muội con còn sống trên đời này.”

Tim Mạnh Nhu rơi bộp một cái, mắt vẫn tròn to.

“Tuy nhiên, nếu còn hồ đồ theo mẫu thân con, muốn làm trái ý ta thì ta không muốn nhận con làm con gái nữa. Chuyện này cũng không phải lớn lao gì.”

Lời vừa nói xong, Mạnh Nhu liền quỳ xuống đất, khóc không thành tiếng: “Phụ thân, người thật tàn nhẫn. Ân tình giữa ba chúng ta đã vài chục năm, vậy mà, người thật sự không coi hai mẹ con con là người một nhà...”

Mạnh thừa tướng cười thành tiếng: “Ta không coi hai người là người một nhà? Nhu Nhi, vì phụ nói thẳng với con, nếu không phải do con hãm hại nhị muội mình, đến bây giờ Lâm di nương vẫn còn được nắm quyền quản lý tiền chi tiêu của phủ. Giờ các người đi đến bước đường này thì không trách ai được hết, chỉ có thể tự trách chính mình.” Dứt lời, ông đứng lên đi đến gần cửa, hiển nhiên là chỉ muốn nói chừng ấy. “Ta nói vậy thôi, Lâm Uyển, người suy nghĩ cho kĩ rồi xử lí đi.” Ông không quay đầu lại nữa mà bước thẳng ra ngoài.

Lâm Uyển cuối cùng cười to, tiếng cười kia làm Mạnh Nhu hoảng sợ đến quên cả thút thít.

“Hay cho một Mạnh Nguyên Quân, thật sự không niệm nửa chút ân tình này, trái lại ta càng muốn xem đấy, xem người định làm gì ta và Nhu Nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Về chuyện lập thái tử, đương nhiên trong nhà các đại thần không náo nhiệt bằng ở các phủ hoàng tử.

Phủ Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều có phụ tá đến tụ tập, Từ thái úy và Chu đại phu cũng lo lắng bày mưu tính kế cho chủ tử mình. Chỉ có Triệu Sâm bên này là vẫn yên tĩnh, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Chuyện lớn vậy mà điện hạ không lo lắng chút nào sao?”

Địch Thanh Mặc ngồi trong lương đình đánh cờ cùng Triệu Sâm. Làn gió nhẹ khẽ lướt qua thân làm tay áo tung bay, người đẹp cảnh tốt, quả không giống chốn phàm trần.

Triệu Sâm lười biếng tựa lưng vào ghế, một chân buông xuống đất, chân khác thì gác lên cái ghế bên cạnh. Hắn đặt một tay lên đầu gối, không thèm đếm xỉa đến mấy lời vừa nghe.

“Không lo lắng.” Hắn nói có vẻ tùy tiện.

Địch Thanh Mặc nở nụ cười: “Chứ không phải là trong lòng điện hạ đã rõ người sẽ được chọn làm thái tử lần này là ai rồi à?”

Triệu Sâm cẩn thận nhìn thế cờ, mặt không đổi sắc: “Tóm lại không phải là ta.”

Địch Thanh Mặc có chút kinh ngạc: “Cái gì?”

Triệu Sâm hạ xuống thêm một nước cờ, cười to: “Văn Sam, ngươi lại thua rồi!”

Địch Thanh Mặc hồ thẹn nói: “Kỳ nghệ điện hạ cao siêu, ty chức đánh cờ với người sao thắng nổi đây.”

“Đã nhường cho ngươi rất nhiều rồi.” Triệu Sâm nhướn mày, xem ra tâm tình cũng không tệ.

Nhìn bộ dạng đắc ý này của điện hạ, Địch Thanh Mặc đứng lên khom người rồi thở dài nói: “Ty chức tự thẹn không bằng, mong sau này được điện hạ chỉ giáo kỳ nghệ thêm.”

Triệu Sâm cười nhạt một tiếng, khoát khoát tay: “Hai người chúng ta còn cần nói chỉ giáo gì nữa, mau ngồi xuống đi.”

Địch Thanh Mặc ngồi xuống lần nữa, đợi nha hoàn thay trà xong mới nhẹ giọng hỏi: “Điện hạ đoán hoàng thượng sẽ lập ai làm thái tử?”

Triệu Sâm khoanh tay lại, híp mắt nhìn về phía hồ nước mênh mông. Đã tháng mười rồi nên hoa sen trong hồ đều tàn hết cả. Cảnh sắc không bằng mùa hạ, nhưng cũng có thể ngắm ra tư vị khác.

“Văn Sam, ngươi nhìn hoa sen này xem, mùa hè nở điểm lẹ đến vậy, nhưng không phải đến thu rồi cũng tàn úa như này sao.” Triệu Sâm chậm rãi nói: “Vật cực tất phản (1), có đôi khi, người càng muốn thứ gì, thứ đó càng cách xa người.”

(1) Vật cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại

Địch Thanh Mặc nhíu mày nói: “Ý của điện hạ là...”

“Không gấp.” Hắn cười nhẹ, sau đó đứng lên nói tiếp: “Không còn sớm nữa, ngươi về đi, nếu không vị muối muối kia của ngươi lại đi cáo trạng với ta bây giờ.”

Khi trước, do Triệu Sâm toàn sai Địch Thanh Mặc đi làm việc nên Địch Thanh Trì đã đến than vãn với Mạnh Uyển rất nhiều. Lúc Mạnh Uyển nói chuyện này với hắn vẫn còn thờ ơ ngẩn ngơ, đại ý là hắn nên gần gũi cho người ta một chút. Trong nhà đã định cho Địch Thanh Mặc một mối hôn sự không tệ rồi, nhưng hắn ta còn có đủ thời giờ hẹn hò với tiểu thư nhà kia đâu, thời gian chưa ra đều bị khóa bên ai đó còn gì.

Triệu Sâm không bao giờ muốn bị nàng nói thế nữa, bởi vì hắn không muốn thấy nàng thờ dài, ngay cả mỗi lần nàng nhíu mày, hắn thậm chí còn muốn làm thay.

Địch Thanh Mặc bị Triệu Sâm nói thế thì hơi xấu hổ. Triệu Sâm lơ đãng nhìn lên, nở nụ cười:

“Lớn vậy rồi mà còn như thiếu niên ấy, mau mau về đi, ngươi ở lại làm ta bắt đầu nổi da gà rồi đây này.”

Địch Thanh Mặc hành lễ cáo từ. Triệu Sâm đi một mình đến bên hồ, nhìn sóng nước lăn tăn theo làn gió, môi mím khẽ cong lên. Mây kiếm mất phương,

ánh mắt thâm thúy lại lãnh tuẩn, mặc dù hẳn không có phản ứng gì với việc lập thái tử, nhưng dường như là đã nắm hết mọi thứ trong lòng bàn tay mình rồi.

Hoàng cung, thượng thư phòng.

Thánh thượng đang xem sổ, phía dưới là một người áo đen, diện mạo bình thường bầm báo.

Ngự tiền đại thái giám hầu hạ bên người hoàng đế nghe không sót một chữ, thì ra là đang nói về động tĩnh của từng hoàng tử.

“Ngự sử đại phu Chu Lăng đang nghị sự ở quý phủ Nhị hoàng tử, Từ thái úy đã theo Đại hoàng tử rồi phủ, còn chỗ Tam điện hạ chỉ có Địch lang trung đến, bây giờ cũng đã trở về rồi.”

Nghe vậy, hoàng đế hơi cười cười, buông bút son nói: “Hả? Địch Thanh Mặc này chẳng qua chỉ là một lang trung bộ hộ thôi, phụ thân hẳn cũng là bình bộ thị lang, Sâm Nhi gọi mỗi hẳn thôi à?”

Người áo đen nói: “Đúng vậy bệ hạ, thần đã vào phủ xem rồi, Tam điện hạ chỉ đánh với Địch lang trung vài ván cờ.”

Hoàng đế nghe vậy, nét vui vẻ trên mặt càng sâu, cứ liên tục nói: “Có ý tứ.”

“Có cần thần lại đi xem không?” Người kia hỏi.

Hoàng đế khoát khoát tay: “Không cần, đi xuống đi.”

Người áo đen hành lễ cáo lui, rất nhanh sau đó biến mất trong cung, đó là một trong những ám vệ đặc lực của hoàng đế.

Rốt cuộc, gừng càng già càng cay, các hoàng tử cứ vội vã tranh giành cái ngôi vị kia mà lại không biết mọi hành động của bọn họ đều rơi vào trong mắt phụ hoàng mình. Lúc này trong lòng hoàng đế đã có ý định.

Nhưng mà, việc ông sẽ lập ai làm thái tử không dễ đoán như vậy.

Lưu Cần hầu hạ hoàng thượng xong liền theo phân phó ra khỏi thượng thư phòng.

Hắn đi tới cửa, dặn tiểu thái giám nghe hầu hoàng thượng xong thì đi qua hành lang đến một chỗ nấp sau núi giả đặt một tờ giấy. Nhìn trái nhìn phải không có ai rồi hắn mới đi khỏi.

Lát sau, có người ăn mặc rất giống thị vệ lấy tờ giấy đi. Tại quý phủ Tam hoàng tử, ám vệ dâng tờ giấy lên cho Triệu Sâm xem. Đọc mấy chữ trên đó, trên mặt Triệu Sâm biểu lộ vẻ: Quá là thế!

Trong mắt phụ hoàng, hẳn là đứa con ngoan không thể bắt bẻ được gì, nhưng mà người càng hoàn mỹ, lại càng khiến người khác cảm thấy không an toàn phải không? Bên ngoài hoàng thượng đối đãi này nọ với hắn, cũng đã nhiều lần ám chỉ trước mặt đại thần muốn lập hắn làm thái tử, nhưng cái này là thật lòng đối đãi sao?

Hiện nay, bất kể là Đại hoàng tử hay Nhị hoàng tử thì hẳn đều là mục tiêu lớn nhất. Nếu làm không tốt thì bọn họ rất có thể sẽ liên hợp lại đối phó hắn. Dù sao phụ hoàng cũng coi trọng hắn nhất, cho nên thiếu đi sự uy hiếp lớn này, bọn họ mới dễ cạnh tranh với nhau.

Triệu Sâm cười cười tự giễu, sau đó dùng nội lực ép tờ giấy vỡ tung. Gió nhẹ thổi bụi giấy bay phiêu tán trên không trung, như đang cười với hắn vậy.

Thôi thì cứ xem như bị phụ hoàng thử thách một chút vậy. Không phải kiếp trước vất vả lắm hắn mới sống bình yên vô sự để kế thừa ngôi vị hoàng đế đó sao?

Làm lại lần nữa, hắn muốn phải làm thật tốt.

Bây giờ liền rồi mà Mạnh Uyên vẫn chưa được gặp Triệu Sâm. Trong lòng nàng tự giải thích rằng do hoàng thượng đột nhiên muốn lập thái tử nên hẳn không có thời gian đến thăm nàng.

Tuy nàng không trách hắn, nhưng trong lòng vẫn có hơi chút thất vọng.

Aizz, nói cho cùng, trong lòng nam nhân, quyền lực địa vị hấp dẫn hơn cả tình yêu luôn sao? Trước kia phụ thân có nói với nàng, nàng gả cho Triệu Sâm rồi thì Mạnh gia sẽ ủng hộ hắn làm thái tử. Điều này khiến người ta không khỏi phải liên tưởng, liệu có phải Triệu Sâm vì thế mới đối tốt với nàng không?

Có thể trùng sinh rồi mà sao nàng lại có thể nghĩ vậy về hắn chứ?

Kiếp trước, nàng nghèo đến rớt mùng tơi mà hắn có quên nàng đâu. Chừng này đã đủ để chứng minh hắn không phải hạng người chuyên lợi dụng tình cảm người khác, nàng hoàn toàn tin tưởng hắn.

Chỉ là, người hám lợi trước mắt thì không nghĩ vậy. Trong lòng người lúc này, Triệu Sâm chính là người như thế.

Đến gần lễ thành thân của Mạnh Nhu và Nhị hoàng tử, phủ thừa tướng náo nhiệt hẳn lên. Mặc dù chỉ gả thứ nữ đi, lại gả làm thiếp, nhưng do đối tượng

gả là Nhị hoàng tử. Ngay cả ngự sử đại phu Chu Lăng cũng ủng hộ Nhị hoàng tử nữa là, lỡ hấn ta lên làm thái tử thật thì sao? Mạnh Nhu là trưởng nữ của thừa tướng, tuy chỉ là thứ nữ, nhưng nếu Nhị hoàng tử muốn lôi kéo thừa tướng, sẽ rất sùng ái nàng ta. Vì vậy, những quan viên có xu hướng ngả về Nhị hoàng tử cứ đến đưa hạ lễ không dứt.

Biểu hiện của Mạnh thừa tướng đối với chuyện này rất bình thản. Lễ bạc đưa đến thì cứ nhận thôi, chẳng ảnh hưởng gì đến mọi việc cả. Còn nếu quý giá quá thì đành trả về chỗ cũ vậy.

Ví dụ như Tần gia giàu có nhất kinh thành đưa lễ tới, Mạnh thừa tướng còn chưa nhìn, người ta đã chạy về hết. Mạnh Uyển xem cái rương không biết chứa gì bên trong mà trong lòng vô cùng cảm khái.

"Tính người là vậy đấy, khi con ở địa vị cao, ai cũng muốn nịnh bợ con, hưởng lợi từ con. Nhưng một khi thất thế, ai cũng muốn giẫm lên con. Đúng là tục ngữ có mắt, tường đầy mọi người lùi." Mạnh thừa tướng hờ hững nói: "Trước kia thấy con còn nhỏ, vì phụ không muốn con tiếp xúc với mấy thứ này, nhưng con đã sắp cập kê rồi, lại phải gả cho con cháu hoàng thất, có một số chuyện con cũng nên hiểu."

Mạnh Uyển nhu thuận nói: "Phụ thân nói rất đúng, con gái nhất định sẽ chuyên tâm học hỏi."

Mạnh thừa tướng thở dài: "Ta không muốn con học những điều này." Ông tựa như có chút buồn vô cớ: "Nếu buổi cung yến lúc trước con không cầu duyên, chắc chắn vì phụ sẽ tìm cho con một người yên phận trung trực, để con suốt đời không cần quan tâm mấy loại chuyện này nữa..."

"Phụ thân..." Mạnh Uyển đang muốn nói, nhưng chưa kịp nói xong thì có người bên ngoài vào, là thống lĩnh thủ hạ trong phủ – Hàn Ninh.

"Thượng gia, ám vệ bên phủ Tam hoàng tử vừa rồi mới đến báo là trưa nay Tam điện hạ sẽ qua." Hàn Ninh bẩm báo: "Lần này Tam điện hạ lên đến đây, xem ra là không muốn bị lộ."

Mạnh thừa tướng vừa suy nghĩ đã hiểu ngay ý của Triệu Sâm, ông cười: "Bỏ tướng biết rồi, người lui ra đi."

Hàn Ninh hành lễ lui ra. Mạnh Uyển nửa vui nửa buồn, chần chừ đến nửa ngày mới chịu nói: "Phụ thân, tam điện hạ đến phủ là để cùng người..."

"Chỉ sợ việc chủ yếu không phải là gặp ta." Thượng gia già dặn nói: "Gặp con mới là việc chính đấy."

Mạnh Uyển lập tức đỏ mặt: "Người chó có giễu cợt con gái, giờ đang là cuộc tranh ngôi vị thái tử căng thẳng, sao hấn tới chỉ để gặp con được..."

Mạnh thừa tướng nói: "Ngoài chuyện tranh ngôi thái tử ra, khoa thi đình đã sắp diễn ra rồi, đây chắc không phải chuyện nhỏ nhỉ? Vì phụ còn bận nhiều việc lắm. Hấn muốn cùng ta nghị sự thì phải đợi lâu lắm." Ông cười cười, đề giọng xuống: "Chuyện lập thái tử con đừng có quan tâm, con gái con đưa không nên lo nghĩ đến mấy chuyện đó, tâm lý nắm chắc là được." Nói xong, Mạnh thừa tướng nhắc chân rồi đi, trước khi ra cửa còn quãng lại một câu: "Nhanh đi chuẩn bị đi, tâm trí bay hết rồi thì còn đứng đây làm gì? Aizzz, rốt cuộc cũng là thanh niên tuổi trẻ cả..."

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Cái gì gọi là tránh tai mắt người khác, thần không biết quỷ không hay? Ngay cả Mạnh Uyển đã chuẩn bị trước còn không phát hiện ra Triệu Sâm đến.

Lúc nàng bị phụ thân đẩy đến hoa viên, trên đường có gặp phải một thư sinh mang mũ ngọc áo trắng. Vừa nhìn bóng lưng thì đã thấy quen mắt, đến khi hấn quay lại, nàng mới trợn mắt kinh ngạc.

"Rất ngạc nhiên?" Triệu Sâm cầm quạt xếp trong tay, trời tháng mười mà cầm quạt đúng là hơi thừa, hấn quạt xong hai cái thì hình như cũng tự thấy không hợp nên khép quạt lại rồi ném vào trong ngực Tĩnh Trầm - kẻ đang ăn mặc như một gã sai vặt kia.

"Có một chút." Mạnh Uyển đáp ứng: "Phụ thân bảo ta đến hoa viên..." Tĩnh cò gặp hấn trên đường sao, chắc chắn là ý của thừa tướng.

Aizzz, phụ thân à, nếu kiếp sau người không làm quan, đi làm bà mối thôi cũng có thể dương danh thiên hạ đó.

Triệu Sâm mỉm cười, hoa lá xung quanh càng tôn thêm nụ cười đẹp đẽ đó.

Hấn vươn tay ra trước mặt nàng nói: "Tới đây."

Tĩnh Trầm vốn đang đứng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nghe điện hạ nói vậy lập tức tự động xoay người chạy mất. Mạnh Uyển hơi xấu hổ, nhưng vẫn đi tới, đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn.

"Thừa tướng đại nhân dụng tâm khổ sở, ngày khác ta nhất định sẽ đến cảm ơn." Triệu Sâm nói xong nhướn mày về hướng hoa viên, "Nàng đã muốn đến hoa viên, vậy giờ chúng ta qua đó."

Có thể dễ dàng nhận thấy Mạnh thừa tướng đã cố ý sắp xếp sẵn. Vốn hoa viên là nơi có nhiều hạ nhân vậy nước quét nhà nhất, giờ lại chẳng có bóng người, chỉ thấy mấy hộ vệ đặc lực bảo vệ Mạnh Uyển trong sân.

Mạnh Uyển sánh vai cùng Triệu Sâm đi trong hành lang dẫn đến hoa viên, chợt Triệu Sâm mở lời: "Còn nhớ chỗ này không?" Hắn chỉ vào phía trước.

Mạnh Uyển nhìn theo hướng hắn chỉ. Chỗ kia đã có lan can cao ngăn lại, nhưng mấy năm trước, chỗ đó không có gì cả. Lúc tám tuổi, nàng bị rơi xuống nước, may mà Triệu Sâm đã cứu nàng lên. Chỉ là sau khi trùng sinh, nàng cứ một mực sầu lo chuyện kiếp trước, không để ý lắm đến chuyện này. Giờ bị hắn nhắc lại, trong lòng cảm thấy cứ như mọi chuyện đã cách xa mấy đời rồi.

"Lần đầu ta gặp nàng là ở chỗ này." Triệu Sâm trông có vẻ rất vui, nói chuyện mà khóe mắt đều lộ rõ ý cười, "Nàng xem, bây giờ thừa tướng đã vây chỗ này lại rồi, nhưng mà lúc trước vẫn trống không. Lúc đó nếu không phải có ta kịp thời cứu được nàng, chỉ sợ nàng đã được ném mùi vị nước trong hồ phủ thừa tướng rồi."

Mạnh Uyển đáp lại cộc lốc: "Đã ném rồi..."

Triệu Sâm bật cười: "Nhìn ta đi, ta vẫn còn nhớ, vài ngày trước khi nàng rơi xuống nước, có người cổ tình va vào đấy."

"Mọi chuyện đã được giải quyết rồi." Mạnh Uyển thẳng thừng, "Cảm ơn chàng đã đẩy Lưu Hưng ra ngoài viện tử của ta. Nhưng cũng vất vả cho Tinh Trầm rồi, mang theo một người ồn ào như vậy, còn phải cố gắng không để người khác biết được, e rằng chỉ hắn mới làm được thôi."

Triệu Sâm có lẽ không ngờ nàng lại nói toạc mọi chuyện ra vậy, ánh mắt hơi dừng một chút. Tuy thế, hắn vẫn rất bình tĩnh. Đôi môi mỏng mãi nhếch lên đầy dịu dàng, áo dài thướt tha lên về thanh tao của hắn. Không mặc cẩm y hoa phục, vị Tam điện hạ nói năng ý tứ kia vẫn bình dị gần gũi không thay đổi. Mặt khác, dung mạo anh tuấn của hắn lại như xưa, khiến người ta phải vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc nàng nhìn hắn chăm chăm thì hắn bỗng nhiên đưa tay ôm nàng vào lòng. Giờ đây, hắn đang ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, chỉ cần buông mắt nhìn xuống là thấy ngay khuôn mặt xinh đẹp trong gang tấc. Nàng khẩn trương nhìn loạn bốn phía, còn bàn tay nhỏ bé lại không biết nên đặt ở chỗ nào.

Hắn cười cười rồi cầm chặt tay nàng. Cảm xúc kia thật khiến người ta không muốn buông tay.

"Nàng có thể trách ta giám sát tướng phủ."

Hắn cúi đầu nói, chắc mỗi Mạnh Uyển đang được hắn ôm chặt mới nghe rõ được.

"... Không, chỉ là có hơi lo lắng." Mạnh Uyển thấp thỏm, "Hơn nữa, không phải ta biết rõ mọi chuyện, còn chàng thì đã sớm biết hết, vì sao không...?"

"Không ngăn cản?" Triệu Sâm chặn lời nàng, sau đó tiếp tục nói, "Vì sao để cho các nàng ta hại nàng, để nàng rơi xuống nước? Vì sao phải đợi đến khi nàng nhắc đến chuyện kia mới giao lại Lưu Hưng cho nàng?"

Những gì Mạnh Uyển muốn nói đều bị hắn nói xong rồi, cho nên nàng không cần phí miệng lưỡi nữa, chỉ đợi hắn trả lời là được.

Triệu Sâm ôm nàng im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: "Có một số việc, cả đời chúng ta cũng không muốn cùng nhau phá hủy. Về phần ta giao lại Lưu Hưng muộn như vậy cho nàng, là bởi vì sợ nàng biết ta..."

"Sợ ta biết rõ chàng luôn không vui về hậu duệ tướng phủ?" Lần này thì Mạnh Uyển tranh lời của hắn, "Sợ ta nói chuyện này cho phụ thân ư?"

Triệu Sâm không nói, xem như ngầm thừa nhận.

Đối với chuyện này, Mạnh Uyển cũng có thể tự lý giải đôi chút, nhưng nàng không hiểu câu "cả đời cũng không muốn cùng nhau phá hủy" mà hắn nói.

"Rốt cuộc có chuyện gì không thể cho ta biết hay sao?" Mạnh Uyển truy hỏi, "Chàng không muốn cho ta biết cái gì? Cùng nhau phá hủy... Chẳng lẽ là..." Chúng ta đều giữ lấy bí mật của riêng mình? Vậy bí mật đó là gì? Càng nghĩ, Mạnh Uyển càng thấy sợ.

"Vất vả lắm ta mới đến được đây, nàng muốn lãng phí hết thời gian của ta ở đây à?" Triệu Sâm thản nhiên nói sang chuyện khác, "Chưa đến vài ngày nữa là đến lễ thành thân của tỷ tỷ nàng rồi. Tuy chỉ nạp thiếp, nhưng tỷ tỷ nàng vẫn là trưởng nữ của thừa tướng, nên dù thứ nữ cũng không thể quá mức đơn giản được." Nói đến đây hắn cười cười, "Có điều, sợ là sau khi nàng ta qua cửa rồi không sống được khá giả đâu."

"Vậy sao?" Mạnh Uyển nghe ngóng tỉ mỉ, "Chàng biết gì mà người khác không biết hả?"

Triệu Sâm buông tay nàng ra, sau đó chỉ chỉ lên mũi nàng: "Ta chỉ có tin tức mà mọi người đều biết thôi, nàng muốn nghe không?"

"Tại sao mọi người đều biết mà ta lại không biết chứ?" Mạnh Uyển nín lấy tay hắn không chịu buông.

Triệu Sâm đặc biệt nghiêm túc nói: "Tại vì nàng không phải người."

"Ta không phải người?" Hàng lông mày lá liễu của Mạnh Uyển chau lại thành hàng, "Chàng nói ta không phải người?"

Triệu Sâm thẳng thắn: "Đương nhiên nàng không phải." Dứt lời, trước khi Mạnh Uyển kịp bộc phát cơn thịnh nộ thì hắn lại nói: "Nàng là tiểu tiên nữ."

"... %& \$ \$&... %&" Mạnh Uyển lập tức im lặng, dờ khóc dờ cười nhìn hắn.

Triệu Sâm lại tiếp tục đề tài vừa rồi.

Hắn buông nàng ra, một mình bước đến lan can bên cạnh, nhìn xuống hồ nước mênh mông, nói: "Nàng cũng biết đấy, chính phi nhị ca ta là đích nữ của ngự sử đại phu Chu Lăng, gia thế hiển hách. Bây giờ là lúc nhị ca cần Chu đại phu ra tay giúp đỡ, cho dù tỷ tỷ nàng xuất thân không tẻ, nhưng đích nữ Chu gia tính tình lại ương ngạnh, sợ sẽ không đối xử tử tế với tỷ tỷ nàng."

Việc "cần ngự sử đại phu ra tay giúp đỡ" này liên quan đến tranh giành ngôi Thái tử, nếu thế...

"Nhị hoàng tử không vì quan hệ với phụ thân ta mà chăm sóc tỷ tỷ sao?" Mạnh Uyển đi đến bên cạnh hắn, hỏi, mà đương nhiên dự tính ban đầu không phải là quan tâm đến Mạnh Nhu.

Triệu Sâm nheo mắt: "Có tác dụng à?"

"Vô dụng sao?" Đầu Mạnh Uyển tràn ngập dấu chấm hỏi.

Triệu Sâm xoay người, khuôn mặt tuấn tú bẩm sinh mang quý khí và cao ngạo.

"Nếu hắn ta muốn lôi kéo thừa tướng thì sẽ ra tay với nàng, hắn cười tỷ tỷ nàng vào cửa, thứ nhất là cho Lâm quý phi mặt mũi, thứ hai..."

"Thứ hai là gì?"

"Không có gì, chẳng qua khiến ta chán ghét."

Mạnh Nhu được gả vào hoàng gia cũng coi như tốt, nếu tương lai phần đầu mang thai thì địa vị trong phủ lại càng cao. Đến lúc đó, Lâm quý phi muốn nắm chuyện tướng phủ, hoặc là Mạnh Nhu muốn cầu ân điển gì cho Lâm Uyển cũng không phải không được.

Nếu để giúp đỡ Lâm Uyển thì Mạnh Uyển cũng thấy ghét, nhưng cái ghét của nàng cũng giống Triệu Sâm, không khác gì nhau cả.

Những mà, chuyện đáng ghét này không tránh chuyện lập Thái tử ra, còn chen chung một chỗ nữa.

Thi đình sắp tới, các nơi mà thí sinh có thể đến ở đều tập trung tại kinh thành. Vài vị có quan hệ thì vào phủ đệ quan lại trong thành làm môn khách, không sao, nhưng những người nhà có tiền thì vào Trạng Nguyên lâu giữa kinh thành - nơi đã có vài vị trạng nguyên ở.

Về phần những người không có tiền, vậy phải tìm cách khác rồi.

Tuy nói tài học là quan trọng nhất, nhưng nếu không có điểm tựa, sau này có được chức trạng nguyên cũng chỉ là cái danh hào bên ngoài, có thể làm được gì?

Ngoài cửa Trạng Nguyên lâu có treo một bộ câu đối chỉ đề vế trên, vế dưới để trống, nổi danh khắp kinh thành là "Câu đối chết". Từ khi "Câu đối chết" được treo lên, không một ai có thể giải được.

Theo lời churong quỹ Trạng Nguyên lâu, vế trên là do đương kim thừa tướng viết, nếu ai đối được sẽ có cơ hội gặp ngài.

Tô Ký Trần đi đến kinh thành, áo quần trên người đã sờn. Hắn ta chọn vào ở một nhà trọ vắng vẻ, nhưng tại kinh thành chật kín thư sinh như hiện tại, tìm được một nhà trọ vắng và đã rất quý rồi. Lộ phí trên người hắn ta không chống đỡ nổi mấy ngày nữa.

Xấu hổ vì bao tiền rỗng tuếch của mình nên hắn không dám lớn tiếng khoa trương. Dù sao thì người đọc sách đều coi trọng mặt mũi, chuyện đáng xấu hổ này cho dù có tung đến mấy, hắn cũng chỉ có thể tự nghĩ cách.

Trên mặt vẫn râu tóc chỉnh tề, sau khi ném hành lý lại khách sạn, hắn ta liền theo Tê Hà - người cũng đến thi đình cùng - đến ngoài Trạng Nguyên lâu, muốn thử giải "Câu đối chết" trong truyền thuyết.

Bây giờ, hắn ta đang nghĩ, nếu hắn ta được làm môn khách của thừa tướng đại nhân, vậy chẳng phải là tiền đồ như gấm sao, vấn đề chi tiêu cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Trong phủ thừa tướng, Mạnh Uyển mấy đêm nay đều không ngủ ngon, trong lòng cứ không yên, cho dù có đeo ngọc Triệu Sâm tặng cũng không có hiệu quả.

Cho đến một ngày, lúc đang dùng cơm trưa, nghe nói "Câu đối chết" nhiều năm của ông đã có người giải được, nàng mới hiểu ra vì sao mấy ngày nay mình lạ như thế.

Câu đối khó này, chính là khởi đầu nghiệt duyên của nàng và Tô Ký Trần.

Đầu óc nàng bị Triệu Sâm và chuyện trong nhà chen đầy, nhưng thân thể lại rất nhạy cảm. Thảo nào mấy ngày gần đây nàng lại thấy bất an.

Bất luận là thế nào, kiếp này nàng và hắn ta là không thể nào. Chuyện kiếp trước không trách ai được, Tô Ký Trần giờ không nên dây dưa cùng nàng nữa, tốt nhất là nên im lặng mang theo tiền đồ thẳng tiến đi.

Nếu hắn vẫn cứ như trời hạn gặp mưa chủ động với nàng trước...

Vậy thì không trách nàng được.

Nói cho cùng, nàng là một nữ nhân ích kỉ, kiếp trước như vậy, kiếp này cũng thế. Chỉ có điều, kiếp trước nàng vì "hạnh phúc" mà ruồng bỏ phụ thân và Triệu Sâm, sau ném lại hậu quả cho Triệu Sâm xử lí; còn đời này, vì Mạnh gia, vì Triệu Sâm, nàng sẽ xem như mọi chuyện không xảy ra, không thêm để ý đến tiền đồ của Tô Ký Trần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

“Năm nay nhân tài dự thi đình xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đây đúng là phúc của Đại Chu ta.”

Mạnh thừa tướng để đứa xuống, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

So với ông, cảm xúc của Mạnh Uyển bình thản hơn: “À, vậy sao? Quả thực là phúc của Đại Chu.”

Trí óc của Mạnh thừa tướng ở hạng gì nào? Vừa nhìn một ánh mắt hay một hành động của con gái là ông đã biết được nàng có ý gì.

Vốn định ăn com xong sẽ qua thư phòng xử lí công văn, nhưng giờ ông dừng lại, im lặng quan sát Mạnh Uyển. lát sau ông mới mở miệng:

“Uyển Uyển có quen biết thanh niên kia à?”

Câu hỏi của phụ thân làm Mạnh Uyển càng thêm hoảng sợ. Nàng vội cười nói: “Sao phụ thân lại nói thế? Con gái được dưỡng trong khuê phòng, sao lại biết thanh niên kia được?”

Mạnh thừa tướng cười nhẹ nhàng: “Thật sự không biết?”

Mạnh Uyển lắc đầu, trả lời dứt khoát: “Không biết.”

Mạnh thừa tướng cũng không truy chọc nàng mà nói luôn: “Nếu đã vậy, vì sao con không thích hắn?”

“Con đâu có không thích hắn.” Nàng phủ nhận.

“Uyển Uyển, phụ thân con làm quan đã nhiều năm, công phu nhìn mặt nói chuyện cũng theo về nhà luôn rồi đấy. Con không nên lừa gạt vì phụ.” Mạnh thừa tướng nói xong, không đợi nàng trả lời, ông tiếp tục nói: “Nhưng nếu con đã nói vậy, vì phụ cũng sẵn lòng tin tưởng. Ta rất muốn gặp mặt thanh niên kia, dự định mấy ngày nữa sẽ mời hắn đến phủ một chuyến, con có ý kiến gì không?”

Đáng tiếc rằng lời nói mang tính dò xét lúc này của Mạnh Uyển khiến nàng giờ không thể cự tuyệt được. Nếu nàng tỏ vẻ không tán thành thì khác gì tự thừa nhận mình không thích Tô Ký Trần chứ?

Vì vậy, nàng chỉ đành biết nghe lời: “Hắn có thể giải được “Câu đối chết”, tức là một người có tài, phụ thân gặp hắn cũng tốt.”

Mạnh thừa tướng vừa cười vừa lắc đầu, sau đó đứng dậy đi đến thư phòng.

Thấy ông đi rồi, Mạnh Uyển thở phào một cái. Trong lòng nàng thật lo lắng, chỉ mong ngày đó Tô Ký Trần đến phủ muộn một chút, còn nàng thì ngồi ngốc trong sân là sẽ không sao.

Nhưng mà, người tính không bằng trời tính. Không biết Mạnh thừa tướng có dặn dò gì không mà hôm nay, không có ai nói cho nàng biết Tô Ký Trần sẽ đến cả. Cuối cùng phải nhờ tai mắt trước cửa tới báo nàng mới biết. Chuyện này khiến nàng có chút buồn bực.

Lúc trước, từ sau khi nàng rơi xuống nước rồi quen biết Triệu Sâm, Mạnh thừa tướng bắt đầu có một thói quen: Bất kể là có khách nào đến chơi nhà, bất luận là nam hay nữ, đều phải đến báo trước cho Mạnh Uyển một tiếng để nàng khỏi chạy loạn; tránh trường hợp nàng lại xảy ra chuyện gì, hay lỡ trên phải người không nên trên.

Lúc này đây, Mạnh thừa tướng bỗng nhiên không báo gì với nàng, nếu như không phải cố ý thăm dò nàng thì hắn là người đến thông báo gặp chuyện trên đường rồi.

Đối với phụ thân mình, Mạnh Uyển vừa thấy áy náy vừa tin tưởng, cho nên nàng không nghĩ phụ thân lại giấu nàng. Vậy thì chỉ còn một khả năng duy nhất... người đến thông báo gặp chuyện trên đường.

Mạnh Uyển ngồi trên ghế uống trà, kiên nhẫn chờ đợi. Quả nhiên, khoảng nửa canh giờ sau, người thông báo đến.

“Thỉnh an tiểu thư.” Hạ nhân hành lễ, “Thừa tướng gia sai nô tài tới báo cho tiểu thư, khách đã đến bên ngoài, mong tiểu thư đừng tùy ý đi lại.”

Mạnh Uyển gật đầu: “Ta biết rồi. Phù Phong, ban thưởng.”

Phù Phong đưa tiền thưởng cho hạ nhân đưa tin. Hạ nhân kia cười thật vui vẻ, nói cả một đồng lời cát tường. Mạnh Uyển từ từ nghe xong mới cười nói: “Người phía trước mới đến sao?”

Hạ nhân đáp: “Đã đến một lát rồi ạ, nhưng lúc đến nô tài có chút việc nên mới chậm trễ. Nô tài xin nhận tội với tiểu thư.” Hắn quỳ xuống, trên mặt cũng không vui vẻ như lúc nãy nữa.

“Người rất thông minh, biết thẳng thắn đúng lúc.” Phù Phong cười vô cùng dễ nghe, nhưng hạ nhân kia vừa nghe xong liền phát run, “Tiểu thư muốn xử lí nô tài kia như thế nào?”

“Nghe hần nói vì sao đến trễ đã.” Mạnh Uyển nâng chung trà lên, gạt gạt nắp giữ nhiệt.

Tên kia nghe vậy bèn nói: “Tiểu thư minh giám, trên đường đến đây nô tài có gặp đại tiểu thư. Đại tiểu thư bị đau chân, mà bên người chỉ có một nha hoàn đi theo, như vậy thì không được, cho nên nô tài mới giúp đại tiểu thư tìm nha hoàn ở viện tử khác.”

“Chỉ là đi tìm một nha hoàn khác thôi, có gì phải đi lâu cả nửa canh giờ vậy?” Phù Phong tuy vẫn.

Đầu hạ nhân đỏ mồ hôi như xối, “Phù Phong tỷ tỷ, những gì nô tài nói đều là thật. Vốn vậy thì không tốn bao thời gian. Gọi xong nô tài định lập tức đi ngay. Nhưng mà vừa đến viện tử của đại tiểu thư, Lâm di nương còn nói không thoải mái nên sai tiếp nô tài đi gọi lang trung...”

Tóm lại là không được để người thông báo đến sớm.

Cứ coi như hần không thể đến đi, chỉ cần Mạnh Uyển không ra khỏi cửa, nàng sẽ không mắc phải sai lầm, chiều này của Lâm Uyển mà Mạnh Nhu xem như vô dụng.

Mạnh Uyển đang suy nghĩ bọn họ còn có kế hoạch gì không thì thấy Toàn Phúc đi vào bẩm báo: “Tiểu thư, đại tiểu thư đến, nói là muốn gặp tiểu thư nói lời xin lỗi ‘lần trước’.”

“Lần trước”? Dùng từ cũng cẩn thận quá nhỉ? Từ sau khi Lâm Uyển hại Mạnh Uyển, Mạnh thừa tướng liền cho người trông coi Ung Nhã uyển, không cho các nàng đến. Phàm là bọn họ đến đây thì sẽ có người đi nói cho Mạnh thừa tướng. Vậy bây giờ chắc hẳn ông ấy đã nhận được tin rồi.

“Không phải chân tỷ ấy bị đau à? Vậy bảo đi về nghỉ ngơi đi.” Mạnh Uyển bình thản nói, “Đứng đây thêm chút nữa, không chừng lát nữa phải gặp phụ thân.”

Toàn Phúc lĩnh mệnh đi ra ngoài truyền lời đến Mạnh Nhu. Hai bên trán Mạnh Nhu lấm tấm mồ hôi, hình như là do chân đau.

Nàng ta lại không có ý tứ chút nào, vẫn tiếp tục nhờ Toàn Phúc vào báo lại. Hai lần thông báo Toàn Phúc đều không hề đi vào, chỉ đứng trước cửa khuyên nhủ nàng ta.

“Đại tiểu thư đừng làm khó dễ chúng nô tài nữa. Tiểu thư chúng nô tài đã nói thân thể không thoải mái, không muốn gặp khách, cho nên lần này tiểu thư nên về đi.”

Mạnh Nhu cười nói: “Phiền người giúp ta vào nói, người chỉ cần nói...” Nàng ta mới chỉ nói được một nửa, sau lưng, tiếng bước chân dồn dập vang lên. Thì ra Mạnh thừa tướng đã đến.

Nàng ta ngoái đầu nhìn lại. Mạnh thừa tướng đến đây một mình, sau lưng trừ hộ vệ ra thì không có người khác. Nàng ta không khỏi có hơi thất vọng.

“Nhu Nhi, con đến đây làm gì?” Mạnh thừa tướng nghiêm mảy hỏi.

Mạnh Nhu thương cảm nói: “Con gái chỉ muốn đến nói lời xin lỗi với nhị muội. Chuyện lần trước là do con hồ đồ, con không nên nghe lời Lâm di nương nói... rồi đi làm nhưng việc không nên làm...”

Nghe nàng ta nói vậy, sắc mặt Mạnh thừa tướng dịu đi đôi chút, nhưng không lòng vẫn cẩn thận xem xét lời nói đó có thật hay không.

“Thỉnh an tướng gia.” Toàn Phúc cung kính hành lễ rồi cẩn thận nói: “Tướng gia, lúc nãy đại tiểu thư đã bảo nô tài đi báo tin, nhưng tiểu thư thật sự không thoải mái, không muốn gặp khách.”

Mạnh thừa tướng gật đầu: “Nếu nhị muội con đã không thoải mái thì con về trước đi, ngày khác lại đến thăm.”

Mạnh Nhu gạt đầu rồi đi, bóng lưng chật vật, đi đường tập tễnh. Mạnh thừa tướng trông thấy bèn hỏi: “Chân con làm sao đấy?”

Mạnh Nhu nói: “Con không sao, đa tạ phụ thân quan tâm.” Nói xong, nàng ta cắn răng rời khỏi. Rốt cuộc thì cũng là con của mình, dù đã làm sai không thể tha thứ, nhưng nhìn nàng ta như vậy, Mạnh thừa tướng cũng hơi không đành lòng.

Tuy vậy, Mạnh thừa tướng không ngăn nàng ta lại. Đối với người đã sai một lần, rất khó để được ông tín nhiệm. Khổ nhục kế của Mạnh Nhu dù có chút hiệu quả nhưng nếu nàng ta muốn tiếp tục ngày này qua ngày khác thì phải lấy sự thành thật của mình ra trước mới có kết quả được.

Tại tiền đường, Tô Ký Trần đang đợi thừa tướng đại nhân trở về. Vừa nói chuyện một lát thôi nhưng hần ta đã được lợi ích không nhỏ. Nếu thực sự có thể làm môn sinh của thừa tướng, cộng thêm sức học của bản thân, việc hần ta thăng chức nhanh sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay!

Đợi một lúc không thấy thừa tướng quay về, Tô Ký Trần cũng không sốt ruột lắm. Nhưng không biết có một hạ nhân từ đâu ra, rót đầy một ly trà cho hần ta rồi nói: “Công tử đang đợi tướng gia đây à? Giờ tướng gia đang ở chỗ nhị tiểu thư, sẽ về nhanh thôi. Sao công tử không đi trước đón thừa tướng đại nhân nhỉ?”

Tô Ký Trần khẽ giật mình: “Như vậy không tốt lắm đâu.”

Hạ nhân kia cười thật tự nhiên: “Lẽ nào lại thế, tướng gia thấy công tử đi đón, chắc chắn sẽ rất vui.”

“Thật không?” Tô Ký Trần có chút hoài nghi.

“Đúng vậy, công tử yên tâm.” Hạ nhân lộ vẻ mặt “tin ta khẳng định đúng”, nói: “Đi thẳng từ tiền đường theo con đường có hoa là đến. Nô tài cũng phải đi trước đây.” Nói xong, chưa đợi hần ta trả lời, hạ nhân kia đã rời đi.

Sau khi ra khỏi tiền đường, hạ nhân kia vòng vèo qua mấy chỗ ngoặt, thay đổi y phục trên người rồi treo tường ra khỏi phủ thừa tướng.

Xem một thân công phu đó, hần không phải một nhân vật đơn giản.

Tô Ký Trần ngồi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nghe lời hạ nhân kia.

Hần rời khỏi tiền đường, đi theo hướng hạ nhân ban nãy chỉ. Đến lúc hần ta nhìn thấy ba chữ “Ung Nhã uyển” thì không thấy ai cả, chỉ thấy nha hoàn canh cửa.

“Lớn mật, người là ai mà dám làm loạn hậu trạch tướng phủ?” Phù Phong thấy hần ta, lập tức sai người bắt hần ta lại.

Tô Ký Trần lập tức nói: “Cô nương hiểu lầm rồi, tiểu sinh là khách được thừa tướng đại nhân mời đến. Chỉ là có người nói đến đây tìm thừa tướng đại nhân, tuyệt không có ý xông vào hậu trạch làm loạn. Tiểu sinh sẽ rời khỏi đây ngay!”

Trong sân, Mạnh Uyển còn chưa vào nhà đã nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc kia, tim phổi đều như bị bóp chặt, đè lại thật đau.

“Phù Phong, đóng cửa đi vào.”

Nói xong câu đó, Mạnh Uyển bước nhanh vào phòng. Tô Ký Trần ở ngoài cũng rời đi không chút do dự. Lúc này đây đã có một người lo lắng thu hết mọi việc vào trong tầm mắt.

Mạnh Uyển mới vào phòng, lui ra sau gian giữa thì thấy một nam tử mặc cẩm bào thêu bạch mãng đang ngồi trên giường tự rót tự uống. Nghe tiếng nàng đến, hần không nhanh không chậm nâng mắt. Đôi mắt hần y hết quân cờ, trắng đen rõ ràng.

“Nhiều ngày không thấy, cực kỳ mong nhớ.” Triệu Sâm rụt rè dùng tám chữ biểu thị ý đồ mình đến, sau đó đặt chén trà xuống đối diện, tiếp tục nói: “Đừng để người khác biết ta ở đây.”

Trong lòng Mạnh Uyển hiện tại không khác gì nai con mảy. Khản trương, kích thích, tâm thần bất định, ba loại tâm tình này thật lộn xộn, một lời khó nói hết.

“Chàng đến bằng cách nào vậy?” Nàng ngồi đối diện hần, hỏi một câu rất vô nghĩa.

“Phụ thân nàng không biết ta đến.” Triệu Sâm thân nhiên nói: “Bây giờ ta cũng không thích hợp đến tướng phủ.” Ngừng lại một chút, hần chợt hạ giọng: “Có thể do ta cảm thấy mình lại muốn đến thăm nàng một chút rồi nên đến.” Hần nâng chung trà lên uống một ngụm, nói lơ đãng: “Mới nãy bên ngoài thấy người nọ có chút quen mắt, nàng có nhớ đã gặp qua ở đâu không?”

Mạnh Uyển chần chờ một lúc rồi nói: “Là thư sinh muốn cứu ta lúc chúng ta bị hành thích tại Cam Lâm.”

“Ồ?” Triệu Sâm ra vẻ kinh ngạc nói: “Nàng để thừa tướng tự mình cảm tạ hần?”

Mạnh Uyển đành chịu thua: “Chàng đừng có giả vờ ngạc nhiên nữa có được không, rõ ràng là chàng biết hết.”

Biểu cảm trên mặt Triệu Sâm dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng cười: “Đùa nàng chút thôi.” Hần quơ quơ chung trà trong tay, “Trước khi ta đến, có thấy một cảnh rất đáng giá ngoài tướng phủ. Nàng muốn nghe chứ?”

“Là cảnh gì?” Mạnh Uyển hỏi luôn.

Triệu Sâm lần nữa đặt chung trà xuống, nghiêng thân tới gần nàng. Mà nàng cũng không tự chủ khẽ sát hần, mãi đến lúc mặt hai người chỉ cách nhau khoảng cách một ngón tay mới dừng lại.

“Ta ở bên ngoài thấy người của phủ Nhị hoàng tử leo tường ra khỏi tường phủ.”

Phản ứng đầu tiên của Mạnh Uyển là: “Phụ thân ta chưa từng thấy người của phủ Nhị hoàng tử.”

Triệu Sâm nghe vậy thì hí hí mắt, hướng về trước một chút khiến mũi chạm vào vào nàng, giọng cũng trầm xuống: “Ta không có ý này.”

Mạnh Uyển biết mình là do kiếp trước hần làm thái tử, sau này ắt sẽ làm hoàng đế nên trong lòng có áp lực, vì vậy nàng mới vô thức giải thích giúp phụ thân. Nàng sợ sau này phụ thân mình để lại ấn tượng xấu trong lòng thái tử, trong lòng thiên tử.

Bây giờ nàng mới kịp phản ứng, biết vì sao hần ám chỉ việc Tô Ký Trần đến hậu trạch rồi.

“Nhị hoàng tử tính toán điều gì trên người một thư sinh chứ?” Về mặt nàng ngây thơ, giống như không hiểu gì hết.

Triệu Sâm cũng không xem xét nàng có giả vờ hay không, hần dựa lưng xuống đệm, nói: “Trả lời nàng là một chuyện, còn không nói chuyện về sau với ý đồ ta đến không liên quan tới nhau.”

Mạnh Uyển giờ không hiểu mà bắt đầu xấu hổ khiến Triệu Sâm vô cùng hài lòng, còn nói thêm: “Lâm quý phi và Nhị hoàng tử đều không sạch sẽ, đương nhiên là muốn giúp đỡ nhau.”

“...” Xem ra Lâm Uyển vẫn không yên ổn, nói vậy cũng không cần phải để dài nữa rồi.

Nghĩ đến chuyện kia, mặt Mạnh Uyển có chút u ám. Triệu Sâm thấy lạ bèn tỉ mỉ quan sát. Đợi đến lúc nàng phát hiện ra thì rất hoảng.

“Sao chàng...” Nàng ghen hòng, “Sao chàng nhìn ta như thế!”

Triệu Sâm chỉ im lặng cười, cũng không biết làm sao lại đến được trước mặt nàng. Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị hần ôm lấy eo, thấp giọng nói bên tai: “Ta chẳng những muốn nhìn mà còn muốn làm chuyện khác nữa. Một ngày không gặp tựa ba thu, nhiều ngày vậy rồi ta chưa gặp nàng, nàng thử tính xem là bao lâu? Ta khổ đến vậy, nàng sẽ không từ chối ta chứ?”

Mạnh Uyển chưa kịp phản đối thì Phù Phong ngoài cửa mở miệng: “Tiểu thư, tước gia đã đến.”

“Phụ thân đến rồi.” Mạnh Uyển kinh ngạc nắm chặt tay áo hần nói: “Chàng đi mau, đừng để ông ấy nhìn thấy.”

Triệu Sâm rất buồn bực, nhưng cũng không còn cách khác. Lần này hần tới mà không thông báo cho thừa tướng, nếu để bị nhìn thấy, phụ thân hần chắc cũng không vui.

Ai ngờ lúc hần đang định nhảy cửa sổ ra ngoài thì thừa tướng đã đến sân. Hần chỉ đành đóng cửa sổ lại.

“Phải làm sao bây giờ?” Mạnh Uyển gấp đến độ xoay vòng.

“Uyển Uyển?” Mạnh thừa tướng đứng ngoài phòng gọi vào: “Sao lại đóng cửa? Đang nghỉ ngơi?” Câu sau là ông hỏi Phù Phong.

“Tiểu thư đi vào một lát rồi ạ, chắc giờ tiểu thư đang ngủ.” Phù Phong nói.

Mạnh thừa tướng giống như có việc, chần chờ một lúc chưa đi. Mạnh Uyển gấp cái khó ló cái khôn, nàng buông màn xuống, chỉ vào bên trong rồi nói với Triệu Sâm: “Đi vào!”

Triệu Sâm có chút không tự nhiên, hỏi: “Vậy nàng...”

“Ta cũng vào.” Mạnh Uyển không chút do dự.

Phù Phong, ta thật cảm ơn ngươi, cảm ơn cả câu “chắc tiểu thư đang ngủ” của ngươi nữa... Triệu Sâm nhanh nhẹn nhảy lên giường, sau đó ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực. Hai người nằm trên giường, hần ở trong nàng ở ngoài. Mặt kia rõ ràng là cực kì hưởng thụ.

“Không đúng, con bé không có thói quen ngủ trưa, lẽ nào...” Ý Mạnh thừa tướng vậy là đang có nguy hiểm gì đó, ông chợt nhăn mày, tranh thủ thời gian đến gõ cửa, “Uyển Uyển, con có bên trong không? Đang ngủ à?” Ông thật sự rất sốt ruột, ông không đợi Mạnh Uyển lên tiếng mà nói ngay: “Ta vào đây!” Nói xong, ông xông vào, thấy mọi thứ vẫn như thường, chỉ có màn là buông xuống.

“Phụ thân...” Thanh âm nhỏ phát ra từ trong màn, “Con vừa đi ngủ, người tìm con có việc gì sao?”

Nhớ tới việc có người phủ Nhị hoàng tử lên vào phủ thừa tướng, ông không biết con gái có bị làm sao không. Ông đi đến phía trước, thấy trong màn quả thực có hai người... Ông không dám nhìn thẳng.

Chương 23

Trong màn lụa phảng phất hương thơm thiếu nữ, lại có một cô nương âu yếm bên người, nếu không có phản ứng gì thì mới là không bình thường.

Mạnh Uyển quay đầu, dùng khẩu hình bảo Triệu Sâm đừng lên tiếng, Triệu Sâm gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, im lặng kéo chăn trùm lên người. Mạnh Uyển lúc đầu còn không biết, cứ tưởng hắn muốn núp trong chăn, nhưng nàng thấy cho một đại nam nhân trốn trong chăn thì không ổn lắm, cho nên lắc đầu.

Triệu Sâm đành phải mở miệng nói không phải.

Mạnh Uyển không hiểu ý của hắn, thuận tay kéo chăn ra, trong lúc đó không cẩn thận đụng phải thứ gì đó, hơi thô. Còn biểu cảm sau đó của Triệu Sâm thì rất... vì diệu.

Á, hình như, nàng đã gây họa rồi?

Mạnh Uyển quay đầu lại nhìn xong, cũng không dám quay lại lần nữa.

“Uyển Uyển?” Mạnh thừa tướng ở bên ngoài kêu to, “Ta có chuyện muốn nói với con, con nhanh ra đây.”

Mạnh Uyển xấu hổ tăng âm lượng: “Phụ thân, người cứ ra ngoài trước, con gái đang áo quần không chỉnh tề, ra ngoài thì không ổn lắm.”

Mạnh thừa tướng nghe nàng nói vậy liền phát hiện ra có vấn đề. Ông đã nhìn qua binh phong, cũng hỏi Phù Phong rồi, con ông chưa thay quần áo, sao giờ quần áo lại không chỉnh tề được?

Mạnh thừa tướng yên lặng ra hiệu cho thị vệ phía ngoài tiến vào. Triệu Sâm trong này vô công cũng không vừa vịn gì, cho dù mấy người đó có cố gắng che giấu tiếng bước chân thì hắn vẫn nghe được rõ ràng.

Triệu Sâm hiện tại không còn gì để nói nữa, hắn là Mạnh thừa tướng đã xem hắn như thích khách rồi. Nếu ông ấy xốc màn lên thật, vậy không phải là xấu hổ chết người ta sao.

Mạnh Uyển len lén nhìn sang, thấy lông mày hắn nhíu chặt, cho là hắn đang lo lắng phải đối phó sao với phụ thân nàng, nàng tiếp tục thuyết phục phụ thân: “Phụ thân, người còn chưa ra ngoài? Con còn muốn thay đồ nữa.”

Mạnh thừa tướng sai Phù Phong tiến tới kéo màn ra, những người khác đứng đằng kia chờ. Mạnh Uyển nắm lấy một góc màn, định hé ra một chút để nhìn lên, nhưng Phù Phong đã tới trước kéo ra nhìn.

Trước tình hình này đây, Mạnh thừa tướng cố kị rất nhiều, vì suy nghĩ cho thanh danh con gái nên ông cho Phù Phong lên xem trước. Nhưng nếu lúc này có thích khách thật thì sau đó Phù Phong ắt sẽ chết.

Phù Phong cũng biết điều này, trong lúc đi qua ôm theo trái tim gấp muốn chết, ai ngờ trước mặt lại gặp một cảnh như thế...

Ngọc hoàng đại đế Vương mẫu nương nương Thái thượng lão quân ơi, ai cũng được, mau dẫn con đi đi, con làm nha hoàn tâm tính thiện lương ở tướng phủ rất mệt rồi.

Thấy Phù Phong kéo màn ra nhưng không có chuyện, Mạnh thừa tướng bảo thị vệ lui xuống, một mình tiến lên, nói: “Tiểu thư thế nào?”

Biểu cảm Phù Phong biến hóa liên tục, sau nửa ngày mới chịu áp ứng: “Dạ không có gì.”

Mạnh thừa tướng nhíu mày, cảm thấy trong lời nói của nàng ta có chút khả nghi bèn bước nhanh về phía trước, nhìn qua Phù Phong. Ông chỉ thấy trong đó một nam một nữ đang nằm gần nhau. Tuy quần áo chỉnh tề, nhưng vẻ mặt “bị bắt được” kia rất khó làm cho người ta không liên tưởng đến chuyện không tốt.

“Ra đi.”

Mạnh thừa tướng lạnh mặt ra lệnh cho Phù Phong. Phù Phong vội vàng lui ra phía sau. Mạnh thừa tướng một tay hất màn ra khiến Triệu Sâm và Mạnh Uyển đều ở rõ trước mặt ông.

Mạnh Uyển giờ đã không còn mặt mũi gặp phụ thân rồi, nàng kéo chăn che mặt, giả làm đã đi.

Ngược lại, Triệu Sâm vẫn mặt không đổi sắc, chỉ dần dần lùi về sau, kéo xa khoảng cách với Mạnh Uyển.

“Tam điện hạ thật sự rất có lòng, không ở phủ hoàng tử của mình mà lại chạy đến khuê phòng con gái ta!”

Mạnh thừa tướng tức giận nhưng không phát tác được, chỉ biết nói một cách châm chọc.

“Thừa tướng không nên tức giận, ta và Mạnh tiểu thư cũng không làm gì, chẳng qua...” Hần muốn giải thích, nhưng Mạnh thừa tướng không muốn nghe.

“Uyển Uyển, ngày thường vi phụ dạy con như thế nào? Con còn không biết thân phận mình là gì? Đang lúc nước sôi lửa bỏng này mà làm chuyện hồ đồ như thế, nếu bị truyền ra ngoài, con định sau này gặp người khác làm sao?!”

Từng chữ nghiêm khắc của Mạnh thừa tướng tuy như đang răn dạy con gái mình, nhưng càng nghe càng thấy giống nhắm vào Triệu Sâm.

Quả thật bây giờ đúng là thời điểm quan trọng để chọn thái tử, nếu chuyện này mà lộ ra thì chẳng những hôn sự giữa Triệu Sâm và Mạnh Uyển sẽ bị lên án, thanh danh của hai người coi như xong mà ngay cả Võ An hầu phủ cũng có thể bị liên lụy. Đây mới chỉ là đối với dư luận, còn nếu hoàng thượng tức giận thì hậu quả càng không thể lường được.

Đương kim thánh thượng vô cùng coi trọng lễ giáo, luôn nói không ai có thể xâm phạm, giờ chẳng phải Triệu Sâm đang đối nghịch thánh thượng sao?

Điều cốt yếu nhất, cứ cho là hần gây chuyện rồi “không chịu trách nhiệm” với Mạnh Uyển, Mạnh thừa tướng sẽ rất đau lòng.

“Tam điện hạ, miếu nhỏ đây của lão thần không dung nổi đại thần ngài đâu, ngài nên về đi thì hơn, lão thần đang muốn dạy dỗ lại con gái.”

Mạnh thừa tướng phát tay áo, thẳng thừng đuổi người.

Triệu Sâm nhìn về phía giường, Mạnh Uyển lộ ra một đôi mắt, đáng thương nói: “Phụ thân...”

“Con câm miệng lại!” Mạnh thừa tướng dựng râu trừng mắt.

Triệu Sâm gượng tay lên, ý bảo nàng không cần nhiều lời, sau đó nói với Mạnh thừa tướng: “Vay phiền đại nhân cho thị vệ lui ra ngoài đi, nếu bọn họ thấy ta đi ra từ khuê phòng Mạnh tiểu thư, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của nàng.”

Mạnh thừa tướng liếc xéo hần, ánh mắt như đang nói: Thì ra ngươi cũng biết cái này?

Triệu Sâm ho nhẹ một tiếng, giả vờ không phát hiện, đợi Mạnh thừa tướng sai thị vệ về chỗ cũ, hần mới nhẹ nhàng rời khỏi tướng phủ.

Đứng bên ngoài Ung Nhã uyển, Mạnh thừa tướng đen mặt: “Tướng phủ ta không biết biến thành nhà trọ từ lúc nào mà ai cũng có thể đến đây. Hàn Ninh, ngươi làm thống lĩnh hộ vệ tướng phủ này nhiều năm như vậy, có còn gì để nói không?”

Hàn Ninh quỳ xuống nói: “Ty chúc vô năng, thỉnh tướng gia trách phạt.”

Mạnh thừa tướng hừ lạnh một tiếng: “Đội lát nữa chúng ta nói chuyện của ngươi.” Nói xong, ông trở lại phòng Mạnh Uyển, vút lại một câu: “Từ bây giờ, con đừng hòng bước ra khỏi viện tử này, ở lại ngắm nghía cho kỹ cho ta.”

Mạnh Uyển làm mặt khổ. Quý khách của Lâm di nương và Mạnh Nhu không khiến nàng xảy ra chuyện gì, thế nhưng Triệu Sâm lại làm nàng bị cấm túc. Thế sự thật khó lường...

Mạnh thừa tướng sau khi rời đi thì trở về thư phòng, tức giận đi tới đi lui. Lão quân gia thấy vậy, chỉ biết khuyên vài câu: “Xin tướng gia bớt giận, tiểu thư tuổi còn nhỏ, không tránh khỏi hồ đồ, chắc chắn không có chuyện lần sau nữa.”

“Ta không phải đang giận con bé, ta giận là giận Tam hoàng tử kia, lớn tuổi như vậy còn lỗ mãng.” Mạnh thừa tướng đúng là giận lên, gì cũng nói được, “Nếu không phải thân phận của hần, chuyện lần này không có bàn biếc gì hết, lui hôn!”

Lão quân gia vội nói: “Tướng gia nói quá lời, tiểu thư và Tam điện hạ là do tình cảm sâu đậm, không kìm lòng được, vả lại hai người vẫn chưa làm gì...”

“Hành Liễu ngươi còn dám nói! Xem ra trong phủ này chỉ còn lại bản tướng là người bình thường thôi.” Mạnh thừa tướng còn giận, hừ một tiếng.

Triệu Sâm đi rồi, nhưng hần vẫn có thể dự đoán được hình tượng hiện tại của mình trong suy nghĩ Mạnh thừa tướng sụp đổ thế nào.

Thật ra, việc này cũng rất bình thường. Hình tượng trước kia càng hoàn hảo bao nhiêu, bây giờ sụp xuống lại càng thâm trầm bấy nhiêu. Tương phản quá lớn đúng là làm người ta khó tiếp nhận.

Trở về phủ, Triệu Sâm ngồi trong đình nhìn xa xăm trầm tư. Nói là trầm tư, chỉ bằng nói là ngẩn người.

Trời vào thu, gió cuốn lá rụng cùng hoa tàn đến những xó xỉnh. Nhìn ra từ trong đình, chỉ thấy hoa hoa lá lá múa may với gió. Nhìn vào bên trong thì có một người, mặc váy sam xanh biếc, miệng cười tươi như hoa, rất giống bước từ tranh ra.

Triệu Sâm bất giác nhíu mày. Tĩnh Trầm ở bên thấy bộ dạng điện hạ một tay chống đầu cười ngây ngô khó hiểu, có chút không đành lòng đi chuyển ánh mắt.

Thật ra, nói là buồn bực nhất, không phải bọn hán mà là Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử.

Triệu Hiên coi như là người có thực lực tranh giành ngôi thái tử, rất chăm chỉ tìm hiểu động thái Nhị đệ cùng Tam đệ. Bên phía Nhị đệ còn thấy ít nhiều động thái có thể thăm dò, ai ngờ phía Tam đệ lại chẳng thấy gì.

Sao không phải là chơi cò, đập thanh (1), ra ngoài ăn uống gì đấy? Hay là bị nhạc phụ tương lại cấm cửa rồi?

(1) đập thanh: đi chơi trong tiết thanh minh

Nhị hoàng tử cũng vô cùng phiền muộn, Triệu Sâm, người không làm chính sự sao? Mà thôi, như vậy chúng ta cũng dễ suy nghĩ tiếp theo nên ứng phó thế nào.

Lại nói Triệu Sâm vốn bình chân như vại, giờ đây làm một việc rất tích cực, đó là tặng lễ cho thừa tướng đại nhân. Tuy là tặng lễ, nhưng đều tính toán kỹ tặng đồ tướng gia yêu thích. Lúc đầu Triệu Hiên, Triệu Ân nghĩ hán hối lộ thừa tướng, sau lại phát hiện ra lễ vật tặng đến tướng phủ đều bị trả lui về, hơn nữa còn cấm túc con gái nhà mình, giống như không để ý Triệu Sâm vậy.

...

Trước mắt người xem, người vốn có sức cạnh tranh ngôi thái tử nhất là Triệu Sâm, càng ngày càng suy yếu. Vô lí!

Nhưng mà, chuyện kì diệu hơn còn đang ở phía sau.

Bảy ngày trôi qua, trước ngày Mạnh Nhu gả tới phủ Nhị hoàng tử, hoàng thượng hạ chỉ, tuyên bố lập Đại hoàng tử Triệu Hiên làm thái tử.

Bên cạnh đó, hoàng thượng còn phong vương các vị hoàng tử khác. Đại hoàng tử lên ngôi thái tử.

Lúc nhận được tin này, Nhị hoàng tử gần như sập đổ.

Hắn muốn làm thái tử, không muốn làm cái “Hiên” gì đó vương, cái phong hào này không phải là đang châm chọc hắn sao?

Còn có Ngũ hoàng tử được phong Tĩnh vương, Tứ hoàng tử được phong Thụy vương, cả một đám người đều ngang quyền ngang thế. Phụ hoàng dụng tâm vất vả rồi.

Đại hoàng tử đang mừng muốn chết lại ra về khiêm tốn. Hắn ta tưởng phải đánh một trận ác chiến, không ngờ được lên ngôi thái tử dễ dàng như vậy, thật là quá hạnh phúc.

Về phần Triệu Sâm được phong Đoan vương, đầu tiên, hắn sai người đi đưa hạ lễ cho Đại hoàng tử. Lễ vật kia được chọn kĩ lưỡng, đặc biệt hợp ý người, Triệu Hiên tỏ vẻ rất hài lòng, đệ đệ cũng hiểu chuyện lắm.

Ừm, lần tặng lễ nhạc phụ tương lai này giúp hắn học được không ít kĩ thuật chọn lễ vật, cũng không phải tốn công vô ích.

“Đại hoàng tử được làm thái tử á?”

Mạnh Uyển ngồi trên giường đọc sách, nghe nói vậy liền buông quyển sách xuống.

Bây giờ nàng rất buồn, rõ ràng kiếp trước Triệu Sâm được làm thái tử, tại sao kiếp này lại lập thái tử trước, mà chọn người cũng không phải Triệu Sâm?

Chẳng lẽ do nàng trùng sinh nên gây chuyện rồi?

Nàng đang suy nghĩ thì một tin tức khiến người ta ghen hòng lại đến.

Tô Ký Trần vào tiền trạch tướng phủ với thân phận là môn khách. Xem ra, bất luận kiếp trước hay kiếp này, có một chuyện vẫn không thể thay đổi... là thừa tướng đại nhân của chúng ta rất coi trọng tài học của Tô Ký Trần.

“Tiểu thư không thích Tô công tử sao?” Phù Phong hỏi, “Không phải Tô công tử đã cứu tiểu thư lúc ở Cam Lâm đó sao? Sao tiểu thư lại ghét hắn như vậy?”

Trong viện từ nhà mình, Mạnh Uyển cũng không có che dấu cảm xúc, nàng không giải thích thêm, chỉ nói: “Ngày ấy em cũng thấy đấy, tự tiện xông vào hậu trạch tướng phủ, cho dù học có giỏi đến mấy cũng không đáng xem trọng. Còn nữa, hắn không cứu ta, chỉ làm mọi việc càng loạn lên thôi.”

Chẳng trách, ngày ấy nhìn thấy Tô Ký Trần trong hậu trạch, Phù Phong còn cảm thấy quen quen, về sau mới nhớ ra được hắn là ai. Lúc đó, còn có chút cảm khái hắn ta thực sự không khéo không thành sách, Tô Ký Trần lại được thừa tướng đại nhân xem trọng.

Có điều, nếu tiểu thư không thích người nọ, nàng ta thân là nha hoàn, đương nhiên cũng phải ghét theo.

Bởi vì mai là ngày Mạnh Nhu xuất giá, cho nên tướng phủ vẫn luôn yên lặng mới náo nhiệt lên một chút. Mạnh Uyển tuy không thích Lâm di nương và Mạnh Nhu, nhưng trở ngại thân phận, vào ngày xuất giá, nàng đành phải cho chút mặt mũi.

Mặt khác, hôm nay nàng rất vui về đến đây. Bây giờ Nhị hoàng tử Triệu Ân giờ đã là Hiền vương, lễ nạp trắc phi đương nhiên Triệu Sâm cũng được mời tới. Lâu rồi nàng chưa gặp hắn nên không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này.

Tam điện hạ đang được nhớ thương... à không, phải là Đoan vương mới đúng, hắn đang trên đường tới.

Thái tử điện hạ rất nể mặt, cùng hắn đến Hiền vương phủ chúc mừng Hiền vương.

Nói là chúc mừng, nhưng trong mắt Triệu Ân, thái tử chẳng khác gì đến thị uy khoe khoang cả.

Triệu Ân không hề vui mừng chút nào.

Triệu Sâm mặc một thân cẩm bào màu đen, đầu cột kim quan xuất hiện cùng lúc với thái tử Triệu Hiến. Triệu Ân từ xa nhìn thấy, trong lòng hô 1100 lần chữ “giết”, nhưng trên mặt vẫn cố gắng giả vờ vui vẻ.

Chính phi Chu Tinh của Hiền vương Triệu Ân ngồi trong phòng, để thị nữ mặc giúp y phục. Nàng ta ngắm mình trong gương, hỏi Lý ma ma bên cạnh: “Ma ma, bốn cung trông có được không?”

Lý ma ma cười nói: “Trong cả kinh thành này, chỉ sợ không tìm được người đẹp hơn vương phi.”

Chu Tinh mỉm cười, “Ma ma thật bất công, cảm thấy bốn cung là đẹp nhất, nhưng nếu bốn cung đẹp, sao vương gia lại còn phải...” Lời nói đến đây thì bị ngắt giữa chừng, Chu Tinh bỗng nhiên hắt đồ trang sức trên mặt đất, nhìn đồng hồ bừa bộn thân nhiên nói: “Thôi được, dù sao cũng là một đứa thứ nữ mà thôi, có bản lĩnh gì mà thoát khỏi tay bốn cung đây?”

Trong tương phủ, Mạnh Nhu chờ xuất giá vừa khăn trương vừa có chút chán chừ.

Thật ra, nàng ta biết rõ không thể nào gả cho Triệu Sâm, vậy có thể làm Hiền trắc vương phi cũng đã không tệ rồi.

Đã đến ngày hôm nay, nhưng nàng ta vẫn ôm lấy chút ảo tưởng.

Thậm chí nàng ta còn không biết có gì đang chờ nàng ta ở Hiền vương phủ nữa.

Được rồi, tất cả đều là số mệnh, chỉ trách nàng ta là một thứ nữ không được người ta để ý, thương yêu.

Khăn đỏ đã che hết ánh mắt, nước mắt Mạnh Nhu không kiềm được rơi xuống.

Điều bi ai nhất, không phải không thể ở cùng chỗ với người mình yêu, mà là đến tình cảm của mình, hắn cũng không hề hay biết.

Hắn thậm chí còn chưa nói với nàng ta câu nào cả.

Chuyện đã đến nước này, nếu đã không đạt được, vậy thì cam chịu số phận đi! Giữ trọng trách làm thê tử mà quý phi nương nung và mẫu thân giao cho, làm Hiền trắc vương phi, từ nay không yêu nam nhân nào nữa, tranh đấu cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trước lúc Mạnh Nhu xuất giá, nàng ta gọi Mạnh Uyển sang, bảo là muốn nói chuyện.

Người đã sắp phải đi, Mạnh Uyển nghĩ rằng cho nàng ta bé môn canh (1) cũng đủ rồi, cho nên liền đồng ý, xoay người đi đến viện tử của nàng ta.

(1) Bé môn canh: không cho khách vào nhà

Lúc nàng đến, lập tức được chứng kiến khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Mạnh Uyển đứng ngoài nhìn Mạnh Nhu mặc giá ý, không khỏi nghĩ ngợi, lúc nàng thành thân sẽ như thế nào?

Tuy nhiên, nàng tuyệt đối cũng không muốn như bây giờ, bên ngoài khoa chiêng gõ trống như vậy, nhưng trong lòng mỗi người đều không thật tâm chúc phúc cho tân lang tân nương.

“Nhiều lần xin cầu kiến mà muội muội chẳng chịu đồng ý gì cả. Đến giờ ta sắp xuất giá, cuối cùng muội muội cũng chịu bố thí cho ta một cơ hội rồi.” Mạnh Nhu cầm cây trâm màu đỏ sậm trên tay, sắc mặt hờ hững.

Mạnh Uyển ngồi lên chiếc ghế gần đó, cũng hỏi hột hỏi: “Tỷ tỷ tìm muội là có chuyện muốn nói?”

“Tất nhiên rồi, ta có rất nhiều lời muốn nói với muội, sau lần này, chỉ sợ hai chúng ta lại khó gặp nhau, cho nên mới đặc biệt mời muội tới.” Mạnh Nhu phát tay bảo nha hoàn lui ra, nhìn Mạnh Uyển một hồi mới nói: “Muội biết không? Ta thật sự rất hâm mộ muội.” Nàng ta nhìn chăm chú vào Mạnh Uyển, nụ cười lộ nét u sầu, “Ta muốn tất cả mà muội có. Đời này của ta, không thể làm chính mình, chết cũng không thể chôn bên cạnh người mình thích, sao mà đáng thương thế?”

Mặt Mạnh Uyển khê đôi sắc, nhưng không nói chuyện.

Mạnh Nhu bắt chéo tay, ngừng lại một chút, “Muội có biết người ta thích là ai không?”

Mạnh Uyển nói thẳng: “Muội không có hứng thú. Tỷ cũng không nên nói nữa, đây là tướng phủ, nhưng chuyện lần trước chắc tỷ cũng biết, nơi này tai vách mạch rừng, nếu có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn làm Hiền vương mất hứng sẽ không tốt.”

Mạnh Nhu thất thần gật đầu: “Muội nói cũng đúng, ta đã không còn là thứ nữ phủ thừa tướng nữa rồi, mà là Hiền trác vương phi... Muội nhìn xem, ta cả đời không với được đến những thứ kia, nhưng muội lại dễ dàng đạt được, dựa vào đâu?” Nàng ta lần nữa đi về phía Mạnh Uyển, “Rốt cuộc ta không bằng muội ở đâu?”

Mạnh Uyển khiêm nhường nói: “Tỷ tỷ không những tốt hơn muội mà còn thông minh hơn nữa.”

Lời này của nàng rơi vào tai Mạnh Nhu giống như lời châm chọc vậy. Nàng ta cười giễu: “Nhắc mới nhớ, là ta gốc mới đi so sánh với người. Làm sao ta so sánh với người được, ta chỉ là một thứ nữ thấp hèn.”

Tại sao lại nói thế? Tại sao lại hạ thấp bản thân đến vậy rồi? Tuy chỉ là thứ nữ, những cũng là con gái thừa tướng đại nhân mà, thấp hèn chỗ nào chứ?

Mạnh Uyển không biết trả lời nàng ta ra sao. Mạnh Nhu cũng thế, ném thẳng cây trâm, “Người đi đi.”

Ồ... Là người gọi người đến, xong đuổi người đi luôn... Được rồi, đi thì đi.

“Vậy muội đi trước, chúc tỷ tỷ tương lai an ổn, cuộc sống thuận lợi.” Mạnh Uyển nói vài lời khách khí, không chút do dự đẩy cửa đi ra. Nha hoàn trước cửa nhìn nàng hơi hốt hoảng. Lâm di nương cũng khoan thai bước đến, chỉ là bà ta không nhìn vào mắt nàng, chỉ yên lặng đứng sang một bên, cặp mắt xuống nhìn đất.

Cũng tốt, nói chuyện với bà ta càng làm nàng mệt thêm, lại không có gì hay ho.

Cáo từ rời khỏi, Mạnh Uyển vừa về vừa nghĩ, nếu lần này Triệu Sâm đến Hiền vương phủ chúc mừng, có lên được đến đây thăm nàng không?

Aizzz, chắc là không... Chuyện lần trước ầm ĩ đến vậy, chắc hẳn sẽ không đến rồi. Phụ thân đã tăng cường phòng vệ, dù thân thủ hắn tốt, nhưng cứ gây án như vậy không phải phong cách của hắn.

Mạnh Nhu được gả đi rất long trọng, nhưng với tư cách của nàng lại không đi tiễn gả, thật ra không có cơ hội gặp Triệu Sâm.

Thật khiến người ta đau lòng mà...

Mạnh Uyển mất hứng trở về tiểu viện của mình, Mạnh Nhu bên kia cũng sắp xuất phát.

Lúc Mạnh Nhu ra cửa, Mạnh thừa tướng đi theo.

Lâm Uyển không có địa vị gì trong tướng phủ, nhưng con gái bà ta xuất giá, không lí gì bà ta không đi tiễn, chỉ là phải đứng sau thôi.

Nhìn con gái bước lên cỗ kiệu, sắp bước vào Hiền vương phủ không biết trước được tương lai kia, trong lòng Lâm Uyển hết sức lo lắng.

Mạnh thừa tướng chăm chú nhìn Mạnh Nhu rồi đi, từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, đợi cỗ kiệu đi xa mới lãnh đạm nói: “Là tự người đẩy con gái vào hố lửa, nếu kết cục của nó tệ lắm, đừng trách ta không để ý đến tình cảm cha con.”

Lâm Uyển khê giắt mình, giọng cứng ngắt, “Thiếp thân sao dám trách tội tướng gia, thiếp thân sợ hãi.”

Mạnh thừa tướng quay người vào phủ, căn bản không nhìn bà ta.

Lâm Uyển lần nữa nhìn về nơi cỗ kiệu phía xa biến mất, lo lắng trong lòng càng sâu đậm.

Hiền vương phủ được bày ra vài bàn tiệc rượu, chủ yếu để chiêu đãi các đồng僚, còn có thái tử và Đoan vương điện hạ.

Mạnh Nhu được khiêng tới phủ, vốn nên trực tiếp vào phòng, nhưng giữa đường bỗng nhảy ra một tên Trình Giáo Kim, chặn đường các nàng lại.

“Mạnh trác phi cuối cùng cũng đến.” Chu Tinh mỉm cười, “Nhanh cho bốn cung nhìn xem, người là cô nương tươi ngon thế nào mà để vương gia nhớ thương như vậy?”

Mạnh Nhu thấy không ổn, vừa nghe giọng là biết ngay Hiền vương phi Chu Tinh. Nàng ta chỉ là một thứ nữ không được sủng, đứng trước đích nữ ngự sử đại phu, sao có thể trêu vào được, nàng ta chỉ có thể im lặng nghe theo.

Bị Chu Tinh trực tiếp giật mạnh khăn trùm đầu, Mạnh Nhu hoảng đến độ quên hết quy củ, nhìn về phía Chu Tinh.

Chu Tinh cười châm chọc, nói câu “Không có gì đặc biệt.” xong ném khăn bỏ đi.

Nhìn bóng lưng mặc cung trang đỏ rực, con hận trong lòng Mạnh Nhu dâng lên tận đỉnh.

Tất cả đều do thân phận của nàng ta, nếu nàng ta là đích nữ, sao Chu Tinh dám nói thế với nàng ta, nàng ta càng không thể chỉ làm một trác phi như thế này.... Mạnh Uyển! Mạnh Uyển! Do đâu mà gì tốt cũng là của Mạnh Uyển, còn nàng ta bị người ta khinh thường nhục nhã như vậy!

Hỉ nương im lặng nhặt khăn trùm đầu lên, do dự nói: “Mạnh trác phi, hay là đội lại lên đi, khăn này vẫn do vương gia xóc lên mới được.”

Mạnh Nhu tuyệt vọng nhắm mắt, phía trước bỗng tối sầm, là hi nương kia trùm khăn lại cho nàng ta.

Một ngày nào đó, nàng ta sẽ trả lại nỗi nhục hôm nay, sẽ trả gấp 10 lần, sẽ có ngày đó....

Trong tướng phủ, Ung Nhã uyển, thị vệ đang đứng gác.

Mạnh Uyển ngồi tê mông trước cửa sổ, nhìn thị vệ bên ngoài, tim phổi đều đau.

Hay là, nàng cải nam trang lên trốn đi? Đừng đùa, đây không phải thoát bản (2). Hay là, nàng viết thư nhờ người gửi Triệu Sâm? Thôi đi, phụ thân làm sao có thể để người ta đưa thư được?

(2) Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này

Giờ phút này, Mạnh Uyển rất muốn biết ai là tai mắt của Triệu Sâm trong phủ thừa tướng, vậy thì nàng có thể truyền lời được rồi.

Trong lòng có chút bức bối, Mạnh Uyển dứt khoát dẫn theo Phù Phong dạo quanh hoa viên. Hôm nay thời tiết không tốt lắm, trông như sắp mưa. Phù Phong đi được vài bước liền nói: “Tiểu thư, hay đề nô tì về lấy ô nhé?”

Mạnh Uyển ngửa đầu nhìn trời, “Cũng được, em đi đi, ta chờ ở đây.”

Phù Phong lĩnh mệnh lui xuống. Mạnh Uyển hơi chán, cũng sốt ruột, cứ đi qua đi lại.

Lúc đi đến lượt thứ hai, trước mắt nàng bỗng hiện lên một bóng người, nhưng trong nháy mắt liền không thấy đâu.

Nàng ngơ ngác, sau đó nhìn về sau lưng, bóng người lúc nãy lại hiện ra, trong tay còn có một cành hoa.

“Vừa mới thấy phía trước đấy, mới nở, rất hợp với nàng.”

Đôi mắt như làn thu thủy của Mạnh Uyển, lúc giận mà không phải giận, xem ra là lúc hút hồn nhất.

Triệu Sâm vốn đang nghiêng mình, nhìn nàng xong lập tức bước tới. Thời điểm bàn tay trắng nõn nà nhận lấy hoa của hắn, chạm vào tay hắn, khiến tim hắn ngứa ngáy.

“Làm gì mà dọa người thế? Đã đến rồi còn chạy tới chạy lui.”

Mạnh Uyển cầm hoa ngửi ngửi, con mắt đảo qua thật thanh tú.

“Nàng cũng mới quay người đấy thôi.” Triệu Sâm thấp giọng, “Học nàng cả.”

Mạnh Uyển bước đến gần. Hắn mặc triều phục màu vàng đen, không những nổi bật lên vẻ uy phong mà còn vẻ tuấn tú xuất trần.

“Sao chàng lại ở đây? Không phải giờ chàng nên ở Hiền vương phủ sao?” Mạnh Uyển ngẩng đầu hỏi.

Triệu Sâm đứng trước mặt nàng, còn cao hơn nàng cả một cái đầu, nàng trông thật nhỏ bé.

Triệu Sâm không trả lời, chỉ để lại một câu không rõ ràng: “Rốt cuộc khi nào nàng mới lớn?”

Mạnh Uyển đáp: “Ta đâu còn nhỏ nữa, 14 rồi, sang năm là cặp kê, sau cặp kê là có thể...” Càng nói càng không bình thường, thôi thì dứt khoát không nói nữa. Nhưng thôi, không kịp nữa, Đoan vương điện hạ cười rồi...

“Ừ, tính như vậy thì không nhỏ nữa, sau cặp kê nên lập gia đình.”

Triệu Sâm nói xong, mí mắt hơi buông xuống, như hắn cũng đang thẹn vậy, hay thực ra là hững hờ?

“Năm sau là năm tốt.” Hấn cảm khái một câu, sau đó kéo tay nàng, “Ta để Tinh Trần cải trang cùng thái tử đi chúc mừng Nhị hoàng huynh, chỉ như thế mới khiến thừa tướng đại nhân buông lỏng cảnh giác. Nếu không tướng phủ tường đồng vách sắt này sao ta vào được.”

Mạnh Uyển muốn rút tay mà không được, “Sao giờ vương gia cứ động một tí là... Lúc trước chàng không như vậy...”

“Không trực tiếp như vậy?” Triệu Sâm nhếch môi, nụ cười có chút chua xót, “Đúng là không đủ trực tiếp nên mới bỏ lỡ rất nhiều chuyện.”

“Hả?” Trong lòng Mạnh Uyển bỗng căng thẳng, nhũn mảy. Triệu Sâm ngừng lại, buông tay nàng ra, nói: “Mấy ngày nữa thái tử điện hạ định đi săn, lúc đó không ít công chúa cũng đi, để ta nói với hoàng muội, dùng danh nghĩa muội ấy gọi nàng tới, thừa tướng sẽ không ngăn được.”

Mạnh Uyển cười khổ: “Chỉ sợ không làm khó được phụ thân...”

“Không sao.” Triệu Sâm nhẹ nhàng cười: “Hoàng muội kia của ta... không phải ai cũng từ chối được.”

Nếu hấn đã nói vậy thì chắc không có vấn đề gì.

Bởi chuyện lần trước, Triệu Sâm có đến cũng sẽ không ở lâu, lần này chỉ đến thông báo với nàng một chút cho đỡ mong. Hấn nói xong chính sự còn lên hôn nàng một cái, rồi rời đi. Mạnh Uyển đỏ mặt đứng một chỗ. Bầu trời chợt giạt sấm, những hạt mưa nhanh chóng rơi xuống. Trời mưa rồi.

Mạnh Uyển trong lòng có hơi vui vẻ, nhảy bậc thang lên hành lang nhìn mặt hồ cách đó không xa bị mưa làm cho gọn l้น tẩn. Thế mà người đang chậm rãi đi tới làm tâm tình vui vẻ nàng mới có biến mất.

Tô Ký Trần vừa gặp cây ô bằng giấy dầu đen vừa đi tới, chắc không biết nơi này có người, lúc đến gần ngạc nhiên từng mắt.

“Là cô nương?” Hấn nhận ra nàng, kinh ngạc nói: “Sao tiểu thư lại ở đây?” Hấn hỏi xong liền bước qua, nhìn cách ăn mặc như vậy, khí chất như vậy, lại tự nhiên ở trong tướng phủ, ngoại trừ thiên kim của thừa tướng còn ai?

“Tiểu sinh thất lễ, mong tiểu thư nghe tiểu sinh giải thích. Sáng nay tiểu sinh được thừa tướng đại nhân cho phép đến Tàng Thư Các bên hồ nhỏ học, không ngờ quên hết thời gian, cũng không nghe thấy sấm sét, đến lúc trời sắp mưa mới phát hiện. Tiểu sinh nhớ tới trong sân còn đang phơi sách bèn mượn ô thư bá về dọn. Lại không may đụng trúng tiểu thư, vạn lần mong tiểu thư thứ lỗi!” Tô Ký Trần thở dài xin lỗi, ngữ khí đều rất thành khẩn.

Ấy thế, ai lại nghĩ trời đang mưa, một thiên kim tiểu thư không ở trong phòng mà chạy đến hoa viên chơi?

Mạnh Uyển không muốn liên quan đến hấn cho lắm, càng không muốn ấn tượng về nhau quá sâu sắc, cho nên nói thẳng: “Không sao, công tử mau về đi, lát mưa lớn sẽ hư hết sách đây.”

Về mặt Tô Ký Trần khó xử, lựa chọn giữa sách quý và hồng nhan, cuối cùng hấn cúi người chào, giong ô rời đi.

Mạnh Uyển thở phào, không chút ngạc nhiên hay bất mãn với sự lựa chọn sách của hấn. Tuy nhiên, Tô Ký Trần chạy chưa được vài bước thì quay lại, buông ô xin lỗi lần nữa mới thật sự đi.

Mạnh Uyển sững sờ nhìn cây ô giấy dầu bên hành lang, khóe miệng vô thức giật giật.

Lúc Phù Phong mang ô đến, thấy tiểu thư nhà mình đang đứng trong hành lang, bên chân còn có một cây ô.

“Ồ?” Phù Phong thắc mắc, “Tiểu thư có ô rồi à?”

Mạnh Uyển chỉ nói: “Đây là ô của thư bá bên Tàng Thư Các, lát về bảo người tới trả đi. Đừng nhắc đến Ung Nhã uyển. Thôi đi thôi.”

Phù Phong vẫn không hiểu, định hỏi thêm, nhưng bị Mạnh Uyển cắt ngang: “Mau về thôi, đừng hỏi nữa, hỏi nữa ta sẽ gả em cho con trai lão trưởng phòng thu chi đây.”

Phù Phong lập tức ngậm miệng. Thật là, nha hoàn cứ không có nhân quyền như vậy ư? Thật là...

Hiện tại, Triệu Sâm đang ngồi trong xe ngựa, phóng nhanh về Đoan vương phủ.

Hấn dựa vào tấm nệm mềm mại nghỉ ngơi, bỗng ngoài xe có người bẩm báo: “Bẩm vương gia, vừa mới nhân tin tức, Mạnh tiểu thư gặp Tô Ký Trần kia ở ngự hoa viên.”

Triệu Sâm mở mắt, sắc mặt thoáng lạnh mà ngay cả hấn cũng không phát hiện ra.

“Bọn họ làm những gì?”

“Trời mưa, Tô Ký Trần để lại ô cho Mạnh tiểu thư xong rời đi.”

“Thế à?”

“Nha hoàn Phù Phong của Mạnh tiểu thư không lâu sau đưa ô đến, Mạnh tiểu thư bảo nàng ta trả ô Tô Ký Trần để lại cho Tăng Thư Các.”

Là như vậy sao?

Biểu cảm trên mặt Triệu Sâm dịu lại, đầu đau như sắp vỡ ra, môi không kìm được chép một tiếng.

“Vương gia lại đau đầu rồi à?” Người nọ nói tiếp: “Vân Thủy đại sư đã chuẩn bị thuốc xong rồi, vương gia về là có thể uống ngay.”

Triệu Sâm ừ một tiếng, bảo người nọ lui xuống. Xung quanh lại yên tĩnh. Hai cái tên Tô Ký Trần và Mạnh Uyển cứ quần quanh làm đầu hấn đau như búa bổ.

Không biết chừng khi thật sự bắt đầu, hấn sẽ không còn tự tin như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tĩnh An công chúa là con gái thứ chín của đương kim hoàng thượng, mọi người thường gọi là Cửu công chúa. Cửu công chúa là người thoải mái hào phóng, mặc dù thân là người trong hoàng gia, nhưng rất không ưa những quy củ cung đình. Chỉ là ở trước mặt hoàng thượng thì vô cùng ngoan ngoãn, sự đối lập tính cách khiến hoàng thượng có vẻ rất hưởng thụ, rất sủng ái nàng, gần như muốn gì được nấy.

Do đó, trước khi thái tử gia tổ chức đi săn, Cửu công chúa tự phát thiệp mời Mạnh Uyển, Mạnh thừa tướng xem xong lời lẽ trong thiệp, tâm tình cũng bay đi không còn một mảnh.

Mạnh Uyển đứng một bên, không biết giả vờ làm cái gì, nhấp một ngụm trà xong nói: “Phụ thân, con có chuyện muốn nói với người.”

Mạnh thừa tướng nhướng mày, ý bảo nàng nói tiếp.

Mạnh Uyển hạ giọng: “Tuy đại tỷ đã đến Hiền vương phủ, Lâm di nương trong phủ đau khổ chắc không phải giả, nhưng con cảm thấy không an lòng. Bà ta chắc rất hận chúng ta, con sợ bà ta sẽ...” Nàng biết dừng đúng chỗ, sau đó gọi một chuyện lên, “Dù gì người cũng biết đấy, hôn sự của đại tỷ là do Lâm quý phi nhúng tay vào, Lâm quý phi đời nào chịu làm ăn lỗ vốn...”

Mạnh thừa tướng không ngờ nàng còn biết nói chuyện chính sự, nghe xong nhìn nàng, không rõ có ý cười không: “Không ngờ Uyển Uyển cũng có lúc nghĩ đến nguy nan trong yên bình.”

“Người đừng cười con, con thật không so được với người khác, chỉ ý lại vào phụ thân thôi.” Mạnh Uyển ăn ngay nói thật.

Mạnh thừa tướng thần nhiên nói: “Con cứ yên tâm, tạm thời Lâm quý phi không có động tĩnh gì đâu, muốn có động tĩnh vẫn phải chờ Nhu Nhi nắm được tâm Hiền vương đã.”

“Vậy à?” Xem ra tên Triệu Ân kia cũng không phải đèn cạn dầu, chỉ là, “Con có cảm giác, Lâm quý phi và Hiền vương có mối quan hệ nào đó, tuy hai người sau này có thể xảy ra xung đột, nhưng ít nhất hiện tại vẫn đứng chung một chiến tuyến, việc hợp tác sẽ rất nhanh đến thôi.” Nàng thở dài, “Aizz, nếu có thể khiến Lâm di nương lại mắc lỗi rồi chuyển đến thôn trang khác thì tốt rồi.”

Mạnh thừa tướng đáp: “Con tưởng vì phụ không muốn thế sao? Nếu có thể, lần trước bà ta và đại tỷ con hại con đã chết ngàn vạn lần rồi. Chỉ là ngày nay Lâm quý phi được sủng ái, một mực làm chỗ dựa cho Lâm di nương. Chúng ta không lỗ mạng được, lỡ Lâm quý phi gây bất lợi cho con thì sao?”

Nhìn Mạnh Uyển hơi buồn rầu, Mạnh thừa tướng không còn cách nào khác, đành phải nói: “Được rồi, trước mắt con cứ đi chơi giải sầu đi, thiệp mời này Cửu công chúa gửi, vì phụ đẳng nào cũng không từ chối được.”

Mất Mạnh Uyển chợt sáng ngời: “Người đồng ý thật?”

“Nhưng trước nay con cười ngửa không giới. Nói là săn bắn, con đừng có cậy mạnh, cứ xem náo nhiệt là được.” Mạnh thừa tướng dặn dò.

Mạnh Uyển gật đầu lia lịa: “Phụ thân yên tâm, con biết rồi, còn mấy ngày nữa mới khởi hành, con vẫn kịp luyện tập.”

“Cũng được, bảo Hàn Ninh dạy con đi, người khác ta không an lòng.” Mạnh thừa tướng vừa rời đi, Mạnh Uyển liền lao đi tập cười ngửa.

Mạnh Uyển và Hàn Ninh đứng trên một khoảng đất rộng nhất tướng phủ. Chỗ này cách chỗ nàng ở không xa, được cái nằm góc đông bắc, không có người qua lại, rất yên tĩnh, rất phù hợp để luyện tập.

Tất nhiên, nếu nàng biết vì yên tĩnh mà Tô Ký Trần cũng dọn phòng học đến đây, có chết nàng cũng không tới.

“Tiểu thư từ từ thôi, vẫn còn nhiều thời gian.” Hàn Ninh dắt dây cương ngựa, “Đây là tiểu bạch mã thuộc hạ chọn cho tiểu thư, tên là Tuyết Phong, rất ngoan ngoãn nghe lời. Sau này tiểu thư sẽ cười nó.”

Mạnh Uyển khẽ giật mình, thắc mắc: “Không phải mọi người đến bãi săn mới chọn ngựa sao?”

Phù Phong phụ họa: “Đúng thế, sao chúng ta lại tự mang ngựa?”

Hàn Ninh trả lời: “Tướng gia yên tâm ngựa ở nó mới để thuộc hạ chọn ngựa cho tiểu thư mang đi.”

Đây là sọ ngựa có người động tay động chân đấy à... Phụ thân thật cẩn thận. Mạnh Uyển tự then không bằng. Bãi săn là do thái tử gia sắp xếp, tất nhiên cũng có người trong nội cung đi theo, không cẩn thận sẽ có người của Lâm quý phi trà trộn vào. Nếu nàng có gì không may tức là tốt cho bọn họ, do đó nàng phải đề phòng hơn.

“Nhưng thế này có khiến người ta dị nghị không?” Mạnh Uyển nhíu mày hỏi, “Dù sao thì đây là cuộc săn thái tử mở, con cái vương tôn đại thần, các nhà trọng thần đều đi, họ dùng ngựa ở bãi săn mà riêng ta... thì không ổn lắm.”

Hàn Ninh cười đáp: “Tiểu thư yên tâm, ngày đến bãi săn, thuộc hạ sẽ đưa ngựa đến trước, để người trông thật kĩ. Người khác chần chừ không chọn con ngựa nhỏ như thế này đâu.”

“Vây làm phiền Hàn thống lĩnh.” Mạnh Uyển sờ đầu ngựa. Tuy vóc người có hơi nhỏ, nhưng đúng là rất có linh khí, đến nàng là một tiểu thư không am hiểu cưỡi ngựa mà cũng muốn thử một lần.

Lúc nàng đang tập, Tô Ký Trần đột nhiên xuất hiện ở hòn non bộ cách đó không xa.

Hắn đọc sách chán quá, muốn ra ngoài hít thở không khí, vốn không phải đến chỗ này, nhưng ma sai quỷ khiến thế nào lại bước đến, không ngờ cái nơi bình thường vắng lặng này hôm nay lại có tận ba người tụ họp.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp phía xa xa, Tô Ký Trần cảm thấy thấy tất cả những từ ngữ mỹ miều đều không thể dùng để hình dung nổi nàng. Đúng là một đoá mầu đơn quốc sắc. Chẳng qua ấn tượng về hắn của nàng không tốt, ban đầu ở Cam Lâm đã biết nàng không phú thi quý, ai dè đúng thật là thiên kim thừa tướng, chứ chưa kể nàng đã đính hôn với Đoan vương, sau cặp kê sẽ thành hôn. Cho dù hắn thi đỗ trạng nguyên cũng không thể nào so sánh với Đoan vương được.

Nói tóm lại, hắn không có một chút cơ hội nào hết.

Hơi thất thần, nhưng đành chấp nhận, Tô Ký Trần lui ra phía sau vài bước, nhìn nàng từ phía xa, coi như giảm bớt nỗi niềm nhớ nhung.

Không biết bao lâu sau, sau lưng bỗng truyền đến tiếng cười, Tô Ký Trần cả kinh, lập tức quay phắt người, nhìn người đến để hành lễ, nhưng người này có mục đích gì đây, lại không nhận lễ của hắn?

“Vị công tử này hẳn là môn khách tướng gia vừa thu cách đây mấy hôm rồi.” Lâm Uyển cười nói: “Không biết công tử ở đây làm gì?”

Tô Ký Trần buông mí mắt, “Tiểu sinh đọc sách thấy hơn chán nên ra đây dạo, nếu không có việc gì thì tiểu sinh đi trước đây, quấy rầy rồi.” Dứt rồi, hắn toan cất chân bước đi, tuy nhiên bị Lâm Uyển sai nha hoàn ngăn cản.

Bà ta chậm rãi bước đến bên hòn non bộ, trông thấy Mạnh Uyển đang ở bên kia tập cưỡi ngựa, sau đó về lại chỗ cũ, hạ giọng khơi chuyện: “Thì ra là đang nhìn Uyên Uyên. Ánh mắt Tô công tử tốt thật, nhìn trúng đích nữ tướng gia yêu thương nhất.”

Tô Ký Trần vội nói: “Chuyện này không thể nói lung tung được, tiểu sinh sao dám dòm ngó đích nữ của tướng gia, chỉ là ngẫu nhiên đi qua nhìn thấy thôi, nào có ý nhìn lén, xin phu nhân minh giám!”

“Thật không có dũng khí.” Lâm di nương xì một tiếng, cười nói: “Vốn nghĩ rằng, nếu ngươi có ý, ta sẽ giúp ngươi một tay, ai biết được ngươi lại không có tiền đồ như thế, đến nghĩ cũng không dám. Không biết tướng gia coi trọng ngươi ở cái gì.” Nói xong, bà ta nghiêng đầu sang chỗ khác, “Lan Khê, chúng ta đi.”

Cứ như vậy, Lâm Uyển phát tay áo mang theo nha hoàn rời đi. Tô Ký Trần lặng người đứng một hồi, đợi đến lúc định thần thì phía trước đã không còn nghe tiếng cười thiếu nữ nữa.

Lạ quá, chẳng lẽ hắn không có quy củ đến vậy, đi nhầm chỗ? Đây vẫn là chỗ hắn thường đến mà.

Mạnh tiểu thư luyện cưỡi ngựa cùng Hàn thống lĩnh, cứ coi như đúng rồi, dù sao tướng phủ không có nhiều chỗ rộng, không tập ở đây thì phải ra ngoài ô. Thế vị phu nhân kia thì sao?

Bà ta chải kiểu tóc phu nhân, quần áo một màu trắng đơn thuần, chất vải lại không tệ, lời nói cử chỉ cũng không giống vợ mấy tên hạ nhân. Vậy chẳng vị thiếp thất duy nhất trong phủ thừa tướng – Lâm thị sao? Bà ta có cả một cái hậu viện rồi, đến đây làm gì?

Không hoa không cỏ, rốt cuộc muốn cái gì ở hắn?

Cổ ý đến tìm hân sao?

Tô Ký Trần nhủ mảy. Dù gì mấy thứ gia đầu trạch đầu hân vẫn có biết đôi chút, lập tức hiểu được ý xấu của Lâm thị. Hân muốn tìm cơ hội thông báo với Mạnh Uyển một tiếng, nhưng đến ngày hôm sau, lúc đến chỗ này, Mạnh tiểu thư và Hân thống lĩnh lại không xuất hiện.

Giờ này Mạnh Uyển đang cùng Mạnh thừa tướng và thị vệ trong phủ ở ngoại ô. Hôm nay là ngày Mạnh thừa tướng nghỉ ngơi, đặc biệt đưa con gái đi cưỡi ngựa, cũng ôn lại kỹ thuật của mình. Mạnh thừa tướng vừa cười một lúc đã mệt đến rã rời, quả nhiên nhiều năm không rèn luyện, xương cốt yếu đi nhiều.

“Phụ thân, người ngừng sớm thế?” Về mặt Mạnh Uyển rất hào hứng.

Mạnh thừa tướng thở hắt: “Phụ thân con sống an nhàn sung sướng quen rồi, mới cưỡi ngựa một chút mà mệt quá.”

“Người không thể như vậy được, phải tập luyện nhiều một chút. Người đang còn trẻ mà, đâu thể cứ cam chịu như Dịch đại nhân được!”

Phụ thân của Dịch Thanh Trì và Dịch Thanh Mặc là binh bộ thị lang Dịch đại nhân, tuổi tác không chênh với Mạnh thừa tướng là mấy, tuy nhiên bụng đã phình lên nhiều, lại còn không chịu chữa trị nữa.

Mạnh thừa tướng mặc dù đã lớn tuổi, dung mạo thần thái vẫn rất tuấn lãng, Mạnh Uyển không hề muốn ông trở nên giống Dịch đại nhân.

Nghe con gái nói vậy, Mạnh thừa tướng cố gắng đi tiếp. Nhìn vẻ vui mừng của con bé thật giống thê tử ông lúc còn trẻ. Về mặt ông chợt có chút hốt hoảng.

Mấy ngày sau, Mạnh Uyển không tập cưỡi ngựa nữa. Hân Ninh xuất phủ làm việc, nàng đành ngồi ngoan ngoãn trong tiểu viện tu thân dưỡng tính.

Đến ngày săn bắn, nàng đặc biệt chuẩn bị một bộ áo quần bó sát thích hợp, màu vàng nhạt tôn lên làn da tuyết trắng của nàng. Nhìn từ xa thật giống như mặt trời, sáng lạn rực rỡ.

Triệu Sâm và thái tử điện hạ đứng cùng một chỗ, Thụy vương Triệu Thành đã được mời, mấy người cùng tụ họp, chỉ có Hiền vương Triệu Ân chưa có mặt.

Mạnh Uyển đến đương nhiên phải ở chỗ với các khách nữ. Cửu công chúa đã sớm muốn gặp vị đệ nhất mỹ nhân tại kinh thành này lâu lắm rồi. Trước kia, ở những bữa tiệc trong cung cũng không thể nhìn rõ được Mạnh Uyển. Thừa tướng đại nhân cứ che chắn nàng như sợ nàng bị ăn mất luôn vậy, giấu kỹ quá.

Mạnh Uyển cũng phát hiện Tĩnh An công chúa rất hứng thú với mình, từ khi nàng đến, nàng ta luôn nhìn nàng chăm chăm. Nhìn hai con mắt kia như muốn tỏa sáng lên luôn.

“Quả nhiên là danh bất hư truyền.” Cửu công chúa cười nói: “Cái danh đệ nhất mỹ nhân kinh thành này, Mạnh tiểu thư quá xứng đáng ấy chứ.”

Mạnh Uyển nói: “Cửu công chúa quá khen, thần nữ sao gánh nổi, công chúa điện hạ phong hoa tuyệt đại, còn đẹp hơn thần nữ không biết bao nhiêu lần.”

“Trời, bốn công chúa thế nào trong lòng đều tự biết, còn nói người đẹp thì chính là đẹp, đừng nghĩ nhiều cho mệt.” Tính cách Cửu công chúa cũng danh bất hư truyền không kém, “Vị Tam ca không đứng đắn kia của ta không ngờ cũng có ngày hôm nay, xem ra người không chỉ xinh đẹp mà còn rất tốt.”

Cửu công chúa nói được đến độ này là đã khoa trương nàng rồi, còn khoa trương thêm cả Triệu Sâm. Mạnh Uyển đang muốn nói lời cảm tạ, sau lưng chợt có tiếng vang lên: “Công chúa nói những điều này, hẳn là do Đoan vương điện hạ sắp xếp cho Mạnh tiểu thư đến phải không?”

Mạnh Uyển và Cửu công chúa quay đầu nhìn lại, thì ra Hiền vương và Hiền vương phi đến. Bên cạnh Chu Tĩnh là một bóng người vô cùng quen thuộc, tuy vẫn xinh đẹp, nhưng có vài nét tiêu tụy.

Là Mạnh Nhu.

Vừa gả đi chưa đầy nửa tháng mà có thể ra ngoài cùng Hiền vương như thế này rồi, chắc Hiền vương đối xử với nàng ta cũng không tệ.

Đương nhiên, có một khả năng khác, đó là Hiền vương biết rõ hôm nay Mạnh Uyển sẽ đến nên đặc biệt dẫn theo Mạnh Nhu, thể hiện hân ta cũng rất coi trọng phủ thừa tướng.

Xem ra khả năng thứ hai có vẻ hợp lý nhất, nàng nhìn Triệu Ân không vừa mắt, cho nên không nhìn thêm nữa.

Triệu Ân ở xa thấy thiếu nữ bên này xinh đẹp động lòng người đang cúi thấp đầu không thèm nhìn hân ta, trong lòng có chút không vui.

Hân ta nhìn sang đám người thái tử, Triệu Sâm đang nói với thái tử cái gì đó, Thụy vương Triệu Thành đứng bên cạnh lắng nghe, ba người đứng với nhau rất giống huynh đệ tình thâm.

Triệu Ân hừ lạnh trong lòng một tiếng, đứng trước các khách nữ. Chính phi Chu Tĩnh muốn làm khó Mạnh Uyển, nhưng thực ra Chu Tĩnh cũng không làm khó được nàng, còn có Cửu công chúa ở đây mà.

“Ta còn tưởng ai, hóa ra là nhị tẩu à? Thật không ngờ thân phận như nhị tẩu cũng thích nghe lén người khác nói chuyện.”

Cửu công chúa không hề cho nàng ta chút mặt mũi nào.

Chu Tinh điềm tĩnh đáp: “Đâu có, là ta vô tình nghe được, Cửu công chúa đừng trách ta lắm miệng.”

“Sao có thể chứ, tẩu là nhị tẩu của ta mà, phải không nhị ca?” Tinh An nhướn mày.

Triệu Ân không thể mặc kệ được bèn nói: “Mọi người đã đến đông đủ, vậy đều đi qua đi.” Nói xong liền đi trước.

Cửu công chúa khẽ cười với Chu Tinh một tiếng, sau đó nói với Mạnh Uyển: “Mạnh tiểu thư, người là do bốn công chúa mời đến, hai chúng ta nên đi cùng nhau.”

Mạnh Uyển cười nhẹ, gật đầu đồng ý rồi hai người cùng rời đi, từ đầu đến cuối đều không để ý đến sự tồn tại của Mạnh Nhu.

Mạnh Nhu nhìn chằm chằm bóng lưng Mạnh Uyển, trong lòng cười thầm: Người cứ vui mừng đi, ngày sau vẫn còn dài lắm.

Triệu Sâm đã sớm không chờ được Mạnh Uyển, nhưng vì hôn ước giữa hai người, cần tránh hiềm nghi, bằng không ở đây nhiều người nhiều miệng, không biết sau này còn truyền đi những việc gì nữa.

Thấy Tinh An đưa Mạnh Uyển đến, trái tim Triệu Sâm như muốn bay, đôi mắt không tự chủ nhìn chăm chú lên người nàng.

Cảm nhận được ánh mắt đó, Mạnh Uyển chậm rãi ngừng đầu nhìn thì bắt gặp ánh mắt nóng rực của Triệu Sâm phía trước.

Nàng bị nhìn nóng đến choáng, sau một hồi ngượng ngùng, nhìn sang phía bên hấn.

Trong khu rừng này, thái tử hay mấy vị vương gia tôn quý cùng đứng với nhau cũng không so được với hấn.

Vừa nhìn thấy hấn, nàng không còn nhìn rõ ai nữa.

Hấn mặc áo sa dài màu mây, đầu đội vũ quan, cài trâm bạch ngọc, hàng dây buộc quan đen tuyền bay chạm vào áo hấn, trông phiêu dật như một vị thần.

Nhìn xem, bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc bình thường từ lúc nhìn thấy nàng biến thành dịu dàng mất rồi. Để người khác khỏi nhận ra, hấn đành phải chuyển ánh mắt lên người Hiền vương, khoe miệng còn cười cười khiến Hiền vương đơ người ngay tại chỗ.

Sao lại nhìn hấn ta như vậy? Tam đệ này của hấn ta ngày thường không gần nữ sắc, chẳng lẽ... chẳng lẽ lại... Không thể nào! Vớ vẩn!

Triệu Ân cũng cảm thấy mình suy nghĩ hơi nhiều, miệng giật một cái, sau đó lúng túng đến gần Triệu Sâm chào hỏi: “Tam đệ.”

Triệu Sâm gật đầu, nói “Nhị ca”, vừa dứt lời, biểu cảm tức thì quay lại bình thường, vẫn là Đoan vương thanh cao khó gần.

Triệu Ân thấy thế không kim được oán thầm, do hấn ta không đủ nhiệt tình nên mất hứng?

Rốt cuộc trong lòng đối với hấn ta như thế nào vậy?

... Thật phiền!

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Mọi người đã đến đông đủ, thái tử gia cũng bắt đầu thu xếp để mọi người đi chọn ngựa thích hợp với mình.

Nơi này là bãi săn hoàng gia, đương nhiên các vị hoàng tử công chúa đều có ngựa nuôi sẵn ở đây, những người khác thì phải chọn ngựa khác.

Mạnh Uyển và Cửu công chúa đứng không xa Hiền vương, mà vừa hay hấn ta lại đứng chắn giữa hai người và Triệu Sâm. Triệu Sâm mượn Triệu Ân để che giấu ánh mắt liên tục nhìn về Mạnh Uyển của mình. Thế nhưng việc này không những khiến Triệu Ân mất tự nhiên mà còn khiến thái tử gia cũng chú ý.

Tam đệ này, rõ ràng đi cùng với mình, sao giờ cứ liếc mắt sang nhị đệ mãi vậy? Rốt cuộc là có ý gì?

Hắn đang nghiêng về phía ai?

Triệu Ân chọn một con ngựa, rồi đi nhanh. Chu Tinh là con gái Chu đại phu, trước kia thường có cơ hội đến bãi săn săn bắn, vì vậy kĩ năng chọn ngựa thuần thục, không lâu sau liền có một con ngựa tốt.

Ngược lại, Mạnh Nhu đi cùng vẫn chưa chọn được ngựa, mắt thấy Mạnh Uyển đang đi về hướng một chú ngựa trắng nhỏ nhắn, có vẻ vô hại, nàng ta lập tức bước nhanh, đoạt ngựa trước mặt Mạnh Uyển. Nàng ta cầm dây cương nói với Triệu Ân: “Vương gia, thiếp thân chọn ngựa này nhé? Áo quần hôm nay của thiếp thân không thích hợp để săn bắn, ở bên xem nào nhiệt thôi.”

Chu Tinh cười một tiếng, sau đó tiêu sái trèo lên ngựa.

Triệu Ân nhìn chằm chằm con ngựa kia một lúc mới gật đầu: “Tùy nàng.” Dứt lời, hắn ta cũng trèo lên một con ngựa đen cao lớn.

Mạnh Nhu lên ngựa, như cười như không nhìn về Mạnh Uyển. Mạnh Uyển vẫn bình thản nhìn về hướng những chú ngựa khác, đang định chọn bừa một con thì Triệu Sâm cười một con ngựa trắng xuất hiện.

Nàng dừng bước, mỉm cười với hắn. Triệu Sâm dắt ngựa đến trước mặt Mạnh Uyển, nhét dây cương vào tay nàng.

“Đây là ngựa của ta, nàng cười đi.”

Nói xong, miệng hắn nhếch nhẹ lên, nụ cười này không biết đã khuynh đảo bao nhiêu thiếu nữ ở đây. Ngay cả Cửu công chúa cũng thừa nhận không thể bói ra một khuyết điểm nào ở tam ca của mình, có ca ca như vậy rất dễ phải ở giá đó... Bởi vì tìm phò mã như thế nào cũng cảm thấy không vừa lòng, vẫn còn kém một chút.

Triệu Ân nói băng quơ: “Lần này Tam đệ ghé góm thật, ngày thường ngựa kia không cho ai đụng đến, lần trước ta muốn thử liền bị nó đập ngã ngựa, đệ nghĩ Mạnh tiểu thư có thể cưỡi nó sao?”

Triệu Sâm bình tĩnh nói: “Thử xem sẽ biết.” Nói xong, hắn nhìn sang Mạnh Uyển, rồi lui ra sau vài bước, giơ tay lên, “Mời Mạnh tiểu thư.”

Ánh mắt vừa rồi đã làm Mạnh Uyển yên tâm hơn, biết là không vấn đề gì, nàng rất yên tâm lên ngựa. Ngựa này quả nhiên không động đậy, nhìn có vẻ còn ngoan ngoãn hơn tiểu bạch mã của nàng.

Mặt mũi Triệu Ân bây giờ đen hết trông thật khó coi, giọng cũng trầm xuống: “Ừ, không tệ, đúng là ngựa theo chủ, không tốt với ai, chỉ tốt với mỗi nữ nhân.”

Lời này có chút sai rồi, Triệu Sâm không đối tốt với người khác, chỉ tốt với Mạnh Uyển thôi biết không?

Tĩnh An công chúa đang muốn phản bác thì thấy Triệu Sâm nháy mắt với mình, đành nhịn lại.

“Hai vị hoàng huynh đừng nói đùa nữa, không còn sớm nữa, đừng để buổi săn của thái tử bị trễ.”

Triệu Sâm nói xong, lên một con ngựa khác mà Tĩnh Trầm vừa thay. Mặc dù con ngựa đó không oai phong bằng con ngựa lúc nãy, những khí chất khi Triệu Sâm ngồi lên cũng vượt xa không ít người.

Thái tử không có nào nhiệt để xem, bỗng mất hứng: “Vây lên đường đi! Đã chuẩn bị xong hết chưa? Các cô nương không nên cậy mạnh, cứ ở xa xem là được rồi. Lỡ có chuyện gì xảy ra, ta không chịu trách nhiệm hết được đâu nhé.”

Tĩnh An công chúa khẽ cười: “Đại hoàng huynh, huynh đừng coi thường nữ tử bọn muội, hay là hôm nay bọn muội thi đấu với huynh, xem ai săn được nhiều mồi hơn?”

Thái tử nghe vậy thì cao giọng: “Được, nếu hôm nay muội thắng, ta sẽ tặng muội cây roi Kinh Trập muội vẫn muốn.”

Tĩnh An nghiêng đầu, “Vây lẽ người khác chiếm hạng quán quân thì sao?”

Thái tử gia cười hào sảng: “Đơn giản thôi, hôm nay, đã là bốn thái tử mời mọi người đến đây, tất sẽ có thưởng. Bốn thái tử có một cây bảo kiếm sắc bén, một cây roi truyền từ đời này sang đời khác, một bức thư pháp quý có bút tích của Nhan Đạo được mang trong cung tới. Hôm nay ba người có hạng cao nhất sẽ có được ba món bảo vật này.”

Vừa nghe đến bút tích của Nhan Đạo, hai mắt Mạnh Uyển sáng rực lên. Nhưng lại nghĩ đến kĩ thuật cưỡi ngựa của mình đành cụp mắt, cũng không chú ý đến Triệu Sâm đã thu hết biểu cảm của nàng vào mắt.

Nhờ có phần thưởng, lòng hăng hái trong mỗi người có vẻ tăng lên nhiều. Cửu công chúa có lẽ đã quyết tâm giành được cây roi kia, lập tức đánh ngựa, vọt biến vào trong rừng.

Thụy vương Triệu Thành đi đứng không khéo, chỉ cưỡi ngựa chậm rãi mà đi, tốc độ không khác nhóm khách nữ là mấy. Thái tử và Triệu Sâm liếc nhau

một cái rồi cùng cười ngửa bỏ đi. Mạnh Uyển nhìn bóng lưng bọn họ, cũng định đánh cương đi về phía trước. Ngựa chạy rất ngoan, không hề giống như Triệu Ân nói, ngược lại còn thông minh nữa. Lẽ nào Triệu Sâm đã từng huấn luyện?

Không đúng, con ngựa này chưa từng nhìn thấy nàng, sao nhớ nàng là ai được?

Đang lúc Mạnh Uyển còn đau đầu, bên cạnh chợt nghe thấy tiếng Triệu Ân đánh ngựa tới. Mạnh Uyển bình thản nhìn thoáng qua, thấy Chu Tinh đi ngay phía sau hắn ta, còn Mạnh Nhu thì không hiểu sao dùng ngựa nàng vô cùng thành thạo, dần dần tới gần nàng.

“Không ngờ Doan vương điện hạ lại đưa ngựa của mình cho muội đấy. Tình cảm giữa muội muội và Doan vương thật tốt.” Mạnh Nhu nói năng không rõ ràng, dưới khóe mắt còn ẩn hiện chút căm ghét.

Mạnh Uyển vẫn chậm rãi đi về phía trước, không đi chung với nhóm nữ khách, để phòng xảy ra chuyện.

Nàng cười nhẹ, đáp lại giống như hai tỷ muội của một gia đình bình thường đang nói chuyện phiếm với nhau: “Đâu có, tình cảm giữa trác phi và Hiền vương điện hạ mới thâm sâu đấy chứ, hai người vừa kết hôn chưa đến một tháng, Hiền vương lại dẫn tỷ tới tận đây, chắc bình thường điện hạ đối với trác phi rất tốt.”

Sắc mặt Mạnh Nhu đột nhiên chuyển sang trắng bệch, cười lớn: “Nào phải thế, ai vương gia cũng đối xử tốt cả, đâu chỉ với mình ta.”

Mạnh Uyển nhún vai không nói, cười ngửa đến gần nhóm nữ khách. Bọn họ đều là đích nữ nhà các trọng thần, nàng trò chuyện cùng rất tự nhiên. Còn Mạnh Nhu, một thứ nữ đã được gả đi rồi, hòa vào nhóm nữ khách thì không thích hợp lắm.

Ngựa Mạnh Nhu cười quá nhỏ, chạy không nhanh, nàng ta muốn đuổi theo Triệu Ân cũng không được, nhất thời xấu hổ không thôi.

Mạnh Uyển cảm thấy lần này mình rất may mắn vì đi theo những người khác mà không tự quyết định lung tung. Nàng thầm nghĩ, nếu đi đến chỗ nào không có người mà còn tơ tưởng Triệu Sâm từ trên trời rơi xuống, chỉ sợ chết chắc rồi.

Trong bãi săn đã được vây lại, ngoài những động vật nhỏ, còn có cả mãnh thú nữa. Nếu xảy ra chuyện ở trong này thì cũng là chuyện thường tình.

Lúc này, con gái Ninh Khê của Ninh tướng quân đuổi theo một con thỏ, bỗng ngựa mất đà ngã xuống, gần đó lại có một con mãnh thú, suýt nữa lấy mạng nàng ta. May thay, một mũi tên không biết từ đâu tới đâm thẳng vào chỗ hiểm của mãnh thú kia, sau đó là vài mũi tên khác nữa, tiếng vó ngựa không ngừng vang lên. Thì ra, thái tử và mấy vị tôn thất công tử đã tới.

Ninh Khê do quá sợ hãi nên hôn mê ngay tại chỗ. Thái tử lập tức đến xem tình hình ra sao. Hóa ra ngựa của Ninh Khê vấp phải một cái bẫy thú, bị kẹp chân nên mới bị ngã. Về phần mãnh thú kia, trên miệng vẫn còn vết máu, chắc là đến đây tìm mồi. Không biết, tác phẩm này là của ai?

“Điện hạ, vậy...” Thuộc hạ nhẹ giọng lên tiếng hỏi, Triệu Hiền đưa mắt ý bảo đừng lên tiếng, đứng dậy rồi đến gần Ninh Khê.

Giống như thái tử, Triệu Sâm cũng chạy tới xem ngựa, nhưng không im lặng giống thái tử mà nói ra chuyện này.

“Chuyện săn bắn ở đây đã sớm thông báo rồi, sao ở đây lại có bẫy thú được?” Mặt Triệu Sâm thoáng lạnh lùng, “Người đâu, truyền quan quản lý bãi săn đến đây. Hôm nay là nhờ thái tử đến kịp, nếu đến muộn, Ninh tiểu thư đây có chuyện gì không hay xảy ra, ta xem hắn có cần đầu nữa không!”

Triệu Hiền mang vẻ mặt sầu lo, nói: “Đúng, trước tiên đưa Ninh tiểu thư về trại dã, mời thái y tới, người bên phủ tướng quân cũng tiện chăm sóc.”

Bọn hạ nhân lập tức nhận lệnh làm việc. Triệu Ân đến xem con mãnh thú, sau đó xoay người nói: “Đại ca vừa mới bắt đầu đã lập chiến tích như vậy, sau này bọn đệ sao vượt qua nổi!”

Triệu Hiền khiêm tốn: “Đâu có, đây là con mồi do ta và mọi người cùng bắn, cho nên đều là công lao chung.”

Triệu Ân thân nhiên bĩu môi: “Đại ca thật đúng là hào phóng, nếu là vậy, chúng ta cũng không nên từ chối ý đẹp của huynh ấy nữa, cứ quyết như vậy đi!”

Triệu Hiền tặc lưỡi một tiếng, có vẻ không được vui. Đúng lúc này, viên quan quản lý bãi săn đến, nhưng hắn ta lại như không biết gì về chuyện bẫy thú, không nói thêm được gì, chỉ tỏ ý cam nguyện chịu bị lăng trì tới chết.

Dám phát ra lời thề độc như vậy, chắc hắn ta không biết gì thật.

Thái tử nhìn mọi người một lúc, sau đó nói: “Ta thấy người ở bãi săn này không liên quan gì với chuyện này mấy.” Hắn dừng lại một lát mới nói tiếp: “Trên miệng mãnh thú kia vẫn còn vết máu, tức là vì tìm cái ăn mới tới đây. Ta nghĩ, hẳn là có người dẫn nó tới đây, ý đồ hại một người nào đó.”

Lời này vừa nói xong, hứng chí săn bắn của mọi người đều mất hết. Những người có mặt ở đây đều có thân thế bất phàm, bị thương cũng chính là chuyện lớn, rốt cuộc kẻ nào lại có lá gan lớn đến vậy, dám gian lận ở bãi săn?

Bởi lúc này chưa thể tìm ra nguyên nhân, thái tử liền chủ trì tiếp buổi săn bắn, đám người còn lại đành phải tận lực phụ họa theo.

Đến cuối cùng, kết quả buổi săn là Triệu Hiền thứ nhất, Cửu công chúa thứ hai, Triệu Sâm thứ ba, Triệu Ân thứ tư, thứ năm là Tĩnh vương chậm rãi đến muộn, còn những thứ hạng khác đương nhiên dành cho mấy người còn lại.

Được đứng đầu, thái tử rất phấn khởi, mà Cửu công chúa vốn muốn có roi, giờ chỉ giành thứ hai cũng không giận, vui vẻ nhận lấy thưởng từ thái tử.

Lúc Triệu Sâm nhận bức bút tích Nhan Đạo trong tay thái tử, thái tử an ủi hẳn: “Mặc dù không quý giá bằng hai món trước, nhưng đây cũng là họa tác trên đời khó cầu, mong Tam đệ đừng ghét bỏ.”

Triệu Sâm mỉm cười: “Sao lại thế, thứ đệ muốn nhất chính là nó.”

Triệu Hiến “hà” một tiếng. Chỉ thấy Triệu Sâm cầm cuộn tranh đến bên Mạnh Uyển, đưa cho nàng trước mặt tất cả nữ khách.

“Tặng nàng.”

Chỉ với hai chữ đơn giản, nhưng khiến mọi nam nhân ở đây ê rã, mọi nữ nhân ở đây vô cùng hâm mộ.

Mạnh Uyển kinh ngạc nhìn bức họa, nói: “Chuyện này... có vẻ không ổn lắm, dù gì cũng do Đoan vương điện hạ vất vả giành được, sao ta có thể giành thứ yêu thích...”

Triệu Sâm không muốn nhiều lời, nói một câu “Cầm lấy đi” rồi nhét vào tay nàng, sau đó trở lại chỗ các nam nhân bên này.

Hắn thân nhiên nói: “Đại hoàng huynh hôm nay cứ đến thế đã, đệ muốn đi trước một bước.”

Thái tử gật đầu, “Tam đệ có việc gấp sao?”

Triệu Sâm trở tay cầm cung, chậm rãi đáp lời: “Rốt cuộc thì chuyện ở bãi săn lần này đệ phải cho tiểu thư của tướng quân một câu trả lời mới được, cũng làm cho Ninh tướng quân an tâm.”

Nghe nói vậy, ánh mắt Mạnh Nhu bỗng lóe lên, vội tránh ra sau lưng Triệu Ân. Ngay giờ Mạnh Uyển vẫn luôn chú ý đến nàng ta, thấy thế thì biết ngay chuyện không tốt này có liên quan đến nàng ta, hơn nữa, có khi mục tiêu của nàng ta lại chính là nàng.

Nhưng, động chân động tay ngay trong bãi săn hoàng gia, nàng ta không giống người có đủ năng lực để làm chuyện đó. Vậy ai là người giúp nàng ta? Chẳng lẽ...

Trong Quan Sur cung, Lâm quý phi vừa vỗ về phần bụng nhô ra của mình, vừa ăn hoa quả, chợt nghe thấy hạ nhân có việc bẩm báo.

“Cho truyền vào.” Lâm quý phi lười biếng nói.

Nô tì dẫn người vào. Lâm quý phi cho những người khác lui ra, đến khi người nọ bẩm báo xong thì tức giận suýt nữa động thai khí.

“Hai con tiện nhân này thật đúng là không đáng tin, vốn bốn cung còn muốn lợi dụng một chút, không ngờ còn đem lại rắc rối này!”

“Nương nương bớt giận.” Người kia nói, “Nô tài đã hỏi người mà nương nương cài bên Mạnh trắc phi, người kia nói đã làm rất sạch sẽ, không tra ra được nương nương đầu ạ.”

Lâm quý phi cười nhạt: “Không tra ra được ta ư? Dù tra đến các nàng ta thì ta cũng uống phí biết bao tâm huyết đấy? Đúng là phế vật!”

Người kia phụ họa: “Nương nương nói rất phải, cuối cùng chỉ là một trong ba ngàn bà con xa thôi, các nàng ta may mắn được cơ hội mà không biết hưởng. Có điều, không phải là không có cách khác, chỉ cần Đoan vương không tra sâu thêm, cứ đổ hết tội danh lên kẻ quân bãi săn, vậy...”

“Viễn vông.” Lâm quý phi trực tiếp cắt lời, hừ lạnh một tiếng: “Người cho là vì sao Đoan vương lại chủ động ôm chuyện này vào người?”

Người kia như bưng bình: “Hắn cuối cùng cũng...”

Đã sớm biết hai người họ ở đây!

Mạnh thừa tướng đọc công văn trong thư phòng tướng phủ, nghe tiếng gõ cửa, lập tức nói “Vào đi”. Hàn Ninh cung kính đi đến bên ông. Sau khi nghe mọi chuyện hôm nay ở bãi săn, trên mặt Mạnh thừa tướng không khỏi lộ ý cười.

“Vốn đang đợi hắn xuất thủ.” Mạnh thừa tướng buông công văn xuống, cười nói: “Như vậy tốt hơn tự giữ tai họa trong nhà nhiều, lại còn khỏi phải đắc tội Lâm quý phi nữa, chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

Hàn Ninh nói: “Ý tướng gia là, Lâm di nương...”

“Không giữ được.” Mạnh thừa tướng không còn chút cảm xúc nào. Ông bỗng đứng dậy, vỗ tay cười to: “Đoan vương này trí tuệ siêu phàm, không hổ là con rể tương lai của lão phu.”

Khóe miệng Hàn Ninh giật giật. Tướng gia, mấy ngày trước ngài còn mắng mỏ thẳng thắn Đoan vương này nọ đấy...

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Một năm trôi qua chỉ trong chớp mắt. Tháng mười hai ở kinh thành rất lạnh, Mạnh Uyển mặc y phục lam phôi với trắng, bên ngoài khoác thêm áo lông, vừa hà hơi vừa đi đến mép giường, đẩy cửa sổ ra nhìn những cảnh cây trơ trụi.

“Aizz...” Nàng không nhịn được thở dài một tiếng. Than thở này là cho Phù Phong nghe, để nàng được an ủi đôi chút.

“Tiểu thư đừng lo, có lẽ sang mùa xuân năm sau bọn họ sẽ có hành động.”

Mạnh Uyển nâng tai, “Bọn họ sao? Nếu không bị diệt trừ tận gốc, có phải sẽ mãi không chịu từ bỏ ý đồ không?”

Phù Phong không ngờ nàng còn trẻ như hoa như ngọc mà có thể nói ra những lời này, hơi sợ hãi. Mạnh Uyển nói tiếp: “Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, không thì gió đến lại hồi sinh. Ta muốn phải sạch sẽ.”

Nói xong, nàng mang lò sưởi tay vào trong phòng. Phù Phong vội vàng đóng cửa sổ. Trời đông tháng chạp đúng là khắc nghiệt, vừa mở cửa sổ một lúc mà lò sưởi trong phòng cũng không đủ giữ ấm, lạnh quá.

Từ lúc ở bãi săn về, đã bốn năm ngày rồi, còn tưởng lúc ấy còn có cơ hội nói chuyện riêng với Triệu Sâm, ai dè hấn lại về trước. Bây giờ nàng rất chắc chắn rằng, không phải mình cảm thấy áy náy và muốn đền bù như lúc trước nữa. Đưa khối ngọc vẫn còn hơi ẩm đang đeo trên cổ xuống, ngón tay vuốt qua mặt ngọc sáng bóng, trong đầu Mạnh Uyển bỗng hiện lên cảnh tượng lúc hấn dắt ngựa tới cho nàng, và cả lúc tặng nàng bức tranh chữ nữa, nỗi nhớ trong lòng nàng cũng tăng lên nhiều.

Mạnh Uyển có chút hận mình vô dụng, là một cô gái khuê các, đầu giống đàn ông thích đi đâu thì đi chứ. Nếu nàng muốn đi gặp Triệu Sâm, hoặc là phải tìm kế, hoặc là phải dựa vào phụ thân. Cả cuộc đời phụ nữ, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử, không thể không khác, thật bi ai...

Mà đây mới chỉ là suy nghĩ kinh hãi thế tục của nàng, nàng mà nói ra, có khi còn bị những cô nương khác khinh thường.

Nhét ngọc lại vào trong áo, Mạnh Uyển đi đến bên bàn nhấc bút vẽ tranh, vừa vẽ vừa nghĩ tới chuyện của Lâm di nương và Mạnh Nhu. Ngày ở bãi săn, nhìn biểu cảm của Mạnh Nhu lúc Hiến vương đến xem không tốt lắm, có thể nói là khó coi. Có điều, chuyện này không quan trọng lắm, nàng quan tâm hay không cũng được, nàng chỉ để ý đến chuyện có người muốn hại nàng.

Tay chân ở bãi săn rất có thể là do Lâm quý phi giúp đỡ, nhưng tác phong làm việc của bà ta không thể nào ngu xuẩn đến vậy. Chắc là Lâm quý phi chỉ cho người, còn chuyện lập kế để cho các nàng ta lo.

Lần này thì hay rồi, không hại nổi nàng, lại đi hại thiên kim Ninh tướng quân. Đợi Triệu Sâm đưa sự thật ra ánh sáng, dù nàng và phụ thân không xử lý các nàng ta thì Ninh tướng quân cũng không tha cho.

Trước tình cảnh hiện nay, Mạnh Uyển đã phần nào đoán được kết cục của Lâm di nương và Mạnh Nhu, nhưng quả thật nàng vẫn không ngờ chỉ cần chút chuyện phiền phức như vậy lại giải quyết được hai người họ dễ dàng. Hình như có chỗ không phù hợp.

Thực tế còn vượt xa dự đoán của nàng, kết quả bên Triệu Sâm được đưa ra rất nhanh, còn chưa đến 10 ngày đã điều tra xong, chẳng những tra ra kẻ động thủ ở bãi săn mà còn tra được cả người xúi giục.

Chẳng qua, chỉ điều tra người xúi giục đến được Lâm di nương.

Khi Mạnh thừa tướng tan triều trở về phủ, người của Đại Lí Tự cũng đến bắt Lâm Uyển đi. Mạnh Nhu đã gả vào Hiến vương phủ nên không bị ảnh hưởng gì.

“Phụ thân, Lâm di nương còn trở lại nữa không?” Chờ người đi khuất, Mạnh Uyển liền hỏi phụ thân.

Người đi hết rồi, Mạnh thừa tướng cũng không giả vờ nữa mà cười ha hả: “Không đâu, lần này nhà cửa yên ổn rồi.”

“Vậy... bên Mạnh trắc phi?”

Nàng dè dặt quan sát nét mặt phụ thân. Thật ra thì nàng không chắc tình cha con giữa phụ thân và Mạnh Nhu sâu đậm bao nhiêu, chỉ biết không giống như với nàng. Nhưng dù sao cũng là huyết thống của mình, nếu cứ đối xử như người xa lạ thì chẳng phải máu lạnh lắm sao?

Nghe đến tên Mạnh Nhu, Mạnh thừa tướng nhíu mày một cái, lát sau mới nói: “Người nọ chỉ nói là do Lâm Uyển hối lộ, không hề nhắc đến Mạnh Nhu và những người khác. Chắc Lâm quý phi có lệnh nên người nọ mới nói thế.”

Mạnh Uyển thờ phào, không hiểu sao lại cười nói: “Không sao, mất một người là tốt rồi, ít nhất ở nhà con sẽ không lo có người hại nữa.”

Mạnh thừa tướng tự trách, “Là người làm phụ thân như ta không tốt, để cho Uyển Uyển phải chịu khổ. Sau này sẽ không có những chuyện như vậy nữa, trong phủ này cũng sẽ không có thêm nữ chủ nhân thứ hai.”

Ý phụ thân nàng là sẽ không nạp thêm thiếp nữa? Nghe vậy, Mạnh Uyển có chút không đành lòng.

“Phụ thân, tuổi người bây giờ vẫn chưa thể tính là lớn, con gái sớm muộn gì cũng phải xuất giá, để phụ thân ở lại một mình, sao con yên tâm được...”

“Thật buồn cười...” Mạnh thừa tướng tròn mắt, “Phụ thân con là thừa tướng đấy, khắp thiên hạ này, người muốn hầu hạ ta đếm không xuể, ta còn lo chịu khổ sao?” Nói xong, ông phát tay áo, “Thôi được rồi, đi dùng cơm trưa với vị phụ nào.”

Mạnh Uyển không nói gì nữa, ngoan ngoãn cùng phụ thân đi dùng cơm.

Mấy ngày sau, vì có ý đồ mưu hại thiên kim nhà Ninh tướng quân, Lâm Uyển bị Đại Lí Tự thẩm vấn. Trong lòng mọi người đều biết trong lòng bà ta muốn hại ai, thiên kim của tướng quân chẳng qua là ngoài ý muốn. Lâm Uyển biết lúc này mình không còn thay đổi được gì nữa bèn ngậm chặt mồm, thề đến chết cũng phải bảo vệ được con gái, đó chính là hi vọng duy nhất của bà ta trên thế gian này.

Hiền vương phủ, ban đêm, Triệu Ân vừa mới bước vào tiểu viện của Mạnh Nhu đã nghe thấy tiếng khóc vô cùng thê thảm.

Phiền não không dứt, hần còn định quay đi thì Mạnh Nhu bỗng chạy ra, không nói hai lời liền ôm lấy tay hần, khóc lóc: “Vương gia, xin người hãy cứu mẫu thân của thiếp, người cầu tình giúp mẫu thân của thiếp đi mà!”

Triệu Ân không nhịn được nói: “Buông ra.”

“Vương gia!” Mạnh Nhu khóc đến lệ hoa đái vũ, “Cầu người nể tình thiếp một mực tận tâm hầu hạ người mà giúp thiếp!”

Triệu Ân giận dữ: “Tại sao lại không đi cầu phụ thân người? Ta cũng đâu có ngăn người rời khỏi phủ?”

Mạnh Nhu đứng người, không nói nổi một tiếng. Triệu Ân cười lạnh: “Một đứa bỏ đi, đến giờ còn không rõ vị trí của mình ở đâu. Căn bản trong lòng thừa tướng phụ thân của người không có người, người đi cầu xin bốn vương làm gì? Người có thể mang lại lợi ích gì cho bốn vương đây?”

Lời nói đơn giản nhưng lại như từng nhát dao đâm vào trái tim tan nát của Mạnh Nhu. Nàng ta mang theo nỗi tuyệt vọng ngồi bệt trên đất. Triệu Ân nhìn nàng ta từ trên xuống dưới một lượt, về mặt nói cao cao tại thượng: “Mạnh Nhu, chỉ là một di nương mà thôi, bà ta chết chắc rồi, người có cầu xin ai cũng vô dụng, bây giờ người nên nghĩ cho mình một chút mới phải. Hôm nay bốn vương đến để nói một chút cho người tỉnh táo, suy nghĩ cẩn thận vào để phụ thân máu lạnh để ý đến người rồi cho bốn vương chút lợi ích, nếu không thì giữ lại người chẳng khác gì để trưng ca.”

Dứt lời, Triệu Ân không chút lưu luyến bỏ đi. Mạnh Nhu nhìn bóng lưng cao lớn của hần, mỉm cười thê lương.

“Trên đời này không còn ai quan tâm đến ta nữa rồi.” Mạnh Nhu từ từ đứng dậy, nói trong nước mắt: “Cũng tốt, thế ta mới nhìn rõ được lòng dạ các người. Sau này, ta sẽ không hạ thủ lưu tình với bất kì ai nữa. Mạnh Uyển, người chờ xem, sẽ có một ngày ta bắt người quỳ xuống cầu xin trước mặt ta.”

Mạnh Uyển đang nằm ngủ bỗng giật mình tỉnh giấc, lưng thấy ớn lạnh.

Nàng ngồi dậy thờ phào, dùng mu bàn tay quạt tóc, toàn là mồ hôi lạnh! Rõ ràng nàng không mộng mị mà...

“Tiểu thư?” Nô tì gác đêm nghe được tiếng trong phòng thì cầm nến đi vào, đến sau bức bình phong, “Tiểu thư có cần hầu hạ không?”

Mạnh Uyển nói: “Vào đi, cả người ta đầy mồ hôi, mau đi lấy khăn giúp ta lau một chút.”

Linh Lung cầm đèn đi lấy khăn, ngâm vào nước ấm rồi vắt khô, sau đó đến lau qua người Mạnh Uyển.

“Tiểu thư ngủ không ngon sao?” Linh Lung hỏi: “Tự xưng tiểu thư lại tỉnh lúc nửa đêm, trước kia vẫn ngủ ngon đấy thôi.”

Từ lúc trọng sinh, nàng đã lâu chưa tỉnh giấc nửa đêm. Mạnh Uyển cũng không giải thích kĩ, chỉ lắc đầu, “Không sao, chắc gần đây có nhiều chuyện quá nên hơi phiền lòng.”

“Vẫn có chuyện làm tiểu thư vui mừng mà.” Linh Lung cười thần bí.

Mạnh Uyển nghe vậy không khỏi cười nói: “Nhà đầu này, sao càng ngày càng học cách nói chuyện tinh quái giống Phù Phong thế? Em nói xem có gì khiến ta vui nào.”

Linh Lung ghé sát tai nàng, thấp giọng: “Hôm nay Toàn Phúc có kể với nô tì rằng khi đến tiền trạch lấy đồ, nghe quản gia phân phó hạ nhân chuẩn bị đón Đoan vương điện hạ tới, tướng gia muốn mở tiệc trong phủ mời vương gia.”

Đôi mắt Mạnh Uyển chợt ngưng lại, sau đó cười như không cười nói: “Nhà đầu em giỏi thật, sao lại biết vương gia tới thì ta sẽ vui chứ?”

Về mặt Linh Lung rất thật thà, “Chẳng phải Đoan vương điện hạ trừ mối nguy trong phủ giúp tiểu thư à? Tướng gia muốn mở tiệc mời vương gia, nô tì tự nghĩ thầm, nhất định tiểu thư cũng muốn cảm tạ vương gia, cho nên mới...”

Mạnh Uyển nhéo khuôn mặt tròn trịa của Linh Lung, nói: “Em cũng dám suy đoán tâm tư của ta nữa hả? Ta phạt em này, để xem lần sau còn dám không.”

Linh Lung cầu xin tha thứ: “Nô tì không dám, tiểu thư tha cho nô tì đi. Giờ không còn sớm nữa, tiểu thư mau đi nghỉ, dưỡng tinh thần để gặp vương gia.”

Mạnh Uyển bị Linh Lung nói đến mức hoa đào trong lòng đều nở tung bùng, gương mặt nhỏ nở hết cả lên. Nếu để Triệu Sâm nhìn thấy, e là không ngại đêm khuya mà chạy ngay đến.

Thật ra, giờ này Triệu Sâm cũng chưa đi ngủ, hắn đang đánh cờ cùng hòa thượng Vân Thủy trong thư phòng.

Ván cờ này hai người chơi từ trưa đến giờ mà vẫn bất phân thắng bại.

Tinh Trầm đứng một bên nhìn, tuy nhìn mặt không có dấu hiệu buồn ngủ, nhưng trong đầu đã sớm chìm sâu trong mộng rồi.

Đến rạng sáng, ván cờ rốt cuộc cũng kết thúc, hòa thượng Vân Thủy giành chiến thắng. Ông ta nói có phần chế nhạo: “Vương gia, ngài không chuyên tâm rồi.”

Triệu Sâm mân mê một quân đen trên tay, “Ta có sao?”

“Có thể vương gia không cảm nhận được, nhưng bản tăng biết ngài xuất thần suốt.” Vân Thủy úp úp mở mở, “Đã muộn lắm rồi, ngày mai vương gia còn đi dự tiệc, bản tăng không làm vương gia nghỉ ngơi chậm trễ nữa.”

Vân Thủy đứng dậy, Tinh Trầm theo đó đi mở cửa, Vân Thủy đa tạ hắn ta, hai người giữ lễ lẫn nhau. Tiếp đó, Triệu Sâm cũng đi ra ngoài.

Trăng sáng sao thưa là dấu hiệu khí trời tốt, sao trời không sáng nhanh lên một chút chứ?

“Vương gia?”

Triệu Sâm lãnh đạm nói “Ừ” một tiếng.

Tinh Trầm hắng giọng một cái rồi nói: “Vương gia, đêm sắp hết rồi, người nên vào ngủ một lát.”

Triệu Sâm mất hết hứng thú: “Thời gian trôi chậm thật, hạ cờ xong rồi mà vẫn còn ban đêm.”

Khóe miệng Tinh Trầm giật giật, Triệu Sâm thấy vậy nói: “Ngươi bị bệnh à? Miệng sao vậy? Có bệnh thì đi chữa ngay đi, nhiệm vụ của ngươi còn có người khác thay đây.”

Tinh Trầm lúng túng: “Đầu có, thuộc hạ rất khỏe mạnh, vương gia cũng phải nghỉ ngơi đi, mai mới có tinh thần.”

Triệu Sâm đứng chấp tay, khẽ cười một tiếng: “Ngày nào ngươi cũng khuyên bản vương đi ngủ sớm, bản vương thấy ngươi mệt thì có.”

Tinh Trầm xấu hổ ôm quyền, cũng may Triệu Sâm ngoan ngoãn về ngủ, giăng co cả buổi tối, sau khi “Đoan vương điện hạ hưng phấn không ngủ được” kết thúc hắn ta mới an tâm đi nghỉ.

Lúc này đây, vừa sáng sớm, hạ nhân mới bắt đầu làm việc, vương gia liền vội vội vàng vàng rời giường, gọi người đến đầy phòng, bảo xem hôm nay mặc gì mới hợp. Dù sao thì lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên hắn có thể hẹn hò công khai với vị hôn thê, tuy bị nhạc phụ ở giữa ngăn cản nhưng cũng tốt hơn mấy lần trước phải lén lút lút lút rồi.

Tinh Trầm và mấy thị vệ cùng đội đứng thành hàng, thái độ nghiêm túc y như đang được kiểm duyệt vậy, vừa nhìn bọn nha hoàn giờ lên giờ xuống mấy món y phục trang sức đáng giá vừa tấm tắc khen: “Vương gia mặc món kia thật tuần mĩ.”

Tại tướng phủ, Mạnh Uyển thì mặc váy sam trắng như tuyết, bên ngoài khoác thêm áo khoác. Trời bắt đầu rơi tuyết, Triệu Sâm mới thông thả bước đến.

Dù là giữa trưa, thời tiết vẫn rất lạnh. Mạnh Uyển đi trên đường mà hơi thở đều biến thành khí trắng.

Hôm nay phụ thân nàng mở tiệc mời Triệu Sâm đến dùng bữa, mỹ danh là cảm tạ hắn ta ra được thiếp thị trong nhà có tâm tư xấu, nhưng mặt khác, ẩn ý là đã tha thứ cho hắn rồi.

Trước đây, vì vụ “bất gian”, hắn bị ngồi chễm chệ trong danh sách đen, giờ tướng gia chịu mở lòng từ bi, mời hắn đến nhà dùng cơm, mà đừng nói là mời đến dùng cơm, mời hắn đến chơi thôi, hắn cũng sung sướng bay đến.

“Vương gia tới sớm quá.” Mạnh thừa tướng đứng một bên, hai tay luôn trong tay áo, rất ra dáng một lão thần.

Triệu Sâm nắm tay thành quyền, kê lên miệng ho khan một tiếng: “Thừa tướng chờ lâu chưa?”

“Không lâu, chỉ vừa mới ra thôi. Mời vương gia vào.”

Nha đầu nhà ta mới nóng lòng kia kia. Mạnh thừa tướng bắt đầu dĩ nhiên nói thầm trong bụng.

Khi Mạnh Uyển đi đến tiền đường thì thấy phụ thân và Triệu Sâm cùng sóng vai đi vào trong.

Nàng vội vàng nhường đường, đợi hai người đến trước mặt nàng mới nhẹ nhàng nói: “Tham kiến Đoan vương điện hạ, vương gia trường nhạ vị ương. Không biết vương gia giá lâm, thần nữ không đón tiếp từ xa, mong vương gia thứ tội.”

Triệu Sâm thật muốn tự tay đỡ nàng dậy, nhưng ngại ánh mắt đang lấp lánh của thừa tướng đại nhân nên thôi...

“Đứng lên đi, không sao, vội lại trời lạnh, chúng ta mau vào phòng.” Triệu Sâm nhìn nàng chăm chăm.

Mạnh Uyển chào phụ thân, sau đó mới đứng lên, đi theo hai người vào.

Tô Ký Trần nghe hôm nay tướng gia muốn thiết yến đãi khách thì cũng đoán được một hai phần thân phận vị khách kia. Chuyện Lâm thị làm náo động cả kinh thành, hẳn ta là khách nhưng vẫn thấy được tận mắt Đại Lí Tự mang người đi, chẳng qua không muốn xuất hiện trước chủ nhà.

Ôm cảm xúc không nói nên lời, hẳn ta đứng sau núi giả quan sát khách mời. Hẳn ta nhìn thấy toàn bộ quá trình Mạnh Uyển đi đón khách như thế nào, rồi lại thấy ánh mắt vị khách kia nóng như lửa nhìn nàng.

Trong lòng hẳn ta bỗng lặng lẽ nảy sinh một thứ cảm xúc, không biết là hâm mộ hay là ghen tị. Mầm cảm xúc kia rất nhỏ bé, không nhìn thấy được, nhưng một khi lớn lên rồi thì muốn giấu cũng không tài nào giấu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Mạnh Nguyên Quân là Thừa tướng, mà Triệu Sâm lại là Vương gia, dù sao đi nữa cũng là quân trên thần dưới, nên Thừa tướng đại nhân đương nhiên sẽ tổ chức “chào đón” hẳn thật tốt.

Mặc dù trong bụng rõ ràng ghi hận vụ hẳn lừa đảo nữ nhi mình “chung chăn chung gối”, nhưng cũng không thể làm trái phép tắc được.

“Vương gia, mời ngồi.” Mạnh thừa tướng lên tiếng, chờ hẳn ngồi trước, ông và Mạnh Uyển mới ngồi xuống.

Trong phủ Thừa tướng hiện giờ chỉ còn lại hai người ăn cơm cùng Vương gia nên có chút buồn tẻ, chỉ riêng Triệu Sâm lại tỏ vẻ rất hào hứng.

Liếc thấy Vương gia đang cao hứng, Mạnh thừa tướng chậm rãi nói: “Chỉ có rượu nhạt và cơm canh đạm bạc, ngay cả ca cơ, vũ cơ cũng không thể chuẩn bị, xin Vương gia lượng thứ.”

Tay nâng ly rượu của Triệu Sâm chợt khựng lại, bốn chữ “Ca cơ, vũ cơ” này có ẩn ý.

Mạnh Uyển thấy hẳn có phản ứng, liền đoán được trong lời phụ thân nói chứa ý tứ khác, chẳng lẽ gần đây Triệu Sâm... Không thể nào! Hẳn dám!

“Thừa tướng khách sáo rồi, có điều như vậy cũng rất hợp ý của bốn vương, còn những thứ khác ấy, đều do thân bất do kỷ (1) thôi.”

(1) Thân bất do kỷ: Phải làm những việc mà bản thân không muốn làm.

Nói xong, hẳn nghiêng ly rượu tinh xảo về phía Thừa tướng rồi uống một hơi cạn sạch.

Yết hầu chậm rãi chuyển động lên xuống trên đường cong ưu mỹ của cần cổ, toàn thân Triệu Sâm đều toát lên sự hấp dẫn đầy cám dỗ, rõ ràng là là một mỹ nam lạnh lùng đến mức không nhiễm bụi trần, nhưng hẳn lại như đang dụ dỗ người ta “phạm tội”, đây rốt cuộc là cái loại khí chất gì vậy chứ?

Với vai trò là một đứa con ngoan, Mạnh Uyển chỉ ngồi bên cạnh Mạnh Thừa tướng diễn vai phụ.

Đội rượu qua ba tuần, ánh mắt Đoan Vương điện hạ như cười như không, lượn lờ bay về phía nàng, vốn trong phòng đốt lò sưởi rất nóng nhưng bây giờ Mạnh Uyển đỏ mặt hồng腮 là do lo lắng kia.

Mạnh thừa tướng cảm thấy hơi khó xử khi làm kỳ đà, tên Đoan Vương này cứ nhìn khuê nữ của mình bằng ánh mắt sắc bén, khiến ông cho rằng nha đầu kia giống như cá trên thớt từ lâu đã bị người ta “băm” nát bét.

“Vương gia, lão thần mời điện hạ một ly, thật sự lần này, Lâm thị đã làm nhiều chuyện gây tổn hại đến Vương gia.”

Mạnh thừa tướng đưa ly rượu lên ngăn lại đôi mắt của ai đó đang nhìn chăm chăm vào nữ nhi của mình.

Mạnh Uyển thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng dường như có một con nai cứ chạy qua chạy lại, chạy đến nỗi ruột gan nàng muốn nhảy ra khỏi cổ họng luôn.

Triệu Sâm bị Mạnh thừa tướng chuốc rượu hết ly này đến ly khác, khiến trong lòng Mạnh Uyển lo lắng. Vương gia thật là, trước đây, dù có ra sao thì hắn luôn biết điểm dừng, chưa bao giờ say xỉn, mà lần này là sao đây? Có miệng mà không biết từ chối à?

Hôm nay là lần đầu tiên Triệu Sâm bị say rượu.

Triệu Sâm uống say, cau mày ngồi dựa lưng trên ghế, tay chống đầu, Tinh Trầm gọi nô tài trong phủ đến, gọi mấy tiếng hắn cũng không trả lời, quả quyết nói: “Thừa tướng đại nhân, Vương gia say rồi, tối nay e là phải làm phiền ngài để Vương gia ngủ trong phủ một đêm.”

Mạnh thừa tướng nghe liền hiểu chủ ý của hắn, mở miệng nói: “Người đâu, chuẩn bị phòng cho Vương gia, mau đưa người đi nghỉ ngơi.”

Mạnh Uyển lo lắng nhìn Triệu Sâm, quăng hết quy củ đi, chỉ bỏ lại một câu: “Con đi nấu canh giải rượu.” Rồi chạy đi luôn.

Mạnh thừa tướng hận không thể rèn sắt thành thép, đúng là con gái lớn không thể giữ trong nhà mà!

Trong căn phòng tốt nhất của phủ Thừa tướng, Triệu Sâm không hề nhúc nhích nằm thẳng trên giường, trên người được đắp chăn gấm.

Tinh tình lúc say tốt như vậy thật làm cho người khác an tâm. Tỳ nữ mím môi ra ra vào vào, nhẹ nhàng chuẩn bị đồ rửa mặt và canh giải rượu cho hắn.

Bên ngoài phòng ăn, Mạnh Uyển tự mình nấu canh giải rượu, đầu bếp trưởng phủ đứng ở cửa nhà ăn nhìn không chớp mắt, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Có thể nói từ trước đến nay tiểu thư chưa bao giờ nấu cơm cho tướng gia, thế mà lần này lại chủ động làm canh cho Đaoan Vương, chắc do nàng có tâm ý với Đaoan Vương rồi, có khi sang năm tướng phủ sẽ có “đại hỉ” cũng nên.

Mạnh Uyển không quan tâm đến cái nhìn của mọi người, nấu canh xong liền tự bụng đi, tất cả mọi thứ nàng đều tự làm, không để Phù Phong giúp đỡ, Phù Phong tay chân luống cuống đi theo sau, khuôn mặt còn khó coi hơn so với đầu bếp đứng trước cửa.

“Tiểu thư, để nô tỳ làm cho, tướng gia và Vương gia mà biết thì nô tỳ sẽ bị phạt đó.”

Mạnh Uyển đáp: “Em đi ngủ đi, không cần quản ta, ai dám phạt em ta sẽ phạt kẻ đó.”

Phù Phong đành bó tay, trơ mắt nhìn nàng đi, chờ khi đưa con gái mà Thừa Tướng đại nhân yêu thương nhất nhất bụng canh giải rượu đến phòng nghỉ của Đaoan Vương. Tinh Trầm ngoài mặt thì vẫn bình tĩnh mà lòng thì như nở hoa.

“Mạnh tiểu thư.” Hắn cúi đầu hành lễ, lời ít ý nhiều: “Vương gia nằm ở bên trong, người có thể vào rồi.”

“Ngủ rồi? Vậy ta chờ hắn tỉnh lại rồi tới.” Mạnh Uyển già bộ bước đi.

“Không có!” Tinh Trầm kêu lên: “Vương gia chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc say chủ tử ngủ rất ít.”

“Sao thế được, không phải người say thì rất dễ ngủ sao?” Mạnh Uyển kinh ngạc hỏi.

Tinh Trầm mặt không đổi sắc, thuyết phục: “Ty chức cũng không chắc, nói chung Vương gia chưa ngủ, tiểu thư mau vào đi.”

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn, Mạnh Uyển không cự tuyệt nữa, chờ Tinh Trầm đẩy cửa ra, nàng liền nhẹ nhàng mang canh bước vào.

Trong thư phòng, Mạnh thừa tướng nghe Hàn Ninh bẩm báo, vuốt râu: “Hừ, cứ bỏ qua cho bọn nó lần này, cũng không phải không có biện pháp, suy cho cùng thì hai đứa nó có hôn ước, cũng phải có chút ‘kết nối’ với nhau chứ. Nhưng người phải đi giám sát ngăn cản kịp thời, đừng để bọn nó làm gì phá hoại quy củ, Đaoan Vương uống không ít đâu.”

Hàn Ninh lĩnh mệnh liền lui ra, Mạnh thừa tướng nằm chết dí trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi mà miệng thì lầm nhảm hát gì đó.

Quay lại cảnh chính, Mạnh Uyển vào phòng, bước nhẹ đến bên giường, Triệu Sâm vẫn bất động nằm ngủ, nếu như không có ngọn gió thỉnh thoảng thổi rung sợi tóc tinh tế của hắn thì nàng chẳng thể phân biệt được hắn còn thở hay không.

Dù Tinh Trầm đã cố ý nhấn mạnh rằng hắn không hề ngủ, nhưng Mạnh Uyển vẫn chú ý không tạo ra tiếng động, nàng lặng lẽ đi đến mép giường.

Mạnh Uyển để cái khay bên cạnh, vén váy ngồi lên mép giường, chăm chú miêu tả từng đường nét tuần tú trên khuôn mặt hắn bằng mắt, thấy chân mày hắn nhăn lại như lúc ăn cơm, ngón tay theo bản năng vuốt nhẹ hai đầu lông mày ấy.

“Sao vẫn còn nhăn mày?” Nàng nhỏ giọng thì thầm: “Coi chừng xuất hiện nếp nhăn bây giờ.”

Hai chữ “nếp nhăn” vang lên làm cho khuôn mặt ai đó biến sắc, hắn vốn lớn hơn nàng tận mười cái xuân xanh, bây giờ lại bị đâm trúng chỗ đau, hỏi thử làm sao giả ngủ tiếp được nữa đây?

“Tỉnh rồi à?”

Mạnh Uyển đoán mò nói, trong đầu nghĩ, nếu chàng còn say, vậy khi hấn tỉnh nàng lại tới vậy.

Nàng không ngại việc quay lại lần nữa, mà thật ra là —— không cần.

“Ừm.”

Triệu Sâm hừ một tiếng, từ từ mở mắt, đôi mắt bình tĩnh, không hề có chút cảm giác say xỉn nào.

“Chàng không say?” Minh Uyển kinh ngạc thốt lên.

Môi Triệu Sâm mấp máy: “Say rồi.”

“Nào có ai say rượu mà mặt không đỏ, mắt lại tỉnh táo như vậy chứ.” Mạnh Uyển cong môi.

Triệu Sâm từ từ ngồi dậy, dựa vào gối dựa ở đầu giường phía sau, nhắm mắt day trán nói: “Ta lớn lên ở hoàng cung, lúc uống rượu, lại có chút khác với mọi người, dù uống bao nhiêu đi chăng nữa thì mặt cũng không hề đỏ.”

“Đầu đầu lấm hả?” Mạnh Uyển hơi đau lòng, “Phụ thân ta thật là, tự nhiên chuốc nhiều rượu như vậy cho chàng uống. Ta nấu canh rồi, chàng mau uống đi.” Nàng đứng lên bưng canh giải rượu, vừa quay lại thì thấy ngay vẻ mặt hấn bất mãn nhìn nàng.

“Chuyện nhỏ này cứ giao cho hạ nhân làm, nàng chạm tay làm gì.” Triệu Sâm kéo tay nàng ngồi xuống giường rồi cầm lấy chén canh uống sạch, sau đó buông chén xuống kiểu như muốn nói: “Đề ta nhìn xem có bị bỏng hay không?”

Mạnh Uyển dở khóc dở cười: “Không sao đâu, ta rất khéo léo, hơn nữa mỗi ngày đều thường xuyên xuống bếp nấu bữa ăn khuya cho phụ thân mà, đây chỉ là chuyện thường.”

Triệu Sâm ngẫm nghĩ gì đó, không rõ đầu đuôi nói: “Nàng là thiên kim Thừa Tướng, thừa tướng cung chiều nàng tận trời, lại để cho nàng làm những việc này, thật hiếm thấy.”

Cả người Mạnh Uyển cứng đờ, Triệu Sâm đang nắm tay nàng cũng cảm thấy, nhưng hấn vẫn bình tĩnh để im lặng quan sát nàng.

“Trước đây phụ thân cũng rất nghi ngờ từ khi nào ta học làm mấy việc như này.” Đầu Mạnh Uyển cúi thấp xuống, “Nhưng thực ra chẳng có gì đáng kể cả, mấy việc này rất đơn giản, coi như trời sinh ta thông minh, nhìn một một cái là làm được.”

Trong lòng Triệu Sâm quặn thắt, mặc dù nàng chưa kể, nhưng trên thế gian này người thấu hiểu những gian khổ của nàng nhất, là hấn.

Đôi mắt chăm chú nhìn nàng ánh lên sự thương tiếc, khó xử, đau lòng và kiên định, một loạt những cảm xúc phức tạp làm nàng không thể hiểu thấu chân tình của hấn, nàng đành giả vờ đi cắt chén canh để tránh khỏi tầm mắt của hấn.

Triệu Sâm thở dài, chờ lúc Mạnh Uyển đi về phòng, thì thấy hấn đã xuống giường.

Cầm bảo không nhiễm bụi trần của hấn hơi nhăn nhúm, nhưng hấn không thèm để ý. Hấn đi tới ôm lấy nàng, nắm tay nàng, kề môi bên tai thầm thì gì đó khiến cho nàng ngượng đỏ mặt.

Hấn nhẹ giọng: “Bây giờ chuyện tốt nhất là có thể mang nàng về dinh.”

Một năm sau Mạnh Uyển mới tới tuổi cập kê, nói lâu cũng không lâu, mà nói nhanh thật ra cũng không tính là nhanh.

Triệu Sâm lại thở dài, tiếng than vãn vang lên: “Từ tối hôm qua trong lòng ta cứ có cái cảm giác...”

“Cảm giác gì?” Nàng quay đầu hỏi.

Triệu Sâm nghiêm túc đáp: “Thời gian trôi quá chậm.”

“Vậy à?”

“Thật ra thì có lúc cũng sẽ cảm thấy rất nhanh.”

“Khi nào?”

Triệu Sâm nắm tay nàng đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn: “Lúc được ở bên cạnh nàng.”

Mạnh Uyển ngượng ngừng kéo tay, liền bị tay hấn bắt lại, cánh môi liền ấn trên trán nàng.

Nàng nhắm mắt, cảm nhận nụ hôn của hấn, tuy nhiên hai người lãng mạn không lâu... mái ngói trên nóc nhà đột ngột rơi xuống, Triệu Sâm lập tức ôm người Mạnh Uyển tránh qua một bên, sau đó buông nàng ra rồi phóng lên nóc nhà, chỉ biết cảm nín nhìn bóng lưng Hàn Ninh biến mất giữa những lằn các mọc san sát nhau.

Mạnh Uyển đi ra cửa, ngẩng cao đầu lên nhìn, la lên hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Có thích khách à?”

Triệu Sâm đứng trên mái nhà, hừ lạnh: “Thích khách? Bây giờ phủ thừa tướng y như tường đồng vách sắt, ngay cả bốn vương cũng không thể tự nhiên ra vào, thích khách mà tới thì nơi này đã bị bao vây từ lâu rồi ấy chứ.”

Mạnh Uyển phức tạp nhìn hần nhảy xuống từ nóc nhà, hai người đứng đối diện nhau, còn chưa kịp mở miệng, Tinh Trầm đã đến chen ngang bọn họ.

“Vương gia, cấp báo.”

Triệu Sâm nhăn mặt, liếc mắt nhìn Mạnh Uyển khiến Tinh Trầm xem mà chột dạ.

“Nàng cũng nên trở về, tránh cho thừa tướng tức giận.” Triệu Sâm nói xong quay người đi vào phòng, Tinh Trầm theo sau còn nhớ đóng cửa lại.

Mạnh Uyển hơi lưỡng lự cuối cùng rời đi.

Trong phòng khách, Triệu Sâm mặt vô cảm ngồi trên ghế nói: “Người có chuyện gì cần phải bẩm báo gấp.”

Tinh Trầm khom người ôm quyền nói: “Vương gia, chính xác là cấp báo từ trong cung tới.”

“Ồ?” Triệu Sâm nhướn mày, hai chân gác lên ung dung thông thả hỏi “Sao rồi?”

“Tâm cung của Lâm quý phi có biến.” Tinh Trầm nhỏ giọng đáp.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Rốt cuộc Triệu Sâm cũng hơi hứng thú, khoé miệng nhếch lên.

Tinh Trầm nhỏ nhẹ báo: “Đứa trẻ của Lâm quý phi không còn.”

Mắt Triệu Sâm sáng lên: “Thật không?”

“Vô cùng chính xác.” Tinh Trầm kể: “Hoàng Hậu nương nương phái người truyền tin cho thuộc hạ, khi nhận được tin tức thì vội vàng tìm Vương gia khai báo, chỉ e là lúc này thái y vẫn chưa rời khỏi cung của Lâm quý phi.”

Triệu Sâm khẽ cười: “Ta cũng biết, người luôn huênh hoang như Lâm quý phi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Như kiếp trước, hần từ hoàng tử nổi tiếng nhất tiến đến vị trí Thái tử quá thuận buồm xuôi gió, hần cũng luôn là đứa con trong tim của Hoàng Thượng, ít nhất thì người ngoài đều thấy như vậy. Kết quả thì sao? Tất cả âm mưu đều nhắm vào hần, ngoài mặt là quân chủ rộng rãi vô hạn, nào ai đã từng thấy được sự uy nghiêm lại làm việc một cách cẩn trọng của hần?

Con đường này, từ đầu đến cuối, hần như đi trên băng mỏng, bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới có thể an an ổn ổn ngồi bên cạnh hoàng hậu, nhưng Lâm quý phi thì sao?

Đã nhìn lầm người, đi lầm đường, lại còn thật sự tin trong lòng Hoàng thượng có bà ta ư?

Hoàng thượng... ngay cả tình cảm với Xương Văn hoàng hậu cũng chưa chắc đã là thật lòng, càng không nói đến bà ta.

Từ xưa đến nay, gần vua như gần cọp, tính toán của đế vương, đến quý thần còn không nói được, như Trần hoàng hậu kia, bà có thể lên làm hoàng hậu sau khi Xương Văn hoàng hậu chết, cũng là do thủ đoạn phi thường, ở mặt nào đó, có lẽ bà cũng là loại người như hoàng thượng, còn Lâm quý phi thì sao? Bà ta cảm thấy mình có cái gì?

Lâm quý phi... Nói như thế nào đây, bà ta... có chút dễ thương.

Quá ngây thơ đến mức dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Trong Quan Sư cung, Hoàng hậu và Hoàng thượng đều đang ngồi ở đây, Thái y đang bẩm báo tình trạng của Lâm quý phi, nhìn dáng vẻ ủ dột của các thái y đang đứng khắp phòng, chắc hẳn đứa trẻ đã không giữ lại được.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, long thai của quý phi nương nương không còn nữa rồi ạ.”

Khi Viện phán của thái y viện vừa nói xong, nữ nhân yếu ớt nằm trên giường chợt mở mắt ra, đôi mắt lạnh lẽo sắc bén đến đáng sợ.

Hoàng thượng im lặng trầm ngâm, Lâm quý phi nhanh ngồi dậy kêu: “Bệ hạ...” Khuôn mặt đầy tuyệt vọng nói lớn: “Bệ hạ... đứa trẻ của chúng ta mất... rồi!”

Hoàng thượng đi nhanh tới bên mép giường ngồi xuống, nắm tay nàng ta nói nhẹ: “Ái phi, không sao cả, nàng vẫn có thể mang thai lần nữa mà, bây giờ thân thể nàng quan trọng hơn.”

Lâm quý phi rung rung, môi lại cô mỉm cười, gương mặt khô sò lại cô tỏ ra thật vui vẻ khiến người khác đau lòng gấp bội: “Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp, thần thiếp sẽ ngoan ngoãn đợi ở đây. Nhưng chẳng phải Hoàng hậu nương nương đã đưa tới một bức Bách Tử đồ (1) tới, vậy sao đứa trẻ của thiếp lại mất cơ chứ?”

(1) Bách Tử đồ: Là bức tranh điêu khắc từ gỗ, vẽ những đứa trẻ đang chơi đùa. Bức tranh thể hiện một niềm mong muốn lớn lao thế hệ đi trước muốn dành cho các thế hệ sau luôn được sống trong bình yên. Có được một sức khỏe tốt, có những niềm vui trẻ thơ không thể quên..

Ngay lúc này, bỗng nhiên một thái y trẻ tuổi trung trực trầm mặc bước đến trước mặt Hoàng thượng, cúi đầu khom người nói: “Hoàng thượng, có thể để thần xem qua bức tranh kia được không?”

Hoàng thượng phát tay, ra lệnh: “Mau đưa bức Bách Tử đồ kia cho thái y xem.”

Nô tỳ của Quan Sur cung nghe vậy lập tức kêu người mang bức Bách Tử đồ kia đến, thái y trẻ tuổi cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới kiểm tra một lượt, rồi mở miệng: “Hoàng thượng, bức Bách Tử đồ đề câu thai này bị người khác xông hương, người bình thường nhìn không sao, nhưng sẽ gây hại đến thân thể của nữ nhân mang thai.”

Lâm quý phi nghe thấy tức khắc khóc lớn: “Hoàng thượng! Thái y đều nói như vậy, mà người vẫn tiếp tục bảo vệ cho Hoàng hậu sao? Hoàng thượng!!!”

Về mặt Hoàng thượng lạnh nhạt, chỉ liếc thoáng qua Hoàng hậu, tiếp lời: “Trưng viện phán, người nhanh tới xem xét bức Bách Tử đồ đi.”

Trưng viện phán của Thái Y viện nghi ngờ kiểm tra bức tranh đó theo ý của Hoàng thượng, sau khi nhìn xong, để chắc chắn, ông kêu các thái y khác cùng thảo luận nghiên cứu, qua hồi lâu mới kết luận: “Hoàng thượng, Từ thái y nói không sai, quả thật bức Bách Tử đồ này bị kẻ khác giờ trò.”

Cõi lòng Lâm quý phi tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm Trần hoàng hậu, nhưng Trần hoàng hậu lại im lặng bình thản, đứng đó không hề nhúc nhích.

Thấy vậy, Lâm quý phi quay mặt nhìn Hoàng thượng, đương kim thánh thượng Triệu Tuyên Dật từ từ đứng lên, bước đến trước, cẩn thận quan sát bức Bách Tử đồ ấy, lát sau quay người nói: “Nhưng ái phi à, chuyện này cũng không thể trách Hoàng hậu.”

Lâm quý phi vô cùng khiếp sợ: “Tại sao?”

Hoàng thượng có vẻ khó xử bắt đầu dĩ, gật gật khóe miệng giải thích: “Bởi vì Hoàng hậu đã chỉ định nô tài kiểm nghiệm hết những bức họa này ngay trước mặt trẫm, hơn nữa người dâng bức họa đó lên cũng là của trẫm, lẽ nào nàng không tin người của trẫm ư?”

Mặt Lâm quý phi tái nhợt thốt lên: “Sao thiếp không tin người được chứ? Nhưng nô tài thì sao? Lỡ như có ai đó hối lộ...”

Nàng ta chưa kịp nói hết lời, tất cả nô tài đi theo Hoàng thượng đồng loạt quỳ xuống, âm thanh ỳ khuất xin tha mạng làm Lâm quý phi khiếp sợ quên nói tiếp, ánh mắt Hoàng thượng nhìn nàng ta lạnh dần.

“Thế nào, ái phi nghĩ ngay cả trẫm cũng không thể nhìn thấu lòng người? Hay nàng thấy trẫm sẽ mặc kệ cho phi tần, thậm chí Hoàng hậu dùng mưu mẹo để đùa bỡn trẫm?”

Lời nói này đã thành công làm Lâm quý phi chột dạ, nàng ta cũng không rên la gì nữa, giả bộ đau lòng khổ sở nằm ngã xuống giường, nhẹ nhắm mắt lại.

Hoàng thượng nhàn nhạt lên tiếng: “Trưng viện phán, người nhất định phải trị bệnh tận gốc cho Lâm quý phi, còn rốt cuộc do kẻ nào động tay động chân thì Hoàng hậu hãy xử lý ổn thỏa, trẫm đi trước.”

Sau khi Trưng viện phán tuân chỉ và Trần hoàng hậu cung tiễn thánh thượng thì Hoàng thượng nhanh chóng rời khỏi.

Trần hoàng hậu đứng ở mép giường, nhìn Lâm quý phi luôn ngông cuồng ngạo mạn từ trên xuống một hồi, giống như đang nhìn một gã hề rất tức cười đang nhảy nhót.

“Muội muội đã đỡ hơn chưa?” Trần hoàng hậu mỉm cười an ủi: “Cứ yên tâm, bốn cung nhất định sẽ tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau, đòi lại công bằng cho muội muội.”

Lâm quý phi mở mắt ra cười lạnh nói: “Không cần đâu, thần thiếp vô phúc, mạng nhỏ, Hoàng hậu nương nương khỏi phải nhọc lòng.”

Trần hoàng hậu đáp: “Sao thế được? Trong hậu cung này, muội muội được bệ hạ sủng ái nhất, muội mà cũng vô phúc, vậy những muội muội khác làm sao đây?”

Lâm quý phi không hề giận mà lại cười bảo: “Cho nên Hoàng hậu nương nương định làm gì?”

“Bức Bách Tử đồ đó bị động thủ ngay trong cung của muội muội, bây giờ chắc muội cũng khó chịu trong người, nên tất nhiên bốn cung sẽ thay muội thanh lý môn hộ. Hoàng thượng đã hạ chỉ cho bốn cung giải quyết, vì vậy muội nên an tâm chăm sóc thân thể, chờ hoài long thai của Hoàng Thượng lần nữa, đừng bận tâm làm gì cho khổ.” Vừa nói xong, Trần hoàng hậu mặc kệ Lâm quý phi, chậm rãi rời đi.

Lâm quý phi nằm trên giường suy tính ngọn nguồn chuyện này, phát giác ra mọi chuyện xảy ra đều do âm mưu của con mụ tiện nhân Hoàng hậu kia.

Nàng ta không biết rằng trước khi đưa bức vẽ đến, đã cho người kiểm tra trước mặt Hoàng thượng, hơn nữa nàng ta cũng chẳng tin người của Hoàng thượng mang bức họa đến. Rõ ràng hôm đó, kẻ đến Quan Su cung chẳng giống bất kỳ nô tài nào ở ngự tiền cả, gương mặt cũng khác người của Tiều Phòng điện, vậy người của Hoàng thượng đâu rồi?

Lẽ nào... Hoàng thượng bao che cho Hoàng hậu?

Không thể nào! Từ ngày mười lăm đầu tháng Hoàng thượng mới ngự giá đến cung Hoàng hậu, những lúc khác thường hay đến chỗ nàng ta hoặc nơi ở của các phi tần khác, chưa bao giờ chú ý quan tâm Hoàng hậu, vậy sao hắn lại che giấu cho Hoàng hậu?

Hay bức tranh đó do người ở Quan Su cung tráo đổi?

Người Lâm quý phi đồ mồ hôi lạnh, lỗ đung như lời của Hoàng hậu, trong Quan Su cung có kẻ dám ăn cây táo rào cây sung, nhưng không phải người của Hoàng hậu, chỉ sợ thừa cơ hội này, Trần hoàng hậu sẽ chèn ép tính kiêu căng của nàng ta, nhân tiện cải thêm tai mắt vào.

Lâm quý phi nghĩ, bây giờ nàng ta đang nằm ở trong đây, vậy mà ngoài điện đã có người đang cười nhạo nàng ta, sao nàng ta có thể để cho loại người này ở lại trong Quan Su cung được?

Nhịn đau bò dậy, Lâm quý phi lạnh lùng hô: “Người đâu, gọi tất cả người trong cung tới, bốn cung muốn tra xét triệt để!”

Đoan Vương phủ, Triệu Sâm và Mạnh Thừa tướng uống trà cùng nhau, chuyện Lâm quý phi bị sảy thai không phải là việc nhỏ, người Lâm gia làm quan trong triều cũng không ít, thêm nữa, hai vị Lâm đại nhân chức cao vọng trọng rất bất bình, dù sao bọn họ phải tính toán gì đó để đổ thêm dầu vào lửa.

“Vương gia, trà này thuần hương trong veo, đúng là thượng phẩm. Lão thần muốn to gan xin một ít mang về, không biết Vương gia có nguyện bỏ đi thứ yêu thích không?”

Nhìn vẻ mặt của nhạc phụ đại nhân, Triệu Sâm thoải mái đáp ứng: “Thừa tướng thích là vinh hạnh của bốn vương rồi, sao bốn vương lại từ chối chứ? Tinh Trầm, kêu người đi gói trà, để lúc nữa Thừa tướng đại nhân đem về phủ.”

“Lão thần đa tạ Vương gia.” Mạnh thừa tướng khách sáo nói.

Triệu Sâm kêu Tinh Trầm lui xuống, vừa đặt ly trà vừa nói: “Thừa tướng đại nhân thấy hai vị Lâm đại nhân sẽ có hành động gì với việc Lâm quý phi sảy thai?”

Mạnh Thừa tướng đáp: “Hành động này của Vương gia sạch sẽ gọn gàng, giúp Hoàng hậu nương nương chèn ép nữ nhân kiêu căng ngạo mạn đó, tiện thể diệt trừ mối họa tương lai, không để lại chút dấu vết, hay thật!”

Triệu Sâm nhướn mày, im lặng chốc lát mới hỏi: “Vậy sao? Thừa tướng nghĩ bốn vương là chủ mưu?”

Mạnh Thừa tướng uống hớp trà rồi trả lời: “Không những chặn được người giao bức Bách Tử đồ từ ngoài Quan Su cung, mà còn khiến kẻ đó miệng kín như bưng, ngoài ai trừ Đoan Vương điện hạ làm được chuyện này đây?”

Triệu Sâm mỉm cười: “Thừa tướng quá khen, bốn vương nào dám làm chuyện xấu xa đó.”

“Vương gia đừng khiêm tốn quá, đó vốn là sở trường của người lâu rồi, kể cả là ở nhà lão thần cũng không cản được người.”

Mạnh thừa tướng đang ám chỉ gì đó, nhớ tới ngày ấy, bóng lưng Hàn Ninh biến mất trên nóc nhà, mặt Triệu Sâm hơi ửng đỏ nhưng vẫn tỏ ra bình thản.

“Thời gian trôi thật nhanh, nháy mắt đã tới mùa xuân rồi, qua năm nay là Mạnh tiểu thư đến tuổi cập kê, lúc ấy chúng ta cùng là người một nhà, nếu thừa tướng đã lên tiếng, tất nhiên bốn vương sẽ không thừa nước đục thả câu nữa.” Triệu Sâm bắt chéo hai chân, ngón tay trắng nõn thon dài gõ nhịp trên mặt bàn, khinh miệt nói: “Chưa diệt trừ được Lâm quý phi, bốn vương và mẫu hậu vẫn không thể an tâm, những người khác cũng đều còn tâm cơ, có lẽ nơi này...” Hắn kéo dài giọng chờ Mạnh thừa tướng nhìn mình rồi mới tiếp lời: “Không thể bình yên.”

Mạnh thừa tướng gật đầu, không phủ nhận.

Triệu Sâm bàn luận: “Nhưng chuyện hậu cung, bốn vương không muốn nhúng tay vào nữa. Khi chuyện này kết thúc, mẫu hậu sẽ thu dọn sạch sẽ, còn phía trên triều...” Hắn nâng chung trà lên, hạ thấp giọng: “Về hai vị Lâm đại nhân, Thừa tướng đại nhân phải chiều cố bốn vương nhiều hơn.”

Mạnh Thừa tướng bật cười, không đáp ứng hắn, chờ Triệu Sâm uống xong ly trà, ông mới khẽ vuốt cằm coi như đồng ý.

Tướng phủ, Mạnh Uyển mới nghe tin Lâm quý phi sảy thai, lập tức cảm thấy gieo nhân nào gặt quả ấy.

Mà ở Hiền Vương phủ, tâm tình của Mạnh Nhu hoàn toàn trái ngược nàng.

Nàng ta chỉ cảm thấy trời rất u ám, Lâm quý phi bận bịu không để tâm đến nàng ta, mà đương nhiên, người không bao giờ bước chân vào đây, Triệu Ân, lại càng không tới, nếu nàng ta không mưu tính gì đó thì chỉ sợ cái chết của mẫu thân là vô ích.

Mạnh Uyển luôn không ngờ tới Mạnh Nhu lại nổi tâm cơ, nhưng lễ mừng năm mới sắp tới, nàng lại là nữ chủ nhân duy nhất của cả phủ, nàng phải chuẩn bị lễ mừng năm mới thật tốt nên chỉ đề phòng Mạnh Nhu, chứ không muốn động đến nàng ta.

Mùa xuân gần tới, sắp có kết quả thi hương, Tô Ký Trần ở tướng phủ đã lâu cũng rất sốt ruột muốn biết kết quả thi của mình, có chút kích động. Nếu đỗ, sau này hẳn sẽ có thể tự lập, không phải khổ sở trốn tránh ở một nơi không ai biết nhìn lên Mạnh Uyển, hy vọng có thể vô tình gặp được nàng.

Nhưng ông trời hơi bất công, hẳn chưa gặp được nàng lần nào cả. Đúng lúc có tin mừng, công bố kết quả kì thi Hương, hẳn cũng không làm người nhà ở quê thất vọng, đạt được đúng kỳ vọng của Thừa Tướng đại nhân, được hạng nhất, trở thành Trạng Nguyên.

Lúc tin mừng gửi đến Tô phủ ở Tê Hà, Tô mẫu thân vui quá hôn mê, Tô lão gia báo tin mừng cho mọi người, sau đó chạy đi quỳ lạy tổ tông, cảm ơn ông trời phù hộ.

Ở tướng phủ, Tô Ký Trần đang cảm tạ sự dạy dỗ của Mạnh thừa tướng, Mạnh thừa tướng thấy thành tích của hậu bối, rất cao hứng, vui sướng. Ông liên tục cười tươi gật đầu, nếu nữ nhi chưa có hôn ước, ông sẽ bắt Tô Ký Trần về làm con rể.

“Ngày mai người phải thể hiện tốt ở Quỳnh Lâm Yên, tuy lần đầu tiên thăng chức nhưng chỉ làm một quan thất phẩm tếp riu nên chuyện gì cũng có thể xảy ra, trước mắt, có thể thăng quan tiến chức hay không đều dựa vào chính người.”

Tô Ký Trần kích động: “Đa tạ Tướng gia, chính nhờ ngài giúp đỡ, Từ Hoàn mới có ngày hôm nay. Từ Hoàn tuyệt đối không quên công ơn của Tướng gia, sau này trên kinh thành có thể gánh vác trọng trách lớn, tướng gia cần Từ Hoàn giúp đỡ gì, cứ nói, nhất định Từ Hoàn sẽ làm hết sức mình!”

Mạnh Thừa cười tán thưởng: “Tô Từ Hoàn à Tô Từ Hoàn, người sinh ra đã là tuổi trẻ tài cao, mau đi chuẩn bị đi, ta muốn xem bản lĩnh của người sẽ dựng được nghiệp lớn gì.”

Tô Ký Trần nghe phân phó, chuẩn bị đến Quỳnh Lâm yên ngày mai, hẳn biết rõ mục đích tổ chức Quỳnh Lâm yên là để kén phò mã cho công chúa. Trước khi rời Tê Hà lên kinh thành, gia đình luôn hi vọng hẳn vừa đạt thành tích vừa được chọn làm phò mã. Đáng tiếc khi bước vào tướng phủ, nhìn thấy Mạnh Uyển thì hẳn đã nhất kiến chung tình với nàng rồi.

Bây giờ trong lòng Tô Ký Trần chỉ muốn vượt mặt Triệu Sâm, dù không nằm trong hoàng thất nhưng cũng nắm quyền cao chức trọng hơn người, để đối phương chú ý đến hẳn nhiều hơn, đó chính là mục tiêu cuộc đời hẳn. Mà những chuyện đó, Mạnh Uyển không biết gì cả.

Nàng biết Tô Ký Trần thi đậu Trạng nguyên, vui mừng cho hẳn. Nàng từng nghĩ, kiếp trước họ không bỏ lỡ nhau thì đã đến với nhau. Kiếp này cho bọn họ cơ hội sửa lỗi thì hãy để chuyện cũ theo gió bay hết đi.

Hôm sau, tại Quỳnh Lâm yên tụ hội hết những thành niên có tiền đồ nhất trong khoa cử của Chu triều này.

Hoàng thượng, Thái tử và các Vương gia, trọng thần trong triều cũng cùng tham gia, những tài tử thi đậu kia hi vọng mình lọt vào mắt xanh của những vị quan đó, thêm chỗ đứng vững chắc ở đám quý tộc trong kinh thành.

Dĩ nhiên Tô Ký Trần trở thành người ưu tú nhất trong mắt mọi người, cảm bào Trạng Nguyên đồ rực phủ lấy vóc người cao lớn khiến hẳn trở thành tâm điểm trong đám người, đáng về ung dung thông thả, quả thực là người tài trong tương lai.

Triệu Sâm và Mạnh Thừa tướng mắt nhìn xa xăm, trong lòng mỗi người một ý.

“Thế nào?” Mạnh Thừa tướng thấp giọng cười: “Vương gia thấy người này có thể trọng dụng không?”

Triệu Sâm thân nhiên cười giễu cợt, lãnh đạm nói: “Tuổi trẻ đã đỗ Trạng Nguyên, còn được Thừa Tướng coi trọng...”

Sao nghe là lạ thế? Có vấn đề gì sao?

Mạnh Thừa tướng trầm ngâm đưa mắt nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm quay lại đối mặt với ông, trông mắt đen thâm thúy, không ngờ hẳn lại mở miệng nhả ra bốn chữ ý nghĩa sâu xa.

“Tiền đồ vô lượng.”

Chỉ bốn chữ bình thường lại thể hiện hàm ý phức tạp, không biết thật hay giả, trong lòng thâm nghĩ, chết rồi, vậy sau này gã nữ nhi cho hẳn, lỡ như làm gì đắc tội, thì chẳng phải là chết thế nào, con bé cũng chả biết sao?

Mạnh Thừa tướng lắc đầu thở dài, ngẫm nghĩ, nếu không có hôn ước, ông chỉ mong Mạnh Uyển mãi luôn vô tư tìm được phu quân gia cảnh thấp một chút, để sau này gã về, con bé sẽ sống hạnh phúc, thoải mái hơn.

Triệu Sâm nhìn theo đôi mắt của Thừa tướng, thấy ông cứ quan sát Tô Ký Trần, biểu tình tiếc nuối hối hận, trong lòng hẳn ngũ vị tạp trần.

Lúc nào hấn chẳng đau đầu vì mong muốn giống Mạnh Thừa tướng? Nếu nàng thích, không gì hấn không thể cho, hấn có thể để nàng rời đi, có thể giải quyết hết rắc rối vì tương lai sau này của bọn họ, đó cũng coi như chuyện tốt hấn có thể giúp nàng.

Dẫu sao, hấn không nỡ thấy nàng khó chịu.

Nhưng thực tế thì sao?

Nói chung, giờ đây, dù có phong ba gì đi chăng nữa, hấn sẽ không bao giờ từ bỏ nàng. Kiếp trước đã phụ bạc Mạnh Uyển, kiếp này có chết hấn cũng không buông tay.

Dù cho kiếp này Tô Ký Trần vẫn chưa làm được gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Từ lâu, Tô Ký Trần đã rất muốn được Mạnh thừa tướng coi trọng, đang nghĩ ngợi lại thấy Mạnh thừa tướng trò chuyện với Triệu Sâm khiến hấn hơi tự ti, do dự nhưng dù thế trái tim hấn vẫn kiên định như cũ.

Mắt nhìn thấy Tô Ký Trần tiến đến gần, Đoan Vương điện hạ mặc y phục trắng, đầu đội kim quan, hờ hững ném lại hai chữ “Cáo từ” rồi bỏ đi.

Mạnh thừa tướng đứng tại chỗ chợt phát hiện hai người này rất bài xích đối phương.

Theo ông nhớ, có duy nhất một lần Tô Ký Trần và Đoan Vương cùng xuất hiện một lúc.

Đó là khi ở Cam Lâm, Tô Ký Trần đã cứu nữ nhi của ông. aizz... không hấn là cứu, mà nói chung thì cũng có ý đó, dù việc làm của hấn chẳng có ý nghĩa gì nhưng cũng xuất phát từ mục đích tốt, tại sao Đoan Vương lại khó chịu? Chẳng lẽ hấn biết ghen rồi hả?

Mạnh thừa tướng vuốt râu suy tư, Tô Ký Trần bước nhẹ đến trước mặt ông, cúi đầu hành lễ, hơi bối rối mở lời: “Tướng Gia, Đoan Vương điện hạ không thích nhìn thấy Từ Hoàn nên mới rời đi sao?”

Về mặt Mạnh thừa tướng vô cảm trả lời: “Sao ta biết được? Từ Hoàn đừng quá lo lắng, có lẽ Vương Gia bận nhiều việc nên mới đi trước thôi.”

Tô Ký Trần biết chắc không phải như vậy, nhưng nể mặt Thừa tướng, hấn không dám phản bác, vờ giả bộ bình tĩnh, chuyển đề tài hỏi: “Tướng gia, không biết văn bối có vinh hạnh đi chung cùng Tướng gia không?”

Nếu Mạnh thừa tướng đáp ứng, chính là cho hấn thể diện rất lớn, mà các quan viên khác nhìn hấn và Thừa tướng đi gần như thế, nhất định sẽ nhìn hấn bằng cặp mắt khác, cũng có hứng thú chủ động giao tiếp với hấn hơn.

Tô Ký Trần cảm thấy mình có chút trọng lượng trong lòng của Mạnh thừa tướng mới dám đưa ra lời mời này, hấn nguyện mãi một lòng trung thành làm người của Thừa tướng, một mặt do báo ân, mặt khác ... đương nhiên vì nàng.

Mạnh thừa tướng vừa mở miệng, bỗng nhiên Triệu Sâm vừa đi khỏi đã quay trở lại, Tĩnh Trâm nhanh hơn, bay đến trước mặt Thừa tướng, khinh công kiệt xuất khiến hai người bị hù dọa không ít.

“Tướng gia, Vương gia đang chờ người, mời người đến chỗ Vương gia hội họp.” Hấn ôm quyền nói, vốc người vạm vỡ làm dáng người gầy yếu của Tô Ký Trần kéo bên trở nên lép vế, hấn lặng lẽ quan sát nơi mà Tĩnh Trâm đang nói đến.

Triệu Sâm, Thái tử và đám đại thần tụ tập bên cạnh đài hoa, cách đó không xa là Hiền vương đi với Tĩnh vương vừa mới đến, Thụy vương được diu đỡ đi ở cuối, bên này chỉ có ba người bọn họ, quả thật rất vắng lạnh.

“Cũng được, bản tướng cáo lui trước, thứ lỗi không tiếp chuyện.” Mạnh thừa tướng nhanh chóng quyết định, nhấc chân di chuyển về phía Triệu Sâm.

Tô Ký Trần càng thêm mất mát, cố gắng kiềm chế, chăm chú dõi theo bóng lưng Mạnh thừa tướng, đồng thời hấn phát hiện ra một ánh mắt ẩn chứa tầng tầng sát khí sắc bén đang rơi trên người hấn.

Tô Ký Trần cảm thấy ớn lạnh, có chuyện gì vậy? Lễ nào Đoan vương hiểu thấu tâm tư kia của hấn? Không thể nào, số lần hấn nói chuyện, tiếp xúc với Mạnh tiểu thư có thể đếm trên đầu ngón tay, dù từng định cứu nàng, nhưng không hề làm gì vượt quá quy củ, hơn nữa chưa từng kể với ai cả, nhất định là do hấn suy nghĩ quá nhiều hoặc có tật giật mình rồi.

Triệu Sâm lạnh lẽo liếc Tô Ký Trần, mọi người còn tưởng rằng hấn đang xem xét Mạnh thừa tướng, Triệu Ân sắp đến liền suy diễn: Quan hệ của hai người đó bất hòa? Vậy đây là cơ hội của hấn. Rõ ràng bấy giờ Triệu Sâm về phe của Thái tử, hấn nghĩ phải chia rẽ quan hệ, làm tan rã thế lực của Triệu

Sâm, bắt đầu từ Thừa tướng có vẻ rất thích hợp.

Khi Thừa tướng đến trước mặt mọi người, Triệu Sâm ra dáng vẻ hòa nhã, ăn nói thận trọng như ngày thường, tất cả đi về phía bữa tiệc rượu trang hoàng bên kia, các tài tử đều đã tập trung ở đấy, trông thấy các vị quan lại phú quý, trong đầu bọn họ nổi lên ước mơ và kỳ vọng mạnh liệt, ước mơ về một tương lai có thể vươn tới địa vị ấy.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Giọng hô thái giám vang lên, người nắm giữ quyền lực to lớn nhất triều Chu đã xuất hiện, tầm mắt của tất cả vội vàng hướng về chỗ đó hành lễ, cảnh tượng này khiến Thái tử Triệu Hiến kích động, Hiến vương Triệu Ân bắt cam, Đoan vương Triệu Sâm lại vô cảm như thường, giống như địa vị hoàng đế ấy chẳng thể hấp dẫn nổi hẳn.

“Các khanh bình thân.” Hoàng đế ngồi xuống chủ vị, đôi mắt lướt nhẹ qua mọi người ở đây rồi mở lời: “Trẫm bị chút việc trì hoãn, tới trễ, để chư vị chờ lâu.”

Lập tức đám người phía dưới liền thể hiện thành ý, dù chờ đến khi trời đất cần cỗi, diệt vong cũng không tiếc, Hoàng thượng đã nghe mấy lời này phát chán lên được, khoát tay nói: “Ngồi xuống đi.”

Hoàng thượng đã ra lệnh, mọi người đều đồng loạt ngồi xuống, Tô Ký Trần giữ chức Trạng Nguyên đương nhiên được ngồi phía trên, trừ Vương gia và các trọng thần, người Hoàng thượng thấy đầu tiên là hắn.

“Chắc khanh là tân khoa Trạng Nguyên năm nay?” Hoàng thượng cười khen Tô Ký Trần: “Trẫm còn nhớ, lúc ở Điện Thờ, ngươi đã biểu hiện rất tốt, tiền đồ vô lượng.”

Mạnh thừa tướng bắt mắt oán thầm, hai phụ tử này muốn gì đây, sao cứ thích nói bốn chữ này vậy, thật khiến người ta bực bội mà.

Tô Ký Trần đứng lên, tỏ ra xúc động, nhưng không chần chừ, không hề bắt kính, lại chẳng hốt hoảng, hắn hành lễ hợp quy củ, thưa: “Học trò Tô Ký Trần, bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng trường nhạc vị ương (1).”

(1) Trường nhạc vị ương: tạm dịch là niềm vui lâu dài, mãi không kết thúc.

Hoàng đế hài lòng gật đầu, kêu hắn ngồi xuống, sau đó lười biếng chỉ ngón tay đại biểu bắt đầu khai tiệc.

Thái tử ngồi vị trí thứ nhất bên trái Hoàng đế, tiếp theo là Triệu Ân, Triệu Sâm. Cung nữ rót rượu vào ly của Triệu Sâm, hắn nâng ly rượu quơ quơ, người xong, nâng khố miệng, uống sạch. Chờ hắn buông ly ra, cung nữ tiếp tục rót đầy rượu.

P phía dưới chỗ ngồi của đại thần, Tô Ký Trần có chút hoang mang, hắn muốn có cơ hội thể hiện, nhưng yến hội này lại không cho hắn cơ hội ấy, vẫn nên nhẫn nại chờ đợi thì hơn.

Qua ba tuần rượu, Tô Ký Trần cảm thấy có chút không khỏe, sau khi hỏi nô tỳ thì đứng dậy đi vệ sinh.

Triệu Sâm vừa thấy hắn đi khỏi, bật dậy, cầm ly rượu đi ra ngoài, không để ý đến ánh mắt của Hoàng đế vừa lướt qua hắn.

Quỳnh Lâm Yên cử hành ở Ngự hoa viên, không khí bên ngoài tràn ngập mùi hoa khiến tâm thần sáng khoái, dễ chịu. Từ trong phòng đi ra, Tô Ký Trần thất thần đi vòng quanh cả Ngự hoa viên, trong đầu suy nghĩ về con đường tương lai.

Bỗng nhiên, trên trời lá rụng rơi xuống, Tô Ký Trần ngẩn ngơ, ngược đầu nhìn lên trên, một nữ nhân khoảng mười lăm mười sáu đang dựa vào nhánh cây, khoác cung trang sắc hồng, búi tóc quý phái, hiển nhiên là có thân phận bất phàm.

Tô Ký Trần mới uống chút rượu nên vẫn còn tỉnh táo, hắn lập tức lùi xuống khom người cúi đầu, cẩn trọng nói: “Học trò ngẩn người, lỡ đi ngang qua đây, không biết nơi này có người, xin cáo lui, không dám quấy rầy.”

Hắn ra vẻ thận trọng, nữ nhân trên cây cười ha ha, giọng nói trong trẻo tươi mát vang lên: “Sợ gì chứ? Ta sẽ ăn thịt ngươi sao?..”

Tô Ký Trần xấu hổ, nhẹ giọng giải thích: “Đương nhiên không phải, chẳng qua không muốn quấy rầy người nữa thôi.”

Thiếu nữ nhảy xuống, khinh công không tẻ, còn trẻ mà còn là một cô nương tràn đầy sức sống, có nam nhân nào chống cự nổi chứ? Vậy mà Tô Ký Trần này lại không thèm nhìn nàng, cúi đầu, biểu hiện còn như tránh mà không kịp ấy.

Cửu công chúa có chút bực mình, chịu không được nói: “Tại sao ngươi không ngăn đầu? Chẳng lẽ ngươi biết ta?”

Tô Ký Trần bầm: “Trong cung mặc trang phục giống như người, không cần nghĩ cũng biết là người có thân phận gì.”

“Cái tên này.” Cửu công chúa mỉm cười: “Ngươi chỉ đoán, còn ta mới nhìn, đã biết ngươi là ai rồi.”

Tô Ký Trần nhú mày, rất nhanh ngược nhìn trộm cái đầu của nàng. Cửu công chúa thân nhiên đáp: “Ngươi là tân khoa Trạng Nguyên Tô Ký Trần đúng không?”

Hắn yên lặng cười, gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ta là Tĩnh An công chúa, biết chưa?” Cửu công chúa tự giới thiệu bản thân.

Tô Ký Trần nghe thế chuẩn bị hành lễ, Cửu công chúa quát roi quần lấy cánh tay hắn, hắn kinh ngạc nhìn nàng, nàng cười: “Ngươi thật vô vị, hồi nãy chắc biết thân phận của ta mà vẫn không chịu hành lễ, bây giờ thì trễ rồi!”

“Tĩnh An, muội làm gì ở đây?”

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Cửu công chúa thay đổi, giấu roi sau lưng xoay người ngoan ngoãn chào: “Tam hoàng huynh.”

Triệu Sâm bưng ly rượu, từ từ đi tới, dùng bước khiến tà áo đằng sau khẽ lay động, rượu trong ly mấy lần sóng sánh gần tràn mà cuối cùng lại không sánh ra dù chỉ một giọt, khiến người khác vô cùng khâm phục.

“Lần trước muội bêu xấu Hộ bộ Thượng thư, lần này lại uy hiếp Tân khoa Trạng Nguyên, phụ hoàng mà biết nhất định sẽ cấm túc muội.”

Khi đối mặt với Triệu Sâm, Tô Ký Trần cảm thấy rất phức tạp, vừa muốn tranh giành, vừa sợ hãi hắn, lại thêm nỗi tự ti chôn sâu trong lòng.

Hắn cúi xuống, yên lặng cau mày, Triệu Sâm nói mấy câu với Cửu công chúa, rồi chuyển đề tài lên người hắn.

“Trạng Nguyên không ở chỗ yến tiệc, chạy đến Ngự hoa viên làm gì?”

Giọng điệu Triệu Sâm mang ý trách cứ, không phải cố ý mà do bản năng không thể kìm lòng nổi.

Cửu công chúa luôn thấy Tam hoàng huynh đối nhân xử thế rất hòa nhã, đột nhiên không hiểu sao lại đi ghét người ta, tính tò mò đối với Tô Ký Trần bị khơi dậy. Nàng nháy mắt kêu hắn, nhưng cuối cùng, hắn luôn thấp đầu không nhìn ai.

“Bẩm Vương gia, học trò say rượu, đi hóng mát rồi quay về.” Tô Ký Trần cung kính đáp.

Triệu Sâm bóp mạnh ly rượu trong tay, nói ẩn dụ: “Nhắc mới nhớ, bốn vương và trạng nguyên cũng coi như có quen biết. Ngươi là khách của Thừa tướng đại nhân, bốn vương là đồ tể tương lai, cha vợ quan tâm ngươi, tất nhiên bốn vương sẽ chiều đãi tốt.”

“Ly rượu này, bốn vương ban cho ngươi.” Triệu Sâm nói xong, nâng ly rượu lên.

Tô Ký Trần do dự rồi đưa tay nhận lấy, đột nhiên Triệu Sâm thả tay, ly rượu đất tiền rơi xuống đất, rượu quý ứ lâu năm chảy đầy đất, bắn lên, thấm ướt tay áo đỏ thắm Tô Ký Trần đang mặc.

“Chột nhớ ra, bốn vương đã lỡ uống rượu này rồi, hay đổi lần khác đi.”

Triệu Sâm nói xong thờ ơ quay đi, để lại Cửu công chúa và Tô Ký Trần đứng tại chỗ chẳng hiểu chuyện gì xảy ra.

Sau khi Quỳnh Lâm Yến kết thúc, Hoàng đế hạ chỉ phong tân khoa Trạng Nguyên Tô Ký Trần làm Cửu phò mã, nhậm chức biên sử(2), là quan thất phẩm của Hàn Lâm Viện.

(2) *Biên Sử*: Chức quan chuyên ghi chép lại sự kiện lịch sử thời xưa.

Chức biên sử Hàn Lâm Viện không cao, nhưng Hoàng thượng sủng ái Cửu công chúa nhất, nên sau này, tiền đồ hắn sẽ vô cùng sáng lạn, chẳng ai dám kinh miệt hắn.

Trong Tướng phủ, Tô Ký Trần nhận tin báo còn đang lạc trong sương mù dày đặc, coi từng chữ thánh chỉ viết, hắn không vui nổi.

Mạnh thừa tướng biết chuyện lúc đang làm công văn trong thư phòng, Mạnh Uyển đưa bát thuốc bổ nóng hổi cho ông, ông uống xong liền nói: “Tô Từ Hoàn thật không đơn giản, phụ thân chỉ nghĩ, cùng lắm hắn chỉ bày mưu để leo lên chức lục phẩm hay thất phẩm, không ngờ Cửu công chúa lại yêu mến hắn.”

Mạnh Uyển biết Cửu công chúa, cũng có duyên gặp một lần, lúc nghe Tô Ký Trần được tuyển làm phò mã, nàng thoáng cảm thấy đã qua một đời, tay mài mực tạm thời dừng lại làm ra bắn vài giọt.

Mạnh thừa tướng nhìn khuê nữ nhà mình, thấy nàng thần bất thủ xá (3), lại nghĩ đến sự bài xích Tô Ký Trần của Triệu Sâm, giả bộ lơ đãng hỏi: “Uyển Uyển nghĩ sao về cuộc hôn nhân này?”

(3) *Thần bất thủ xá (神不守舍)*: baidu giải thích là hiện tượng linh hồn rời khỏi cơ thể ám chỉ tâm trí bất an.

Mạnh Uyển hoàn hồn, khẽ mỉm cười, ôn nhu trả lời: “Hôn sự này tất là điềm lành, Tô Từ Hoàn từng là môn khách của phụ thân, sau này có công cao chí lớn, đối với phụ thân trăm lợi không một hại.”

Mạnh thừa tướng cười thầm, cúi đầu tiếp tục viết công văn, Mạnh Uyển thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cảm thấy bị trêu ghẹo.

Nàng mong năm mới trôi nhanh nhanh lên, sang năm Tô Ký Trần sẽ cưới công chúa. Hóa ra năm đó, nếu hấn không bỏ trốn cùng mình, thì tiền đồ lại rộng mở như vậy. Xem ra, bọn họ chính là khắc tinh của nhau, nàng cưới hấn, cả đời lận đận, khó khăn liên miên, hấn lấy nàng, cả đời mai một, gia cảnh nghèo khó. Giữa bọn họ định trước là có duyên vô phận.

Những quá khứ từng trải qua sao nói quên là quên được chứ? Đời này Triệu Sâm có lên ngôi thái tử, đăng cơ như trước không? Không biết bọn họ có thể sánh đôi với nhau? Nếu làm bạn đời, thì tương lai sẽ ra sao?

Trước đêm ba mươi, hoàng cung mở tiệc mời các đại thần, vương tôn quý tộc, Mạnh Thừa tướng dẫn Mạnh Uyển tham gia yến tiệc, sau hơn nửa tháng hai người mới có cơ hội gặp mặt.

Lúc trước, vì chuyện Tô Ký Trần cưới công chúa, Mạnh Uyển cảm thấy có chút cảm thán và cố kỵ với tương lai phía trước, biết lúc này sẽ chạm mặt Triệu Sâm, dù không kích động như hồi trước, nhưng nàng lại có chút suy sụp.

Trong mắt người khác, nàng đang đau lòng vì đại sự của Tô Ký Trần, nhất là Triệu Sâm, người mang theo trí nhớ từ kiếp trước.

Nhận tin báo từ Tĩnh Trầm, Triệu Sâm bỏ ngay suy nghĩ trước giao thừa đi gặp nàng, đợi suốt tới khi ngày cung yến mới không thể tránh được nữa.

Trong bữa tiệc, Mạnh Uyển ngồi ngay gần sau lưng Mạnh thừa tướng, đối diện các công chúa và Vương gia. Cữu công chúa là em út được hoàng huynh, hoàng tỷ sủng ái, nên bước đến trước Hoàng thượng chúc mừng.

Mạnh Uyển quan sát phía dưới một hồi... rồi lại thu hồi ánh mắt nhìn Triệu Sâm, vốn nghĩ hấn sẽ giống như lần đầu tiên chạm mặt, không thêm để ý đến nàng, vậy mà hấn lại đang dõi mắt theo nàng.

Hình ảnh năm tám tuổi chồng lên nhau, khi đó lần đầu nàng đi dự loại yến tiệc này gặp Triệu Sâm, thiếu niên phong hoa năm đó đã biết mang binh đánh giặc rồi.

Lúc ấy đôi mắt thuần túy ôn nhu, cả người tỏa hào quang lấp lánh khác hoàn toàn bây giờ.

Trong mắt chứa đầy ưu tư, phức tạp khó tả, cõi lòng đầy dục niệm, lại có chút miễn cưỡng khiến nàng chẳng hiểu gì cả.

Tuy nhiên bọn họ đều nhớ rõ ràng, qua năm, hết sinh nhật rồi đến lễ cập kê, nàng phải gả cho hấn.

Nhớ tới điều này, Mạnh Uyển nở nụ cười đẹp từ tận đáy lòng, ánh sáng rực rỡ kia đốt cháy sương mù trong hấn, trái tim yếu mềm run lên, đường cong nhu hòa xoa dịu gương mặt lạnh băng, môi mỏng khẽ nhả hai chữ.

Mạnh Uyển lặp đi lặp lại, cuối cùng xác định hai chữ kia.

Hấn nói —— muốn nàng.

Cung quy không cho thất phẩm biên sử của Hàn Lâm viện tham gia cung yến, nhưng vì là phò mã nên Tô Ký Trần được ngoại lệ.

Bên cạnh Cữu công chúa, hấn lặng lẽ quan sát Mạnh Uyển. Thấy nàng đang liếc mắt đưa tình, không đoán cũng biết là người nào.

Lần này, đến phiên Tô Ký Trần nốc rượu giải sầu, Cữu công chúa trở lại từ chỗ Hoàng Thượng, thấy Phò mã tương lai nhăn trán không ngừng tự chúc rượu mình, bộ dạng như thể gặp phải chuyện gì đó khiến hấn khó sở vậy.

Cữu công chúa ngồi xuống, ngập ngừng ngó lơ: “Từ Hoàn, chàng không vui sao?”

Tô Ký Trần ngược mắt nhìn nàng ấy, dung nhan công chúa xinh đẹp động lòng người, chẳng lẽ thứ không lấy được mới là thứ tốt nhất? Hấn nghĩ trong lòng, nhất định không tha thứ cho hai người đó.

“Không có.” Tô Ký Trần mỉm cười, hai gò má đỏ nhợt càng thêm anh tuấn, “Hơi mệt mỏi chút thôi.”

Trở thành Phò mã, ở lại kinh thành nhậm chức, mới là tâm nguyện lúc đầu của hấn cơ mà? Sao hôm nay lại cảm thấy bất mãn?

Đúng vậy, không thể cưới người mình thương, quyền khuynh thiên hạ thì đã là cái thá gì?

Có thể... Tô Ký Trần nâng mắt lên nở nụ cười mang theo men say, Tĩnh An công chúa không khỏi lo âu.

Nói không chừng, có quyền lực trong tay có thể thay đổi tất cả chẳng?

Tô Ký Trần lặng lẽ ra một quyết định đáng sợ mà hai nhân vật chính cũng không hay.

Hai người cách xa lâu ngày, tính tình Triệu Sâm lạnh nhạt, nàng thì chẳng biết làm sao, lỡ hôm nay hấn chủ động bày tỏ, nàng sẽ nói gì?

“Khụ khụ.” Mạnh thừa tướng ho khan, thấp giọng mắng: “Trên cung yến mà dám tình chàng ý thiếp, còn ra thể thống gì!”

Mạnh Uyển lúng túng cup mắt, cúi đầu xuống, Mạnh thừa tướng hừ nhẹ: “An tâm ngồi đó đi, phụ thân tìm cơ hội cho con.”

Mạnh Uyển vui vẻ như mở cờ trong bụng nhưng nàng vui mừng quá sớm nên đã bị một thông báo đẩy mạnh xuống địa ngục tối tăm.

Lúc cung yến gần kết thúc, tám trăm dặm biên cương cấp báo, Mục Đán quấy nhiễu biên giới nhiều ngày nay, đốt giết, cướp bóc, chuyện ác gì cũng đều dám làm, lúc nào cũng có thể khai chiến.

Đương kim Thánh thượng giận dữ, ban chức chủ soái cho Ninh tướng quân, dẫn hai trăm ngàn đại quân lên đường tiếp viện, muốn thêm một người ra trận xuất chiến, đó chính là Đoan vương Triệu Sâm từ nhỏ đã cầm quân đánh giặc.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Editor: Minh Hy

Beta: Từ Thanh

Khôi giáp màu bạc, tóc đen tung bay, ngũ quan góc cạnh, mắt đen như ngọc, hân cười trên một chiến mã trắng như tuyết, dáng vẻ trẻ trung, anh dũng ấy có thể giam cầm trái tim mọi cô gái, gọi đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nam cũng không hề nói quá. Đây chính là ấn tượng đầu tiên về Triệu Sâm của Mạnh Uyển.

Hiện tại, vì chuyện Mục Đán quấy nhiễu biên giới mấy năm nay, Triệu Sâm mang quân xuất chinh lần nữa, trong lòng Mạnh Uyển hết sức bối rối.

Tình cảm của họ vừa tiến thêm một bước, thời gian bên nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng hân lại phải ra trận, không biết phải mất bao lâu, sớm thì mấy tháng, nếu lâu thì thậm chí là mấy năm, thêm nữa, đánh giặc nguy hiểm bốn bề, ai đoán trước được tương lai chứ?

Trong lòng Mạnh Uyển cực lực phản đối, trầm mặt suốt buổi cung yến. Dĩ nhiên, gặp loại việc này ai cười cho nổi, mặt mày mọi người âm u, trừ Mạnh Uyển thì đương kim Hoàng hậu là người mặt hứng nhất.

Chuyện tranh ngôi Thái tử mới vừa yên ổn một chút, chỉ chờ Triệu Sâm leo lên quân vị, vì vẫn nắm chắc tình hình nên bọn họ cũng không vội vàng. Nhưng điều đó không có nghĩa là bà không cần hân, thậm chí bà còn rất muốn con trai trấn thủ nơi này, mà Triệu Sâm lại bị Hoàng thượng đưa đi biên giới đánh giặc, bà muốn nhúng tay vào chuyện ngự tiền và chuyện bên ngoài cũng phải cẩn thận, chân tay bị bó buộc, có lẽ kế hoạch lúc trước sẽ bị trì hoãn.

Ngược lại người trong cuộc, Triệu Sâm, lại vô cùng bình tĩnh.

Từ khi nhận lệnh và tiếp tục ngồi thưởng yến đến khi bữa tiệc kết thúc, hân vẫn vô cảm như thường.

Trước khi rời đi, Hiền Vương Triệu Ân tới gặp Triệu Sâm, hai người đối mặt, mặt Triệu Ân nhăn nhó đầy vẻ khổ não khiến cho người khác rất khó chịu.

"Ôi, chưa qua mùa xuân mà Tam đệ đã phải đi xuất chinh đánh giặc, mùa đông ở Mục Đán đối khổ lại lạnh giá, đệ nhớ chú ý sức khỏe."

Triệu Sâm không mặn không nhạt đáp: "Hồi trước, đệ từng trú đông ở Mục Đán mấy năm, đâu giống Nhị ca sống trong nhung lụa ở kinh thành, Phụng

Uyển quen thuộc khí hậu nơi đó lâu rồi, Nhị ca không cần lo lắng. Sau khi Phụng Uyển khởi binh, người và Đại hoàng huynh nhất định phải nhớ quan tâm đến huynh đệ tỷ muội trong nhà đấy."

Nhắc tới Thái tử chẳng thà tát vào mặt Triệu Ân một cái còn hơn, hân lập tức xụ mặt, lãnh đạm liếc Triệu Sâm nói: "Yên tâm đi, ta luôn nhớ, giờ không còn sớm, Tam đệ hãy về phủ chuẩn bị đi, cáo từ."

Dứt lời, hân lập tức nhắc chân bỏ đi, để mặc Triệu Sâm đứng đó. Chu Tinh đi sau lưng hân, đôi mắt phức tạp lướt qua Triệu Sâm.

Trước mặt mọi người, Mạnh Uyển không tiện tỏ lộ tâm tình với Triệu Sâm, sau khi Hiền Vương rời đi, hân cũng đi luôn, Mạnh thừa tướng dẫn nàng ra cửa cung, lên xe ngựa, xe chạy được một đoạn thì đột nhiên dừng lại.

Mạnh Uyển không yên tâm, cho đến lúc về đến nhà, nàng chờ phụ thân xuống xe trước, nhưng Mạnh thừa tướng không hề nhúc nhích, bình tĩnh ngồi tại chỗ khiến nàng thấy kì lạ.

"Phụ thân, sao người không xuống?" Nàng là phận con, đương nhiên muốn phụ thân xuống trước rồi mình mới xuống.

Mạnh thừa tướng quay đầu nhìn ngoài cửa xe kêu: "Con xuống trước đi." Mạnh Uyển khó hiểu, đang muốn hỏi lại, ông đã giơ tay lên tỏ ý nàng đừng hỏi nhiều, vì vậy nàng nhanh chóng bước xuống trước.

Khi chân chạm đất, đập vào mắt nàng là chiếc xe quen thuộc, rèm xe vén lên, Triệu Sâm đang ngồi ngay ngắn bên trong, ánh trắng soi sáng gương mặt hắn, mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ vô song, danh bất hư truyền.

Tĩnh Trầm vắng mặt, cả phu xe cũng biến mất, Mạnh Uyển vừa đứng vững thì xe ngựa đi lên một bước, Triệu Sâm chăm chú ngắm nàng, ánh mắt hút hồn khiến nàng quên hết mọi thứ xung quanh.

Hắn vẫy tay gọi nàng: "Uyển Uyển, lại đây."

Mặt mũi nàng hơi đỏ đỏ, không do dự, nghe lời tiến tới để hắn kéo lên xe ngựa.

Sau đó, nàng thấy hắn buông màn xe ngựa xuống, ngồi kế bên người nàng, cao quan nghiêm tុ (1), anh tuấn, phi phàm.

(1) Cao quan nghiêm tុ: tả trang phục cao quý hồi xưa của Nho Giáo như mũ kim quan, tay dài áo rộng; cao: cao quý, quan: mũ quan đội trong triều đình hồi xưa, nghiêm: rộng, tុ: tay áo.

"Tại sao chàng không kinh ngạc chút nào?" Thấy hắn tâm vững như núi, Mạnh Uyển không nhẫn nại gọi hỏi, "Chẳng lẽ chàng đã biết việc xuất chinh từ trước?"

Triệu Sâm khẽ mỉm cười nhìn nàng, nụ cười hơi tráo trở, hắn nhẹ giọng trả lời: "Ừ, biết lâu rồi."

Kiếp trước, vào thời điểm này, hắn cũng phải đi đánh giặc, khổ nỗi lúc ấy Mạnh Uyển luôn quan tâm đến Tô Ký Trần, còn đang nóng lòng muốn bỏ trốn với đối phương, làm gì để ý chuyện của hắn? Sợ rằng căn bản không biết. Thậm chí, đêm trước khi hắn phải ra trận, nàng còn chạy đến cầu xin hắn tác thành cho hai người, đương nhiên là lúc ấy, trái tim hắn bị đâm cho một nhát dao chí mạng rồi.

Chẳng qua hắn sẽ không bao giờ kể những chuyện này ra, hắn giải thích: "Trước kia ta từng giao thủ với Mục Đán, sớm biết tên đó sẽ còn tái chiến nên gửi thám tử dò la bên kia, có lẽ ta biết chuyện này trước cả phụ hoàng."

Mạnh Uyển hiểu ra, ngay người nhìn chăm chú gương mặt anh tuấn của hắn, lúc nào hắn cũng nói một cách nhẹ nhàng, giọng nói nhỏ nhẹ tỏ ra rất ôn nhu, dù hắn không thể hiện ra nhưng nàng luôn cảm thấy, trong lòng hắn nhất định đang rất khó chịu.

"Thật ra chàng cũng không vui đâu nhỉ?" Mạnh Uyển đưa tay vuốt ve từng đường cong nhu hòa trên khuôn mặt hắn, trong thiên hạ này, ngoại trừ nàng, chắc không ai có thể thấy được khuôn mặt này của Đao Vương điện hạ.

Triệu Sâm ngạc nhiên quan sát nàng, hồi lâu mới trầm giọng nhả chữ: "Nàng biết mình đang làm gì không?"

Mạnh Uyển nhàn nhạt cười thầm, đôi mắt đẹp lưu luyến lướt khắp người hắn, con ngươi trong suốt in ngược bóng hình ai đó, dường như trong đôi mắt ấy chỉ có mình hắn, đây chính là thay đổi rõ nét nhất của nàng so với đời trước. Hơn nữa chính sự thay đổi ấy càng đầu độc trái tim con người nhiều hơn.

"Ta biết." Nàng đáp bằng giọng mũi nặng, cuối cùng cũng muốn bật khóc: "Chàng đi bao lâu thì trở về? Một mình ta ở kinh thành nên làm gì đây? Nếu người khác bắt nạt ta thì sao? Không có chàng thì ta đi tìm ai bây giờ?"

Triệu Sâm quan sát phong cảnh bên ngoài, trả lời: "Thừa tướng sẽ không để cho ai bắt nạt nàng."

Mạnh Uyển nhéo mạnh cái mũi thẳng của hắn, động tác này khiến Tam điện hạ thường đoan trang nghiêm túc cứng đờ, hắn không ngờ, sẽ có một ngày, hắn bị đối đãi giống như con nít vậy. Từ nhỏ Triệu Sâm đã như ông cụ non, không hề trải được trải qua một tuổi thơ trọn vẹn, mọi người đều nhận thấy đây là hoàng tử giống Hoàng Thượng nhất, tương lai sẽ có tiền đồ vô hạn, luôn dùng lễ nghĩa quân thần để đối đãi hắn, càng không dám bạc đãi hắn, và tất nhiên, hắn cũng rất hay bị người ngoài tính kế.

"Có cách gì để ta đi với chàng mà không bị phát hiện không?" Mạnh Uyển rút tay về to gan hỏi.

Tức khắc Triệu Sâm ra dáng Đao Vương điện hạ uy nghiêm, mặt lạnh dạy dỗ: "Vớ vẩn, cả ngày suy nghĩ bậy bạ còn thể thống gì nữa. Đúng rồi, ta nghe nói gần đây đường huynh Mạnh Trạch giao cho nàng không ít sổ sách, vậy mà nàng còn không lo hoàn thành nhiệm vụ đảng hoàng đi."

Dáng vẻ uy nghiêm bất khả xâm phạm kia như "kêu gọi" người khác xông lên xử tử hắn tại chỗ luôn ấy.

"Cứ coi như ta bị mê sáng đi." Về mặt Mạnh Uyển đau khổ: "Chàng đi bao lâu thì về chàng. Nhưng còn ta, nếu ta nhớ chàng thì phải làm sao bây giờ?"

Lời nói của Mạnh Uyển quá dễ thương, cả người Triệu Sâm mềm nhũn, ôm nàng vào trong ngực hứa: "Mỗi ngày ta sẽ viết thư cho nàng."

"Nhưng mà biên giới xa thế, mấy ngày sau thư mới tới được!" Mạnh Uyển than phiền.

"Ta sẽ không đi quá lâu." Hắn cam kết.

"Không lâu là bao lâu? Làm sao chàng biết sẽ không lâu?"

Câu hỏi này khá bất bí người trả lời, có điều Triệu Sâm là ai chứ, hắn đã chuẩn bị đâu ra đó lâu rồi.

"Ta hiểu rất rõ sách lược của Mục Đán, chưa đến một năm, ta chắc chắn sẽ hồi kinh."

Trần Triệu Sâm cọ cọ vào nàng, nắm tay nàng nghiêm túc nói.

Mắt Mạnh Uyển ửng đỏ nhìn hắn, giọng nói khàn khàn: "Thật sao?"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy." (2)

(2) *Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: một lời nói của quân tử, bốn con ngựa khó đuổi kịp, ý là lời người quân tử đã nói ra thì không thể thay đổi được.*

Bỗng chốc, Mạnh Uyển nhào vào ngực hắn, nước mắt như những hạt châu bị đứt tuôn ra, từng giọt chảy vào lòng Triệu Sâm, làm trái tim hắn như vỡ vụn ra.

Đêm nay, Mạnh thừa tướng trở nên khác thường, dù Mạnh Uyển về rất khuya, ông cũng không la mắng.

Ba ngày sau, chính là ngày đại quân xuất chiến, cũng là ngày Cửu công chúa gả cho phò mã Tô Ký Trần. Cửu công chúa sùng bái Tam ca nhất, nhưng ca ca nàng không thể tham dự hôn lễ nên dù có một hôn lễ long trọng, mùi dấm ngấm trong sắc đỏ rực rỡ, nàng vẫn cảm thấy không cam lòng.

Trong thành, trăm họ tụ tập bên lề đường tiễn các tướng sĩ ra trận.

Ban ngày, Ninh tướng quân đi đằng trước, lần này, ông là chủ soái, trăm trận trăm thắng, chiến công hiển hách đủ để up hiếp Mục Đán.

Triệu Sâm với vai trò giám sát quân lính nên theo Phó soái xuất chinh, hắn cưỡi ngựa đi đầu, vẻ mặt hồ hững, ánh mắt băng giá, mang dáng vẻ của một con người từng trải lạnh lùng như sương tuyết càng nổi bật giữa một bầy binh tướng. Hắn như mặt trăng cao ngạo, lơ lửng trên cao không ai có thể với tới, mà lại khiến mọi người kính sợ và sùng bái.

Trên lầu của một lầu lầu bên đường, Mạnh Uyển theo Hàn Ninh ra ngoài đang đưa mắt tiễn Triệu Sâm ra trận, tựa như tâm linh tương thông, khi sắp ra khỏi cửa thành, cho dù cách bao nhiêu dân chúng và tướng sĩ, hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua quán rượu.

Trong giây phút ấy, tâm tình Mạnh Uyển vô cùng kích động mà không rõ lý do, nàng cảm thấy thực sự rất tự hào, phu quân tương lai của nàng sắp phải ra sa trường để mang lại cuộc sống an ổn, vô tư cho muôn dân khắp thiên hạ, nam nhân của nàng siêu việt hơn bất kỳ ai trong kinh thành, hắn là anh hùng vĩ đại nhất, tất cả tình cảm của nàng như chất chứa trong ánh mắt lấp lánh nước trong veo ấy.

Triệu Sâm nheo mắt ngắm nàng, cất giấu hình dáng đó sâu tận đáy lòng, rồi đánh ngựa rời đi, không hề quay đầu lại.

Chia ly rồi sẽ gặp lại, mà cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Mạnh Uyển mang theo sự nuối tiếc trở về Tướng phủ cùng Hàn Ninh, tinh thần Mạnh Uyển hoàn toàn sa sút. Nàng mặc kệ mọi thứ xung quanh, cả ngày ngồi lì trong phòng, đọc sách một thi thêu thùa, còn không thì vẽ tranh. Phù Phong đem các bức tranh đó đến cho thừa tướng xem, toàn bộ đều là phác họa bóng dáng Triệu Sâm ngồi trên lưng ngựa hôm đó. Mạnh thừa tướng bắt đầu đi thờ dài, trầm nghĩ con gái bị điên rồi, nó còn trẻ, còn có thể yêu đương, thật tốt.

Khi Triệu Sâm gửi về một phong thư thì tình trạng của Mạnh Uyển có khá hơn đôi chút.

Đó là ngày thứ bảy sau khi hắn rời đi, lúc người đưa tin đến Tướng phủ, con ngựa kiệt sức ngã trên đất. Lá thư đầu tiên được đưa đến tay nàng, nàng mừng rỡ như điên mở ra, ánh mắt dán chặt mỗi câu trong đó.

'Ngày ta đắc thắng trở về cũng là lúc nghênh khanh (3) vào phủ.'

(3) *Khanh: vốn là chữ "khanh" trong chức quan hay quản thần, còn ở đây là "khanh khanh" cách gọi vợ chồng thân mật thời nay.*

Mạnh Uyển nghĩ rằng tất cả thời gian khó chịu này đều đáng giá, nhắc bút viết lại lời nhắn trên tờ thư thơm mát, mực chưa khô Phù Phong đã chạy vào bẩm báo: "Tiểu thư, phủ công chúa đưa lời mới tới, nói Đoan Vương điện hạ xuất chinh nhiều ngày, Tĩnh An công chúa sợ người bức bối, nhốt mình trong phủ, đặc biệt mời người qua phủ tâm sự ạ."

Tay cầm bút của nàng ngưng lại, ngoài mặt thì đây là ý mời của Cửu công chúa, nhưng Tô phò mã cũng đang ở phủ công chúa, nàng đến đó sẽ rất khó xử khi gặp mặt hắn. Có điều với tính tình Cửu công chúa, nghe nàng cự tuyệt chắc chắn tự mình đến Tướng phủ tìm nàng, hơn nữa hành động này chứng tỏ nàng là một thân tử không hiểu lễ giáo.

Thật ra trong các huynh đệ tỷ muội, cảm tình giữa Triệu Sâm và Cửu công chúa tốt nhất, Mạnh Uyển bằng lòng kết giao với nàng ấy, chẳng qua lại vướng phải Tô Ký Trần...

Thực tế là, nàng chưa suy nghĩ xong thì xe ngựa phủ công chúa đã đến đón nàng rồi.

Chuyến đi này, không muốn cũng phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Lần đầu tiên Mạnh Uyển tới phủ Công chúa, vừa vào cửa đã thấy ngay Tĩnh An công chúa đang tới gần.

Nàng ấy đã búi tóc như phụ nhân (1), mặc cung trang màu đỏ, cử chỉ toát lên sự quyến rũ của một người phụ nữ.

(1) *Phụ nhân: Phụ nữ đã có chồng*

Xem ra phụ nữ thành hôn đều trở nên khác hẳn, trước kia nàng thấy Công chúa và nàng chỉ là thiếu nữ thôi, vừa thành thân không bao lâu thì khí chất hoàn toàn thay đổi.

“Mạnh tiểu thư đến rồi, bồn cung tường phải đợi thêm lát nữa chứ.” Cửu công chúa tiến lên kéo tay Mạnh Uyển, tỉ mỉ quan sát nàng: “Tỷ tỷ, tỷ gây quá. Làm sao đây? Trước khi đi, Tam hoàng huynh đã dặn đi dặn lại ta hơn nghìn lần phải chăm sóc tỷ chu đáo, mà mới qua có nửa tháng, tỷ đã gây yếu thể này, lúc về huynh ấy sẽ hỏi tội ta mất.”

Mạnh Uyển bật cười: “Công chúa nói đùa, Vương gia đánh giặc ở tiền tuyến, thần nữ ở nhà khó tránh tương tư, chờ từng ngày trôi... cũng không tệ.”

Nói trắng ra thì... có ai chấp nhận nổi việc không được thấy người mình yêu, không được nghe giọng nói quen thuộc của người đó chứ?

Cửu công chúa thở dài, đi dạo trong sân với nàng, ôn nhu khuyên nhủ: “Đừng lo lắng, Tam hoàng huynh rất lợi hại, cũng từng giao chiến với Mục Đán, đương nhiên có thể thắng trận trở về, lúc đó hai người muốn thân mật thể nào đều được cả.” Nàng ấy cười híp mắt đùa: “Chẳng phải có câu tiểu biệt thắng tân hôn (2) sao!”

(2) *Tiểu biệt thắng tân hôn: Chỉ việc sau khi đôi vợ chồng xa cách sẽ càng thân mật hơn lúc đầu.*

Mạnh Uyển bị trêu đến đỏ mặt, im lặng rũ mắt xuống. Hai người đi qua điều lan ngọc thể (3) trong phủ Công chúa, lúc đi ngang qua hồ thì bắt gặp Phò mã mặc ngọc quan cẩm bào đứng đó.

(3) *Điều lan ngọc thể: những cây cột, lan can bằng ngọc thạch được chạm khắc tinh tế, miêu tả kiến trúc thời xưa.*

Vừa làm Phò mã vừa làm quan khiến hắn khác hẳn đáng về nghèo khó, tiết kiệm trong quá khứ, mỹ quan như ngọc, ngọc thụ lâm phong khiến người ta có chút bất ngờ.

Tô Ký Trần trở về từ Hàn Lâm Viện, hắn ngồi trong thư phòng chốc lát bỗng nghe nói Công Chúa mời Mạnh Uyển đến, vì thế hắn chạy nhanh tới đó tránh để Công chúa phát hiện điều gì, giả bộ đứng ở xa xa, về mặt hồ hững hờ nhìn sang như vô tình gặp mặt.

“Phò mã?” Công chúa cao hứng khi thấy hắn: “Sao chàng không ở thư phòng mà lại ra đây đi dạo?”

Tô Ký Trần lắc đầu đáp: “Mới hỏi tỷ nữ nàng đang ở đâu để đi tìm, thấy nàng có khách nên ta định cáo lui.” Nói xong vội quay người đi.

Cửu công chúa nín cổ tay hắn kêu: “Không sao đâu, chẳng phải lúc trước chàng là môn khách của Tướng phủ ư? Mạnh tiểu thư nào phải người ngoài, chúng ta cùng đi dạo với nhau đi. Lần đầu Uyển Uyên tới phủ, chúng ta cùng đi dạo trò chuyện để giải sầu nhé.”

Mạnh Uyển nghiêm mặt tiếp lời: “Công chúa, tuy Phò mã từng là môn khách của phụ thân, nhưng thần nữ là tiểu thư khuê các, số lần gặp nhau đếm trên đầu ngón tay, không nên làm phiền Phò mã, Công chúa đi dạo với thần nữ là được rồi.”

Tô Ký Trần nắm chặt bàn tay dưới lớp áo rồi thả lỏng, hòa hoãn nói theo: “Mạnh tiểu thư nói đúng, thân phận khác biệt, ta đi theo không tiện, Công chúa và Mạnh tiểu thư hãy đi dạo vài vòng, thời tiết giá rét, ta sẽ bảo đầu bếp hâm chút cháo nóng cho nàng.”

Cửu công chúa cũng không phản đối, gật đầu để hắn đi.

Mạnh Uyển và nàng ấy đi đến sau hồ, mỗi người ôm một ấm lò ngồi trong đình, đang yên lặng bỗng nhiên Công chúa thở dài.

Nàng ấy thả ấm lò trong tay xuống, khẽ cười mở miệng: “Uyển Uyên im lặng thế, chắc coi ta là người ngoài rồi.”

Mạnh Uyển ôn nhu đáp: “Sao thể được, Cửu công chúa không chê thần nữ ngu độn, còn giải sầu cùng thần nữ ở đây, thần nữ cảm kích vô cùng, tuy hơi vượt quá khuôn phép, nhưng trong lòng ta luôn coi người là bằng hữu.”

Cửu công chúa cười cong mắt: “Vậy mới đúng, tỷ là hôn thê của Tam hoàng huynh, là hoàng huynh mà ta thân nhất, tương lai tỷ cũng sẽ trở thành tẩu tẩu của ta, sau này, lúc không có ai thì tỷ cứ gọi ta là Tĩnh An, ta kêu tỷ là Uyển Uyên, chúng ta thoải mái một chút được không?”

Mạnh Uyển sáng khoái đồng ý: “Vậy thì thần nữ cũng không khách khí nữa, Mạnh Uyển tuân lệnh.”

“Như vậy tự tại hơn nhiều.” Cửu công chúa dựa vào ghế, khi không giữ lễ tiết, trông nàng ấy lười biếng hẳn đi, nhưng giữa lòng mày cứ vương vấn chút buồn rầu.

Mạnh Uyển thấy vậy, mở lời hỏi: “Công chúa có chuyện gì khổ não à? Nếu người không ngại có thể kể ta nghe.”

Cửu Công Chúa lại than thở, trầm mặc hồi lâu mới kể: “Mấy ngày nữa người nhà của Phò mã sẽ tới kinh khiến ta căng thẳng.”

Mạnh Uyển hơi ngo ngắc, nhớ lại kiếp trước sống chung với Tô lão gia và Tô phu nhân, trong lòng như bị ghim kim châm.

Hồi đó, khi nàng và Tô Ký Trần bỏ trốn đến Tê Hà, Tô lão gia và Tô phu nhân cũng rất không thích nàng, đến khi biết thân phận con gái Thừa Tướng thì bắt đầu lo lắng sẽ dẫn tới họa sát thân. Cả nhà già trẻ bọn họ chuyển đến thôn nhỏ ngoại ô, không dám làm việc, cũng không dám ra ngoài, sợ bị bắt thì sẽ rất đầu.

Kết quả việc ăn không ngồi rồi chính là chẳng mấy chốc gia đình khá giả như Tô phủ cũng không nuôi nổi nhiều người như thế. Sau đó, họ phải bán bớt nô tài, cuối cùng chỉ còn lại Mạnh Uyển và ba miệng ăn chen chúc nhau trong căn nhà nhỏ, vì thế nàng phải học hỏi làm nông rồi chăm chỉ ra ruộng, chứ không làm thì ăn cái gì?

Mấy năm trôi qua rồi vẫn thấy yên ổn, nhân tài Tô gia mới dám bắt đầu kiếm tiền, khi đó trong nhà không còn tiền để làm ăn mua bán, nên Tô phu nhân trộm trang sức Mạnh Uyển mang từ Thừa phủ đi bán, số trang sức đó gồm có di vật của mẫu thân, khiến nàng vừa đi làm về phát hiện giật đến hôn mê bất tỉnh luôn.

Tiền bán trang sức không hề cho nàng một cắc, nàng sống cũng không được hưởng phúc, bởi vì hay tranh cãi với Tô Ký Trần, tình cảm giữa đôi bên ngày càng kém đi.

Không lâu sau, Tô phu nhân nấp thiếp cho hắn, cô nương kia trẻ tuổi, biết quan tâm hơn nàng, không giống nàng, hay lên mặt dạy dỗ người khác, tỉ mỉ chu đáo chăm sóc Tô Ký Trần, hiểu thảo với phu thê Tô lão, mới gả về đã hoài thai, tóm lại...

Thôi nói làm gì, còn nhớ những chuyện đó làm gì nữa, kiếp này hai người đã định trước vô duyên vô phận với nhau, nàng cũng không muốn trừng phạt ai vì những chuyện chưa xảy ra ở đời này, kiếp trước bản thân ngu xuẩn, chọn lầm người, đi sai đường, đời này an phận làm thiên kim Thừa Tướng, trở thành Đoan Vương phi thôi.

“Uyển Uyển nghĩ gì đó?” Thấy nàng im lặng mãi, Cửu công chúa hỏi: “Chẳng lẽ ngồi với ta mà cũng nhớ đến Tam hoàng huynh sao?” Nàng ấy cười chế nhạo.

Mạnh Uyển xấu hổ trả lời: “Không phải, công chúa đừng trêu chọc ta. Nói chung công chúa không cần lo lắng quá, người nhà Phò mã chắc chắn sẽ thích muội.”

“Còn gọi ta là công chúa à, tỳ mới đồng ý cái gì với ta?” Cửu công chúa nhướn mày.

Mạnh Uyển bất đắc dĩ nói: “Tĩnh An.”

“Phải vậy chứ.” Cửu công chúa chống cằm hòa theo: “Tỳ nói đúng, đương nhiên bọn họ không dám bắt kính với ta, vì ta là Cửu công chúa – con gái thiên tử, nhưng không biết trong lòng có vừa ý ta không? Haizzz, cũng do ta tham lam, muốn thể hiện tốt nhưng lại vướng phải những quy củ kia, sinh ra ở hoàng gia thật phiền mà.”

Nàng ấy có hiểu thế nào là phiền không vậy? Gã cho ý trung nhân, cha mẹ nhà chồng không dám bạc đãi mình, Phò mã không thể cưới thê thiếp, thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, Cửu công chúa người đang khoe khoang phải không...

Nhìn vẻ mặt Mạnh Uyển biến ảo khó lường, Cửu công chúa hơi đỏ mặt, ho khan thông báo: “Đúng rồi, trước khi đi Tam hoàng huynh nhờ ta giao một món đồ cho tỳ.”

Mạnh Uyển hiếu kì hỏi: “Là cái gì?”

Cửu công chúa phất tay, tỳ nữ mang tới một cuốn tranh, nàng ấy vỗ tay một cái, tỳ nữ mờ quyền trục ra, xem qua thấy thiếu nữ ôn uyển nhu hòa đội mũ phượng choàng khăn quàng ngồi ngay ngắn trong tranh, dung nhan quen thuộc sống động như thật ấy... ngoài Mạnh Uyển ra thì ai vào đây?

Mạnh Uyển giật mình nhìn nhìn, Cửu công chúa phì cười khi thấy nàng ngo ngắc, nàng ấy sai người cuốn kín quyền trục đưa cho nàng, nhỏ nhẹ kể: “Chữ và nét vẽ của Tam hoàng huynh chính là chỉ bảo lưu truyền, nhiều người năm mơ cũng muốn có, nhưng Tam hoàng huynh đều không cho. Mà trước khi đi, huynh ấy thức trắng đêm vẽ bức họa này, kêu ta truyền lời rằng khi về sẽ lập tức cưới tỳ.”

Nhớ đến bức thư hắn gửi về, cộng thêm bức họa này nữa, cả trái tim Mạnh Uyển tan chảy, ôi người đàn ông này, nếu kiếp trước được như vậy thì quá tốt, bọn họ không cần phí cả một đời mới tới được với nhau!

“Đa tạ công chúa...” Mạnh Uyển ôm cuộn tranh giống như đang ôm bảo bối yêu quý.

Cửu Công Chúa quan sát nàng, thất thần giây lát, không kim lòng so sánh mình với Tô Ký Trần và Mạnh Uyển cùng Triệu Sâm, phát hiện Phò mã đối xử

với nàng kém hơn Tam hoàng huynh yêu thương Mạnh Uyển nhiều, trong lòng thấy không thoải mái.

Sau đó hai người lại ngồi tán gẫu rất lâu, xe ngựa phủ công chúa mới đưa Mạnh Uyển về.

Vốn cho rằng việc viếng thăm sẽ không kết thúc dễ dàng như thế, Mạnh Uyển đúng là lo lắng không đâu.

Nhưng điều nàng lo lắng khổ sở hơn hết chính là chiến sự tiền tuyến.

Nhờ thế lực của phụ thân, Mạnh Uyển thường xuyên được thăm hỏi tình huống chiến sự ở tiền tuyến.

Như lời Triệu Sâm đã nói, hần rất hiểu Mục Đán, cộng thêm kẻ sách hần nghĩ cùng quân sư là Ninh tướng quân lúc nào cũng như lang hổ, Mục Đán liên tục thua trận tháo chạy.

Nếu tiếp tục như vậy, chưa hết nửa năm, Triệu Sâm sẽ hồi kinh.

Nàng vừa vui mừng chưa bao lâu thì biên giới truyền đến một tin tức xấu.

Chiến trường giao đầu chính là Thạch Xuyên, vùng đất nằm ở cực bắc, mùa đông rét giá tận cùng, vốn tất cả tướng sĩ tác chiến đều đã cố gắng hết sức, nhưng đúng lúc đó xui xẻo lại liên tục kéo đến, gần đây bão tuyết nổi lên ở Thạch Xuyên, chưa kể tướng sĩ đánh trận, nhiều người dân sống lâu năm ở Thạch Xuyên cũng bị chết công rồi.

Tin tức vừa truyền đến kinh thành, toàn bộ triều đình nô tung, người đầu tiên biến sắc là Chu đại phu, dù ông bên đảng của Hiền Vương, nhưng chuyện này quan hệ đến an nguy quốc gia, đương nhiên quốc gia là trên hết.

Ông dâng tấu thương nghị chuyện tiếp tế lương thảo lên Hoàng thượng, hành quân từ kinh thành đến Mục Đán mất những mấy ngày, lương thảo đến cũng không kịp nữa rồi.

“Chúng ta chỉ có thể tự lực cánh sinh.”

Lúc ấy, trong doanh trường của giám quân, Triệu Sâm xem xét bản đồ trong tay, từ tốn nói ra những lời này.

Ninh tướng quân thăm dò: “Vương gia nghĩ ra được kế sách gì chưa?”

Triệu Sâm lắc đầu: “Chưa.”

Ninh tướng quân đỡ người, Triệu Sâm chuyển đề tài nói: “Nhưng mà mấy năm trước lúc rời khỏi Thạch Xuyên, bốn vương đoán sắp tới sẽ tái chiến tại đây nên đã sai người xây hầm động ở Thạch Xuyên cất giấu vài thứ, cũng coi như được lợi.”

Mắt Ninh tướng quân sáng lên, vội vàng hỏi han: “Vương gia giấu vật gì? Ở nơi nào? Ta phái người đi tìm.”

Triệu Sâm liếc ông nhàn nhạt đáp: “Không cần vội vàng như thế.”

“Hả?”

“Trước tiên phải bắt được nội gián đã rồi tính.”

Chuyện nội gián trốn trong đại doanh mấy ngày sau truyền đến kinh thành, lúc ấy nội gián đã bị bắt, được đại quân khẩn cấp giải về.

Biểu hiện của Triệu Sâm khiến Hoàng thượng càng khẳng định, đứa con trai này là người tài, văn võ bá quan không ngừng tán dương, những dấu hiệu đó cho thấy ngôi vị Thái tử dễ bị thay thế.

Thái tử đang nghị sự cũng cảm thấy tính uy hiếp, vừa bãi triều lập tức gọi Từ thái úy qua phủ bàn bạc.

Đông qua xuân đến, nhánh liễu hòa nhã thanh cao nảy mầm, nụ hoa xoắn lại, kinh thành khôi phục sức sống, khi nào Triệu Sâm mới quay trở về?

Mấy ngày nay, phụ thân không tiết lộ tin tức mới nhất của chiến sự với nàng nữa, tiểu thư trong khuê phòng lại không tiện thăm hỏi việc quốc gia đại sự, tin tức của nàng đều dựa vào thư tín của Triệu Sâm, nhưng hần đã ngừng gửi thư hơn nửa tháng nay mất rồi.

Không có tin tức, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mạnh Uyển nóng nảy đi hỏi phụ thân mà chỉ nghe trả lời: “Không có tin, chính là điềm tốt.”

Mạnh Uyển khó hiểu gặng hỏi: “Phụ thân có ý gì?”

Mạnh Thừa Tướng đặt bút lông xuống: “Nói con biết một chuyện, sáng sớm hôm nay Hoàng thượng hạ chỉ bắt giam Thái tử.”

Mạnh Uyển kinh ngạc thốt: “Tại sao?”

“Bởi vì...” Mạnh Thừa Tướng cười thầm: “Thái tử bỏ mặc quân tình, âm mưu hại Đoan Vương, làm Đoan Vương suýt phải bỏ mạng.”

Mạnh Uyển sợ hãi suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh, sao Đoan Vương điện hạ lại “suýt bỏ mạng” chứ?

Ở Thạch Xuyên, Triệu Sâm vừa cướp đoạt được mấy thành trì của Mục Đan đang vui vẻ nghỉ ngơi, trên người nào có thương tích gì?

Tin bị hành thích thật ra là có thật, nhưng hắn không bị thương, chẳng qua tin tức truyền về triều đình có hơi quá thôi.

Hơn nữa, Thái tử thật sự ngu xuẩn đến mức dính bẫy những tiểu kế như vậy sao? Liệu trong chuyện này có liên quan gì đến Hiền Vương phủ của Triệu Ân? Chỉ sợ ngoài mặt không đơn giản như vậy.

Nhưng có thể khẳng định bây giờ trong quân đội có tai mắt của Thái tử.

Suy nghĩ hết mọi thứ, vẻ mặt của Triệu Sâm âm u khó nhìn, Tinh Trầm quan sát mãi vẫn không thấy hắn cười chút nào.

Mấy ngày trước, tai mắt của Thái tử bị bắt xử tử. Hôm nay đã lập hạ mà Thạch Xuyên vẫn rất lạnh, mọi người ra cửa phải quần chặt như bánh chưng. Dù ở kinh thành, được sống trong cảm y ngọc thực nhưng khi hành quân đánh giặc, hắn phải chịu không ít cực khổ, nên nhìn Triệu Sâm mặc áo ấm đang ngồi đọc sách kia có vẻ khác hẳn, cả người hắn toát ra sự sắc bén. Lúc trước là quân tử khiêm tốn, dịu dàng như ngọc thì giờ hắn như tảng băng lạnh lùng, băng giá, ngoài dáng vẻ nhả nhặn không đời thì giờ đây khi giờ tay nhắc chân, hắn đều phóng ra khí thế sát phạt.

“Tinh Trầm, hôm nay là ngày mấy?” Đang yên lặng bỗng nhiên hắn mở miệng hỏi.

Tinh Trầm hỏi bẩm: “Bẩm Vương Gia, hôm nay lập hạ, trễ hơn năm ngoái một chút, là ngày hai mươi chín tháng ba.”

“Cũng qua tháng tư rồi.” Triệu Sâm nhăn mày lẩm bẩm: “Thời gian không còn nhiều lắm.”

Thời gian không nhiều lắm? Thời gian gì mà không nhiều lắm?

Vương gia, người có thể đừng chỉ nói một nửa không? Khiến mọi người rợn cả tóc gáy!

Muốn Triệu Sâm trả lời chắc chắn không thể, bởi vì hắn chưa bao giờ nhắc lại rốt cuộc không còn nhiều thời gian để làm chuyện gì cả.

Tiết Trung Thu hôm đó, đại quân thắng trận khai hoàn, thu quân hồi triều, Tinh Trầm mới hiểu thời gian đó là cái gì.

Triệu Sâm dẫn tiểu đội ngũ đi trước một bước, thúc ngựa chiến hồi kinh, không phải hắn đang vội về để nhận chiến công, càng không phải hắn đang âm mưu gì đó, thứ hắn muốn đơn giản, đó là có thể về bên Mạnh Uyển đứng vào sinh nhật tuổi cập kê này của nàng.

Mười bốn tháng tám, trước Trung Thu một ngày, Mạnh Uyển ngồi trong Tướng phủ, nhìn thức ăn trước mắt, vẫn không nuốt nổi.

Chưa hết một năm, nàng cao hơn chút ít, lại gầy đi rất nhiều, càng trở nên người lớn hơn.

Phù Phong biết tiểu thư lại ăn ít cơm, không thể làm gì ngoài ôn nhu khuyên giải: “Tiểu thư, hôm nay là sinh nhật của người, người phải ăn nhiều một chút, Tướng gia truyền tin nói người không phải chờ, sợ rằng ngài ấy bị Hoàng Thượng giữ lại một lúc lâu đấy.”

Mạnh Uyển tê nhát đáp: “Không cần, lui xuống hết đi, ta hơi mệt, ta đi ngủ trước.”

Lúc nàng đang đứng dậy định đi vào trong, vừa bước chợt nghe bọn nha hoàn hét lên, nàng quay đầu nhìn, một bàn tay thon dài vén chuỗi rèm châu tinh tể lên, người nọ thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, mặc khôi giáp bạc, môi mông khê nhếch, đôi mắt phượng đen trắng rõ ràng xé lên, phản chiếu thân hình yếu đuối của nàng, cuối cùng hắn cũng đến —— Triệu Sâm!

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Lúc thấy Triệu Sâm, Mạnh Uyển giống như đang nằm mơ vậy. Thân mặc áo giáp, lưng đeo bảo kiếm, hắn đứng ngay đó một cách chân thật và sống động đến thế, nàng không dám chắc có phải mình lại nằm mơ nữa không.

Thấy Mạnh Uyển im lặng đứng ngẩn người thật lâu, Triệu Sâm đi vào trong phòng, thả rèm châu xuống, cong môi cười: "Dọa nàng rồi?"

Đột nhiên, trong mắt Mạnh Uyển chứa đầy nước mắt dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, gần một năm Triệu Sâm mới gặp lại nàng, yêu thương còn không kịp làm sao chịu nổi khi nàng khóc lóc chứ?

Mặc kệ đám nha hoàn đứng ở bên ngoài, Đoan Vương điện hạ trực tiếp tiến lên ôm chặt lấy dáng người mảnh mai của Mạnh Uyển, thân thể cao lớn anh tuấn ấy cúi xuống bao bọc cả thân hình bé nhỏ ấy, Mạnh Uyển tựa lên khỏi giáp trước ngực hắn, cuối cùng nàng cũng nín khóc mỉm cười.

"Khóc cái gì, chê ta về quá sớm? Vậy ta quay lại với đại quân rồi vào thành."

Triệu Sâm giả bộ xoay người đi, chưa quay đầu liền bị Mạnh Uyển ôm cứng eo, nàng dán chặt trên người hắn, sức lực lớn như vậy, một cô gái như nàng không thể làm được.

"Nếu chàng dám bỏ đi, ta sẽ không bao giờ quan tâm đến chàng nữa đâu." Mạnh Uyển cắn răng nghiêng lợi uy hiếp, đẩy mạnh hắn ra, quay lưng giận dỗi.

Phù Phong lặng lẽ dẫn bọn nha hoàn lui ra xa, trong đầu cầu nguyện cho tướng gia về trễ một chút, nếu không thì tiểu thư không thể vui vẻ ở với Vương gia nữa rồi.

Trong phòng, Triệu Sâm nhìn bộ dạng chật vật của bản thân, ho khan mở miệng: "Nàng không muốn ta đi... nhưng nàng cũng đã biết ta trở lại rồi, giờ ta phải đi thay quần áo trước, còn phải thu dọn hành lý gọn gàng, tránh cho..."

"Vậy thì được." Mạnh Uyển quay người, vênh môi hỏi: "Mà chàng chảy nhiều mồ hôi như vậy... chàng nóng sao? Để ta lau cho chàng."

Chiếc khăn lụa mang hương thơm của thiếu nữ lướt quanh trán, hai má nàng lại gần sát trước mặt, nàng lùn hơn hắn nhiều, cổ nhón chân lau trán cho hắn, dáng vẻ nghiêm túc khiến hắn không đành lòng kể nàng biết những ý nghĩ xấu xa trong bụng.

Nên hắn chuyển đề tài nói: "Còn nhớ nội dung phong thư ta viết không?"

Mạnh Uyển ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt ai đó không chớp ngắm nhìn nàng, ẩn chứa một thứ tình cảm nồng đậm.

"Hôm nay là sinh nhật ta, ngày mai phụ thân làm lễ cấp kê cho ta rồi, vậy thì ngày nào chàng định đến hỏi cưới ta đây?" Nàng nhún nhật hỏi giống như đang hỏi một chuyện rất đời thường, nhưng lọt vào tai Triệu Sâm thì đây chính là một sự bất ngờ đáng vui mừng chạy thẳng vào tim hắn.

Cuộc sống kiếp trước như một vệt nước không nhìn thấy nhưng đã từng tồn tại, đời này tuyệt đối không thể dẫm lên vết xe đổ ấy, hắn chỉ mong cho tâm nguyện của mình có thể trở thành sự thật.

"Chờ đại quân hồi triều, ta và Ninh tướng quân được triệu kiến, ta sẽ dâng tấu xin phụ hoàng rước nàng về dinh."

Triệu Sâm hứa hẹn, cởi áo giáp để trên ghế nằm, làm lộ ra thân hình hao gầy mảnh khảnh của hắn trước mặt Mạnh Uyển.

"Sao chàng gầy nhiều thế hả?" Mạnh Uyển nhăn mày mắng: "Trong thư hồi âm, ta đã dặn dò chàng chú ý nghỉ ngơi, đừng cố gắng quá sức rồi, giờ sao lại gầy gò như vậy chứ!"

Nhìn nàng đau lòng, Triệu Sâm cười tươi, khuôn mặt hắn bây giờ góc cạnh rõ ràng, toát lên sự cương nghị và ác liệt, lần át dáng vẻ dịu dàng như ngọc trước đây. Mấy tháng hắn hành quân đánh giặc phải xa nàng, Mạnh Uyển lại càng khiến lòng người xao xuyến hơn, dù nàng có đang trách cứ nhưng giọng nói vẫn cứ mềm mại, ôn nhu, chính nàng nghe mà còn cảm thấy xấu hổ.

"Bên ngoài thôi." Triệu Sâm kéo ghế ngồi xuống, vỗ về nàng: "Thức ăn mùa đông ở Thạch Xuyên đậm bạc, lương thảo không nhiều, ta ăn thịt cá trong doanh trường mà binh sĩ bên ngoài ăn cơm muối thì còn ra thể thống gì?"

Mạnh Uyển hiểu rõ đạo lý trong đó, nhưng nàng vẫn không chịu nổi khi hắn gầy như vậy, nàng tiếp tục lải nhải một lúc, hắn chẳng những không thấy phiền mà còn rất vui vẻ lắng nghe.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc nàng dừng lại, bỗng nhiên Triệu Sâm cầm tay nàng, kéo vào bên trong ngoại sam của hắn, dán tay nàng lên trung y và khẽ vuốt ve bụng hắn, trầm giọng đáp: "Không gầy đâu."

Toàn thân Mạnh Uyển đỏ như táo chín, tay nàng cảm giác được nên dĩ nhiên, Mạnh Uyển biết hắn không gầy nhưng mà.... đừng có dễ chịu như vậy được không!

Bàn tay cách một lớp trung y cảm nhận rõ ràng từng đường cong của cơ bụng sáu múi rắn chắc, xem ra Đoan Vương điện hạ chẳng gầy đi bao nhiêu đâu, chẳng qua là chăm rèn luyện quá nên... săn chắc hơn thôi.

"Buông ra." Mạnh Uyển nói nhỏ nhẹ: "Bị người khác nhìn thấy còn ra thể thống gì."

"Lời này đáng lẽ là câu cửa miệng của ta."

Đúng rồi, "Còn thể thống gì", "Không hợp lễ phép", đó là những câu mà từ trước đến nay Tam điện hạ nghiêm khắc thường dùng, lúc này nàng cũng học theo, đặt mấy câu ấy trên khóe miệng, liệu đây có được tính là...

"Đây được tính là phụ xướng phụ tùy chứ nhỉ?"

Hắn hỏi mà cứ như khẳng định tuyệt đối, sau đó Triệu Sâm trực tiếp cúi đầu hôn gương mặt thẹn thùng của nàng, nở nụ cười xuất phát từ đáy lòng, Tinh Trầm mà có lỗi trông thấy cảnh này chắc chắn mắt của hắn sẽ như đón gió rơi lệ, không phải Vương gia nhà hắn không biết cười, mà chỉ cười với người

mình yêu thôi. Còn đối với bọn họ, Triệu Sâm chính là một người thần kinh thô vô cảm.

"Chàng đừng nháo loạn nữa." Mạnh Uyển hờn dỗi một câu, đặt khăn tay vừa dùng xuống bàn rồi nói: "Ta rót ly trà cho chàng, này giờ chàng chưa uống được ngụm nước nào cả."

Triệu Sâm gật đầu, nhìn nàng lẳng xăng chạy tới chạy lui vì hấn, dù hấn đã sớm kiệt sức vì vừa đi xa trở về nhưng tâm tình thì không tệ chút nào, phải nói là cực kì phấn chấn.

Cúi đầu quan sát khăn tay Mạnh Uyển bỏ ở trên bàn, quý thần xui khiến thế nào, hấn lại cầm lấy chiếc khăn... cất kĩ trong người.

Lúc Mạnh Uyển trở lại, không hề chú ý thấy khăn tay đã biến mất, nhưng lại phát hiện ra, hấn đổi chỗ ngồi rồi, nàng bước đến trước nơi hấn ngồi định nhìn một cái, đột nhiên hấn thẳng tay bung ly trà lên, làm nàng suýt thì đánh rơi cái ly xuống đất nên Mạnh Uyển chẳng còn quan tâm chuyện gì nữa.

"Chàng không nói trước một tiếng đã giật tay ta rồi." Mạnh Uyển oán giận trách: "Bông tay thì sao bây giờ?"

Triệu Sâm khẽ cười, chỉ thấy hấn bóp bóp tách trà trong tay, một làn băng mỏng mỏng ngưng tụ trên mặt nước, nhưng đã tan rất nhanh mặc dù vừa rồi nước trà còn hơi nóng.

"... Thần kỳ quá!" Mạnh Uyển thán phục.

"Muốn học không?" Triệu Sâm cong môi hỏi.

Mạnh Uyển gật đầu liên tục.

Triệu Sâm đang muốn trả lời, ngoài phòng bỗng nhiên giọng nói đàn ông truyền tới, hừ nhẹ: "Chúng ta không thêm học."

Triệu Sâm giờ tay vuốt cái trán đang không ngừng giật giật, thở dài than: "Thừa tướng đại nhân về sớm quá."

Mạnh thừa tướng dứt hai tay vào trong áo, cười híp mắt đáp trả: "Không bằng Vương gia, đại quân vừa nhỏ trại thì người đã có mặt ở kinh thành, thật quá thần tốc."

Triệu Sâm vẫn bình thản lạnh lùng dù bị chế giễu, ngược lại Mạnh Uyển lại bất mãn tròn mắt nhìn phụ thân, thấp giọng nói: "Phụ thân đừng nói chuyện không lễ phép với Vương gia như thế."

Mạnh thừa tướng nhàn nhạt trả lời: "Nữ nhi ngoan, con khỏi cần nói phụ thân cũng vẫn nhớ rõ vị này là Đaoan Vương điện hạ. Nhưng hình như điện hạ lại quên mất thân phận của mình, tùy tiện vào khuê phòng con gái như ở vương phủ vậy, rõ ràng là muốn say rượu làm loạn mà."

Mạnh Uyển cúi đầu thấy Triệu Sâm bình tĩnh hơn nàng nhiều, mặt không đổi sắc nói lại: "Thừa tướng đại nhân nói rất đúng, dù như vậy bốn vương vẫn có chuyện làm phiền thừa tướng."

Mạnh thừa tướng như đã biết trước, không tình nguyện thăm dò: "Không đồng ý có được không?"

"Không!" Triệu Sâm vừa nói, vừa cười hòa ái vô cùng thân thiết, nhưng trong cái thân thiết ấy nồng nặc mùi uy hiếp.

Mạnh thừa tướng chỉ biết diễn theo: "Vương gia cứ nói."

Triệu Sâm liếc Mạnh Uyển đang tò mò bên cạnh, chậm rãi mở lời: "Chuyện bốn vương về sớm, phụ hoàng không hề biết, bốn vương cũng không muốn tiết lộ, trước khi đại quân hồi kinh có lẽ bốn vương đánh quấy rầy Thừa tướng, tá túc ở Tướng phủ mấy ngày."

Mạnh Uyển kinh ngạc há hốc mồm, thét lên: "Chàng tá túc ở đây?"

Mạnh thừa tướng chỉ hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn con gái: "Uyển Uyển, không nên mừng rỡ quá sớm."

Mạnh Uyển khẽ nói: "Phụ thân, rõ ràng là con hơi giật mình mà."

"Ta mặc kệ." Mạnh thừa tướng nghiêng người mời: "Giờ khuya rồi, người ngồi một lát, lão thân đi chuẩn bị phòng cho khách và bữa tối."

Triệu Sâm "Ừ" rồi dặn dò: "Thừa tướng không cần quá kiêu cách, sắp xếp một căn phòng gần Ung Nhã Uyển là được."

Mạnh thừa tướng dùng chân, rất muốn đỏi ý, mà chẳng thể làm gì.

"Thừa Tướng đừng quá lo lắng, trong phủ chỉ có hai chủ tử là Thừa tướng và Mạnh tiểu thư, ngoài lại quân thủ hạ rất chặt chẽ nên ta cũng chẳng sợ có người loan tin ra bên ngoài, bốn vương rất yên tâm khi ở lại đây."

Mạnh thừa tướng lập tức rời khỏi Ung Nhã Uyển tránh cho Triệu Sâm dậm thêm mấy thứ "vạn tiền xuyên tim" gì đó nữa.

Mạnh Uyển sợ phụ thân bùng nổ, định đuổi theo an ủi, Triệu Sâm chợt lên tiếng: "Ta phải gấp rút lên đường nên hơi đói bụng, Uyển Uyển..."

Hắn chỉ nói phân nửa, còn lại dùng ánh mắt mờ mờ mong đợi nhìn Uyển Uyển, Mạnh Uyển đầu hàng bó tay.

"Ta đi nấu cơm cho chàng."

Vì thế Triệu Sâm thần không biết quỷ không hay ở lại phủ Thừa tướng.

Hôm sau chính là lễ cập kê của Mạnh Uyển, người xướng lễ chính là phu nhân Võ An Hâu, cũng là tổ mẫu của Mạnh Uyển, mọi người trong phủ Võ An Hâu đều đến dự lễ, nhưng lại có chuyện ngoài ý, trước khi buổi lễ cập kê bắt đầu, Mạnh Nhu trở về Tướng phủ.

Mạnh Nhu đi xuống từ xe ngựa Hiền Vương phủ, một tay cầm quạt, tay còn lại chống eo, dù trên người nàng ta không có thay đổi gì đặc biệt, thì với dáng vẻ như thế, để mọi người không biết nàng ta đang mang thai cũng hơi khó.

Mạnh Uyển không ngờ Mạnh Nhu sẽ trở về Tướng phủ ngay buổi lễ cập kê, trong chính đường tất cả mọi ánh mắt đều tập trung nhìn Mạnh Nhu, nàng ta vô cùng thích đoạt đi sự chú ý của mọi người từ Mạnh Uyển.

Mạnh Nhu mau chóng nói ra mục đích trở về, giải thích nghi hoặc cho mọi người.

"Hiền Vương điện hạ đặc biệt ân chuẩn ta về tham gia buổi lễ của muội muội." Nàng ta nhã nhặn nói, ánh mắt long lanh: "Dù đã già đi, nhưng ta vẫn là tỷ tỷ của Uyển Uyển, nếu được, ta nguyện ý giúp đỡ lão phu nhân cùng chủ trì buổi lễ." Tạm dừng, nàng ta rù mi mắt thông báo: "Đúng rồi, con gái còn chưa kể, con đã hoài thai đứa trẻ của Hiền Vương điện hạ, hơn hai tháng rồi."

Khóe miệng Mạnh Uyển giật giật, lặng lẽ ngược lên nóc nhà, trên mái ngói, Triệu Sâm lười biếng nằm ngửa, một tay bưng chén rượu, một tay chống lên mảnh gỗ, híp trông mắt đen thâm thúi, không biết đang suy nghĩ gì.

Rõ ràng lần này Mạnh Nhu trở về để thị uy, Triệu Sâm rời kinh lâu thế mà nàng ta chẳng làm gì cả, đột nhiên tới dự lễ cập kê của nàng, còn mang thai đứa trẻ thì sao mục đích lại đơn giản thế được? E rằng, đó chỉ là khoảng thời gian yên tĩnh để điều dưỡng thân thể và "tạo người". Dĩ nhiên cũng có thể là do Hiền Vương nghe được tin tức Triệu Sâm hồi kinh trước thời hạn và kêu nàng ta đi chứng thực.

"Mạnh trác phi đến dự là vinh hạnh cho nữ nhi." Mạnh thừa tướng tuân thủ nghiêm ngặt lễ phép tỏ ý: "Có điều Mạnh trác phi đang mang thai, không nên vất vả, hôm nay có Nguyệt nhi và lão phu nhân chủ trì buổi lễ rồi, hay người cứ ngồi xuống dự lễ đi —— người đâu, chuẩn bị chỗ ngồi cho nương nương, tiếp tục buổi lễ." Điều bộ của ông như không muốn vì Mạnh Nhu mà phải trì hoãn buổi lễ nữa khất nào.

Mạnh Nhu mặt không đổi sắc ngồi xuống ghế, giống như không hề bị đá kích, nhưng bàn tay nàng ta đã nắm thành quyền dưới tay áo.

Buổi lễ tiếp tục được tiến hành, phu nhân Võ An Hâu cài trâm lên tóc cháu gái mà bà thương yêu nhất, con gái Mạnh Nguyệt của Võ An Hâu đứng giúp đỡ bên cạnh.

Mạnh Uyển diện trang phục đồng tử đơn giản, chải búi tóc song hoàn kế, nhìn vô cùng non nớt. Lão phu nhân từ từ mặc áo ngắn trắng thuần cho nàng, Mạnh Nguyệt dùng vải tơ lụa thượng phẩm quấn quanh eo, sau đó lão phu nhân chải thưa từng lọn tóc đen, dùng trâm vàng cài lên, phủ thêm chiếc váy dài đại biểu cho "tuổi trưởng thành" lên người nàng, đeo dây anh lạc, đầu đội mũ phượng khảm ngọc trai, hốc mắt Mạnh thừa tướng chợt nóng lên.

Triệu Sâm nhấc một mảnh gỗ ra, xuyên qua khe hở nhìn chăm chú phu nhân Võ An Hâu làm lễ cập kê cho Mạnh Uyển, mắt chứng kiến toàn bộ quá trình một thiếu nữ lột xác.

Hắn nghĩ mình không có cách nào giữ được tình tảo nữa rồi, ước gì giờ phút này, hắn có thể nhảy xuống đó và tuyên bố cưới nàng, nhưng có lẽ là phải chờ thêm một thời gian nữa thôi.

Mạnh Nhu thấy trông mặt phụ thân ửng đỏ trong lễ cập kê của Mạnh Uyển, dường như con quỷ ghen tị đang dần dần gặm nhấm tâm hồn nàng ta. Cố gắng nhẫn nhịn ham muốn làm nhiều loạn buổi lễ, vất vả chờ mọi việc kết thúc, nàng ta vội vàng bình tâm lại, hoà hoãn đi trò chuyện với Mạnh Uyển.

"Nay muội muội đã trưởng thành." Mạnh Nhu như tỷ tỷ ruột thịt dùng ánh mắt "nhà ta có con gái mới lớn" nhìn Mạnh Uyển, thấy Mạnh Uyển nổi đầy da gà, sau đó nói: "Không lâu sau, Đoan Vương sẽ đón Uyển Uyển qua cửa, lúc ấy chúng ta chính là chị em dâu rồi..."

Thình lình Mạnh Nguyệt mở miệng cắt ngang lời nàng ta, giọng nói lúng túng: "Ồ, Mạnh trác phi nói không đúng, Uyển Uyển gả cho Đoan Vương điện hạ làm Vương phi, còn ngài chỉ là thứ phi, không phải chính thất, sao có thể xưng là chị em dâu chứ?"

Câu nói này khiến mặt Mạnh Nhu lạnh xuống, cười như không cười nhìn bụng Mạnh Uyển, ôn hòa ngỏ lời: "Đúng, ta nói sai rồi, đến giờ ta phải về thôi, sợ sau này khó gặp được muội muội, nên chúc phúc trước, mong muội muội và Đoan Vương điện hạ vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử!"

Bốn chữ "sớm sinh quý tử" đề rất nặng, khiến Mạnh Uyển không thể không nghĩ nhiều.

Có ý gì đây? Nhắc tới thì cũng hơi lạ, kể cả kiếp trước lẫn lúc sống lại, chỉ duy nhất chuyện đứa trẻ là Mạnh Uyển chưa nhớ tới, đời trước nàng và Tô Ký Trần không có con, đời này nàng đâu có đi sai đường, chẳng lẽ sẽ còn chuyện xấu xảy ra?

Trên nóc nhà, Triệu Sâm bị những câu nói của Mạnh Nhu đâm chầy máu tim.

Hắn và Mạnh Uyển trùng sinh trước khi nàng gặp Tô Ký Trần không lâu, nên chuyện trước đó nữa, hắn không thể sửa đổi.

Kiếp trước hắn từng cài tai mắt trong Tướng phủ, nhưng quan hệ của bọn họ nào có tốt như bây giờ? Hơn nữa khi đó Lâm di nương và Mạnh Nhu ở trong Tướng phủ, "khá" hòa thuận với Mạnh Uyển, cũng chẳng khác gì người một nhà nên hắn cũng chẳng chú ý nhiều.

Sau khi Mạnh Uyển qua đời, thái y báo cáo tình trạng sức khỏe của nàng, hắn mới biết Lâm Uyển giờ trò gì.

Dám hạ độc cô gái tin tưởng, đối xử chân thành với bà ta như vậy, Lâm Uyển... có chết cũng đúng thôi.

Chắc chắn rằng nếu Mạnh thừa tướng biết, trong những năm mà Mạnh Uyển lớn lên, Lâm Uyển đã cho nàng ăn cái gì, ông cũng sẽ giống như Triệu Sâm, chỉ ước gì có thể moi thi thể bà ta lên, lấy roi quất tàn bạo.

Mọi người vừa ra về, Mạnh Uyển chạy khắp nơi trong phủ đều chẳng tìm thấy Triệu Sâm đâu.

Hắn đi rồi sao? Nhưng đi đâu mới được?

Thật ra Triệu Sâm chỉ trở về Đoan Vương phủ gặp mặt hòa thượng Vân Thủy.

Trong thư phòng, hai người ngồi đối diện nhau, hòa thượng Vân Thủy thở dài: "Vương gia, bản tăng đã cố hết sức."

"Đa tạ đại sư, nếu đại sư cần gì, cứ nói ta biết, bốn vương nghĩa bất dung từ

(1)."

(1) Nghĩa bất dung từ: làm việc nghĩa thì không chối từ.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Dù trong phủ có đang tiếp đãi một vị Vương gia thì thoát nhìn cũng chẳng thay đổi gì hết, nhưng mọi người trong Ung Nhã Uyển lại không vui chút nào.

Từ khi Triệu Sâm chuyển đến Lâm Phong Uyển sát vách Ung Nhã Uyển, Phù Phong trở nên vô cùng phiền muộn. Trước kia, mỗi buổi sáng chỉ cần hầu hạ tiểu thư trang điểm và ăn mặc bình thường là được, tuy bây giờ vẫn làm việc này nhưng lại khác xa lúc trước, tại sao chứ? Bởi vì tiểu thư càng ngày khó chiều, cái này mặc không được, cái nọ cũng khó nhìn, rồi chê quần áo quá ít, trong lòng mọi người đều hiểu rõ vì sao, nhưng thực tế "khó nuốt" hơn suy nghĩ nhiều...

"Phù Phong, gọi ông chủ của Cẩm Đoạn Trang tới, ta muốn may xiêm y mới." Mạnh Uyển nằm trên giường, tiếng oán than khắp nơi.

Phù Phong thở dài bẩm: "Dạ, tiểu thư, nô tì lập tức kêu người đi." Nàng ấy vừa quay người đã bị Mạnh Uyển gọi lại.

"Thôi." Mạnh Uyển ngồi dậy than thở: "Quái lạ, quần áo khắp phòng mà cứ cảm thấy không đủ là sao nhỉ."

"Không phải do tiểu thư đâu, tất cả các cô gái đều yêu cái đẹp, đây là chuyện thường." Phù Phong hùa theo trấn an.

Mạnh Uyển xuống giường, đi tới cửa sổ nhìn tường viện, do dự nói: "Em nhìn ta xem, có phải quá hấp tấp không? Máy ngày trước vẫn như thường nhưng sau khi cập kê..." Mạnh Uyển im lặng vì không biết hình dung bản thân thế nào nữa.

Phù Phong suy nghĩ rồi đến bên nàng ôn nhu khuyên nhủ: "Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy là do người căng thẳng thôi, thật ra cũng chẳng có chuyện gì cả, ngày cưới sắp đến rồi, Vương gia lại yêu thương người như vậy nên sẽ không có gì trục trặc đâu ạ."

Phù Phong đâu biết được kiếp sống mà Mạnh Uyển từng trải qua, đương nhiên nàng ấy sẽ không hiểu lý do nàng nôn nóng như vậy. Thực tế, nàng sợ tất cả những gì đang diễn ra chỉ là giấc mộng hoàng lương (1), sự đau khổ mà nàng trải qua đời trước mới là thật, chờ ngày nào đó tỉnh dậy, phát hiện sự việc khôi phục, mọi thứ vẫn như trước, đó chính là điều đáng sợ kinh khủng nhất.

(1) Giấc mộng hoàng lương: Bắt nguồn từ một điển cố của Trung Quốc. Ý chỉ giấc mộng đẹp nhưng ngắn ngủi

Hơn nữa không chỉ Triệu Sâm, trong lòng nàng cũng liên tục nhớ đến những gì Mạnh Nhu nói hôm ấy, nếu nghĩ lại thì... Tuy nàng đã sống qua một đời người, nàng may mắn được trùng sinh, có thể ở kiếp này nàng không thông minh hơn nhưng vì sinh mạng, Mạnh Uyển cũng phải biết cẩn thận để không dẫm vết xe đổ ở kiếp trước.

"Thôi được." Mạnh Uyển thấp giọng lệnh: "Đi thông báo cho phụ thân, gần đây ta ở nhà cảm thấy rất bức bối, muốn ra ngoài đi dạo."

“Tiểu thư muốn đi đâu ạ?” Phù Phong hỏi.

“Chọn đại một nơi đi, dù sao thì ta cũng muốn ra ngoài.” Mạnh Uyển quyết định để cho Phù Phong truyền lời, phụ thân cũng rất thoải mái đáp ứng, nhưng ông lại phái Hàn Ninh bảo vệ nàng, tên này rất tinh khôn. May mà nàng không làm chuyện gì bí mật nên cho hắn đi theo.

Xế chiều hôm ấy, nàng mặc thường phục, cùng Phù Phong giả làm một đôi tỷ muội, Hàn Ninh sắm vai đại ca, đi dạo phố.

Tuy Mạnh Uyển không son phấn, nhưng vì sự đoan trang, yêu kiều trời sinh, người trên phố như lơ đãng lướt nhìn ai kia, nàng phiền lòng vô cùng, dứt khoát đeo nón lá, đi một hồi mới dặt dờ Hàn Ninh: “Đứng bên ngoài chờ ta và Phù Phong.”

Hàn Ninh nhìn bảng hiệu cửa hàng, Hồi Xuân Đường, đó là y quán.

“Tiểu thư không dễ chịu à? Sao không về phủ mời Thái y?” Hàn Ninh thắc mắc.

Tìm Thái y? Chưa kể Thái y hoàng cung có quan hệ mật thiết với vị nương nương từ Lâm gia kia đều không phải người tốt, hơn nữa việc này không nên để Thái y biết. Nàng còn chưa xuất giá, lỡ bị lộ ra ngoài thì làm sao. Cho dù muốn tìm, cũng phải gặp phụ thân để thương lượng trước mới được.

Nhưng nếu nàng... Nàng không muốn phụ thân đau lòng.

“Ta có lí do của ta.” Ngừng nghĩ ngợi lung tung, Mạnh Uyển giải thích xong, kéo Phù Phong vào trong.

Đại phu là một ông lão gần sáu mươi tuổi, mỉm cười tiến lên chào Mạnh Uyển, mở miệng hỏi: “Hai vị cô nương xem bệnh hay hốt thuốc?”

Mạnh Uyển yêu cầu: “Đại phu, dạo này thân thể ta không thoải mái, nhờ ngài xem bệnh giúp.”

Đại phu gật đầu, dẫn các nàng vào nội đường, ngồi sau bàn hỏi: “Cô nương không ngại cho lão phu xem mạch trên tay người chứ?”

Mạnh Uyển vén tay áo, đưa cổ tay trước mặt đại phu, ông ta thuần thục bắt mạch, Mạnh Uyển nhẹ giọng kêu: “Đại phu, tiểu nữ sắp gả chồng, không biết sức khỏe có tốt không?” Nàng cúi đầu, nón lá che đi gương mặt hơi ửng đỏ.

Dĩ nhiên đại phu hiểu yêu cầu của nàng, chân thành bắt mạch, buông tay báo kết quả: “Cô nương, mạch này giống...”

Thấy chân mày ông kéo căng, trong lòng Mạnh Uyển chìm xuống, lên giọng hỏi: “Thế nào?”

Đại phu thở dài: “Lão phu nói thẳng, sau này cô nương rất khó mang thai.”

Mạnh Uyển đại ra, Phù Phong bên cạnh sợ hãi, la lên: “To gan, người nói bậy!”

Đại phu bất đắc dĩ bảo: “Sao ta dám chứ, lão phu hành nghề chữa bệnh mấy chục năm rồi, bắt mạch là biết ngay.”

Thật ra Mạnh Uyển rất ít bị bệnh, hồi nhỏ, bị ngã xuống nước cũng chỉ mắc phong hàn, Thái y chưa bao giờ nhắc tới vấn đề kia của thân thể nàng, e rằng lúc đó Lâm di nương đã giở thủ đoạn, Mạnh Nhu cũng biết chuyện, vậy có lẽ các ả đã bắt đầu tính toán nàng từ sớm rồi...

“Không thể nào!” Mạnh Uyển khẳng khái.

Đại phu lắc đầu: “Lão phu bất lực, cô nương có thể đi hỏi các y quán khác.” Vừa nói, ông đứng lên rồi đi, không còn gì để nói.

Mạnh Uyển thu tay, từ từ đứng dậy, không nói một lời đi ra ngoài. Hàn Ninh nhìn hai chủ tớ sau khi ra ngoài trở nên trầm mặc ít nói, tức khắc hiểu sự việc diễn ra bên trong không tốt đẹp gì rồi.

“Tiểu thư, đại phu này không đáng tin, nếu người thấy bức bối hãy gọi Thái y.” Hàn Ninh khích lệ.

Mạnh Uyển khẽ cười: “Lần ta rơi xuống nước, không phải do Thái y đến xem à?”

Hàn Ninh nhớ đến chuyện lần đó, gật đầu hỏi: “Tiểu thư nghi ngờ...?”

Mạnh Uyển không lên tiếng, lặng người lướt nhanh về Tương phủ, vừa mở cửa bước vào Ung Nhã Uyển đã trông thấy Triệu Sâm ngồi bên bàn uống trà.

Hắn mặc cẩm bào bạch mãng, tóc buộc kim quan, mày kiếm mắt sáng, mũi cao nhọn, đáng vẻ ưu nhã.

“Sao giờ mới về?” Triệu Sâm hỏi nhưng hình như trong bụng biết trước rồi, thẳng thắn nói: “Hầu hết người sống ở Phố Tĩnh đều là dân thường, có nhiều người tham lam, nàng sống trong khuê phòng, đi du ngoạn khó tránh gặp kẻ xảo trá, cẩn thận bị gạt.”

Mạnh Uyển chăm chú nhìn hắn, bước đến ngồi đối diện, nhìn nhìn hồi lâu đột nhiên hỏi: “Vương gia có thích em bé không?”

Triệu Sâm đang châm trà cho nàng, nghe xong thì dừng lại một lát, bật cười: “Nói vậy... chẳng lẽ Uyển Uyển muốn sinh em bé?”

Nếu bình thường, tất nhiên Mạnh Uyển sẽ đỏ mặt nhưng lúc này thì khác.

Nàng cười giấu thấp giọng thì thầm: “Đương nhiên ta muốn, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Không.” Mạnh Uyển chột dạ lảng tránh hỏi: “Hôm qua chàng đi đâu? Tìm khắp mọi nơi chẳng thấy chàng.”

“Xử lý một vài việc ở Vương phủ.” Triệu Sâm nói thật, rồi đứng sau lưng nàng, hai tay khoác lên bả vai mảnh mai của nàng, giọng trầm trầm “Uyển Uyển, nếu nàng có khúc mắc gì trong lòng, cứ nói thẳng ra, giữa chúng ta không cần phải có bí mật.”

Mạnh Uyển nín thinh, nàng không muốn kể việc đó ra, vì nàng sợ hẳn biết được sẽ không tiếp tục yêu nàng.

Càng sợ hẳn từ bỏ việc cưới nàng. Dẫu sao không có Vương gia tiền đồ vô lượng nào chịu cưới một người vợ không thể sinh con.

Ông trời đáng ghét kia, giúp nàng sống lại nhưng không chịu thành toàn cho nàng hả! Sao không cho nàng trở về lúc còn bé đi? Cho nàng sống lại nhưng lại không thể cho nàng một đứa con, bị ai làm sao?

Nàng nhận ra, cả hai đời nàng đều rất ích kỷ. Nàng sợ mất phải mất đôi mắt mà tiết lộ bí mật đáng xấu hổ này với một người tốt như Triệu Sâm.

“Mắt nàng tái xanh kìa.” Bỗng Triệu Sâm hô: “Đề ta kêu Thái y tới đây xem sao.”

Mạnh Uyển vội vàng kéo tay hắn ngăn cản: “Không, ta hơi mệt thôi, truyền Thái y thì hơi quá rồi.”

Triệu Sâm tỏ vẻ cố chấp, mặc kệ Mạnh Uyển phản đối, Mạnh Uyển cuống cuống tức giận, dường như do hắn quá nuông chiều nàng, khiến nàng vô pháp vô thiên, coi thường thân phận địa vị.

“Đừng vội!” Mạnh Uyển trừng mắt: “Đã nói là ta không sao, ta rất khỏe mạnh, hay chàng hy vọng ta mắc bệnh?”

Triệu Sâm kinh ngạc nhìn, Mạnh Uyển chống lại đôi mắt đen trắng rõ ràng của hắn, nàng chột dạ, ôn nhu an ủi: “Không sao, giờ sẽ phiền toái nếu người khác biết chàng ở Tướng phủ, không nên kêu Thái y.”

Triệu Sâm nhàn nhạt đáp: “Vậy ta sẽ kêu người của ta đến khám cho nàng.” Dứt lời đi thẳng ra sân, đáng vẻ không cho phép từ chối.

Mạnh Uyển tuyệt vọng ngược cổ nhìn nóc nhà, thật buồn cười làm sao, sự giấu diếm ích kỷ của nàng bị vạch trần trong nháy mắt sau khi Triệu Sâm biết chuyện sẽ có phản ứng gì đây, nàng còn khả năng từ chối sao?

Khi hòa thượng Vân Thủy đến, Mạnh Uyển đang ngăn người ngồi trên ghế, ông và Triệu Sâm một trước một sau đi vào, trông thấy nàng, ông hiền lành liên tục niệm “A Di Đà Phật”, gương mặt dễ nhìn chính trực rõ ràng rất đáng tin.

“Bàn tăng Vân Thủy, diện kiến Mạnh tiểu thư.” Vân Thủy chào hỏi.

Mạnh Uyển tiếp đón: “Đại sư khách sáo, thật ra hơi thất lễ, ta không có bệnh, nhưng Vương gia quá lo ngại nên...”

Vân Thủy đáp: “Không sao, Mạnh tiểu thư không ngại thì để bàn tăng xem giúp người một chút.”

Mạnh Uyển cứng người, Triệu Sâm bên cạnh giữ im lặng, quan sát đáng vẻ trốn tránh của nàng, trong lòng khó chịu hơn gấp bội. Nhưng hắn chỉ có thể khiến nàng đau lòng mới chiếm được sự an tâm của nàng.

“Tiểu thư, mời ngồi.” Vân Thủy đưa tay chỉ cái ghế, Mạnh Uyển không thể làm gì khác ngoài ngồi xuống.

“Bàn tăng mạo phạm” Vân Thủy xin lỗi, sau đó đưa ngón tay đặt lên cổ tay nàng, an tĩnh bắt mạch.

Hồi lâu ông không phản ứng gì, tập trung nhắm mắt bắt mạch, Mạnh Uyển cúi đầu nhìn tay áo, còn Triệu Sâm cũng chăm chăm nhìn nàng rồi đợi Vân Thủy mở miệng.

“A Di Đà Phật.” Vân Thủy ngồi dậy, mỉm cười: “Mạnh tiểu thư khỏe mạnh.”

Mạnh Uyển cười khổ, thu tay về, ánh mắt đờ đẫn không ánh sáng.

Triệu Sâm hỏi: “Mạnh tiểu thư không sao chứ?”

Vân Thủy nói: “Không sao, chẳng qua gần đây ít nghỉ ngơi, người mệt mỏi, chỉ cần trước khi ngủ đốt hương an thần là được.”

Mạnh Uyển không tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên, kinh ngạc thốt: “Ngài nói gì?”

“Mạnh tiểu thư đừng bận tâm, thân thể người rất mạnh khỏe.” Vân Thủy cười ôn hòa: “Bàn tăng tự chế một ít hương an thần giúp ngủ sâu, người nhất định nhớ đốt trước khi đi ngủ đây.”

Mạnh Uyển ngậy ngốc cầm túi vải lấy ra từ trong ngực hòa thượng, về mặt phức tạp.

Triệu Sâm âm thầm thở phào, nhẹ nói: “Giữ gìn sức khỏe, ta tiễn hòa thượng về.”

Vân Thủy đi trước, Triệu Sâm liếc Mạnh Uyển một cái, nàng chưa kịp hoàn hồn, hắn đã dứt khoát đưa Vân Thủy rời đi.

Bên ngoài, Vân Thủy nhỏ nhẹ chất vấn: “Vương gia không hối hận?”

“Đừng hỏi lại ta.” Triệu Sâm nói thẳng: “Trước sau như một.”

.....

Bốn ngày sau, đại quân hồi kinh, Triệu Sâm cũng rời Tướng phủ diện kiến Hoàng Thượng với Ninh Tướng Quân.

Nếu như lời hứa thì hôm nay hắn sẽ dâng chỉ xin Thánh thượng cưới nàng.

Mạnh Uyển ngồi trong hành lang uốn quanh vườn hoa, nhìn sóng nước ngọc bích trong vát, buồn tủi.

Nếu nghĩ ra thì... một người là đại phu phủ Tĩnh, còn một người lại là đại sư, nàng biết phải tin ai nhưng bản năng lại khiến nàng suy nghĩ lung tung mãi.

Khoan đã, câu nói đầu tiên của Triệu Sâm khi nàng quay về?

“Hầu hết người sống ở Phò Tĩnh đều là dân thường, có nhiều người tham lam, nàng sống trong khuê phòng, đi du ngoạn khó tránh gặp kẻ xảo trá, cần thận bị gạt.”

Hắn đang ám chỉ điều gì?

Chẳng lẽ... Hắn đã biết rồi?

Không, không đúng, nếu như vậy thì chẳng những Triệu Sâm biết nàng hoàn toàn trái ngược kiếp trước, thậm chí... có khi không có việc gì hắn không làm được. Điều đó khiến nàng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Trên Kim Loạn điện, Triệu Sâm mặc áo giáp đứng kề vai với Ninh tướng quân, Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng, cười vang: “Sâm nhi và Ninh ái khanh thật sự là cứu tinh của Đại Chu ta, quả nhiên là trăm trận trăm thắng, lần này hai người muốn được ban thưởng gì nào?”

Triệu Sâm nhìn về phía Ninh tướng quân, vì vậy Ninh tướng quân nói trước: “Bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của mọi người, lão thần không cần ban thưởng, đa tạ Hoàng thượng ban ân.”

Ông ta đã nói như vậy thì có vẻ cấp dưới của Triệu Sâm muốn ban thưởng cũng không tiện mở miệng. Từ thái úy và Chu đại phu nhìn nhau, về mặt kiêng dè.

Nhưng Mạnh thừa tướng chỉ bình tĩnh nhìn tất cả, đứng ở vị trí đứng đầu của đủ loại quan lại, ông nhắm mắt lại, khóa miệng nhếch lên, dường như đã nắm rõ như lòng bàn tay toàn bộ mọi chuyện.

Quả nhiên, rất nhanh đã đến Triệu Sâm, ngoại trừ Thái tử ở đây ra thì các vị Vương gia khác đều im lặng nhìn chăm chú Đoan Vương điện hạ, hắn cực kỳ lưu loát nói: “Phụ hoàng, ngược lại nhi thần có chuyện muốn thỉnh cầu.”

Hoàng thượng cười như không cười, nói: “Ồ? Hoàng nhi cứ nói, đừng ngại.”

Triệu Sâm lại thì lễ, sau đó bắt đầu ôm quyền nói: “Phụ hoàng, sáu năm trước, sau khi nhi thần đánh bại Mộc Đán trở về dự tiệc mừng, người đã đính hôn cho hoàng nhi với thiên kim thừa tướng, hôm nay nhi thần lại một lần nữa đánh bại Mộc Đán, Mạnh tiểu thư cũng đã cập kê rồi, nhi thần muốn thỉnh cầu phụ hoàng một thánh chỉ, cho phép nhi thần được kết hôn với Mạnh tiểu thư.”

Nói thế nào đây, sau khi Triệu Ân nghe xong lời này vốn đang thở phào nhẹ nhõm thì lại lập tức nín thở, ánh mắt lạnh lẽo quan sát Mạnh thừa tướng, chỉ thấy về mặt Mạnh thừa tướng không có chút biến hóa nào, biểu hiện như đã sớm đoán được toàn bộ, sợ là đã từng tính toán cùng với Triệu Sâm rồi, thừa tướng đại nhân này, có lẽ đã sớm đứng ở phe Triệu Sâm.

Thật đáng tiếc, tuy vậy cũng nằm trong dự liệu, nếu thật sự là như thế, hắn cũng có biện pháp...

Hoàng thượng nghe Triệu Sâm nói xong, ông cười cười, sau đó nói: “Cái này có gì đâu, quả thật cũng nên xử lý chuyện chung thân của con rồi, hai hoàng huynh cùng làm chỉ lớn hơn con một tuổi thế mà trong phủ đã ngập tràn thể thiếp rồi, con cũng phải nhanh chóng lên thôi.”

Triệu Sâm còn chưa nói gì, hai mắt Ninh tướng quân tỏa sáng, giống như đã nghe được tin tức tốt, Mạnh thừa tướng nhìn thấy ánh mắt của ông ta, lập tức có một dự cảm không lành.

Dự cảm này đã được chứng thực vào tiệc ăn mừng.

Hoàng thượng đã tự mình hạ chỉ, để Mạnh Uyển và Triệu Sâm kết hôn, Mạnh Uyển lại còn là đích nữ của thừa tướng, cho nên tiệc ăn mừng này tất nhiên nàng sẽ đến.

Ngoài ra có một người khác nữa cũng đến, đó là Ninh Khê – con gái của Ninh tướng quân. Ninh tướng quân cực kỳ yêu thương đứa con gái này, ngàn theo trăm thuận, lần trước bởi vì con gái suýt chết nên ông ta không cho Mạnh thừa tướng chút mặt mũi nào, trực tiếp xử tử Lâm thị, tuy vậy việc đó Mạnh thừa tướng cũng không cần ông ta nề tình, rõ ràng ông cầu còn không được.

Thời gian dường như rất trùng hợp với sáu năm trước, khi đó Mạnh Uyển mới chỉ 8 tuổi, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng rất biết chọn đối tượng, chiếm lấy nhi tử có tiền đồ nhất của Hoàng thượng, thật sự là khiến cho người ta đồ mất ghen tị suốt sáu năm trời.

Ngồi ở sau lưng phụ thân, Mạnh Uyển nhã nhặn uống rượu, rượu này có hương thơm tinh khiết lại ngọt, không giống rượu lăm, ngược lại giống nước trái cây, càng uống càng thấy kỳ lạ, không khỏi liếc mắt nhìn chén rượu của phụ thân, màu không giống nhau, có gì đó không đúng.

“Mạnh tiểu thư, để nô tỳ giúp người rót đầy.” Thấy Mạnh Uyển uống xong, cung nữ lập tức rót đầy giúp nàng, Mạnh Uyển lấy tay che chén, từ chối.

“Hình như rượu này khác với rượu mọi người uống?” Nàng dường như lơ đãng hỏi nhưng ánh mắt lại sắc bén, có mấy phần giống Triệu Sâm khiến cung nữ hoảng sợ.

“Mạnh tiểu thư thứ tội, rượu này đúng là không giống với rượu mọi người uống.” Cung nữ quý xuống, nói, “Đây không phải rượu, là nước trái cây, Đoan Vương điện hạ sai nô tì đổi giúp người đây ạ, Vương gia nói người không thể uống rượu.”

Mạnh Uyển giật mình. Hóa ra là hấn. Nghĩ cũng thấy đúng, Lâm quý phi vừa mới mất con, lại bị Hoàng hậu đả kích nên sức lực đã sớm tổn thương, đương nhiên sẽ không động tay động chân vào bữa tiệc, khiến người ta nắm được thóp của bà ta, do gần đây nàng hay nghi ngờ quá nhiều nên có chút cẩn thận quá mức rồi.

“Đứng lên đi, không sao.” Mạnh Uyển dịu dàng nói.

Cung nữ thở phào một cái, bắt đầu giúp nàng rót nước trái cây, lúc này mới nín thở lui qua một bên.

Mạnh Uyển nhìn chén nước trái cây, không kìm lòng được nhìn Triệu Sâm ngồi ở chỗ đối diện, lại phát hiện hấn đang nhìn sang bên này, dường như còn thấy toàn bộ quá trình nàng nói chuyện với cung nữ, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên, vui vẻ không thôi.

Mạnh Uyển có chút xấu hổ, cúi đầu xuống yên lặng ăn cơm, không nhìn loạn nữa, giờ phút này chuyện cần đến cũng đã đến. Toàn bộ sôi trào, bởi vì Ninh tướng quân lên tiếng, nói ra một câu khiến tâm tình của mọi người tương đối phức tạp.

“Hoàng thượng, hôm nay là đại hỉ, có lẽ nên vui mừng gấp bội chứ?” Ninh tướng quân cười nói.

Hoàng thượng buông bình rượu, nói: “Ninh ái khanh có đề nghị gì hay sao?”

Ninh tướng quân chấp tay nói: “Ngược lại là chuyện không đáng giá nhắc tới.”

Hoàng thượng dường như có chút hứng thú, mỉm cười: “Nói trầm nghe xem.”

Ninh tướng quân nhìn ra phía sau, Ninh tiểu thư Ninh Khê vừa thẹn thùng vừa chờ mong nhìn phụ thân, thật là làm cho Ninh tướng quân hết cách.

“Hoàng thượng cũng biết, trong nhà mặt tướng có một nữ nhi, hôm nay cũng đã đến tuổi lập gia đình.”

Mạnh Uyển nghe thế đã thấy có cảm giác không tốt, nàng nhìn về phía phụ thân, Mạnh thừa tướng cũng thấy, lắc đầu ý bảo nàng yên tâm, đừng vội.

Thật sự không phải nàng tự mình đa tình, cho rằng Đoan Vương điện hạ khiến người ta phải yêu mến, nhưng sự thật là từ khi Triệu Sâm tự mình bắt Lâm thị, “bảo thủ” giúp Ninh Khê thì nàng ta vẫn luôn muốn cảm tạ hấn thật tốt, dường như giống hệt bản thân mình lúc mới trùng sinh, thay đổi phương pháp để tiếp cận Triệu Sâm.

Biết rõ không phải tin tức của nàng linh hoạt, mà là chuyện này đã sớm truyền khắp kinh thành rồi, đến Võ An Hầu phủ, lão phu nhân còn nhắc nàng phải cẩn thận một chút, lúc đó nàng cảm thấy chắc chắn Triệu Sâm sẽ xử lý ổn thỏa, hơn nữa Ninh tướng quân sẽ chấp nhận việc con gái mình làm tiểu thiếp sao? Cho nên nàng luôn yên tâm, chưa từng để trong lòng, nào biết hôm nay lại xảy chuyện xấu này, thật sự quá chủ quan rồi.

“Ninh tướng quân.” Trước khi Ninh tướng quân định nói tiếp, Triệu Sâm đã chen miệng vào, đứng lên nói: “Ninh tướng quân nói đúng, hôm nay là đại hỉ, có lẽ nên vui mừng gấp bội chứ? Phụ hoàng, nhi thần suy nghĩ rồi lại muốn cầu phụ hoàng một thánh chỉ nữa, không biết phụ hoàng...”

Hoàng thượng bắt đầu cười nói: “Sâm nhi còn có chuyện gì sao? Ngược lại không biết là việc của ai, lại khiến con hao tâm tổn trí đến vậy.”

“Làm sao phụ hoàng lại biết không phải chuyện của nhi thần vậy?” Triệu Sâm hỏi, lại không cần câu trả lời, nói thẳng, “Nhi thần muốn thay Tứ đệ tăng số lượng người trong nhà.”

Thụy Vương đang liên tục biến bản thân thành phong nền mờ nhạt đột nhiên bị kéo vào, hình như có chút phản ứng không kịp, nhìn Triệu Sâm một lúc vẫn không có phản ứng gì.

Triệu Sâm tiếp tục nói: “Tuy Tứ đệ chỉ kém nhi thần hai tuổi nhưng đã sớm trưởng thành từ lâu, hiện tại ngày kết hôn của nhi thần đã đến gần, cũng nên vì Tứ đệ mà lo liệu cho tốt rồi.”

Hoàng thượng nghe hắn nói xong, nhất thời im lặng, ngược lại Từ thái úy khẽ cười một tiếng, nhân dịp nói: “Đoan Vương điện hạ và Thụy Vương điện hạ quả thật là huynh đệ tình thâm.”

Lời này lọt vào tai mọi người khiến tất cả đều không cùng chung một suy nghĩ. Không ổn, Ninh tướng quân không quá vừa lòng, Ninh tiểu thư càng không cần nói, gần như nhịn không được muốn đứng lên kéo câu chuyện sang hướng khác, dù không nói về chuyện này cũng được, bằng không năng ta sẽ phá hủy.

Đáng tiếc, Hoàng thượng đã mở miệng, muốn đổi đề tài sợ là không được rồi.

“Vậy Sâm nhi cho rằng, thiên kim nhà ai sẽ phù hợp?” Hoàng thượng rõ ràng biết ý đồ của Triệu Sâm khi nói đến chuyện này, nhưng vẫn thuận theo ý của hắn, sắc mặt Ninh tướng quân và Ninh tiểu thư trắng bệch, biết rõ chuyện này không thể sửa lại được nữa.

“Nhi thần vừa mới nghe thấy Ninh tướng quân nói, nữ nhi nhà tướng quân cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi, không biết tướng quân có vừa lòng vừa ý Tứ đệ của ta không?” Triệu Sâm cười hỏi.

Ninh Trú lạnh lẽo không nói một lời, Ninh Khê đã bắt đầu rơi lệ. Thụy Vương Triệu Thành nhìn cảnh tượng như vậy, nở nụ cười tự giễu.

“Thật ra Tam hoàng huynh không cần hao tâm tổn trí vì đệ như vậy.” Triệu Thành vất và đứng lên, nói, “Ta tự biết thân thể tàn tật, không xứng với thiên kim tướng quân, không cần phải ép buộc.”

Hoàng thượng cảm thấy lời nói này không lọt tai chút nào, tuy Tứ nhi thân thể tàn tật là sự thật. Nhưng suy cho cùng hắn vẫn là hoàng tử, đường đường là hoàng tử, làm gì có chuyện không xứng với nữ nhi tướng quân hả?

“Thành nhi vì sao phải nói vậy?” Hoàng thượng bình tĩnh nói, “Sâm nhi nói đúng, con gái của Ninh tướng quân cũng coi như hợp lòng trẫm, Ninh tướng quân hẳn cũng cảm thấy vừa lòng.” Ông kéo dài giọng, ý tứ hàm xúc, “Tứ nhi của trẫm, phương diện nào cũng rất ưu tú, không có người nào thích hợp với Ninh tiểu thư hơn Tứ nhi.”

Lời này vừa nói ra, trong thiên hạ ngoại trừ Thụy Vương, chỉ sợ không người nào dám lấy Ninh Khê rồi, số phận của Ninh Khê vậy là ván đã đóng thuyền.

Nàng ta ngỡ ngàng ngồi ở chỗ của mình, cảm giác không biết phản ứng như nào, Ninh tướng quân trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: “Hoàng thượng anh minh, điều mặt tướng muốn nói chính là ý này.”

Lúc này nét mặt của Hoàng thượng mới lộ ra sự vui vẻ, nhân dịp nói: “Như vậy là tốt rồi, hôm nay do trẫm làm chủ, tứ hôn cho Thành nhi và Ninh tiểu thư, sau khi Sâm nhi thành hôn xong, các con cũng thành hôn luôn đi.”

Vì thế, trò cười ngày hôm nay đã kết thúc như vậy đây.

Đối với chuyện Triệu Sâm muốn ngăn cản việc nạp thiếp mà lấy cố, Triệu Thành cũng không có phản ứng đặc biệt gì, vẫn mặt không đổi sắc ngồi ở đó uống rượu, cũng chưa từng quan tâm Ninh tiểu thư được tứ hôn với hắn có phản ứng như thế nào.

Mạnh Uyển thấy hắn như vậy, bỗng nhiên nghĩ đến lần đầu tiên nàng bước vào nội cung gặp Hoàng hậu, đi ngang qua Quan Sur cung gặp phải cung nữ nọ bị đánh.

Thụy Vương vì cứu cung nữ đó, dù đôi chân không tiện đi đứng vẫn cố chạy nhanh dưới ánh mặt trời chói chang, nhưng vẫn không kịp, cuối cùng cung nữ kia vẫn qua đời. Tuy vậy, người vì một cung nữ mà làm như vậy, hẳn là người có tấm lòng cực kỳ lương thiện.

Thật ra, Ninh tiểu thư chỉ là nhất thời khó chịu, sau một khoảng thời gian dài nàng ta sẽ biết, việc nàng ta bị ép gả, là duyên số mà nhiều thiếu nữ có cầu cũng không được.

Ngày cuối cùng của tháng Tám, chính là thời điểm Triệu Sâm và Mạnh Uyển kết hôn.

Một ngày này, Thái úy đương triều và Ngự sử đại phu đương triều, hai vị quan nhất phẩm làm người đón dâu, mùi dấm phở tràn ngập sắc đỏ, từ phủ Thừa tướng kéo đến tận Đoan Vương phủ, ngày thường đoạn đường này cũng không tính là xa. Nhưng vào lúc này, lại có cảm giác rất xa xôi.

Trong phòng, Mạnh Uyển mặc hi phục đỏ thắm ngồi ngay ngắn trên ghế, mái tóc đen dài như thác nước xõa xuống hai vai, khuôn mặt lộ ra vẻ ngượng

ngừng, hai đồng tử linh động như nước, khí chất vừa điềm lệ lại không lỗ mắng, cao quý lại vô cùng tao nhã, đẹp đẽ vô cùng, khiến người ta phải hãi hùng.

Nàng không có mẫu thân, người đến chải đầu cho nàng là Võ An Hâu phu nhân, lão phu nhân liên tục giúp nàng chải mái tóc đen mềm mại kia, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm chúc phúc, ánh mắt ngược lại chưa xót không thôi.

“Hôm nay, Uyển nha đầu cũng phải lập gia đình rồi, mẫu thân của con ở trên trời có linh thiêng, cũng sẽ yên nghỉ.” Lão phu nhân lẩm nhẩm mãi không ngừng, khiến cho tâm tình có chút yếu ớt của Mạnh Uyển càng thêm yếu ớt hơn.

“Khóc cái gì, nữ tử nào mà chẳng có ngày như thế này, tổ mẫu của con năm đó xuất giá thế mà lại không có khí thế như con dâu.” Lão phu nhân bận bịu chuyện chủ đề.

Mạnh Uyển lau nước mắt, nói: “Khí thế?”

“Đương nhiên rồi.” Lão phu nhân cười nói, nói, “Được quan nhất phẩm đón dâu, đích thân Kiến An trưởng công chúa ở vương phủ chờ, những người tham dự hôn lễ cũng đều là người có máu mặt trong triều, lại còn có quan tứ phẩm đều đứng thành hàng, con nói xem, có khí thế không?”

Mạnh Uyển ngượng ngùng nói: “Các vương gia đón dâu, hình như đều như vậy cả mà...”

“Chính xác là như thế, nhưng mà...” Lão phu nhân dịu dàng nói vào tai nàng, “Đoan Vương, lại không giống như vậy.”

Mạnh Uyển nghe vậy, có chút ngây ngốc, việc kết hôn ảm đạm như vậy nàng cũng không nghĩ nhiều, đợi lão phu nhân đội mũ phượng lên cho nàng, đội ngũ đón dâu cũng đã đến nơi, tâm tình nàng có chút lo lắng bắt đầu lên đường.

Đoan Vương phủ, Triệu Sâm mặc hi phục đỏ thẫm, kim quan buộc lên, môi mỏng tràn ngập ý cười, mỗi một hành động đều thể hiện tài mạo vô song, phong thần như ngọc, trịch tiên phẩm trần cũng không sánh bằng.

Kiến An trưởng công chúa thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, bộ dạng giống như hận không thể mọc cánh bay đến phủ thừa tướng vậy, không khỏi cười nói: “Mới thế đã không chờ được rồi sao? Để cho các tân khách nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?”

Triệu Sâm dường như có chút xúc động, hạ giọng nói: “Cô cô, người không biết đâu, ngày hôm nay, ta đã đợi quá lâu, quá lâu rồi.”

Kiếp trước, đính ước với nàng từ năm nàng 8 tuổi, hắn luôn luôn đợi nàng của kiếp này đủ 15 tuổi, con đường đó dài đằng đặc vô cùng, không một lời trách móc, chỉ có một tấm lòng son, chưa bao giờ đổi thay.

Lúc đội ngũ đón dâu tiến đến cửa vương phủ, Triệu Sâm đã đứng chờ ở đó từ lâu. Hi nương được Triệu Sâm sắp xếp bước lên vén màn kiệu, trông thấy Mạnh Uyển ở trong kiệu, trái tim hắn đập thình thịch như thể muốn nhảy ra ngoài.

“Uyển Uyển...”

Hắn không kìm được lòng gọi một tiếng, Mạnh Uyển nghe thấy, thân thể khẽ run lên, muốn nói gì đó, rồi lại không nói nên lời, cũng may hi nương đã nhanh chóng sắp xếp cho hai người các bước tiếp theo, hắn và nàng cùng nắm đoạn lụa đỏ, cùng nhau bước vào Đoan Vương phủ, từ nay về sau, vợ chồng ân ái, tình cảm còn vững chắc hơn cả vàng, trên đời này sẽ không ai có thể tách họ ra.

Mạnh thừa tướng nhìn con gái đi vào cùng Triệu Sâm, thật ra cũng có chút hoảng hốt. Mười mấy năm trước, lúc Mạnh phu nhân vừa mang thai nàng, hai người đã suy nghĩ, nếu là con trai thì nên dạy dỗ như thế nào, nếu là con gái thì nên yêu thương như thế nào.

Hôm nay con gái đã lập gia đình, nhưng người vợ ở bên cạnh ông cùng nghiên cứu thảo luận những điều này đã sớm rời đi vài chục năm.

Thời gian là một thứ đáng sợ, ngay từ đầu, mỗi lần nghĩ đến vợ, ông luôn đau lòng vô cùng, nhưng hôm nay nghĩ đến vợ mình, ông đã không đau nữa, chỉ cảm thấy rất thoải mái.

Con người sống trên đời, sớm muộn gì cũng bụi về với bụi, đất về với đất, hai người họ chỉ là chia tách nhau quá sớm mà thôi, ông tin tưởng, bà sẽ đứng ở cầu Nại Hà đợi ông, bọn họ sẽ gặp lại nhau, ở một chỗ khác.

Trong chính điện của Đoan Vương phủ, Mạnh Uyển và Triệu Sâm bái thiên địa, lúc nàng xoay người thì trông thấy đôi giày khảm vàng của hắn, kiếp trước nàng đã phụ bạc nam nhân này, ở kiếp này rốt cuộc cũng tu thành chính quả, tuy đã muộn một chút, nhưng hy vọng còn có thể đền bù cho hắn, không chỉ vì áy náy, càng là vì... yêu.

Bái xong, Mạnh Uyển rời khỏi chính điện, Triệu Sâm theo quy tắc ở lại tiếp khách, hắn lo lắng nàng chưa ăn gì, đã sớm sắp xếp người ở đằng kia chờ, Mạnh Uyển vừa vào phòng, nhóm hi nương đã xong xuôi, Kiến An trưởng công chúa và Võ An Hâu phu nhân cũng đi vào theo, theo các nàng đến còn có vài vị phu nhân mà Mạnh Uyển không quá quen thuộc, tuy gặp mặt không nhiều nhưng nàng lại biết, những người này hoặc là nhất phẩm cáo mệnh, hoặc là công chúa hoàng gia, kiếp trước nàng và Tô Ký Trần chỉ lo chạy trốn, cái gọi là nghi thức, chẳng qua chỉ là qua loa tìm một cái miếu thờ sau đó bái thiên địa rồi kết hôn.

Ngẫm lại những việc đó, thật ra cũng coi như là báo ứng, dùng sự thương hại của mình hại người khác, lựa chọn sai đường, cuối cùng bản thân phải gánh chịu hậu quả xấu.

“Nha đầu, đói bụng không, ăn chút đồ đi.”

Võ An Hầu phu nhân kín đáo đưa cho nàng một miếng bánh ngọt, Mạnh Uyển dưới khăn voăn thấy tay của tổ mẫu, mang theo nếp nhăn nhưng lại thân thiết vô cùng.

“Cảm ơn tổ mẫu.” Mạnh Uyển nhận bánh ngọt, cái miệng nhỏ vừa ăn vừa phải tránh không đụng vào rèm châu của mũ phượng.

Kiều An trưởng công chúa cười nói: “Hầu phu nhân không cần lo lắng, cháu ta đã sớm nói với ta rồi. Nó lo lắng vương phi của mình sẽ đói bụng nên đã cho chuẩn bị đồ ở phòng bếp rồi, để ta giúp vương phi của nó no bụng nào.”

Lão phu nhân khẽ cười: “Thật sao? Lão thân cũng không dám giấu, nha đầu có thể thoải mái ăn là được rồi.”

Kiều An trưởng công chúa cười nhắc nhở: “Tuy vậy Hầu phu nhân, nên thay đổi xưng hô rồi.”

Lão phu nhân nói: “Xem ta này, nhất thời vui mừng nên quên mất, hôm nay phải gọi là Đoan Vương phi mới đúng.”

Các vị phu nhân cũng trêu đùa Mạnh Uyển, nàng chỉ thẹn thùng nghe nhưng trong lòng lại tràn ngập hạnh phúc, hôn sự có nhiều người chúc phúc như vậy, thật sự rất hạnh phúc.

Hiền Vương phủ bây giờ là cái dạng gì đây?

Chu Tinh và Triệu Ân đi tham dự hôn lễ của Triệu Sâm, Mạnh Nhu ở trong phủ dưỡng thai, nghe thấy hạ nhân miêu tả khung cảnh kết hôn của Mạnh Uyển, nhớ tới bộ dạng Triệu Sâm, không khỏi đau xót, hận ý cũng ngày càng sâu.

Hạ nhân thấy bộ dạng nàng ta như vậy càng hoảng sợ, lui qua một bên không dám nói nữa, Mạnh Nhu chợt thấy đau bụng, lập tức cau mày: “Nhanh, truyền thái y!”

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Edit + Beta: Mạc Y Phi

Hóa ra, Đoan Vương phủ trông như thế này.

Thừa dịp các phu nhân nói chuyện phiếm, Mạnh Uyển lặng lẽ xoắn một ít khăn che mặt lên, đánh giá khung cảnh trong phòng.

Về sau, nơi này sẽ là nhà của nàng, nhà của nàng và Triệu Sâm. Chỗ này so với tưởng tượng của nàng còn lớn hơn, lại không hề lộ ra sự trống trải. Nếu như phủ của con cháu hoàng gia đều như thế này thì không hề nghi ngờ Đoan Vương phủ rất xa hoa, mỗi một đồ vật đều đã có lịch sử lâu đời, nếu là ở kiếp trước, sợ là tùy ý cho nàng một món đồ trong phòng này cũng đủ giúp nàng sống được mấy đời, sự chênh lệch thật khiến người ta phát sợ.

Triệu Sâm sắp xếp phòng ngủ cực kỳ ấm áp, thậm chí chi tiết, tỉ mỉ đến nỗi có phần tương tự với khuê phòng của nàng ở phủ thừa tướng, nhất là cái bàn trang điểm kia, chất liệu rõ ràng tốt hơn cái ở phòng nàng, nhưng kiểu dáng lại giống như đúc.

Hắn rất dễ tâm, điều này làm cho nàng rất vui, lại cũng rất bối rối.

Nhớ tới lần trước nghi ngờ, nàng cảm giác Triệu Sâm có thể đã biết cái gì đó. Có khả năng nàng vừa ra khỏi tướng phủ, đã có người nói cho hắn biết nàng đi đâu, sợ dĩ hần không trực tiếp đến y quán ngăn cản nàng tìm đại phu, có lẽ vì sợ nàng hoài nghi.

Nhưng mà chỉ là ở nhà đợi đã đủ khiến nàng hiểu rõ.

Tất nhiên Triệu Sâm biết lời nói của đại phu nên hắn mới đặc biệt mời Vân Thủy đại sư đến để giúp nàng yên tâm.

Lời nói của Vân Thủy, chỉ sợ cũng không phải sự thật.

Tuy Triệu Sâm hết lòng hết dạ như vậy khiến nàng rất cảm động, cũng làm cho nàng không hề nghi ngờ tình cảm của hắn đối với nàng, nhưng nghĩ tới việc bản thân có thể sẽ không có con, Mạnh Uyển không vui nổi, nàng chậm rãi buông khăn che mặt xuống, chấp tay trước ngực trầm mặc.

Hầu phu nhân và Kiêu An trưởng công chúa trò chuyện được một lúc, thấy Mạnh Uyển yên tĩnh đến kì lạ, không khỏi hỏi: "Vương phi mệt sao? Vương gia sợ là một lúc nữa mới trở về, hay là con dựa vào tổ mẫu, ngủ một chút đi?"

Mạnh Uyển chậm rãi lắc đầu, nói: "Không có, lão phu nhân đừng lo lắng, Uyển Uyển rất ổn."

Kiều An trường công chúa đưa mắt liếc Lão phu nhân một cái, mặt khác mang theo mấy vị phu nhân đi ra ngoài, Mạnh Uyển cô đơn ngồi được một lúc, sắc trời vừa vãn có chút âm đảm, cửa phòng lại một lần nữa bị người ta mở ra, thanh âm của hi nương vang lên: "Vương phi, Vương gia về rồi!"

Mạnh Uyển lập tức trở nên khẩn trương, lưng nàng dựng thẳng lên, hai tay bối rối không biết nên đặt ở đâu.

Triệu Sâm vừa bước vào cửa đã thấy bộ dạng đó của nàng, khẽ cười một tiếng rồi đi tới, dưới sự sắp xếp của hi nương, hấn bùng chén rượu lên, chậm rãi quàng tay qua cổ tay mảnh khảnh của Mạnh Uyển, uống xong chén rượu giao bôi.

Hi nương lại bắt đầu tiến hành bước tiếp theo, Mạnh Uyển thần thờ cử động theo, Triệu Sâm nhìn một chút đã biết tâm tư của nàng đang không ở đây.

Hôm nay là ngày đại hôn của bọn họ, nàng lại còn thất thần như thế, nói thật, hấn rất mất hứng.

Nhưng hấn thật sự không tức giận nổi khi vừa nâng tay tháo khăn che mặt của nàng xuống, trông thấy dung nhan cao quý, xinh đẹp cùng ánh mắt yếu ớt kia, trong lòng ngoại trừ yêu thương cũng không còn gì nữa.

Đôi mắt sáng rõ, sâu trong mắt là sự lưu luyến và tin tưởng sâu sắc, còn có không tự tin, do dự.

Triệu Sâm buông khăn che mặt xuống, bảo hi nương lui xuống rồi vươn tay về phía nàng.

Mạnh Uyển nhìn đôi tay thon dài trắng nõn của hấn, sừng sốt một lúc, khó hiểu nói: "Sao vậy?"

Triệu Sâm bật cười, xoay người tiến đến tai nàng: "Ngồi như vậy, không cảm thấy khó chịu sao?"

Mạnh Uyển đỏ mặt, đặt tay mình vào lòng bàn tay hấn, đứng dậy đứng cạnh hấn.

Hấn uống không ít rượu nhưng trên mặt vẫn không hề lộ ra, nhưng trên người lại nồng đậm mùi rượu. Theo như bình thường, nếu là nam nhân khác, nàng đã sớm chán ghét đến mức lông mày nhăn lại rồi. Nhưng đây lại là hấn, dường như mùi rượu lại trở thành hương thơm.

Mà ngay cả việc quan hệ vợ chồng... Nàng cũng vừa mong lại vừa sợ.

Kiếp trước, quan hệ vợ chồng với Tô Ký Trần, nàng cũng chẳng biết tại sao bản thân lại không cam lòng, không khí luôn luôn trầm lắng không chút ái muội nào, bây giờ nghĩ là, sợ là khi đó bức bối quá nhiều cho nên mới không cam lòng và kháng cự như vậy.

"Lại ngây người rồi." Triệu Sâm bỏ quả nhãn, hạt sen qua một bên, đứng cạnh giường bắt đầu nhìn nàng.

Mạnh Uyển giương mắt nhìn thấy, lập tức nói: "Đừng vứt đi."

Triệu Sâm nhướn mày: "Nàng thích mấy cái này à?"

Mạnh Uyển cong môi nói: "Đây là điềm báo may mắn, bỏ đi thì..." (1)

Triệu Sâm cũng biết nàng đang nghĩ gì, thái dương hơi nảy lên, nói thẳng: "Chỉ là để sang một bên thôi, trên giường vẫn còn, không cần lo lắng." Hơi ngừng lại, hấn hạ giọng nói tiếp: "Hôn nữa, cho dù không có mấy cái này, chúng ta vẫn sẽ sớm sinh quý tử."

(1) Theo văn hóa Trung Quốc, trong khi tổ chức đám cưới, bố mẹ chú rể thường chuẩn bị trong phòng tân hôn của cô dâu chú rể một túi đồ bên trong có 4 loại củ quả sau:

– Quả táo tàu (táo đỏ) – 红枣 (Hongzao)

– Hạt lạc – 花生 (Huāshēng)

– Quả nhãn – 桂圆 (Guìyuán)

– Hạt sen – 莲子 (Lianzi)

Khi ghép 4 loại này vào sẽ có câu: "枣生桂子" (Zao sheng guizi), cách đọc này cũng đồng thời là cách đọc của câu chúc rất hay: "早生贵子" (TÁO SINH QUÝ TỬ), chúc tân lang tân nương sớm có con trai nối dõi.

Mạnh Uyển vừa ngượng ngùng vừa đau lòng, bối rối nắm chặt ống tay áo, Triệu Sâm nhìn một lúc, bỗng nhiên tiến lên ôm ngang người nàng lên khiến nàng hoảng hốt hét lên một tiếng.

"Aaaa! Làm cái gì vậy..." Mạnh Uyển vô cùng khẩn trương nói.

Triệu Sâm chậm rãi đặt nàng lên giường, nhẹ nhàng tháo mũ phượng xuống, đã không có rèm châu che chắn, dung nhan đẹp đẽ của nàng lộ ra một cách rõ ràng, hấn nhìn không chớp mắt, sâu trong con ngươi đen nhánh phản chiếu hình dáng của nàng, nàng nghe thấy hấn chậm rãi nói: "Muốn sớm sinh quý tử, chúng ta phải cố gắng mới được."

Tai của Mạnh Uyển hơi ngứa khiến nàng phải quay đầu đi tránh hơi thở của hắn.

Triệu Sâm khẽ cười một tiếng, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ của nàng vậy mà đã mang thai rồi, chúng ta nếu không cố gắng sẽ không đuổi kịp."

Mạnh Uyển nhìn hắn, ánh mắt trong veo như nước chứa sương mù, bộ dạng xinh đẹp như vậy, thật là khiến người ta không nhịn được muốn làm tổn thương.

"Nàng nhìn ta như vậy, sẽ khiến ta không khống chế nổi bản thân mất."

Triệu Sâm vừa nhấc tay, màn che đồ đã rơi xuống, nha hoàn ở bên ngoài chăm đèn, ở bên trong màn mặc dù có chút tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ đôi phương.

"Thôi tắt nến có được không?" Mạnh Uyển hít một hơi thật sâu,

Triệu Sâm không nhanh không chậm cời đai lưng của nàng ra, giống như cười mà không phải cười, nói: "Thôi nến đi sẽ khiến ta không nhìn thấy nàng, không tốt."

"... Tại sao phải nhìn?" Nàng xấu hổ hỏi.

Triệu Sâm đối mặt với nàng, vẻ anh tuấn, vĩnh viễn lạnh nhạt, vĩnh viễn không gì không làm được, ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác nay nhìn nàng lại tràn ngập sự dịu dàng, yêu mến như vậy mới càng khiến người ta không chịu nổi.

Rõ ràng hắn chỉ mới cời dây lưng nàng ra thôi nhưng lại khiến nàng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, cảm giác thân thể có chút thay đổi khác thường, xấu hổ quá đi.

"Mau thôi nến đi!" Mạnh Uyển cắn môi nói, "Nếu không ta sẽ đi đấy."

Triệu Sâm khẽ cười: "Nàng định đi đâu?" Bỗng nhiên, mặt hắn lạnh đi, cúi người nói chậm rãi từng chữ, "Mạnh Uyển, đời này nàng sẽ không thể đi đâu được, ngoại trừ ta, sẽ không có ai được đi cùng nàng đâu."

Mạnh Uyển lại càng hoảng sợ, ngơ ngác nhìn hắn, hắn tự biết bản thân có chút mất bình tĩnh, vẻ mặt dịu đi, hôn lên vành tai nàng một cái, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Không nhịn được đã dọa nàng rồi."

Mạnh Uyển chăm chú nhìn hắn, tâm trạng vừa tủi thân lại vừa đau lòng, thấy hắn phiền lòng như vậy, nàng lo lắng không thôi.

"Nói đùa thôi, nàng muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi, đừng khóc được không?" Lòng hắn chợt đau nhói khi thấy nước mắt nàng rơi xuống.

Mạnh Uyển trực tiếp đặt một nụ hôn lên cổ hắn, hôn xong, nàng mới nói:

"Không chỉ đời này, Mạnh Uyển ta muốn đời đời kiếp kiếp đều làm vợ của Triệu Sâm."

Lần này đến lượt Triệu Sâm giật mình, hắn kinh ngạc nhìn nàng, sau đó thoải mái vô cùng, lại vừa yên tâm vừa cảm động, đương nhiên, rõ ràng nhất là vẻ mặt đang tràn ngập sự vui vẻ kia.

"Vậy tối nay..." Triệu Sâm vẫn chưa thỏa mãn nhìn nàng mới cời đồ được một nửa.

Mạnh Uyển nhìn sang một bên, cứng rắn nói: "Nếu chàng không muốn thôi nến... thì đừng hòng làm gì."

Triệu Sâm cười to, Phù Phong và Mạt Nhã đứng canh ở cửa ra vào liếc nhau một cái, sau đó xấu hổ nhìn sang hướng khác.

Một đêm này dài đằng đặc vô cùng, Phù Phong với tư cách là nha hoàn hồi môn đã đến Vương phủ, Mạt Nhã là nha hoàn bên cạnh Triệu Sâm, hai người vừa gặp nhau đã được quản gia thông báo thân phận. Vốn Phù Phong tưởng rằng Mạt Nhã sẽ mất hứng, gây rối với nàng, nhưng hoàn toàn không phải, nàng ấy rất hòa thuận, giúp nàng khá nhiều việc, người của vương phủ đúng là rất giống với Vương gia, mỗi người đều cực kỳ tốt bụng.

Phụ đệ của Triệu Sâm thật ra rất đơn giản, trừ hắn và Mạnh Uyển ra thì tất cả đều là hạ nhân, trong đó hạ nhân là nam tử chiếm đa số, quản lý cũng không quá khó khăn.

Có một điều duy nhất không giống chỗ khác, chính là Đoan Vương phủ có rất nhiều thị vệ, phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt, đi chưa được mấy bước đã thấy một đám thị vệ, số lượng người nhiều hơn phủ Thừa tướng không biết gấp bao nhiêu lần.

Ngoại trừ Mạnh Uyển và Triệu Sâm, ở góc tây nam của vương phủ còn có một vị khách rất đặc biệt, đó là Vân Thủy đại sư.

Chỗ đó có xây một Phật đường, dường như là đặc biệt chuẩn bị cho Vân Thủy đại sư, cũng không biết ông ấy với Triệu Sâm đã quen biết nhau bao lâu rồi.

Bất kể như thế nào đi nữa, Mạnh Uyển đều phải tiếp đãi Vân Thủy đại sư thật tốt.

Có điều, so với những việc trong phủ thì sáng sớm hôm sau, phải vào cung diện thánh mới là việc cần phải để tâm.

Với tư cách tân nương, lần tiến cung này xiêm y của Mạnh Uyển cũng long trọng hơn bình thường, so với lúc làm cô nương thì giờ đã có thân phận.

Nàng và Triệu Sâm cùng đi, đã không cần đi bộ nữa rồi, đây gọi là đặc quyền của giai cấp, khiến nàng không khỏi xúc động.

"Trước kia ta vào cung, dù trời nắng chang chang cũng phải đi bộ, ngược lại bây giờ không cần phải vậy nữa." Mạnh Uyển nhin không được nói.

Triệu Sâm cười cười, ngón tay khẽ vuốt ve gò má non mịn của nàng, dịu dàng nói: "Sau này dù có đi đâu nàng cũng không cần phải đi bộ nữa."

"Lát nữa tiến vào đại điện không phải ta vẫn phải đi bộ sao?" Mạnh Uyển liếc xéo hắn.

Triệu Sâm lại sờ mũi nàng: "Không cần, nếu nương tử muốn, vi phu sẽ ôm nàng vào."

Hắn gọi nàng là nương tử, không phải ái phi. Hắn tự xưng phu quân, không phải bổn vương.

Lại nói tiếp, dường như những lúc đối mặt với nàng, hắn chưa bao giờ dùng danh xưng bổn vương.

Ruồng bỏ một người như hắn, đòi trước nàng đúng là bị mù rồi.

"Dùng lời của chàng mà nói —— cái này còn ra thể thống gì nữa?" Mạnh Uyển học theo bộ dạng nghiêm túc của hắn.

Triệu Sâm cười đến híp cả mắt, đôi mắt đẹp dễ cong lên giống như trăng lưỡi liềm, hôm nay hắn mặc triều phục, trên đỉnh đầu tóc đen đội mũ, cách ăn mặc gọn gàng như vậy, nói là mỹ nam đệ nhất thiên hạ cũng vẫn chưa đủ.

Vợ chồng mới cưới đang nói chuyện thì đã đến ngoài Tiều Phòng điện, ở đây Hoàng thượng và Hoàng hậu cùng ngồi đợi hai người đến thỉnh an.

Tiến vào trong điện đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Hoàng thượng, dường như ông và Hoàng hậu đang thảo luận việc gì đó, chờ bọn họ đến gần hơn thì ông đã ngừng nói, Mạnh Uyển cũng không nghe rõ.

Tuy vậy, Triệu Sâm võ nghệ cao cường, nàng không nghe được, không có nghĩa là hắn không nghe thấy.

Càng tiến đến gần điện, ánh mắt của hắn có vẻ không giống với lúc nãy, có chút phức tạp, lại như trong dự liệu, mang theo sự hoài niệm, cũng hơi bài xích.

Lần này, Mạnh Uyển cũng không hỏi gì, chỉ cùng hắn đi vào, bình yên hành lễ, làm chuyện tân nương nên làm, ngoan ngoãn nhận lời chúc mừng.

Trần hoàng hậu càng nhìn nàng càng cảm thấy vui mừng, kéo tay này nói hết một đống lời muốn nói, nào là phải chăm sóc thân thể thật tốt, sớm sinh con trai cho Triệu Sâm, nào là ăn nhiều một chút, cũng gầy quá rồi, như vậy lúc đẻ sẽ không tốt, tóm lại nửa câu vẫn không rời khỏi việc sinh con nói đổi.

Mạnh Uyển lại bị nhắc tới chuyện đau lòng, đáng vẻ thì tươi cười nhưng lại có chút miễn cưỡng, Triệu Sâm nhìn thấy, trong lòng lại khẽ thở dài, mở miệng nói: "Mẫu hậu, chuyện này không nên nóng vội, đứa trẻ của Nhị ca còn chưa ra đời mà."

Nói đến cái này, về mặt Trần hoàng hậu có chút vi diệu, Hoàng thượng thoáng quan sát Triệu Sâm, nhận thấy vẻ mặt hắn không giống giả bộ, dường như thật sự không biết chuyện của Hiền Vương phủ, vì vậy đành nói: "Đêm qua phủ của nhị ca con đã truyền ra một chuyện, đứa trẻ của Mạnh trắc phi đã không còn."

Về mặt Triệu Sâm kinh ngạc, nói: "Cái gì?"

Đâu chỉ hắn, Mạnh Uyển cũng như thế, nàng kinh ngạc, nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Trần hoàng hậu và Hoàng thượng nhìn nhau, cảm thấy thật sự hai vợ chồng không biết rõ tình hình, lại không biết, trong lúc này thật sự cái gì cũng không biết, nhưng cái khác là... Diễn quá tốt.

"Ba tháng trước vốn thai nhi đã không ổn định, Mạnh trắc phi lại tích tụ quá nhiều u sầu, thái y nói mấy lần trước nàng ta đã động thai khí, lần này lại lo nghĩ quá độ mới khiến đứa trẻ không còn." Trần hoàng hậu chậm rãi giải thích.

Mạnh Uyển cũng không biết biểu lộ ra sao, tỷ tỷ thật sự là... khoảng thời gian kết hôn nàng ta lo âu quá nặng, thủ đoạn không công khai này rõ ràng là không muốn nàng ta được yên lành mà, Hoàng thượng và Hoàng hậu chỉ sợ đã hiểu rõ.

Có điều Triệu Sâm là người hiểu rõ nhất, hắn và Hoàng thượng thoáng trao đổi bằng ánh mắt, sau đó Hoàng thượng để cho Hoàng hậu trò chuyện với Mạnh Uyển, ông và Triệu Sâm đến bên cạnh điện nói chuyện khác.

Mạnh Uyển nghĩ, tất nhiên là rất ngạc nhiên muốn biết chuyện mà Hoàng thượng và Hoàng hậu thảo luận với nhau lúc bọn họ đến, nhưng cũng biết thân phận của mình không được can dự vào chính sự nên đành dè dặt lòng hiếu kỳ xuống.

"Mạnh trắc phi cũng không cẩn thận rồi, vốn đứa trẻ này có được là điều không dễ, lại cứ thế mà đánh mất, có lẽ lão Nhị cũng rất đau lòng." Hoàng hậu vẫn còn đang suy nghĩ về chuyện của Mạnh Nhu.

Mạnh Uyên phụ họa: "Hiền Vương điện hạ đương nhiên cũng cực kỳ buồn bã, tỷ tỷ mất con, khẳng định trong lòng cũng không dễ chịu, có điều bọn họ còn trẻ, sớm muộn gì cũng sẽ lại có con thôi."

Trần hoàng hậu dường như nghĩ tới điều gì, ánh mắt có chút xa xăm, ý tứ hàm xúc nói: "Đúng vậy, bọn họ sẽ còn có con được, mọi người đều ở đây, chỉ cần có thời gian."

Mạnh Uyên cảm giác đề tài hình như không đúng lắm, có câu nói như thế này, càng là thứ không có thì lại càng hay nghĩ đến, từ đầu đến cuối Trần hoàng hậu chỉ nói đến chuyện đẻ con. Mười lăm tuổi bà đã vào cung, không tính những năm làm phi tử, trong ba năm đã mưu tính mà trèo lên được hậu vị, nhưng đến nay vẫn chưa có con, chẳng lẽ, bà...

Còn đang bận suy nghĩ thì Triệu Sâm và Hoàng thượng đã đi, dường như Hoàng thượng rất vui mừng, lúc đi ra còn liên tục dặn dò Triệu Sâm, đừng để ông thất vọng, Mạnh Uyên càng tò mò không biết bọn họ nói những gì.

Nhưng nàng cũng không tò mò được bao lâu, bởi vì vừa hồi phủ được hai ngày thánh chi đã tới ——

Thái tử bị phế, Hoàng thượng lập Đoan Vương Triệu Sâm làm Thái tử, Thái tử lập tức làm chủ Đông Cung.

Trong phút chốc, Mạnh Uyên từ Đoan Vương phi biến thành Thái tử phi, mà Thái tử Triệu Hiền trước đó từng có ý định mưu hại Triệu Sâm trong lúc chiến đấu nên bị cấm túc ở phủ Đại hoàng tử, không có ý chỉ thì không được rời phủ nửa bước.

Hiền Vương phủ, Triệu Ân ngồi trên ghế, Chu Tinh ngồi bên cạnh hắn, Mạnh Nhu đứng gần đó, bầu không khí vô cùng áp lực.

Một lát sau, Triệu Ân cười lạnh một tiếng, thoáng đánh giá Mạnh Nhu, chậm rãi nói: "Thật sự là tỷ muội nhưng số phận lại khác nhau, đích nữ mới chỉ xuất giá được hai ngày mà đã làm Thái tử phi, thứ nữ xuất giá lâu như vậy, nhưng chỉ là Trắc phi, nếu thật sự hăng hái tranh giành thì bây giờ có lẽ đã là Lương đệ rồi."

Chu Tinh cười nói: "Vương gia, người cũng đừng gây khó dễ quá mức với Mạnh trắc phi, Mạnh trắc phi mới mất con, trong lòng hẳn rất khó chịu."

Nói đến đứa con, Triệu Ân vô cùng khó chịu, hắn lạnh lùng nói: "Biết rõ thân thể của mình không tốt thì phải chú ý một chút, bây giờ tiền mất tật mang, thật sự là Thừa tướng đã nuôi dạy một đứa con gái tốt."

Sắc mặt Mạnh Nhu tái nhợt, tuy bị trách cứ lâu như vậy nhưng vẫn không nhanh không chậm đi tới trước mặt Triệu Ân, dịu dàng cúi đầu, ôn hòa nói: "Vương gia, thiếp thân có mấy lời muốn nói với Vương gia, chắc chắn Vương gia nghe xong sẽ rất vui mừng."

Triệu Ân hí mắt, nhếch mép: "Ồ?" một tiếng, sau đó vẫy tay với Chu Tinh, mặc dù Chu Tinh cực kỳ không muốn nhưng vẫn phải đi ra.

"Muốn nói gì thì nói đi." Triệu Ân bắt chéo chân, thờ ơ nói.

Mạnh Nhu nhẹ giọng nói: "Vương gia, ngày thiếp thân gả cho Vương gia thì đã là người của Vương gia, sẽ không còn liên quan gì đến Thừa tướng nữa. Có một số việc, thiếp thân cũng nguyện ý nói cho Vương gia." Hơi ngừng lại, thanh âm nàng ta càng nhẹ hơn, "Thật ra rất nhiều người cũng không biết chuyện này..."

"Chuyện gì?" Triệu Ân không nhịn được nói, "Đừng thừa nước đục thả câu, bản vương không có nhiều kiên nhẫn với người đâu."

Mạnh Nhu thở phào một cái, nói: "Muội muội Mạnh Uyên của thiếp thân không thể sinh con được."

Lông mày của Triệu Ân nhướn lên: "Chuyện này là thật sao?"

Mạnh Nhu nở nụ cười: "Chắc chắn là thật, thiếp thân và di nương đã từng động tay động chân, làm sao có thể là giả được?"

Về mặt Triệu Ân thay đổi, sự hiểu biết về Mạnh Nhu cũng đã đổi mới, hắn nhìn nàng ta một lúc lâu, mới ý tứ hàm xúc nói: "Bản vương thật sự không ngờ ái phi còn có một khía cạnh như thế này."

Đã đổi giọng gọi ái phi rồi sao? Trong lòng Mạnh Nhu âm thầm cười lạnh.

"Đã khiến Vương gia chê cười rồi. Thiếp thân cho rằng, điều này đặc biệt dùng để trợ giúp Vương gia. Hiện nay Đoan Vương lên làm Thái tử, đương nhiên không thể có một Thái tử phi không thể sinh con ở bên cạnh. Cho dù Hoàng thượng và Hoàng hậu ngại Thừa tướng đại nhân mà giữ lại Thái tử phi, nhưng nhất định sẽ lấp đầy hậu cung của Thái tử. Chỗ nào có nhiều nữ nhân, chỗ đó ắt sẽ loạn, tình cảm của Thái tử và Thái tử phi sẽ sớm nguội lạnh, đến lúc đó..."

Mạnh Nhu nở nụ cười vô cùng dịu dàng: "Vương gia, cơ hội đã tới rồi."

Triệu Ân không khỏi có chút kinh ngạc, Mạnh Nhu và Chu đại phu lại có chung một suy nghĩ, muốn hắn bắt đầu từ chỗ Mạnh Uyên.

Hiện nay, việc phục lập Đại hoàng tử làm Thái tử đã là chuyện vô cùng xa vời, Thụy Vương bị tật ở chân tất nhiên cũng không có duyên với ngôi vị hoàng đế, Tĩnh Vương là người của hắn, nếu Triệu Sâm xảy ra vấn đề thì ngôi vị Thái tử này sẽ là vật trong tay hắn.

"Ái phi đây muội muội của nàng về phía bản vương như thế..." Triệu Ân kéo dài giọng, "Không sợ bản vương vừa ý muội muội của nàng, sẽ khiến nàng

tự chôn vùi tiền đồ của chính mình sao?"

Mạnh Nhu mỉm cười: "Vương gia sẽ không đâu."

"Nàng khẳng định như vậy sao?"

"Vâng, bởi vì Vương gia và thiếp thân là cùng một loại người."

Thế nhưng coi như Mạnh Nhu chắc chắn với hiện tại nhưng lại không mưu tính được tương lai.

Nàng ta cho rằng Triệu Ân chỉ là một nam nhân vì bị lợi ích làm mê muội tâm can, vì ngôi vị hoàng đế thì có thể bất chấp tất cả.

Nhưng nàng ta đã quên, dù sao hần và Triệu Sâm cũng là huynh đệ, chắc chắn hai người sẽ có chỗ giống nhau, chỉ là những điều đó vẫn chưa có ai phát hiện ra, nàng ta cũng không có năng lực đó.

Tuy vậy, ít nhất hiện tại nàng ta cũng coi như rất chắc chắn.

Bởi vì chuyện hôn sự của con gái mà Ninh tướng quân và Triệu Sâm đã kết thù, vốn quan hệ không tệ nay lại trở thành bế tắc, ngược lại lại thân cận với Hiền Vương.

Còn có Tô Ký Trần, bởi vì biểu hiện nổi bật nên rất được Hoàng thượng tán thưởng, hần từ Biên sử thất phẩm của Hàn Lâm viện biến thành Thị giảng lục phẩm (2). Tuy nhiên năng lực của hần cũng không tệ, nhưng người ngoài đều cho rằng hần dựa vào nữ nhân mới có thể thăng cấp, hoàn toàn là nhờ vào sự sủng ái của Hoàng thượng đối với Cửu công chúa.

(2) Thị giảng: Một chức quan trong Hàn Lâm viện, coi việc nói nghĩa sách cho vua nghe

Mặc dù ngoài mặt bọn họ vẫn bình thường, nhưng sau lưng lại rất khinh thường hần, Tô Ký Trần tuy biết rõ nhưng cũng không để ý.

Hôm nay hần muốn đi Hiền Vương phủ dự tiệc. Tham gia yến hội này, ngoại trừ người luôn ủng hộ Hiền Vương là Chu đại phu, còn có Ninh tướng quân. Hần cũng đi, ở mặt nào đó cũng muốn thể hiện lập trường của mình.

Giờ phút này Cửu công chúa đang ở trong Đông Cung, cùng nói chuyện phiếm với chị dâu mới.

Nghe thấy nô tài bẩm báo buổi tối Phò mã sẽ đến Hiền Vương phủ dự tiệc, có lẽ sẽ hồi phủ muộn một chút, sắc mặt Cửu công chúa có vẻ không được tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Đông Cung, ngay cả hoa viên, dường như cũng kiêu diễm hơn trong vương phủ vài phần.

Nơi này là chỗ ở của Thái tử, tất cả nô tài đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, yên tĩnh lại thông minh.

Cửu công chúa nhìn thiếu nữ ngồi đối diện, rõ ràng còn nhỏ hơn mình một tuổi nhưng sau khi lập gia đình thì bộ dạng lại thướt tha vô cùng, dung nhan xinh đẹp một cách vượt trội. Không khoa trương khi nói, trong thiên hạ này, chỉ sợ là không tìm được nữ tử nào đẹp hơn Mạnh Uyển. Thái tử ca ca thích nàng, đơn giản là nói đến tướng mạo thì cũng cực kỳ có sức thuyết phục, chứ chưa cần nói đến tài năng, học vấn, tính cách và gia thế của Mạnh Uyển.

Đối với Mạnh Uyển, Cửu công chúa hết sức ngưỡng mộ, quan hệ của hai người cũng không tệ.

"Tĩnh An, thật ra trong lòng ta rất sợ." Mạnh Uyển buông chén xuống, nhìn cảnh sắc lạ lẫm bên ngoài, "Có một số việc, trước kia ta không muốn làm nhưng bây giờ không làm thì không được, cho dù ta không đi gây sự với người khác, sớm muộn người ta cũng sẽ ngầm ngầm tính toán ta, dường như ta cứ bị động như vậy, chẳng phải là quá mức hèn nhát rồi sao."

Cửu công chúa cười nói: "Tam tẩu nói rất đúng, Thái tử ca ca cũng không phải người bị động, gần đây huynh ấy rất thích đánh đòn phủ đầu, chị dâu nên học tập ca ca."

Mạnh Uyển bật cười: "Muội gọi chàng như vậy, ta còn cảm thấy có chút không quen."

Cửu công chúa cười nhạo: "Tam tẩu vẫn còn chưa quen sao? Người khác muốn ta gọi phu quân của họ như thế, chỉ sợ là còn không có cơ hội kia."

Mạnh Uyển và Cửu công chúa lại nói đùa vài câu, sau đó Cửu công chúa hỏi phủ. Nàng nhớ đến chuyện của Phò mã, trở về liền đến thư phòng, dạo qua

một vòng, phát hiện Phò mã đã đi được một lúc rồi, nàng đành ngồi xuống xem ngày thường hán hay làm gì.

Công chúa lật xem một cuộn tranh trong thư phòng Tô Ký Trần, không khỏi tán thưởng phu quân nhà mình có kỹ năng vẽ cao siêu, nhưng rất nhanh, nàng đã không vui mừng nổi.

Trên cuộn tranh sâu nhất ở trong cái vạc, có vẽ một thiếu nữ xinh đẹp, thiếu nữ này cực kỳ quen thuộc, nàng vừa mới tạm biệt nàng ấy xong, chỉ liếc qua cũng đã nhận ra.

“Công chúa, cái này...” Nha hoàn thiếp thân của công chúa rõ ràng còn kinh ngạc hơn cả nàng.

“Một bức tranh mà thôi, có gì ngạc nhiên đâu, Phò mã từng là môn khách của phủ Thừa tướng, hẳn là đã sớm nhìn thấy chị dâu rồi, bức tranh này nói không chừng là lễ vật dâng tặng chị dâu, lúc dọn nhà không cẩn thận nên đã mang đến tận đây.”

Cửu công chúa nói xong, nhìn phần tên bức tranh là một bài thơ, bốn câu, mỗi câu năm chữ, tổng cộng hai mươi chữ, biểu đạt vô cùng tinh tế tình cảm yêu mến của người vẽ đối với người được vẽ, Cửu công chúa hoàn toàn cười không nổi nữa.

Nha hoàn không thấy được bài thơ đó, bỗng thấy Cửu công chúa giận tái mặt có chút khó hiểu.

Nàng ta nhìn theo, thấy Công chúa trực tiếp cuộn bức tranh lại, ném vào trong vạc sau đó ngênh ngang rời đi.

Hiền Vương phủ, Tô Ký Trần trò chuyện với Triệu Ân, hai người rảnh rỗi không có việc gì làm, nói chuyện với nhau rất hăng say.

Một lát sau, Triệu Ân chuyển chủ đề sang Ninh tướng quân, cười hỏi: “Gần đây Tướng quân hẳn là bề bộn nhiều việc, hôn sự của Ninh tiểu thư xử lý như thế nào rồi? Tử đệ của ta tuy chân có tật nhưng theo ý tứ của Phụ hoàng và Thái tử, dù sao Tử đệ cũng là hoàng tử, kết hôn với nữ nhi của tướng quân còn có phần dư dả, tướng quân nghĩ sao?”

Nhớ tới con gái mỗi ngày ở nhà đều lấy nước mắt rửa mặt, vẻ mặt Ninh Trú không có chút vui vẻ nào.

Ông đặt chén rượu xuống, lạnh lùng nói: “Vương gia, mặt tướng là người thô kệch, không hiểu cách nói chuyện vòng vòng vo vo của những người đọc sách, mặt tướng chỉ hỏi Vương gia một câu, Vương gia có biện pháp gì giúp tiểu nữ lui hôn sự này, lại không làm tổn hại danh dự của tiểu nữ không?”

Triệu Ân giận dữ nói: “Việc này của tướng quân không phải là làm khó bốn vương sao? Bốn vương có tài cán gì chứ? Làm sao có thể khiến phụ hoàng thay đổi chủ ý được?”

Ninh Trú nói thẳng: “Chỉ cần Vương gia có thể giúp mặt tướng hoàn thành chuyện này, sau này Vương gia sẽ thấy được chỗ hữu ích của mặt tướng, mặt tướng tuyệt đối không nói một chữ ‘Không!’”

Trên mặt Triệu Ân lộ ra vẻ tươi cười đầy thỏa mãn, lập lời nước đôi nói: “Thấy tướng quân chân thành như thế, bốn vương cũng không nên từ chối, việc đó bốn vương chỉ có thể hết sức thử một lần, tướng quân cũng đừng ôm hy vọng quá nhiều.”

Ninh Trú thở phào một hơi: “Đa tạ Vương gia!”

Triệu Ân gật đầu, tuy ngoài miệng vẫn đang nói chuyện với mọi người, trong lòng lại bắt đầu bày mưu tính kế chuyện của Triệu Sâm và Mạnh Uyển.

Thật ra, ngay từ đầu hẳn cũng không có ấn tượng gì với Mạnh Uyển, chỉ nhớ rõ là một người có lá gan rất lớn, là thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Nhưng gần đây, nghe theo Chu đại phu và Mạnh Nhu, hẳn bỗng muốn dụ dỗ nàng thích mình, vì vậy hẳn bắt đầu tìm kiếm những việc có liên quan đến Mạnh Uyển.

Ví dụ như tuổi của nàng, cảm tình con gì, thứ yêu thích, giờ phút này hẳn còn hiểu rõ nàng hơn cả Vương phi Chu Tĩnh của mình.

Sau đó, ngày tiếp theo, ngay tại Ngự hoa viên hẳn “tình cờ gặp” Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển vốn ở chỗ này chờ Trần hoàng hậu, sau khi buổi sáng đi thính an xong, Trần hoàng hậu bảo nàng chờ ở đây để hai người cùng đi ngắm hoa. Nhưng nàng đợi một lúc, không ngờ lại gặp Triệu Ân, thật xui xẻo làm sao.

Quay người muốn đi nhưng Triệu Ân đã đi tới rồi, tùm tùm cười: “Thái tử phi nương nương có việc gì sao? Tại sao lại đi nhanh như vậy?”

Mạnh Uyển đành phải giả vờ như vừa nhìn thấy hắn, xoay người điềm đạm nói: “Hóa ra là Hiền Vương điện hạ, lúc này trong lòng ta đang nghĩ chút chuyện, không phát hiện ra Vương gia, thật sự có lỗi.”

“Bốn vương mờ nhạt như vậy sao?”

Triệu Ân cười đến mức hai mắt cong lên, hẳn vốn là huynh đệ của Triệu Sâm, cười rộ lên như vậy, khuôn mặt lại có vài phần tương tự Triệu Sâm, Mạnh Uyển thấy mà hoảng hốt, phục hồi lại tinh thần cảm thấy hẳn không có lòng tốt.

“Đâu có, Vương gia giống như bầu trời tràn ngập ánh sao sáng, chói mắt cực kỳ, làm sao có thể mờ nhạt được? Là ánh mắt của ta không tốt, mong Vương gia bỏ qua cho.”

Mạnh Uyển không mẫn không nhát nói, trong lòng lại suy nghĩ, Mạnh Nhu hận mình, hận đến nỗi mất cả con, có phải nàng cũng nên tỏ vẻ một chút không? Mạnh Nhu chắc chắn sẽ không bỏ qua, từ lần làm lễ cập kê nghe thấy lời nói của nàng ta, sợ là nàng ta và Lâm di nương đã động tay động chân đến thân thể của nàng, hiện tại nàng không thể sinh con, có liên quan rất lớn đến bọn họ, lỡ như nàng ta nói việc này cho Hiền Vương...

Triệu Ân phát hiện ánh mắt Mạnh Uyển nhìn hắn từ sâu xa bỗng nhiên lại trở nên trong suốt, khiến hắn thấy mà mất hồn, lỡ tai dường như không nghe thấy gì cả, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng đóng vào mở ra liên tục, kết hợp với trang phục vào cung màu đỏ lại càng giống đoá hoa mẫu đơn xinh đẹp.

“Vương gia?” Mạnh Uyển kiên nhẫn gọi hắn, “Vương gia, mau hoàn hồn.”

Trong phút chốc Triệu Ân trở lại bình thường, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ, bộ dạng này so với bộ dạng âm u trước kia có vẻ thuận mắt hơn nhiều.

“Khụ, ta.. khụ...” Triệu Ân ho một tiếng, nói, “Thái tử phi vừa mới nói gì vậy, bản vương cũng đang suy nghĩ vài chuyện nên không nghe rõ.”

Mạnh Uyển lặp lại một lần nữa: “Mạnh trắc phi đã ổn hơn chưa? Nghe nói mấy ngày trước nàng ta mới sẩy thai, thân thể đã tốt lên chưa?”

Nhớ tới nữ nhân trong nhà mình kia, rõ ràng cũng mang họ Mạnh nhưng lại không có chút nào giống với người trước mặt.

Nữ nhân kia ghen ghét đến phát điên, còn trẻ tuổi đã hãm hại muội muội của mình, làm hại nàng không thể sinh con. Nói như thế nào đây, câu nói kia của Mạnh Nhu quả thật là đúng, nàng ta và hắn là cùng một loại người...

“Nàng rất ổn.” Triệu Ân thản nhiên nói, “Chăm sóc vài ngày là được, sau này con vẫn sẽ còn có lại được, Thái tử phi không cần khẩn trương.”

Mạnh Uyển giả vờ như rất yên tâm, thở phào một cái, cười nói: “Vậy là tốt rồi, ngày trước thân thể của tỳ tỳ cũng không ổn lắm, có Vương gia chăm sóc tỳ tỳ là được rồi.”

Triệu Ân chăm chú nhìn nàng, dường như đang quan sát xem nàng nói thật hay nói dối, cuối cùng hắn nói: “Người lo lắng cho nàng như thế, nhưng nàng lại không đối xử tốt với người...”

Mạnh Uyển giả bộ nghe không hiểu, hai người cũng không nói gì nữa bởi vì Trần hoàng hậu đang tiến đến đây.

Triệu Ân quay đầu nhìn lướt qua, vút lại một câu “Tạm biệt.” rồi nhanh chóng rời đi, hành vi như vậy, khiến Mạnh Uyển vô cùng khẳng định lần này hắn tới không phải ngẫu nhiên, mà là cố ý.

Vì sao hắn lại muốn gặp nàng? Hắn là Mạnh Nhu đã nói chuyện nàng không thể sinh con cho hắn, rốt cuộc Triệu Ân đến thăm dò nàng để làm gì?

“Người đó là Hiền Vương sao?” Trần hoàng hậu đứng từ xa trông thấy, hỏi.

Mạnh Uyển nói chi tiết: “Đúng vậy. Thiếp thân đứng đây chờ Hoàng hậu nương nương, đúng lúc Hiền Vương đi ngang qua Ngự hoa viên, cho nên mới dừng lại nói vài câu.”

Phù Phong đứng ở một bên như không khí, tuy không nói gì nhưng cũng chưa từng rời đi, lúc này lại hành lễ với Hoàng hậu nương nương, xem như đang chứng minh chủ tử nhà mình không có ở cùng một chỗ với nam nhân khác bằng phương thức khác.

Trần hoàng hậu gật đầu, cùng Mạnh Uyển đi vào trong đình rồi ngồi xuống, ở đây đã sớm chuẩn bị bánh ngọt và trà, hai người đều không nói chuyện, chỉ chạy theo suy nghĩ của riêng mình.

Hôm nay Ngự hoa viên coi như khá là náo nhiệt, Triệu Ân vừa đi, Lâm quý phi lại tới.

Từ xa Lâm quý phi đã trông thấy Trần hoàng hậu và Mạnh Uyển, ánh mắt nhìn hai người tràn ngập sự oán hận và nóng bỏng, sự thay đổi đó, thật sự không hề cảm thấy cái gọi là không khỏe.

“Ôi, sao lại yên lặng như vậy?” Lâm quý phi tươi cười, chân thành nói: “Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương trường nhật vạn phúc.”

Trần hoàng hậu bình thản nói: “Đứng lên đi, thân thể muội muội vừa mới khá hơn, không cần đa lễ.”

Nhắc tới chuyện này, Lâm quý phi tuy rất tức giận nhưng ngoài mặt cũng không biểu hiện gì.

Lúc này, đến lượt Mạnh Uyển hành lễ bái tạ, Lâm quý phi cao cao tại thượng nhìn Mạnh Uyển, nhớ tới vị phu quân Thái tử của nàng thì lại tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Một ổ rắn chuột, đúng là không phải loại tốt đẹp gì.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, ngoài miệng Lâm quý phi lại nói: “Thái tử phi thật sự quá khách khí rồi, mau đứng dậy đi. Bây giờ bản cung chỉ là một mẫu thân đã mất con, làm sao giống Hoàng hậu tỳ tỳ, có một nhi tử có tiền đồ như thế, Thái tử phi không cần hành lễ.”

Trần hoàng hậu mặt không đổi sắc nói: “Việc này làm sao có thể như vậy được, dù sao muội muội cũng là quý phi, hành lễ là không thể bỏ.”

Mạnh Uyển phụ họa đồng ý, hai người kẻ xướng người họa, bộ dạng thật sự rất hòa hợp khiến Lâm quý phi không cam lòng, ghen giọng nói: “Tỷ tỷ nói đúng, là muội muội ngớ ngẩn rồi. Aizz, đang mang thai mà lại để mất, tâm trạng luôn không thể giống như trước kia được. Tỷ tỷ chưa từng mang thai nên chắc chắn không biết được.”

Trần hoàng hậu hơi nhíu mày, Mạnh Uyển thấy tình cảnh này, càng phát hiện ra Trần hoàng hậu cũng không thể sinh con.

Nói xong những lời này, Lâm quý phi hành lễ rồi cáo từ, nhìn bóng lưng của bà ta, Mạnh Uyển tựa như thấy được con đường gập ghềnh sau này.

Con đường này thật sự rất khó đi, so với kiếp trước có lẽ còn vất vả hơn. Kiếp trước mặc dù khổ cực nhưng lại không bằng kiếp này tâm trạng vừa mệt mỏi vừa phức tạp, kiếp trước nàng đều mang theo sự hối hận trải qua mọi việc.

May mắn kiếp này nàng có một phu quân tốt, hần nhanh chóng xuất hiện bên cạnh nàng, khiến nàng đang lo lắng bỗng chốc yên tâm hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Uyển nhìn thấy kiểu ăn mặc Thái tử của Triệu Sâm.

Một thân triều phục màu vàng, mũ vàng, đôi mắt phượng hẹp dài, lại mang theo sự tao nhã, cũng sắc bén vô cùng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên, vẽ ra một nụ cười dịu dàng, hần anh tuấn như vậy khiến cho người ta đã gặp thì không thể quên được.

“Đang nói chuyện gì với mẫu hậu vậy? Vì sao nhìn thấy ta lại thận trọng như vậy, không chào đón ta sao?” Hần nói đùa.

Mạnh Uyển cup mắt, nói: “Có nói gì đâu, điện hạ cũng không nên oan uổng thiếp thân như thế, thiếp thân chỉ là muốn nghe điện hạ nói vài lời thôi.”

Trần hoàng hậu sờ lên cánh tay, nói: “Aizz, cũng không có gì mà sao bồn chồn lại nổi da gà thế này? Xem ra thật sự già rồi, không thể so được với vợ chồng trẻ các con, các con nói chuyện đi, bồn chồn về trước.”

Mạnh Uyển và Triệu Sâm cùng đứng lên hành lễ, nói: “Cung tiễn mẫu hậu.”

Trần hoàng hậu đi rồi, Mạnh Uyển và Triệu Sâm cũng đi về.

Lúc cùng hần đi về, dường như cũng không gặp phải nhân vật khó giải quyết nào khiến nàng muốn biến hần thành dây chuyền, lúc nào cũng đeo lên người không rời xa. Nhưng tiếc là không thể.

“Nghe nói nàng gặp Nhị hoàng huynh ở Ngự hoa viên?” Triệu Sâm giống như lơ đãng hỏi.

Mạnh Uyển bất đắc dĩ nói: “Chàng còn nói được sao, Nhị hoàng huynh của chàng cũng không phải có lòng tốt, đặc biệt đến Ngự hoa viên giả vờ như vô tình gặp được ta, không biết lại đang tính toán cái quái quỷ gì nữa.”

Triệu Sâm giống như cười mà không phải cười gật đầu, trong lòng cũng nghĩ đến mục đích của Triệu Ân, xoay người tiến đến bên tai nàng, dịu dàng nói: “Chỉ cần ý chí của nàng kiên định, cho dù huynh ấy có giờ trò gì cũng chỉ phí công mà thôi.”

Lỗ tai của Mạnh Uyển có chút ngứa, đành hơi tránh né, nghiêng đầu cười nói: “Vậy chàng cảm thấy ý chí của ta kiên định sao?”

Những lời nói này, mang theo ý tứ hàm xúc.

Nàng có chút mạnh dạn suy đoán, có lẽ Triệu Sâm sẽ không phải không biết, chẳng những vậy nàng cũng phát hiện ra.

Nghe xong lời này, vẻ mặt Triệu Sâm không chút thay đổi, bình tĩnh nói: “Đương nhiên.”

Trong lòng Mạnh Uyển thở phào một cái, có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều?

Thế nhưng có một việc, nàng nhất định phải nói cho hần biết.

“Phu quân, chàng cũng nên đề phòng Mạnh trác phi, ta lo nàng ta sẽ nói chuyện của ta cho Hiền Vương.”

Triệu Sâm dừng chân, nói: “Nàng gọi ta là gì, gọi lại một lần nữa.”

Tĩnh Trâm và Phù Phong nhìn nhau một cái, rất ăn ý lui ra đằng sau một bước, mỗi người nhìn sang một bên.

Mạnh Uyển đỏ mặt, nói: “Đang nói chính sự với chàng mà, đừng lãng sang chuyện khác.”

Triệu Sâm thờ dãi: “Chỉ là muốn nghe nương tử gọi một tiếng phu quân thôi, đây cũng là chính sự.”

Thấy vẻ mặt chờ mong của hần, Mạnh Uyển do dự một lúc, gọi lại một tiếng: “Phu quân.”

Lúc này Triệu Sâm mới bỏ qua, tiếp tục đi về phía trước, đi được vài bước, hần không để ý nhẹ nhàng nói: “Nàng có thể yên tâm, cho dù như thế nào đi chăng nữa, ta sẽ không để người khác làm tổn thương nàng.”

Vậy còn chàng? —— Đây là câu mà Mạnh Uyển muốn hỏi, cuối cùng lại không nói ra.

Ở trong Đông Cung đã thay đổi người kế vị, vừa đi ra ngoài đã thấy những thị vệ và hạ nhân quen thuộc, khiến cho Mạnh Uyển vốn không quen với khung cảnh lạ lẫm cũng yên tâm hơn.

Sau khi được phong làm Thái tử, ban ngày Triệu Sâm cũng rất bận rộn, chưa đến chạng vạng tối thì rất ít khi nhìn thấy hắn trở về.

Chỗ Quân Tử cư, Vân Thủy đại sư cũng rất ít khi đi ra ngoài, có mấy lần từ xa đi ngang qua, ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt, nghe thấy thanh âm niệm Phật, Mạnh Uyển suy nghĩ muốn đi tới chào hỏi, cuối cùng vẫn đành thôi.

Tất cả đều rất tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức quỷ dị, dường như một giây sau sẽ có một trận sóng gió ngập trời ập đến.

Dự cảm này, rất nhanh đã được chứng thực.

Trong một lần đi thỉnh an Trần hoàng hậu, nàng đi đằng trước, Lâm quý phi đi sau, không hề có lý do gì, Lâm quý phi lại đánh về phía trước một cái, Mạnh Uyển muốn tránh lại không tránh được âm mưu mà người ta đã sớm chuẩn bị, vì vậy ngã từ trên bậc thang xuống, đầu bị đập xuống sau đó đến mắt cá chân cũng bị thương, những chỗ khác trên người thì bị xước da.

Lâm quý phi cực kỳ áy náy chạy đến bên cạnh nàng, khóc lóc kêu người truyền thái y, bộ dạng lê hoa đái vũ như thế, thật sự khiến cho người bị ngã là Mạnh Uyển đây còn không khóc tâm phục khẩu phục.

Lúc Triệu Sâm nhận được tin tức là đang nghị sự với Hoàng thượng trong ngự thư phòng.

Hắn nghe thấy Mạnh Uyển bị ngã, phản ứng đầu tiên không phải lập tức chạy đi xem, mà là hành lễ với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, nhi thần có việc muốn khởi tâu, mong người cho người khác lui xuống.”

Hoàng thượng đắm chiều nhìn hắn, sau đó phất tay đuổi những người khác ra ngoài.

Tiêu Phòng Điện, Mạnh Uyển được Hoàng hậu sắp xếp ngồi trên giường, ngự y đang bôi thuốc lên các vết thương ngoài da của nàng, sau khi hoàn thành muốn bắt mạch cho nàng nhưng lại bị Mạnh Uyển từ chối.

“Ta không sao, chỉ là bị thương ngoài da thôi, vẫn nên đến xem Quý phi nương nương thì hơn, lúc này người rất kinh ngạc và hoảng hốt.” Mạnh Uyển không nhanh không chậm nói.

Trần hoàng hậu nói: “Không gấp, hãy để ngự y xem cho con trước đã, đừng để lưu lại tai họa ngầm.”

Lâm quý phi rất ít khi ở cùng một chiến tuyến với Hoàng hậu: “Đúng vậy, thái tử phi thật sự không cần lo lắng cho bản cung. Bản cung không sao, xem bệnh cho người vẫn quan trọng hơn. Thái tử phi và Thái tử mới cưới, không chừng đã mang thai rồi, bị bản cung va phải như vậy lỡ bị thương đến đứa trẻ thì bản cung không thể tha thứ cho bản thân được.”

Trần hoàng hậu chậm rãi nhìn Lâm quý phi, vốn đang kiên trì bắt ngự y khám cho Mạnh Uyển, bỗng nhiên lại nói: “Có điều Thái tử phi nói cũng đúng, muội muội mới bị dọa sợ, vẫn nên xem cho muội muội trước thì hơn.”

Lâm quý phi híp mắt, suy tư trong chốc lát, nói: “Đã tốt hơn rồi, tỷ tỷ yên tâm, muội muội thật sự không sao, thân thể của Thái tử phi vẫn quan trọng hơn. Hơn nữa có rất nhiều thái y, muội muội có thể cùng khám với Thái tử phi cũng được.”

Mạnh Uyển nhú mày, sau đó lại giãn ra, chuẩn bị đưa cổ tay cho ngự y bắt mạch.

Tuy vậy, trước khi đó lại có người bên ngoài thông báo, Hoàng thượng và Thái tử đã đến.

Nghe thấy Triệu Sâm đã đến, Mạnh Uyển lại thu tay về, trong lúc người khác đi ra ngoài cửa điện thì khẽ trao đổi ánh mắt với ngự y, ngự y chớp mắt một cái sau đó lui ra phía sau vài bước, Mạnh Uyển chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị hành lễ.

Hoàng thượng và Triệu Sâm vừa đến nơi, trông thấy Lâm quý phi thì dịu dàng nói: “Nghe nói ái phi và Thái tử phi bị ngã, sao lại có việc này chứ? Thái y, mau đến khám cho Quý phi nương nương đi, thân thể vừa mới tốt lên, đừng để lại bị thương.”

Lâm quý phi lườm Triệu Sâm một cái, biết rõ chuyện này sợ là sẽ không giải quyết được, làm sao bà ta có thể cam tâm đây?

Nhưng bà ta còn chưa kịp nói thì Triệu Sâm đã lên tiếng: “Phụ hoàng, nếu không có chuyện gì nữa, nhi thần đưa nàng về trước, không thể cứ chiếm chỗ của mẫu hậu như vậy được.”

Lâm quý phi há miệng muốn nói nhưng Hoàng thượng đã nói thẳng: “Về đi.”

Triệu Sâm đồng ý, đỡ Mạnh Uyển chuẩn bị rời đi, còn chưa đi khỏi đại điện, Hoàng thượng lại nói: “Sâm nhi, đừng quên chuyện con đã đồng ý với trẫm, đó là điểm mấu chốt.”

Triệu Sâm dừng chân, quay đầu lại đồng ý, sau đó dẫn Mạnh Uyển đi.

Ra khỏi Tiêu Phòng Điện đã có kiệu chờ sẵn bên ngoài, Mạnh Uyển và Triệu Sâm ngồi chung kiệu, nàng thân thiết kéo tay hắn, nói: “Phụ hoàng, có phải

muốn chàng...” Nạp thiếp?

Rốt cuộc nàng cũng không hỏi câu hỏi chôn sâu trong lòng kia, Triệu Sâm sờ sờ khuôn mặt của nàng, cười nói: “Nha đầu ngốc, đừng lo lắng, nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Ta cũng không suy nghĩ được nhiều lắm” Mạnh Uyển ung dung nói, “Thật ra nếu chàng không đến, ta cũng có biện pháp giải quyết chuyện này.”

Triệu Sâm gật đầu: “Ta biết.”

“Chàng biết?” Mạnh Uyển kinh ngạc, đã biết vì sao còn dẫn Hoàng thượng tới...

Triệu Sâm nói: “Thừa tướng đại nhân đã nói với ta rồi, xem ra nương tử không tin tưởng ta, kết quả Văn Thủy đại sư chẩn đoán, nàng cũng không tin.”

Mạnh Uyển chưa nói đến cái khác, chỉ nói: “Ngự y phụ thân tìm cho ta, và lời nói của Văn Thủy đại sư, hai kết quả hoàn toàn không giống nhau.”

“Nàng tin tưởng nhạc phụ thế mà lại không tin vì phụ, thật sự làm cho người ta đau lòng.” Triệu Sâm vỗ nhẹ lên ngực.

Mạnh Uyển thỏa hiệp, nói: “Ta biết chàng vì muốn ta yên tâm nên mới làm thế, không phải ta không tin chàng, vậy chàng có thể nói cho ta biết, lời nói đó của phụ hoàng có ý gì không?”

Triệu Sâm chỉ nói một câu, Mạnh Uyển sẽ hiểu.

“Ta chỉ trưng kẻ tặc kẻ thôi.”

...

Giả vờ như bị tính kế, lại dụ dỗ kẻ hai lòng đi bước tiếp theo, lựa chọn thời cơ rồi hốt gọn một mẻ, diễn xuất giống như một thợ săn vậy.

“Nếu thật sự là như thế...” Mạnh Uyển hiểu rõ, “Vậy thì thiếp thân cũng muốn diễn vở kịch này với điện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Gần đây, Mạnh thừa tướng không vui vẻ chút nào.

Cho dù thượng triều hay bãi triều, trong nhà hay ngoài đường, ông đều trung gương mặt lạnh như tiền kiêu như kẻ nào thiếu nợ mười vạn lượng bạc vậy.

Việc Mạnh Nhu sảy thai ông biết rất rõ, nhưng lại không đi thăm được một lần, thậm chí Mạnh Nhu cố ý viết thư gửi về, ông trực tiếp từ chối, giống như chưa từng sinh ra đứa con gái đầu lòng ấy.

Trong Hiền Vương phủ, sau khi Mạnh Nhu nghe hạ nhân bẩm báo, cười giễu bí ai.

Xem ra phụ thân đã biết hết tất cả, càng ngày Mạnh Uyển càng thông minh, đoán rằng nàng ta sẽ nói chuyện đó ra, nên đi một bước, tìm phụ thân nhờ giúp đỡ, không tồi.

Lễ cập kê hôm đó tại nàng ta quá đặc ý, nếu không tiết lộ chút manh mối đó thì sao nàng ta có thể thất bại dễ dàng như thế, sau này nàng ta phải thận trọng hơn, quyết không thể tái phạm nữa.

Phủ công chúa, Tô Ký Trần định đến Hàn Lâm viện làm việc, còn chưa bước khỏi vườn hoa đã bị nô tỳ đuổi theo kêu về.

“Phò mã, công chúa nói hôm nay mời Thái tử và Thái tử phi làm khách, dọn ngài ở trong phủ cùng tiếp đãi.” Tỷ nữ cung kính nói.

Tô Ký Trần do dự, vài ngày nữa người nhà hắn sẽ tới thăm, vì thế dạo này công chúa mưa nắng thất thường, nếu hắn dám cự tuyệt chắc chắn nàng sẽ rất ấm ức, với lại... Dù sao cũng là đi với Thái tử, hắn vẫn không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có để diện kiến Thái tử phi.

“Thôi được, phái người báo với Hàn Lâm viện, hôm nay trong phủ có chuyện, ta không đến đó được.” Tô Ký Trần xoay người trở về.

Nha hoàn dạ vâng, chờ Phò mã rời khỏi liền sắp xếp người thông báo Hàn Lâm viện, mấy nô tài đang làm việc nghe xong, đồng loạt liếc mắt khinh thường cười, hiển nhiên vô cùng miệt thị tên Phò mã ăn bám này.

Hiếm có ngày Triệu Sâm không vội vàng.

Từ Đông Cung đến phủ công chúa, Mạnh Uyển đang tựa trên vai hán, nghiêm túc đọc sách, bỗng nhiên Thái tử gia nói một câu, khiến sách trong tay nàng suýt chút nữa rơi xuống.

“Gần đây, quan hệ giữa Ninh tướng quân, Tô phò mã với hai hoàng huynh có vẻ rất tốt, nếu sau này, các hoàng huynh gặp chuyện, họ sẽ khó tránh khỏi liên lụy, ta lo lắng muội muội sẽ khổ sở.”

Triệu Sâm khẽ vuốt ve nhẫn ngọc trên ngón tay cái, người mặc cẩm bào vàng sáng, khoác thêm trường bào vải khá dày, tay áo thêu hình rồng tuyệt đẹp mà phức tạp.

Mạnh Uyển nhướn mắt nhìn hán, hán có những đường cong gò má đẹp nhất thế gian, da thịt trắng nõn, tinh tế không chút tỳ vết, ăn đứt nhan sắc mỹ nhân, có lẽ trong thiên hạ này, nhan sắc của hán là độc nhất vô nhị.

“Ta sợ vì chuyện của Ninh tiểu thư mà Ninh tướng quân ghi thù với nàng, khi nào hôn ước với Thụy Vương chưa được giải trừ, Ninh tướng quân tuyệt đối không dừng lại.”

Mạnh Uyển ngồi thẳng người, sau khi làm vợ Triệu Sâm, nàng càng tỏ ra khí chất đoan trang thanh khiết, chân mày khéo mắt linh động quyến rũ lòng người. Nàng chải búi tóc kinh hồng kẻ trông rất tinh xảo, diện cung trang tím nhạt điểm thêm chút son phấn trên làn da trắng ngần. Thoáng cúi đầu có thể thấy được hai nụ hồng ấy nhô lên, vô cùng cảm động, khiến ngọn lửa trong lòng hán lại bùng lên, khó mà dập tắt.

“Sao Thái tử im lặng thế, dán chặt mắt trên người ta làm gì?”

Mạnh Uyển thừa hiểu hán đang ngắm cái gì, nhưng vẫn cười chế nhạo, cuộc sống hôn nhân tăng một ngày, da mặt của nàng theo đó cũng dày thêm một tầng, Triệu Sâm chẳng biết nên vui mừng hay cười khổ nữa.

“Chờ hồi cung, nàng lập tức biết ta đang nhìn cái gì.”

Triệu Sâm nhướn mày nói, vuốt nhẹ bên eo nàng. Một lát sau, xe ngựa đến phủ công chúa gần hoàng cung, lúc hai người xuống ngựa, công chúa và Phò mã đã đứng chờ ở đó từ lâu.

“Thái tử ca ca, tẩu tẩu, hai người đến rồi!”

Cửu công chúa nở nụ cười chào đón, riêng Tô Ký Trần phải trình trọng hành lễ rồi đứng dậy.

“Vi thân Tô Ký Trần, ra mắt Thái tử, Thái tử phi.”

Vừa nghe giọng nói Phò mã vang lên, Cửu công chúa chợt mất hứng, nụ cười trên mặt nhạt đi. Nàng ấy lặng lẽ đánh giá Mạnh Uyển, thấy nàng gật đầu chào hỏi, rồi quay sang nhìn mình, không hề có quan hệ gì với Phò mã, trong lòng yên tâm đôi chút.

“Hán là ta không tới trễ.” Triệu Sâm mỉm cười: “Khí trời nóng bức, đứng đây làm gì, đi vào trong thôi.”

Cửu công chúa đồng ý, dẫn Triệu Sâm và Mạnh Uyển vào phủ, Tô Ký Trần đi cuối cùng, không ai chú ý đến hán, hán không kim được mà ngắm nhìn Mạnh Uyển suốt. Mạnh Uyển cảm giác có đôi mắt theo dõi nàng, nhưng ra vẻ bình thường như không, thần nhiên nói chuyện phiếm với Tĩnh An.

Không hiểu vì sao, nàng cứ cảm thấy, lúc này Tĩnh An nói chuyện mất đi sự phóng khoáng lúc trước, cứ ấp a ấp úng.

Các nàng chưa gặp nhau mấy ngày rồi, không thể loại trừ việc đã xảy ra biến cố gì đó, nhưng nếu có thì Triệu Sâm đã kể trước cho nàng rồi, hán lại không nhắc tới nửa chữ, vậy thì có chuyện gì lớn xảy ra được chứ?

Rốt cuộc điều gì đã khiến Tĩnh An xa lánh nàng?

Tuy vô cùng nghi ngờ nhưng về mặt Mạnh Uyển vẫn hiện lên sự nhã nhặn, dễ gần.

Vào trong phủ, Cửu công chúa đưa bọn họ tới vườn hoa. Trong vườn hoa xây một tòa lương đình, trong đình bày trái cây và vài khối băng, hạ nhân nhẹ nhàng phẩy quạt, vừa bước vào tức khắc không khí mát mẻ ủa tới.

“Muội thật biết hưởng thụ.”

Triệu Sâm ngồi xuống ghế, mọi người mới dám ngồi theo. Dù đứng hay ngồi, lưng hán luôn thẳng tắp, dường như trên đời, không thể có việc gì khiến nam nhân kiên nghị này phải cúi đầu, khom lưng.

Tĩnh An ngồi đối diện hán, nhìn lướt qua Mạnh Uyển ngồi kế bên, trước kia nàng ta luôn thích tác hợp cho bọn họ, nhưng bây giờ càng nhìn càng nhận ra... Mạnh Uyển chẳng xứng với Thái tử ca ca chút nào cả.

“Muội nghĩ phụ nữ có chồng, không có việc gì tất nhiên nên thoải mái hưởng thụ, Thái tử ca ca bận bịu chánh sự, không rảnh quan tâm đến những thứ này.” Cửu công chúa vừa nói vừa kêu người hầu bưng nước ô mai lên: “Muội mới học làm, vị hơi khác với những người khác nấu, ca ca và tẩu tẩu thử nếm xem sao.”

Triệu Sâm ưu tiên bung một chén cho Mạnh Uyển, cầm chén còn lại để trước mặt. Bọn họ lấy xong, người hầu bung lại cho Tô Ký Trần và công chúa, hẳn càng thấm thía mùi vị chỉ Triệu Sâm mới mang lại mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời cho Mạnh Uyển. Trang phục của Triệu Sâm làm hắn cứ nghĩ đến thân phận của mình. Một tên quan lục phẩm nhỏ nhoi ở Hàn Lâm viện làm sao có thể lấy trướng chọi đá với Thái tử điện hạ dưới một người, trên vạn người được cơ chứ? Nếu hắn muốn đạt được mục đích, thì con đường duy nhất là phải nâng Hoàng tử khác lên ngôi.

Trong lúc vô tình, hắn đã quăng mắt lòng quyết tâm tận trung với quốc gia đất nước đi đâu mất rồi.

Cửu công chúa bí mật quan sát Phò mã nãy giờ, phát hiện ánh mắt mịt mờ đầy phức tạp ấy, trái tim đặc ý bị đập vỡ tan tành.

Quá buồn cười, con mắt Tĩnh An nằng luôn để trên đầu, cuối cùng lại lấy phải kẻ luôn coi nàng như không khí!

“Tĩnh An suy nghĩ gì thế?”

Tiếng gọi của Triệu Sâm kéo lí trí nàng ta về, nén ánh mắt tức giận và ghen tỵ, nói nhỏ nhẹ: “Không ạ, ca ca không phải lo lắng, vài ngày trước muội nuôi một con mèo nhưng nó lại chạy theo người khác, nên tức giận thôi. Ta một lòng đối đãi tốt với nó, nhưng nó lại nhớ nhung người ta, đúng là vô ơn bạc nghĩa.”

Lời vừa thốt ra, phút chốc Tô Ký Trần quay đầu nhìn nàng ta, mặt băng giá hồi lâu, hỏi: “Công chúa nuôi mèo khi nào?”

Triệu Sâm như cười như không xem kịch, khéo mắt liếc về phía Mạnh Uyển.

Cửu công chúa lãnh đạm trả lời: “Đơn giản, Phò mã bận rộn công vụ, không quan tâm đến ta, không biết là phải.”

Tô Ký Trần lúng túng, Triệu Sâm giảng hòa đúng lúc: “Cửu công chúa đang oán giận Tô phò mã đấy. Ngươi biết cầu tiến là tốt, nhưng nên dành thời gian ở bên công chúa, tổ ấm mới hạnh phúc.”

Tô Ký Trần nhìn Triệu Sâm, đột nhiên cảm thấy sau lưng bị gió thổi lạnh toát.

“Dạ, vì thần tât không quên lời Thái tử dặn dò.” Tô Ký Trần cúi đầu đáp lại.

Thấy phu quân hạ mình, Cửu công chúa không đành lòng, nàng ta mâu thuẫn, cuối cùng giận cá chém thớt lên Mạnh Uyển.

“Nhưng ta cũng đâu bằng tẩu tẩu, có thể trông giữ Thái Tử ca ca chặt như thế, dù ca ca mang địa vị cao quý nhưng hậu viện chỉ có độc một Thái tử phi, ngay cả một muội muội (1) hiền lương cũng không có.” Cửu công chúa che miệng cười duyên: “Thật là! Phụ hoàng và mẫu hậu cũng thật vô tâm. Đáng lẽ nên tuyển chọn vài vị phi tần nữa, không thể để Đông Cung vắng vẻ thanh lạnh như thế, đúng không tẩu tẩu?”

(1) *Muội muội: ở đây ý chỉ vợ nhỏ, thiếp.*

Triệu Sâm nghe xong, nụ cười trên môi tắt hẳn, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Cửu công chúa, nàng ta bị ca ca kính yêu nhất nhìn như vậy, trong lòng tràn ngập ủy khuất.

“Ca ca nhìn muội như thế là sao? Chẳng lẽ muội nói sai? Ca ca là Thái Tử, tương lai lên ngôi có phải ca ca cũng cố chấp, chỉ lấy đúng một tẩu tẩu?”

Triệu Sâm chưa kịp mở miệng, Tô Ký Trần đã cướp lời, hành động của hắn trực tiếp chọc giận Cửu công chúa.

“Công chúa, Thái tử và Thái tử phi tự có chủ trương, không phải chuyện chúng ta nên hỏi.” Tô Ký Trần cau mày giải thích.

Cửu Công Chúa cười lạnh: “Đúng vậy, là ta sai, ngày thường Phò mã bất hiền son bất lộ thủy (2), nhưng lại luôn để ý những chuyện liên quan đến tẩu tẩu, khiến ta mở rộng tầm mắt.”

(2) *Bất hiền son bất lộ thủy: giấu diếm những điều quan trọng chính yếu.*

Mặt mũi Tô Ký Trần đông cứng, đối mặt với Cửu công chúa vài giây, tức thời hành lễ cúi đầu nhận tội trước Triệu Sâm, rồi bỏ đi.

Cửu công chúa rơi nước mắt dõi theo bóng lưng hắn, Triệu Sâm thường thức hết vở kịch, nhờ đó hiểu hết nội tình.

Từ đầu tới cuối, Mạnh Uyển một mực yên lặng, giờ phút này đành lên tiếng ôn nhu an ủi: “Công chúa đừng thương tâm, muội nói đúng, Thái tử là quân chủ tương lai, không thể lấy duy nhất một người, Công chúa yên tâm, ta sẽ không quên.”

Cửu công chúa lạnh mắt hừ: “Thật sao? Ta sẽ chờ.”

“Náo loạn đủ chưa?”

Triệu Sâm quát lên khiến hai nữ nhân trầm mặc tại chỗ, một người trừng hắn, một người cúi đầu, người cúi xuống là Mạnh Uyển.

“Lúc nào đến lượt Tĩnh An nhúng tay vào chuyện trong phủ người khác?” Triệu Sâm lạnh lùng cảnh cáo: “Tĩnh An, muội là đứa em gái ta thương nhất, đừng để người ngoài phá hỏng điều đó.” Hắn đứng lên: “Hôm nay ngắm cảnh mát vui, muội và Tô phò mã nên trò chuyện, giải quyết mấy chuyện hiểu lầm nhỏ nhặt này đi, ta và Tam tẩu của muội về trước.”

Dứt lời, hần cáo biệt bước đi, Mạnh Uyển nhanh chóng đi cùng. Cửu công chúa nhìn bóng lưng bọn họ, bi ai cười lạnh.

“Ta đã làm sai cái gì? Tại sao cuối cùng, chẳng có ai bên cạnh ta?”

Nàng ta nghẹn ngào nỉ non, mềm lưng dựa vào ghế đá, cắn răng khóc thút thít.

Trên đường trở về, Mạnh Uyển tiếp tục chăm chú đọc sách như thường, chẳng thèm để ý Triệu Sâm đang mắt bình tĩnh bên cạnh.

“Nàng không muốn hỏi ta chuyện gì ư?”

Hần hạ giọng ép sát người nàng, cổ nàng bị hơi thở hần bao vây cứng ngắc, cả người nhũn ra, không thể giả vờ bình thản thêm nữa.

“Có, liệu Thái tử có muốn cưới thêm vợ không hay đời này chỉ lấy mình ta?” Mạnh Uyển nhìn thẳng mắt hần hỏi.

Triệu Sâm nghe vậy ngẩn mặt, trong lòng Mạnh Uyển đã coi như hần phủ nhận, trả lời thay: “Chàng xem, dù ta nói không cũng vô ích? Ta biết rõ nên nếu hỏi thêm thì chỉ tỏ rước ảm ức vào người. Từ lâu ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, giờ cũng chẳng còn cách nào, ta chỉ mong chàng chớ ôm người mới mà quên mất cổ nhân.”

Lời nói đáng gấp vạn lần hoàng liên như đâm thẳng vào tai Triệu Sâm, hần thở dài kể khổ: “Ta chưa kịp suy nghĩ thì nàng đã ghen tuông bấy bọ rồi, nếu sau này, ta lỡ vượt tường mà không thương lượng với nàng trước, nàng định sẽ oán hận ta cả đời chắc?”

Mạnh Uyển bĩu môi không thêm lên tiếng. Triệu Sâm khuyên nhủ: “Nàng yên tâm, đừng nghe lời nha đầu Tĩnh An nói linh tinh, ta đã có kế hoạch.”

“Thái tử gia có cách ư? Nói ta nghe một chút?” Mạnh Uyển ngẩng đầu hỏi.

Triệu Sâm bị đôi mắt sâu hun hút kia quyến rũ, nhưng mà giờ hần đang có chuyện quan trọng hơn phải nói.

“Trước tiên, Tĩnh An dám nói như vậy, sợ là đã biết Phò mã có ý với nàng.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Sâm nói thẳng thừng về vấn đề này, trước đó đều là người đoán ta nghi, chưa dám phá tâng rào cản ấy, Mạnh Uyển tự động tỏ ra bài xích.

“...Ta không biết vì sao công chúa lại nghĩ vậy.” Mạnh Uyển dõng dạc đi: “Hơn nữa, loại chuyện này ta không không chế được.”

Triệu Sâm nâng cằm nàng quay lại: “Ta cũng có chuyện rất rất khó không chế...”

“Chuyện gì?” Nàng hết lòng tò mò, trên đời này, chuyện mà hần không thể kiểm soát sao?

Triệu Sâm cố chấp kéo tay nàng mò xuống dưới, lúc bàn tay nhỏ bé đụng trúng vật nào đó, nó liền có biến hoá làm mặt nàng đỏ lên ngay lập tức.

“Chàng...” Nàng nín nhịn hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi nữa bèn la lên: “Đồ lưu manh!”

Ngày hôm sau, Tiêu Phòng điện.

Thình an xong, Triệu Sâm bận bịu chính sự rời đi, Mạnh Uyển bị Hoàng hậu giữ lại trò chuyện.

Lần trước bị ngã, vết thương trên người chưa khỏi, nhưng cũng dần bớt đau.

Nhờ được liệu thượng hạng Triệu Sâm tìm cho, nàng không cần lo lắng đến vết thương của mình.

Chẳng qua Trần hoàng hậu giữ nàng lại chắc vấn đề không đơn thuần như bề ngoài.

Lần trước Lâm quý phi gây sự, Trần hoàng hậu cũng đã điều tra, chắc muốn hỏi về bụng của nàng.

Nếu Triệu Sâm muốn tương kế tựu kế, vậy, nàng cũng phải phối hợp thật tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Trần hoàng hậu luôn toát lên khí chất đoan trang nền nã, hòa ái thân thiện.

Nhưng bên trong nụ cười ung dung ấy, Mạnh Uyển lại cảm lại cảm thấy, bà không hề bình tĩnh như thế.

“Ban ghế ngồi cho Thái tử phi.” Bà hơi hást cằm, tức khắc có tỳ nữ dọn ghế.

Mạnh Uyển tạ ơn, từ từ ngổi xuống, vừa tính xem khi nào Triệu Sâm sẽ tới, vừa suy nghĩ nên ứng đối như thế nào.

Trần hoàng hậu quan sát nét mặt nàng một lúc, rồi không nhanh không chậm lên tiếng: “Gần đây cơ thể con khá hơn chưa? Nữ nhân sợ nhất là bị ngã, hôm đó con và Sâm nhi lại đi quá vội vàng, cũng không tới chỗ Thái y bắt mạch kỹ xem sao.”

Mạnh Uyển lễ phép đáp: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm, hôm đó sau khi trở về, Thái tử điện hạ đã đích thân truyền Thái y, thân thể con hiện cũng không có gì đáng ngại nữa.”

Trần hoàng hậu nhàn nhạt lên giọng: “Thật sao? Vậy thì tốt, bốn cung còn phải trông cậy vào đứa con trai con sinh cho Sâm nhi nữa đây. Tuy hiện tại, Sâm nhi đã là Thái tử, nhưng ở phía sau còn có Hiền vương lúc nào cũng chực sẵn như hổ rình mồi, Mạnh trắc phi của Hiền vương phủ vừa sảy thai mà đã có thêm một thị thiếp khác đang hoài thai, nếu để hần nhanh hơn ta một bước, sau này, chúng ta khó có thể bảo toàn địa vị con nối dõi của Sâm nhi.”

Mạnh Uyển mím môi: “Con sẽ nhớ kỹ lời mẫu hậu dạy dỗ.” Trần hoàng hậu “Ừ” một tiếng, rồi đột ngột chuyển đề tài: “Nhìn thái độ của Lâm quý phi hôm ấy, hình như bà ta đã nắm chắc điểm yếu gì đó của con trong tay, rốt cuộc là chuyện gì?”

Quả nhiên là hỏi đến chuyện này, Mạnh Uyển hơi do dự, nhưng vẫn nói sự thật: “Đây cũng là chuyện con muốn báo cho mẫu hậu.”

Trần hoàng hậu cong môi hỏi: “Vậy ư? Nói ta nghe xem”

Mạnh Uyển sắp xếp ý nghĩ rồi chậm rãi đáp: “Tạm thời thân thể con gặp chút vấn đề, nhưng rất nhanh sẽ được giải quyết. Chắc hẳn Lâm quý phi lấy tin tức từ Hiền vương, muốn vạch trần trước mặt mọi người, nhất định bọn họ đang có âm mưu gì đó.”

Nhưng Trần hoàng hậu chỉ chuyên tâm để ý về trước.

“Thân thể của con rốt cuộc là có vấn đề gì? Bị làm sao? Con định xử lý thế nào?”

Nếu là Mạnh Uyển trước kia, chắc chắn sẽ bị ghen hợng, chẳng qua đạo này trải qua nhiều sóng gió, nàng ngày càng trưởng thành hơn, bình tĩnh đáp trả: “Thái tử điện hạ đã tìm thân y chữa trị cho con rồi, không bao lâu nữa, con có thể sinh hạ con nối dòng được rồi.”

Giọng điệu mười phần tự tin, đáng tiếc Trần hoàng hậu nào có dễ dàng bỏ qua như thế.

“Uyển Uyển, con đừng trách bốn cung buông lời khó nghe, ai biết lúc nào bệnh mới dứt? Đối với tình hình hiện giờ, hãy thay Sâm nhi, tuyển chọn vài mối hôn sự tốt đồng thời cũng làm danh tiếng của con tốt theo. Dĩ nhiên, địa vị của đứa trẻ do chính phi sinh ra vẫn là tôn quý nhất, chờ con khoẻ hẳn, thì giúp chồng sinh con dưỡng cái cũng không muộn.”

Mạnh Uyển trầm mặc, tựa như vô cùng đau lòng, cúi thấp đầu xuống, trông cực kỳ đáng thương.

Hành động ấy vô tình làm dâng lên sự cảm thông trong lòng Trần hoàng hậu, giọng nói của bà dần dần nhỏ nhẹ.

“Con hãy mở rộng lòng mình ra, bao dung một chút. Sâm nhi là cừu ngừ chí tôn, con nhìn xem, có khi nào hậu cung của Hoàng thượng không có người mới? Thật ra ta rất thấu hiểu tâm trạng của con, thiên hạ muốn mình quân, con lại chỉ cần một người chồng chung thủy, nhưng hai thứ đó không thể cùng hội tụ trong một con người được, nhất là người sẽ kế thừa đại nghiệp như Sâm nhi.” Trần hoàng hậu nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xăm: “Giờ nơi đây chỉ có hai ta, bốn cung không cần vòng vo nữa, ta biết tính con ta, dù có nạp người mới vào, nó cũng tuyệt đối không quên con. Nếu con thật lòng yêu nó thì phải biết suy nghĩ vì nó mới phải.” Người cười giễu: “Ta cũng cảm thấy bất lực, con xem, ta đã vào cung nhiều năm như vậy nhưng cũng đâu có sinh hạ được hoàng tử hay công chúa nào cho Hoàng thượng?”

Bỗng nhiên Mạnh Uyển ngẩng đầu, nhìn Hoàng hậu, nhẹ giọng gọi: “Mẫu hậu...”

Trần hoàng hậu ôn tồn nói: “Xương Văn hoàng hậu đã mất đó, cũng là mẹ đẻ của Sâm nhi, người mà Hoàng thượng chân thành yêu thương. Khi ta leo lên địa vị của bà ấy, chắc hẳn bên ngoài cũng đã có những lời đồn thổi không hay. Bốn cung không coi con là người ngoài, thật ra thì...” Người cụp mí mắt xuống, kể: “Hoàng thượng thấy ta khôn khéo, không đồ kị, đưa ra điều kiện rồi ban vị cho bốn cung.”

“Điều kiện đó...” Lời nói của người chậm dần và nhuốm màu bi thương: “Chính là cả đời ta không thể sinh đứa con của riêng mình.”

Mạnh Uyển kinh hãi, dù có thiên tính vạn toán, nàng cũng không ngờ, đây lại chính là yêu cầu cuối cùng của Hoàng thượng.

“Hoàng thượng sợ ta sinh con, tình yêu thương và chiếu cố dành cho Sâm nhi sẽ biến chất, lo lắng bốn cung mưu hại Sâm nhi và nâng hài tử lên nối ngôi, vì thế...” Trần hoàng hậu buông tay: “Con hiểu không? Nếu nó thật lòng yêu con, thì ba ngàn nữ nhân bên ngoài cũng chẳng là gì hết. Con mới là tất cả với nó, còn nếu như con mất đi thì con trai con sẽ thay thế vị trí đó, trở thành người quan trọng nhất!”

Khuôn mặt nàng đầy u mê, Trần hoàng hậu thở dài: “Được rồi, bốn cung lời ít ý nhiều, con rất thông minh, hẳn biết mình nên làm thế nào chứ?”

Mạnh Uyển chỉ đành dạ vâng, Trần hoàng hậu mới để nàng đi.

Thời tiết tháng chín không quá nóng nực như trước, gió lướt nhẹ qua gò má, nàng không còn lòng dạ nào để vén tóc bên tai, nhưng lại có người nguyện ý làm giúp nàng.

“Đang suy nghĩ gì mà còn không thềm đề ý tiếng ta gọi thế?”

Giọng nói của Triệu Sâm vang lên bên tai, Mạnh Uyển quay đầu, chăm chú quan sát ngón tay thon dài như ngọc của hắn, không khỏi thờ dài.

Triệu Sâm nhớ hôm nay là ngày nàng đi gặp Hoàng hậu, trong lòng liền sáng tỏ lí do nàng thờ dài, hắn đưa tay đặt trên đầu nàng, khẽ vuốt, tay kia khua lên, ra hiệu cho nô tài cách xa một chút, rồi hắn bẻ một cành hoa rực rỡ, gài lên tóc nàng, ôn nhu cười nói: “Đẹp lắm.”

Mạnh Uyển xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Đẹp thật không?”

“Ừ.” Triệu Sâm đứng chấp tay khen ngợi: “Người còn kiều diễm hơn hoa.”

Mạnh Uyển bật cười, hồn dỗi liếc nhìn hắn, nhưng nét buồn giữa hai hàng mày không giảm đi chút nào.

“Cần gì phải quan tâm đến những chuyện đó.” Triệu Sâm từ từ khom gối, nhìn thẳng vào mắt nàng, chăm chú quan sát đôi mắt xinh đẹp ấy: “Phu quân sẽ giải quyết mọi chuyện vì nàng. Nếu ai đó nhắc nàng, chỉ cần đáp lại rằng không bao lâu nữa nàng sẽ khoẻ hẳn là được.”

Mạnh Uyển tự ti hỏi lại: “Thật không? Cơ thể ta...”

“Không phải còn có Vân Thủy đại sư sao?” Triệu Sâm sờ mặt nàng, an ủi: “Không chịu tin ta thì cũng phải tin phụ thân nàng chứ.”

“Phụ thân?” Mạnh Uyển nghi hoặc cau mày.

Triệu Sâm đáp: “Thừa tướng đại nhân tìm được một phương thuốc, có thể chữa trị cho cơ thể mang tính hàn, lúc hồi cung, ta sẽ sai người sắc thuốc, mỗi ngày uống một lần, nhất định sẽ có tác dụng.”

Mạnh Uyển thờ phào nói: “Ta đã nhận lời mẫu hậu, sợ người...”

“Ta sẽ thuyết phục bà.” Triệu Sâm đứng thẳng người, dứt khoát bước đi: “Chúng ta về nhà.”

Mạnh Uyển cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt của hai người, tâm tình thấp thỏm dần bình phục lại.

Ban đầu, nàng cũng nghĩ sẽ có người bắt nàng phải nạp thêm phi tử cho Triệu Sâm, mà kể cả có xảy ra thật thì cũng không khó ứng phó đến thế, cùng lắm thì cảm thấy trong lòng không cam tâm mà thôi.

Thật ra, dù Triệu Sâm giải quyết được lần này nhưng những lần sau thì sao? Hắn có chắc là chuyện thế này không xảy ra nữa không? Như lời Trần hoàng hậu cảnh báo, sớm muộn gì hắn cũng phải kế tục đại nghiệp, không thể cả đời chỉ có mình nàng, bây giờ làm Thái tử thì có thể thoát, nhưng chờ đến khi hắn đăng cơ, mang chân mệnh thiên tử đứng đầu thiên hạ, vẫn vô bá quan tuyệt đối không cho phép hắn chỉ lập một hậu, không nạp thêm bất kì ai.

Thôi, đi được bước nào hay bước ấy, sáng nay có rượu sáng nay say, thừa dịp hắn vẫn chỉ có mình nàng, trước hết phải ra sức chiếm tiện nghi mới được.

“Thái tử điện hạ.” Đột ngột Mạnh Uyển nhích tới gần hắn, giọng nói nũng nịu quyến rũ.

Cả người Triệu Sâm cứng đờ, trước kia chỉ khi trên giường nàng mới dám kêu vậy, hôm nay làm sao đột nhiên...

Hắn cúi đầu xuống, thu hết cả khuôn mặt ửng đỏ của nàng vào mắt, nhất thời trong lòng rạo rực như xuân.

“Giữa ban ngày, nàng định làm gì?”

Triệu Sâm cố ý tỏ vẻ dè dặt nói, nhưng bước chân không tự chủ tăng nhanh.

Mạnh Uyển tổn sức đuổi theo hơi mệt liền bấu môi lên án, Triệu Sâm thấy thế trực tiếp bẻ ngang nàng, sử dụng kinh công lao về phía Đông Cung.

Tĩnh Trâm, Phù Phong và những người khác chứng kiến hình ảnh tình tứ ấy liền lộ ra muôn vàn biểu cảm khác nhau.

Nhưng chung quy, người nào cũng cảm thấy một điều, đó chính là —— bị bỏ rơi rồi.

Trướng lụa mỏng manh, nhuyễn hương thượng hạng, ôm lấy nhân trong ngực, cho dù đang là ban ngày thì Thái tử điện hạ cũng không nhận được mà phải đi làm mấy chuyện mờ ám thôi. (1)

(1) Bản gốc là “tuyên dâm” có nghĩa là làm mấy chuyện ấy ấy, mờ ám nhé.

Nếu chuyện này mà truyền tới tai phụ hoàng và mấy vị đại thần trong triều thì sẽ có rắc rối lớn, nhưng hắn đâu thể nghĩ nhiều thế. Mỹ nhân trong lòng

ngon miệng thế này, bây giờ, dù bất kì ai cũng không thể làm hấn dừng lại được.

Ước chừng hơn một giờ sau, Thái Tử sai người chuẩn bị thùng tắm. Hai người, một thùng nước và họ đang làm gì thì chúng ta có thể tự tưởng tượng được.

Nhưng đúng lúc ấy, Tĩnh An công chúa vội vàng đến thăm không báo trước, nô tỳ khá khó xử, chỉ còn cách quấy nhiễu chủ tử.

Mạnh Uyển cười như có như không, dựa lưng lên thùng nước, nói: “Điện hạ mau đi đi, nhất định là muội ấy đến tìm người, ta muốn ngâm thêm một lát.”

Triệu Sâm lạnh mặt ra lệnh: “Cùng đi.”

“Tại sao?” Mạnh Uyển không hiểu.

“Ta không yên tâm khi bỏ nàng lại một mình.”

Dù lý do này nghe qua có vẻ hơi hoang đường, nhưng Mạnh Uyển vẫn không thể không tuân lệnh, đi theo Thái tử gặp mặt Cửu công chúa.

Trải qua chuyện lần trước, Mạnh Uyển cảm thấy quan hệ giữa nàng và Cửu công chúa vô cùng xa cách, nhưng khi nàng theo Triệu Sâm ra ngoài, hình như cũng không phải như thế.

Hôm nay Cửu công chúa mặc cung trang mộc mạc từ đầu đến chân, búi song đao kế, sắc mặt tiêu tụy, lúc trông thấy bọn họ ánh mắt sáng lên mang ý vui mừng.

“Tĩnh An đột ngột đến thăm, không biết có quấy rầy Thái tử ca ca và tẩu tẩu không?” Cửu công chúa đứng dậy hành lễ liền nói: “Nhưng muội cũng không còn cách nào khác, lần trước muội quá xúc động, làm tổn hại đến tình cảm của ca ca và tẩu tẩu dành cho muội, nên muội muốn đích thân đến nói lời xin lỗi.”

Mạnh Uyển kinh ngạc nhìn nàng ta, Triệu Sâm lại như nhìn thấu tất cả, tình bơ quan sát từng hành động của Tĩnh An, trong đầu còn đang bận phán đoán xem nàng ta đang thật sự áy náy, muốn nói lời xin lỗi hay có mưu đồ khác.

“Tẩu tẩu, chuyện lần trước là lỗi làm ta gây ra, ta và tỳ luôn thân thiết với nhau, xin tỳ hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra, chúng ta hãy vẫn cứ như lúc trước nhé.” Mặt Tĩnh An ửng đỏ nói: “Ta... Nhất thời hồ đồ, xin tỳ tỳ rộng lòng tha thứ.”

Mạnh Uyển hiểu tâm trạng giận cá chém thớt của Cửu công chúa, dù lý do đó rất vô lý. Chẳng qua là, nàng cũng không thực sự hiểu vị công chúa này, trong lòng vẫn còn cảnh giác, vì thế nàng liếc mắt sang Triệu Sâm, hy vọng hấn giúp nàng giải vây.

“Biết sai chịu sửa đổi lỗi lầm là tốt rồi.” Về mặt Triệu Sâm thả lỏng dặn dò: “Sau này đừng nên để xảy ra hiểu lầm thế này nữa, đánh mất tình thân. Còn những chuyện khác, muội cứ yên tâm, nếu Phò mã đối xử tệ bạc với muội, ta là người đầu tiên không tha cho hấn.”

Cửu công chúa trừng mắt nhìn, ánh mắt muốn cười lại không cười nổi, trong mắt có bóng mờ chớp động.

Nàng ta thở dài, trầm mặc một hồi nhẹ đáp: “Phò mã rất tốt với muội, Thái tử ca ca không cần phí tâm, gia đình nào cũng phải trải qua một khoảng thời gian khó khăn, tốt nhất là muội và Phò mã nên cùng nhau giải quyết.”

Mạnh Uyển phụ họa: “Công chúa nói đúng lắm, điện hạ không cần lo lắng, chuyện giữa vợ chồng son của muội muội thì để họ tự giải quyết.”

Triệu Sâm dõi mắt theo Cửu công chúa, nàng ta ôn nhu nhìn Mạnh Uyển đáp theo: “Tẩu tẩu chịu tha thứ thì tốt quá rồi, ta không cần phải áy náy thêm nữa.”

Mạnh Uyển cười cười: “Người một nhà không nói hai lời, đây có là gì đâu? Sao công chúa phải nói xin lỗi, thật sự không sao mà.”

Cửu công chúa thở phào nhẹ nhõm, đi tới trước mặt nàng thân thiện nói: “Sau này chúng ta vẫn sẽ là tỳ muội đúng không?”

Mạnh Uyển gật gật đầu: “Tất nhiên, dù hôm nay muội không đến thì chúng ta vẫn sẽ là tỳ muội thân thiết như trước kia.”

“Được, một lời đã định.”

Thấy thế từ làm hòa với muội muội như lúc đầu, Triệu Sâm không cảm thấy vui về chút nào. Hấn vẫn giữ nét mặt bình thản, nụ cười rất nhạt. Nam nhân này luôn biết nhìn xa trông rộng, giờ phút này, e rằng trong đầu hấn đã tính toán gì đó xong hết rồi.

Sau khi Cửu công chúa rời đi, Triệu Sâm bị Hoàng thượng truyền vào cung. Mạnh Uyển cũng phải chịu đắng mà uống thuốc, thuốc này đều do Thừa tướng đại nhân trăm ngàn cay đắng tìm về, vì vậy dù rất khó nuốt nhưng nàng vẫn uống một hơi hết luôn bát thuốc.

“Thái tử phi, mau ăn mút hoa quả.” Phù Phong lập tức dâng kẹo hoa quả lên.

Mạnh Uyển nhận lấy, ăn vào mới làm giảm được vị đắng trong miệng, bên ngoài hạ nhân chạy tới thông báo, nói rằng người làm ở phủ công chúa đưa thiệp mời.

“Phủ công chúa?” Mạnh Uyên đảo tròn mắt nói: “Mới rồi khỏi chưa bao lâu đã đưa thiệp đến, đem vào đây ta xem chút.”

Phù Phong đi ra nhận thiệp, đưa tận tay Mạnh Uyên, nàng mở ra nhìn một cái, là chữ viết của Tĩnh An công chúa, nàng ta viết lời xin lỗi, hẹn nàng ngày sau cùng đi chùa Bạch Mã thắp hương cầu phúc, với các phu nhân trẻ tuổi, xem ra không có vấn đề gì.

Mạnh Uyên đánh giá phong thư, quyết định tạm thời kêu người ở phủ công chúa trở về, chờ Triệu Sâm quay lại để bàn bạc xem có nên đi hay không.

Lúc Triệu Sâm trở về đã là đêm khuya, hắn vừa nhìn lướt qua tấm thiệp thì từ đưa liền nở nụ cười, nụ cười khiến người ta... không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Lâm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

“Chàng đừng có cười thần bí như vậy, làm ta tò mò chết mất, rốt cuộc có nên đi không đây?”

Mạnh Uyên vòng tay ôm chặt cổ Triệu Sâm, hắn đang ngồi trên ghế, còn nàng như chú chim nhỏ nép sát người hắn, tuy không ra dáng thiếu nữ khuê tú chút nào, nhưng bù lại, càng tăng thêm nét phong tình, quyến rũ. Vì không có ai ở đây, nên chỉ một mình hắn được thấy con người khác của nàng thôi. Hắn tạm quên đi mọi thứ khác, chỉ chuyên tâm ngắm nhìn người tình trước mặt.

“Đạo này nàng càng to gan, không sợ ta phát hỏa sao?”

Triệu Sâm đưa mắt nhìn gò má nàng, đột nhiên nổi sắc tâm hôn một cái, cử chỉ sắc lang hoàn toàn trái ngược lời nói nghiêm chỉnh vừa nãy.

“Chàng là phu quân của ta, ngay cả phu quân cũng không thể tin tưởng, vậy ta còn có thể tin ai?” Mạnh Uyên vừa nói, vừa cười tủm tỉm, “Chàng mau trả lời ta, ngày mai ta có nên đi không? Trong thiệp, Công chúa nói mời thêm cả phu nhân nhà khác nữa. Ta cũng nhìn qua rồi, đều không phải là nhân vật tầm thường, nếu đi thì nên ứng phó với bọn họ thế nào đây?”

Triệu Sâm ném tấm thiệp xuống, nhàn nhạt đáp: “Nàng đi đi.”

“Ta được đi?” Mạnh Uyên ngồi thẳng dậy, “Chàng không lo à?”

“Lo chuyện gì?”

“Lo...”

Triệu Sâm rất yêu thương Cửu công chúa, nếu nàng nói thẳng rằng mình nghi ngờ nàng ta, liệu hắn có đau lòng không? Mạnh Uyên đắn đo, mím chặt môi lại.

Triệu Sâm như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hắn bật cười nói: “Nhà đầu Tĩnh An đó, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu chút thiệt thòi nào, nhất thời phạm sai lầm, làm ra những chuyện hồ đồ là điều khó tránh khỏi, còn về chuyện đi này, nàng cứ yên tâm, vì ta sẽ đi cùng nàng.”

Mạnh Uyên kinh ngạc thốt: “Các phu nhân quyền quý đều có mặt, Thái Tử điện hạ đi theo có phải hơi không ổn không?”

“Ai nói ta muốn đi cùng bọn họ?”

“Vậy điện hạ dự định như thế nào?”

“Ta tự có chừng mực.”

Sáng sớm, một chiếc xe ngựa chạy từ Đông Cung và hướng đến phủ công chúa.

Khi Mạnh Uyên tới nơi, thì những người khác đã sớm tụ tập ngoài cửa, chuẩn bị lên đường.

Tĩnh An trông thấy Mạnh Uyên, kinh ngạc, vui mừng tiến lên nghênh đón: “Tẩu tẩu đến rồi, bọn ta đứng đợi đã lâu, còn tưởng tẩu không tới nữa chứ.”

Mạnh Uyên xuống xe ngựa cười đáp: “Sao ta không đến được chứ, ở trong cung cũng chẳng có việc gì làm, ra ngoài cùng mọi người cho khuây khỏa, giải sầu một chút cũng tốt.”

Các phu nhân đồng loạt hành lễ trước mặt Mạnh Uyên, nàng lạnh lẽo quét mắt một vòng, trong số đó chẳng những có Hiền vương phi Chu Tĩnh, còn có Hiền Vương trác phi Mạnh Nhu.

Không ngờ Mạnh Nhu lại ngoan ngoãn hành lễ, Chu Tĩnh đứng bên cạnh im lặng đánh giá Mạnh Uyên, khi tầm mắt hai người chạm nhau, nàng ta lập tức

cúi đầu xuống, giả bộ chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Uyển nhẹ nhàng cười, ôn nhu lên tiếng: “Mọi người mau mau đứng lên đi, không cần đa lễ. Nếu đã đông đủ rồi, vậy thì khởi hành thôi.”

Cửu công chúa cứ dính lấy Mạnh Uyển muốn cùng nhau ngồi chung xe ngựa, tất nhiên là Mạnh Uyển sẽ không từ chối, ai nấy đều có xe ngựa riêng, đoàn người sôi nổi thống nhất đi về phía chùa Bạch Mã ở ngoại ô.

Chùa Bạch Mã là ngôi chùa mà vương tôn quý tộc thường lui tới nhất, hương khói rất thịnh, bồ tát linh nghiệm. Hôm nay Mạnh Uyển mang theo sự chân thành đến thắp hương cầu phúc cùng các vị phu nhân, ngay cả chuyện hồi sinh cũng có trên đời, vậy chắc chắn là thần tiên, bồ tát cũng có tồn tại, nàng phải tạ ơn trời cao thật nhiều vì đã tặng cho nàng một cơ hội.

Trên đường đi đến Chùa Bạch Mã, Cửu công chúa kéo Mạnh Uyển nói chuyện phiếm, các nàng trò chuyện vô cùng vui vẻ, tùy ý, dường như, chuyện hôm đó xảy ra ở phủ công chúa chưa từng tồn tại. Chỉ trong lòng hai người đều biết rằng, những chuyện đã xảy ra thì không thể coi như chưa từng tồn tại được, không thể...

Ước chừng nửa canh giờ sau, bọn họ tới chùa Bạch Mã, trụ trì và cao tăng trong chùa đã chờ bên ngoài, họ mặc áo cà sa hơi cũ nhưng lại được giặt rất sạch sẽ đứng xếp thành hàng, đợi các nàng xuống xe ngựa, đồng loạt tiến lên nghênh đón.

“A di đà phật, bần tăng cung nghênh Thái tử phi, công chúa điện hạ, vương phi cùng các vị phu nhân.”

Mạnh Uyển đại diện các phu nhân nói miễn lễ, chấp tay hai tay nói: “A di đà phật, hôm nay đã quá rầy, mong trụ trì thứ lỗi.”

Trụ trì cười nói: “Nào có, chư vị có tâm hướng phật, đây là phúc lớn, bần tăng hoan nghênh còn không kịp, sao lại ngại bị quá rầy được.” Ông nghiêng người sang, gió thổi nhẹ bờ râu trắng tuyết của ông, đáng vẻ tôn trọng trang nghiêm, “Bên trong chùa đã sắp xếp nơi ở, mời Thái tử phi vào.”

Mạnh Uyển đa tạ, quay sang gọi Tĩnh An: “Vậy chúng ta vào thôi.”

Tĩnh An gật đầu, vững vàng đứng sau Mạnh Uyển một chút, cùng nhau bước lên nấc thang. Những người khác từ từ theo sau bọn họ.

Quả thật bên trong chùa đều đã chuẩn bị đầu vào đầy, trên đại điện bày sẵn bồ đoàn, cũng không có người ngoài, an bài vô cùng thoải mái.

Mạnh Uyển hơi liếc qua mọi người sau lưng, đi một bước quỳ xuống chính giữa bồ đoàn, chấp hai tay, yên tĩnh nhắm mắt, thầm kín nói ra lời cầu nguyện trong lòng.

Những người khác thấy vậy, tuy trong đầu mang mục đích riêng, nhưng cũng bắt chước quỳ xuống, giả bộ cầu nguyện.

Cửu công chúa quỳ bên cạnh Mạnh Uyển, hai tay chấp lại, trong lòng nói thầm rất nhiều ý nguyện, sau đó nàng ta mở mắt ra nhìn về phía bên mình, thấy Mạnh Uyển vẫn chưa kết thúc, hôm nay nàng khoác cung trang màu đỏ, da trắng nõn nà, tay như búp măng, mặt tựa mỹ ngọc, không có từ ngữ nào có thể diễn tả vẻ đẹp của nàng, đành dừng tạm một từ, đó là quá đẹp.

Mạnh Uyển vô cùng xinh đẹp, kiều diễm lại mang vẻ nét na, quyến rũ nhưng không hề dung tục, đoan trang mà không nhàm chán, mọi người thường hay nói đẹp tựa tiên nữ hạ phàm và nàng chính là ví dụ tốt nhất.

Nhớ tới chuyện Phò mã có tình cảm với Mạnh Uyển, trong lòng Cửu công chúa có chút sợ hãi. Lại nghĩ đến Tam ca mà mình luôn kính trọng, nàng ta do dự không biết làm vậy là đúng hay sai, thật ra Mạnh Uyển... đâu có lỗi gì, hơn nữa trước khi cưới, nàng cũng chưa từng xảy ra chuyện gì mờ ám với Tô Ký Trần, vậy tại sao hẳn lại thích nàng, rốt cuộc hẳn có quan hệ thế nào với Mạnh Uyển?

Rồi lại nhớ đến lời Nhị ca cảnh báo, Cửu công chúa buồn bực mâu thuẫn. Lúc này mọi người đều kết thúc quỳ lạy, chờ Mạnh Uyển đứng lên trước, những người khác mới lục đục đứng lên, Mạnh Nhu đứng cuối nhìn thấy địa vị và quyền thế của Mạnh Uyển, lại nghĩ đến đáng về lúc mâu thuẫn mất và sự lạnh lẽo của phụ thân, trong tim nàng ta lại run lên từng hồi.

“Nghe nói nơi này có một vị đại sư tên là Vô Trần giảng kinh rất hay, nếu Thái tử phi rảnh rồi, vậy mọi người cùng nhau nghe đại sư Vô Trần giảng kinh phật được không?” Bỗng nhiên Chu Tĩnh mở miệng, nói ra suy nghĩ của mình.

Mạnh Uyển hỏi Cửu công chúa: “Công chúa cảm thấy thế nào? Hôm nay công chúa làm chủ, chúng ta đều nghe theo sự sắp xếp của công chúa.”

Thấy nàng quan tâm, Cửu công chúa lại bắt đầu quẩn quít, mím môi nhìn Mạnh Uyển một hồi, tựa như quyết định: “Đi thôi, dù sao thì giờ vẫn còn sớm, không cần về vội.”

Mạnh Uyển cười tùm tùm gật đầu: “Công chúa đã đồng ý, vậy chúng ta hãy đi ngay thôi, nhưng ở đây nhiều người, sợ thiên phòng không thể chứa hết.”

Chu Tĩnh cười trả lời: “Thái tử phi không cần lo lắng, thân phận ngài tôn quý, tất nhiên phải ngồi bên trong, chúng ta ngồi bên ngoài cùng nhau là được.”

Mạnh Uyển đáp: “Sao thế được, Hiền vương phi chớ coi nhẹ mình, nếu Hiền Vương biết được sẽ rất đau lòng, đến lúc đó nói bốn cung khi dễ người thì sao.” Đùa giỡn xong, nàng nghiêm chỉnh nói: “Nếu như không đủ chỗ ngồi, thì bốn cung không nghe nữa, Hiền vương phi cùng nghe với mọi người đi.”

Cửu công chúa trầm mặc, hình như cũng không phản đối. Ngược lại, khi Mạnh Nhu thấy ánh mắt ám hiệu của Chu Tĩnh, tức khắc lên tiếng.

“Thiếp ra mắt Thái tử phi, hôm nay chẳng qua thiếp đi theo cầu Phật, bây giờ tâm nguyện đã thành, không nhất thiết phải nán lại, còn về việc nghe đại sư Vô Trần giảng kinh, thiếp không dám vào.”

Có người tiên phong đi trước, những người khác cũng ríu rít nói mình không muốn vào.

Đến cuối cùng, chỉ còn Chu Tinh, Mạnh Uyển và Cửu công chúa muốn đi.

Mạnh Uyển nhìn mọi người, gật đầu nói: “Vây các vị phu nhân ở lại đây chờ, bổn cung cùng công chúa và Hiền vương phi đi một lát sẽ trở lại.”

Những người khác gật đầu dạ vâng, Mạnh Uyển, Chu Tinh và Cửu công chúa cùng nhau đi vào trong chùa, hòa thượng dẫn đường nhìn rất quen mặt, không giống người xấu, Mạnh Uyển hơi an tâm.

Lúc đến cửa phòng đại sư Vô Trần, đột nhiên Chu Tinh dừng bước lại cau mày kêu: “Ôi, thần thiếp đột nhiên thấy đau bụng, sợ rằng không thể tiếp tục đi nữa, mong Thái tử phi cho phép cáo lui.”

Loại chuyện này làm sao có thể không cho phép? Chẳng lẽ lệnh nàng ta nhịn? Kể cả biết là nàng ta đang diễn kịch, Mạnh Uyển cũng không thể cự tuyệt.

“Không thoải mái thì mau đi đi, nếu thấy lạnh thì kêu người hầu đi theo, cẩn thận một chút.” Mạnh Uyển vô cùng lo âu bảo.

Chu Tinh đáp ứng cáo từ, trước khi đi, nàng ta liếc mắt nhìn Cửu công chúa một cái, nhưng cũng chỉ cúi đầu xuống, không nói gì.

Mạnh Uyển nghiêng đầu nhìn về phía Cửu công chúa, ôn nhu hỏi: “Nếu công chúa có việc khác thì cũng có thể đi, ta vào một mình được rồi.”

Cửu công chúa lắc đầu tỏ ý không có gì, nhưng cửa thiền phòng bỗng mở ra, người mở cửa không phải đại sư Vô Trần gì đó, mà là đương kim Thái Tử điện hạ, Triệu Sâm.

Cửu công chúa khiếp sợ trừng mắt nhìn Triệu Sâm, hôm nay hắn mặc thường phục, hiển nhiên là bí mật ra ngoài, không hề kinh động bất kỳ ai, nhưng đáng lẽ ở bên trong phải là người của phe kia mới đúng?

Thấy ánh mắt Cửu công chúa không ngừng tìm kiếm trong phòng, Triệu Sâm nhân nhạ hỏi: “Tĩnh An tìm ai đó? Nói cho cô gia, cô gia sẽ tìm giúp muội.”

Triệu Sâm chưa bao giờ tự xưng “cô gia” với người thân, vậy mà lại xưng hô như thế trước mặt Cửu công chúa, có thể thấy rằng, hắn đã hoàn toàn lạnh lòng với nàng ta rồi.

Nàng ta không khỏi đưa mắt về phía Mạnh Uyển, đôi mắt ngập nước đầy tủi thân, vừa rồi, nàng không nhân cơ hội trốn đi, quyết định đi vào phòng với Mạnh Uyển, có nghĩa là, nàng ta đã không còn ý định hại nàng ấy nữa, vậy tại sao Tam hoàng huynh lại đối xử với mình như thế chứ?

“Thái Tử ca ca, muội không tìm ai hết, huynh nghe muội giải thích, muội...” Cửu công chúa muốn giải thích, nhưng căn bản Triệu Sâm không thèm nghe.

Ánh mắt hắn nhìn Cửu công chúa lạnh băng như đang nhìn người dưng, cả người khoác cảm bào bạch măng cao quý, trong trời lạnh lùng mà xa cách như vàng trắng sáng trên cao kia.

“Muội không cần giải thích.” Triệu Sâm vô tình nói: “Điều nên thấy, cô gia đã thấy, cũng đã xử lý xong, sau này Tĩnh An không nên nên để người khác lợi dụng, nếu không...” Hắn cười một tiếng làm lòng Cửu công chúa lạnh giá khôn cùng: “Sợ là cô gia cũng không bảo vệ muội được.”

Khuôn mặt Cửu công chúa tái nhợt hẳn đi, ngay người đứng yên không nhúc nhích, Mạnh Uyển không đành lòng: “Điện hạ, chàng...”

Nàng còn chưa nói hết, Cửu công chúa liền cắt ngang lời nàng, giống như Triệu Sâm lúc này.

“Không cần người thương hại.” Cửu công chúa đỏ mắt hét lên: “Nếu như người thành tâm đối xử tốt với ta thì làm sao Thái Tử ca ca lại đứng đây được?” Nàng ta cười giễu, “Không phải người muốn ta bị bêu xấu sao? Mạnh Uyển, ta không ngờ, người lại là loại người như thế!” Dứt lời, Cửu công chúa khóc lóc bỏ chạy, Mạnh Uyển nhìn xa xa, vẻ mặt không chút thay đổi.

“Nàng không cần để ở trong lòng, đứa nhỏ này bị nuông chiều đến hư rồi, không biết việc gì nên làm, việc gì không.” Triệu Sâm cau mày nói: “Vừa rồi, trong phòng này, làm gì có đại sư Vô Trần gì đó, chỉ có...” Dường như hắn không muốn nói đến những thứ bản thủ kia, nói thẳng: “Nếu một mình nàng bước vào, thì mọi người sẽ thống nhất nói rằng, nàng và người khác tăng tị với nhau, căn bản không có đại sư nào hết. Đến lúc đó, dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội được.”

Mạnh Uyển mở to mắt, trong lòng phiền muộn, chỉ biết thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Hiền Vương phủ, Triệu Ân ngồi đối diện với Cửu công chúa, Chu Tinh ở bên cạnh công chúa nhẹ nhàng an ủi, Mạnh Nhu đứng sau lưng Triệu Ân, hờ hững nhìn tình huống trước mặt.

“Chuyện hôm nay mặc dù chưa thành công nhưng thực sự cũng không có quá nhiều trở ngại, Tinh An không cần đau lòng như vậy.” Triệu Ân dịu dàng nói, “Có nhị ca ở đây rồi, đương nhiên sẽ không để người khác bắt nạt muội.”

Tinh An lau nước mắt, nhìn về phía trước, có chút chần chừ.

Hắn tiếp tục nói: “Tinh An, nhị ca còn có kế hoạch khác, lần này nhị ca sẽ tự thân vận động, nhất định không để muội thất vọng.”

Cửu công chúa do dự nói: “Thế nhưng mà nhị ca, hiện tại Thái tử ca ca đã tức giận như vậy, nếu chúng ta lại tiếp tục, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt. Hơn nữa, muội cũng không sẵn lòng dính dáng đến nhị ca để rồi bị Thái tử ca ca chán ghét.”

Triệu Ân hơi bĩu môi, dường như có chút không vui, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt dịu dàng của một huynh trưởng tốt bụng.

“Làm sao có thể chứ, ca ca đương nhiên muốn lấy lại công đạo cho muội rồi, Tinh An, muội không cần phải lo lắng, nhị ca sẽ thu xếp ổn thỏa, muội chỉ cần dụ Thái tử phi ra ngoài, chỗ nào cũng được.”

Nghe lời này, Cửu công chúa chậm rãi lắc đầu, đứng lên nói: “Không cần, hôm nay muội hơi mệt, về trước vậy, nhị ca và nhị tẩu cũng nên nghỉ ngơi đi.” Nói xong, nàng đã đi ra ngoài, vừa ra đến cửa, nàng lại nhìn về phía Mạnh Nhu, thản nhiên nói: “Nhắc tới lại thấy lạ, Mạnh trác phi và Thái tử phi là tỷ muội, đã không giúp đỡ lại còn nghĩ cách hại nàng ấy, trong lòng người chưa từng có cảm giác bất an sao?”

Mạnh Nhu kinh ngạc nhìn công chúa, công chúa nói xong thì cũng rời đi luôn, cả một đám người nhanh chóng rời khỏi Hiền Vương phủ.

Đông Cung, Tinh Trầm bẩm báo tin tức này, Triệu Sâm nghe xong sắc mặt hơi dịu đi, bảo hắn lui ra rồi quay về tẩm cung.

Thế nhưng mọi chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc.

Chuyện này đã không thể tán công từ phía công chúa, Triệu Ân liền báo cho Tô Ký Trần toàn bộ chuyện công chúa có ý muốn hãm hại Thái tử phi ở chùa Bạch Mã.

“Phò mã, việc này do người mà ra, thế nên cũng do người chấm dứt. Lúc về người nên khuyên nhủ công chúa, lần sau đừng làm như thế nữa, biết không?”

Tô Ký Trần cực kỳ tức giận, hắn cố nén sự bức bối rời khỏi Hiền Vương phủ, quát roi thúc ngựa trở về phủ Công chúa.

Lúc này đêm đã khuya, Cửu công chúa khó khăn lắm mới ngủ được, đột nhiên lại bị Phò mã xông vào đánh thức.

“Phò mã, công chúa đã ngủ rồi, có chuyện gì để mai hẵng nói sau.”

Tỳ nữ cố gắng ngăn cản, nhưng dù sao người ta cũng là Phò mã gia, lỡ như bị trách tội, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

“Thế mà nàng lại có thể ngủ được sao, làm chuyện độc ác như vậy mà trong lòng không cảm thấy bất an à?”

Lời nói này tuy khác hoàn cảnh nhưng nói chung vẫn giống với câu Cửu công chúa nói với Mạnh Nhu trước khi rời Hiền Vương phủ đến ki lạ, Cửu công chúa từ trên giường bước xuống, khoác thêm một lớp áo ngoài rồi chậm rãi đi ra, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Tô Ký Trần, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Hóa ra đêm khuya chàng xông vào phòng của ta là để hỏi tội sao?”

Tô Ký Trần có chút do dự, nhưng vẫn nói: “Nàng làm những chuyện như thế, chẳng lẽ ta không nên hỏi tội nàng sao?”

Cửu công chúa cười lạnh: “Tô Ký Trần, ai hỏi tội ta cũng đều được, chỉ có chàng là không. Ta trở thành một người như vậy, còn không phải do chàng sao?”

Tô Ký Trần ngậy người, nhàu mày không nói gì.

Cửu công chúa tiếp tục nói: “Những suy nghĩ trong lòng chàng, chàng nghĩ không ai biết, không ai nhận ra được hay sao? Nếu chàng không thích ta thì nên sớm nói cho ta biết, hiện tại chúng ta đã kết hôn, chàng lại đối xử với ta như thế... Tô Ký Trần, chàng tốt thật đấy!”

Tô Ký Trần bất đắc dĩ nói: “Nàng oán hận ta cũng được, cứ đổ hết lên đầu ta, đừng hãm hại người vô tội.”

“Ta cứ thích thế đấy.”

Thấy Tô Ký Trần bảo vệ Mạnh Uyển như thế, lửa giận trong lòng Cửu công chúa lại trào lên, cả đêm nàng không ngủ được, hôm sau chạy đến Hiền Vương phủ tìm Triệu Ân.

Chỉ có điều, rõ ràng lần này nàng thông minh hơn nhiều, không quấy rầy bất cứ ai, đổi cách ăn mặc cho giống dân chúng bình thường, yên lặng đi vào từ cửa sau.

Gần đây, trong kinh thành bỗng nhiên xuất hiện một đám người tha hương, bọn họ ăn mặc theo kiểu ngoại tộc, mang theo rất nhiều châu báu, đập tan khẩu hiệu buôn bán, trong vòng vài ngày đã tiêu thụ hết sạch đồng châu báu.

Nhưng mà, kỳ lạ nhất là những chuyện xảy ra sau khi bọn họ rời khỏi kinh thành.

Vốn là châu báu quý giá lại trắng lè bỗng nhiên biến thành đá, tất cả gia đình và thương nhân mua châu báu đều tụ họp lại báo cáo chuyện này lên triều đình, phú thương trong kinh thành không có ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị tổn thất rất lớn.

Sáng sớm lên triều, Phủ Duẩn báo cáo truyện này cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nghe xong giận tím mặt.

“Có chuyện này sao? Hàng loạt người tha hương vào kinh buôn bán, thế mà các người lại không bắt bọn họ báo cáo? Đến tận hôm nay rõ ràng cũng không bắt được bọn chúng.”

Phủ Duẩn nói: “Khởi bẩm Bệ hạ, những người tha hương kia lúc vào kinh có làm văn bản đăng ký, những thương hộ mua châu báu đều nói châu báu hoàn toàn là thật, cũng không biết tại sao, những người kia vừa rời đi thì châu báu lại biến thành đá. Hiện khắp kinh thành đều lan truyền nhau, nói rằng có yêu quái đến quấy phá.”

Hoàng thượng hít một hơi nói: “Đúng là nói vậy nói bịa, đi bắt kẻ tung lời đồn đó rồi thị chúng (1) ở trên đường, trăm cho người ba ngày để làm việc này, nếu không, mũi quan của người của vứt luôn đi.”

(1) Thị chúng: Trị tội trước công chúng

Mồ hôi rơi đầy mặt Phủ Duẩn: “Bệ hạ, bên cạnh việc bắt kẻ tung lời đồn nhảm thì châu báu phải làm sao bây giờ? Vì thần vô năng, xin bệ hạ thứ tội.”

Phủ Duẩn quỳ xuống đất, quan văn quan võ trên triều nhìn nhau, đều suy đoán xem Hoàng thượng sẽ phái ai đi xử lý vụ việc này.

Triệu Ân nhìn xung quang một chút, đang muốn bước lên nhận xử lý vụ này thì Hoàng thượng lại nói: “Chuyện này cứ giao cho Thái tử đi, thời gian qua Thái tử làm việc, trầm đều rất yên tâm.”

Triệu Ân nhủ thầm nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm đứng ở nơi cao nhất bên tay trái của Hoàng đế, mặc cẩm bào thêu hoa văn rồng màu vàng sáng, đầu đội mũ có chín con rồng, khuôn mặt như được điêu khắc, sâu trong đáy mắt là sự lạnh lùng, đối mặt với sự ủy nhiệm như vậy, vẻ mặt vẫn không có chút thay đổi, quả nhiên là người nhanh nhẹn, thận trọng.

“Nhi thần tuân chỉ.” Triệu Sâm hành lễ tiếp chỉ, vẻ mặt vẫn thản nhiên như vậy khiến người khác nhìn mà tức giận.

So với Triệu Sâm, Triệu Ân lại không có chiến công để tô điểm cho bản thân, lần này vất vả lắm mới có cơ hội lập công, có thể biểu hiện một chút ở trước mặt phụ hoàng, thế nhưng lại bị phụ hoàng ném cho Triệu Sâm! Triệu Sâm còn mang vẻ mặt như trong dự đoán, ung dung bình tĩnh! Không cần nói cũng biết, trong lòng Triệu Ân phần nộ vô cùng.

Sau khi bãi triều, Triệu Ân đến Chung Túy cung, đây là nơi ở của mẫu thân ruột hần – Đức phi. Đến chỗ này, cũng không cần phải kim nén lửa giận như ở bên ngoài, vừa tiến vào đại điện hần đã ném võ chén trà mà cung nữ dâng lên.

Nghe thấy tiếng động, Đức phi vội vàng đi ra, bắt đắc dĩ nói: “Làm gì vậy, mới sáng sớm đã nóng tính như vậy, trong triều có chuyện gì khiến con không hài lòng sao?”

Triệu Ân cười lạnh: “Phụ hoàng ném chuyện tốt cho Triệu Sâm đi làm, con thấy trong mắt ông ấy cũng không còn ai ngoài Triệu Sâm nữa rồi.”

Đức phi thản nhiên nói: “Con của Xương Văn hoàng hậu đương nhiên là không giống với lúc trước, có điều con cũng đừng quá sốt ruột, chuyện tốt không phải cũng có thể làm rồi thành chuyện xấu sao?”

Triệu Ân nhủ thầm, nói: “Con đã nghĩ rồi, chuyện này có thể dùng để ngăn chân hần, cũng có khi trở thành sai lầm của hần, đến lúc đó con sẽ xin phụ hoàng được xử lý vụ việc này, có điều...”

“Có điều làm sao?”

“Chỉ sợ đến lúc đó, phụ hoàng vẫn sẽ không thèm nhìn con một cái.” Triệu Ân hung hãn vỗ mạnh vào tay vịn của cái ghế, ngay lập tức cái ghế nứt ra thành một khe hở.

“Được rồi được rồi, con bớt giận đi, những đồ vật ở đây của ta đều bị con làm hỏng rồi, thôi con đi đi, về phần Hoàng thượng, mẫu phi sẽ cố gắng giúp đỡ con.” Đức phi thở dài.

Triệu Ân lạnh lùng nói: “Lần nào mẫu phi cũng nói vậy, nhưng đã lần nào thật sự làm được? Nhi thần thấy mẫu phi còn không bằng vị nào đó có thủ đoạn ở Quan Sư cung, mẫu phi chỉ biết hứa hẹn với nhi thần, mà chẳng bao giờ thực hiện được.”

Đức phi cười nói: “Mẫu phi chỉ coi như con nói linh tinh, không để vào trong lòng. Chẳng lẽ con không cảm thấy Hoàng thượng dùng Lâm Thu Nguyệt làm lá chắn sao? Yên tâm, chỉ cần lần này có thể hạn chế được Thái tử, mẫu phi đương nhiên sẽ thực hiện lời hứa.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Uống thuốc lâu như vậy, Mạnh Uyển cảm thấy cơ thể mình hoàn toàn tốt lên rất nhiều so với hồi trước.

Trước kia, mặc dù vào mùa hè nắng nóng, nàng cũng không cảm thấy nóng lắm, thân thể lại luôn rất lạnh.

Hiện tại đã là tháng mười, như thường lệ thời tiết đã mát hơn rất nhiều, nhưng mỗi ngày Mạnh Uyển đều cảm thấy ấm áp, có khi còn chảy cả mồ hôi, cũng không biết có tác dụng với tâm lý không.

Bởi vì vụ án châu báu mà Triệu Sâm rất bận rộn, Đông Cung cũng náo nhiệt hẳn lên, lúc trước ngoại trừ mấy vị phụ tá thường đến, thì giờ lại xuất hiện thêm Phủ Duẩn và các vị đại nhân khác.

Ngày hôm đó, Mạnh Uyển vừa uống thuốc xong, bên ngoài có người báo. Vân Thủy đại sư đã đến.

Nàng bỏ chén thuốc xuống, nói: “Mau mời vào.”

Phù Phong đỡ Vân Thủy đại sư bước vào, lão hòa thường khẽ cười tủm tỉm, nhìn mặt mũi hiền lành, có vẻ rất dễ thân cận.

Mạnh Uyển rất kính trọng Vân Thủy, bởi vì quan hệ của ông và Triệu Sâm vô cùng thân thiết, lần trước chỉ vì muốn nàng yên tâm ông còn nói dối, nói thân thể của nàng không sao, trong lòng nàng lại cực kỳ băn khoăn.

“Mạo muội cầu kiến, quý rầy Thái tử phi.” Vân Thủy chấp tay trước ngực, lẩm nhẩm A di đà phật.

Mạnh Uyển nói: “Không đâu, mời đại sư ngồi.”

Vân Thủy cũng không từ chối, ngồi vào một chỗ gần đấy, hai người cách nhau một khoảng nhất định.

“Không biết hôm nay đại sư đến đây là có chuyện gì cần làm?” Mạnh Uyển vừa nói, vừa bảo người dâng trà cho ông.

Vân Thủy tạ ơn, nói: “Thái tử phi không cần phiền phức như vậy, chỉ là bản tăng tới đưa hương an thần cho Thái tử phi thôi, hương lần trước có lẽ đã dùng hết rồi.”

Mạnh Uyển gật đầu, lại để Phù Phong nhận lấy hương an thần mà Vân Thủy đưa cho, dịu dàng nói: “Đa tạ đại sư, bổn cung thật sự không biết nên làm thế nào để cảm tạ đại sư thật tốt, từ khi có hương này, bổn cung cũng không gặp ác mộng nữa.”

Vân Thủy cười nói: “Nếu Thái tử phi muốn cảm ơn, hãy cảm ơn Thái tử.”

Nói cũng đúng, nếu không nhờ có Triệu Sâm, làm sao có nàng của hiện tại?

Mạnh Uyển và Vân Thủy lại nói với nhau vài câu, sau đó ông đứng dậy cáo từ, trước đi lại nói một câu khiến cho lòng Mạnh Uyển không yên tâm.

“Nếu có cơ hội, Thái tử phi chuyển lời đến Thái tử giúp bản tăng, mấy ngày sắp tới bản tăng sẽ đi xa, một khoảng thời gian dài không ở kinh thành, nếu thái tử có chuyện, sẽ biết cách tìm bản tăng.”

Vân Thủy đại sư phải đi rồi sao? Cũng không biết vì sao, nàng cũng không nên hỏi nhiều.

Đêm đến, Triệu Sâm trở về, Mạnh Uyển nói chuyện này cho hắn.

Hắn trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Ta biết rồi, nàng đi ngủ sớm một chút, ta còn phải xử lý chút việc.”

“Rất bận sao? Cũng phải chú ý nghỉ ngơi chứ.” Mạnh Uyển có chút lo lắng.

Triệu Sâm nhìn nàng, một lúc sau mới nói: “Chỉ cần nàng khỏe mạnh, luôn ở bên cạnh ta, không rời đi thì ta thế nào cũng được.”

Mạnh Uyển khẽ giật mình, nói: “Điện hạ, ta cũng chưa từng rời đi.”

Đôi mắt của Triệu Sâm hơi cứng lại, lúc lâu sau mới nói: “À, cứ coi như ta nói sai đi.”

Sự lo lắng trong lòng Mạnh Uyển càng nặng thêm, nghĩ đến những chuyện hết sức kì lạ, hồi tưởng lại Triệu Sâm của kiếp trước vừa xa cách lại lạnh lùng, bỗng nhiên Mạnh Uyển lại mạnh dạn suy đoán. Nhưng những suy đoán này thật sự quá kinh hãi rồi, nàng im lặng, không có dũng khí để nói ra.

Vài ngày đã trôi qua, Cửu công chúa lại đến thăm.

Từ sau lần xích mích ở chùa Bạch Mã đến giờ, đã nửa tháng Mạnh Uyển và Cửu công chúa không gặp nhau, không biết lần này tới, nàng ta muốn làm gì đây.

Sắp xếp ổn thỏa để chiêu đãi Cửu công chúa, Mạnh Uyển phát hiện dường như nàng ta lạnh lùng hơn hồi trước rất nhiều, trước kia mỗi lần nhìn thấy nàng, nàng ta đều vui vẻ, vô cùng hoạt bát, nhưng hiện tại lại trầm tĩnh ít nói, lạnh tình lạnh tính.

Tuy nói như vậy, nhưng nhìn nàng ta vẫn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại khiến cho người khác phải nhớ nhung đáng về trước kia của nàng ta.

“Công chúa vất vả rồi, Phù Phong, đi pha trà.” Mạnh Uyển máy móc nói.

Cửu công chúa nhìn nàng, nói: “Không cần, ta ngồi một lát rồi sẽ đi.”

Mạnh Uyển cũng không phản đối, bảo Phù Phong lui ra, nói: “Công chúa tìm bồn cung là có chuyện gì sao?”

Cửu công chúa nhìn nàng một lúc lâu, chậm rãi đứng dậy, bảo nô tài ở bên ngoài dâng cuộn tranh lên, sau đó mỉm cười tự mình đưa cho Mạnh Uyển.

“Tam tấu xem thử đi, là Phò mã tự mình vẽ đấy, tam tấu nhất định sẽ rất thích.”

Mạnh Uyển nhận lấy cuộn tranh, đang muốn mở ra, Cửu công chúa lại nói: “Hay là đợi ta đi rồi tam tấu hẵng mở ra xem, ta cũng không muốn ở lại đây, cáo từ.”

Mạnh Uyển đứng dậy tiễn, Cửu công chúa rời đi cũng không quay đầu lại, nàng nắm chặt cuộn tranh trong tay, cuối cùng vẫn không mở ra.

Trở lại tẩm cung, giao cuộn tranh cho người khác mang đi, vốn muốn nghỉ ngơi một lúc, Võ An Hạo phủ lại truyền tin đến.

Lần này không ngờ là tin vui, Mạnh Trạch – con trai trưởng của thế tử Võ An Hạo muốn kết hôn, người được chọn chính là cháu gái ruột của Trần quốc công, hai người này, cho dù là địa vị hay thân phận đều cực kỳ xứng, nhìn qua có vẻ là một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Chỉ là, hình như Trần quốc công... là người nhà của Đức phi – mẫu phi của Triệu Ân.

Hiện nay Thái tử và Hiền Vương đã đứng ở thế đối lập nhau, phụ thân từng nói nàng gả cho Triệu Sâm thì về sau Mạnh gia sẽ đứng sau lưng Triệu Sâm, vậy mà tại sao Võ An Hạo lại còn có thể đồng ý mối hôn sự như thế?

Chẳng lẽ trong chuyện này có cái gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Mặc dù mới đến tháng mười nhưng Triệu Sâm mặc đồ ngày càng dày hơn.

Những ngày gần đây, dường như hán rất sợ lạnh, trong tẩm cung đã sớm đốt địa long (1), khuôn mặt không có tí màu sắc nào, có chút tái nhợt của người bệnh.

(1) Địa long: Một loại thảo dược của Trung Quốc

Mạnh Uyển lo lắng không thôi, vội truyền thái y để xem bệnh cho hán, hán cũng không từ chối. Nhưng thái y cũng chỉ nói là do mệt mỏi quá độ, không còn vấn đề gì khác.

“Gần đây chàng làm sao vậy?” Mạnh Uyển lo lắng hỏi, “Nếu Vân Thủy đại sư ở đây thì tốt hơn, ông ấy nhất định sẽ biết nguyên do.”

Triệu Sâm bình tĩnh xem công văn, thanh âm trả lời nàng vừa lạnh nhạt lại hờ hững.

“Ông ấy có ở đây thì cũng thế thôi, Uyển Uyển không cần lo lắng, ta không sao.”

Mạnh Uyển nhìn hán, cảm thấy gần đây tính tình của hán có chút lạnh lùng quá mức rồi, trước kia chỉ đối xử với người khác mới thế, hiện tại cho dù là đối xử với nàng, cũng rất xa cách.

Đứng ở một bên nhìn hán được một lúc, Mạnh Uyển đi đến, ngồi lên đùi hán.

Triệu Sâm dừng động tác, giương mắt nhìn nàng. Mạnh Uyển nhìn đôi mắt đen trắng rõ ràng của hắn, dịu dàng nói: “Có phải có tâm sự gì không?”

Triệu Sâm cong môi, nhìn nàng một lát, sau đó thở dài, nói: “Có thể do gần đây có quá nhiều việc, vụ án châu báu lại liên quan đến nhiều người, nhất thời có chút sốt ruột.”

Mạnh Uyển dựa người vào lồng ngực hắn: “Có chuyện gì đè nặng trong lòng thì hãy nói cho ta nghe, chúng ta là vợ chồng, nếu chàng không thể nói cho ta, thì còn có thể nói cho ai được đây?”

Triệu Sâm che miệng ho hai tiếng, cánh môi có chút trắng bệch. Hắn mỉm cười, nhìn qua hơi hốt hoảng.

Những chuyện trong lòng hắn, có thể nói cho bất kỳ người nào, chỉ riêng nàng thì không thể.

“Ta không sao.” Hắn vỗ vỗ tay của nàng, ôn nhu nói, “Thật sự đấy.”

Một lát sau Mạnh Uyển mới nói: “Không sao là tốt rồi.” Nàng rời khỏi đùi hắn, hơi cong gối, nói tiếp: “Vậy ta đi nghỉ ngơi trước, điện hạ cũng nên nghỉ ngơi sớm.”

Triệu Sâm nhìn nàng, rõ ràng trong lòng không thoải mái, vì vậy cũng tắt đèn, cùng nàng đi đến giữa gian phòng.

Mạnh Uyển quay đầu lại, thấy hắn ở phía sau, vẻ mặt thoáng dịu đi, đứng nguyên tại chỗ chờ hắn.

Triệu Sâm đi tới cầm tay của nàng, nhẹ hôn một cái: “Mấy ngày nữa có thể ta sẽ rời kinh.”

Mạnh Uyển khẽ giật mình, từ khi làm Thái tử, bởi vì vấn đề thân phận, Triệu Sâm rất ít khi rời kinh, hôm nay lại phải rời đi, có lẽ nào là việc liên quan đến vụ án châu báu không?

“Là vì những người tha hương kia sao?” Mạnh Uyển hỏi.

Triệu Sâm hơi gật đầu, cùng nàng ngồi xuống giường, nói: “Hôn sự của đường ca nàng, có lẽ ta không tham gia được rồi.”

Người mà đường ca Mạnh Trạch muốn kết hôn là người nhà mẹ đẻ mẫu phi của đối thủ một mất một còn của hắn. Hắn không đi là đúng, nếu đi mới là có vấn đề.

Có điều nàng có quan hệ với Võ An Hầu phủ nên nếu không đi thì có vẻ không phải phép lắm.

“Ta đây...” Mạnh Uyển muốn nói gì đó, Triệu Sâm đã trực tiếp cắt ngang lời nàng.

“Được rồi, nàng cùng đi với ta, để nàng một mình ở lại kinh thành ta sẽ rất lo lắng.” Triệu Sâm cau mày, “Hiện tại đến cả Tĩnh An cũng không đáng tin cậy, ngoại trừ Thừa tướng, trong kinh thành đã không còn người khiến ta tin tưởng.”

Xem ra, cho dù Mạnh Trạch kết hôn với cháu gái của Trần quốc công, nhưng Triệu Sâm vẫn rất tin tưởng phụ thân, Mạnh Uyển thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Sâm thấy nàng như thế, lập tức đoán được suy nghĩ của nàng, không khỏi bật cười nói: “Đừng nghĩ lung tung, thừa tướng là nhạc phụ của ta, nếu ta đăng cơ, đương nhiên ông sẽ trở thành Quốc cữu gia, nếu đến cả ông ấy ta còn không tin, thì có thể tin ai được nữa?”

Mạnh Uyển lao vào trong lòng Triệu Sâm, sau đó chậm rãi hôn từ cổ lên môi hắn, Triệu Sâm ngó người ra, nhưng lại không có động tác.

Thật ra cái này rất không bình thường, nếu như là lúc trước, Triệu Sâm đã sớm đảo bị động thành chủ động, vì đây là việc mà hắn thích làm nhất.

Thế nhưng gần đây hắn rất khác lạ, hắn thật sự trở nên trong ngoài như một, đối với chuyện giường chiếu cũng không nhiệt tình, Mạnh Uyển thấy hắn nói là thân thể không thoải mái, có chút mệt mỏi thì cũng không để trong lòng. Nhưng một khoảng thời gian dài trôi qua, khó tránh có chút nghi ngờ.

“Điện hạ?” Tay Mạnh Uyển tham lam tiến vào trong áo Triệu Sâm, thân thể Triệu Sâm cứng đờ, thấy nàng ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi khí, nói: “Điện hạ, nếu có chỗ nào không thoải mái, không cần sợ tạo gánh nặng cho ta, hoặc ngại không nói được, loại chuyện này...”

Triệu Sâm trực tiếp dùng môi ngăn chặn miệng của nàng, vào lúc nhắm mắt lại hắn nghĩ, thế này cũng tốt, cho nàng một đứa trẻ, cho dù hắn không còn nữa, nàng cũng có thể có cái mà dựa vào.

Cuộc đời này nàng đã gả cho hắn thì nàng sẽ không thể nào gả cho người khác được nữa, tất cả mọi chuyện... cứ thuận theo tự nhiên đi.

Một đêm mây mưa qua đi, Mạnh Uyển cũng xua tan sự nghi ngờ về thân thể Triệu Sâm.

Chỉ là, hắn vẫn cực kỳ sợ lạnh, chỉ cần chút gió thổi là sắc mặt lại trắng bệch.

Bởi vì muốn cùng hắn rời kinh đi điều tra vụ án nên Mạnh Uyển thông báo cho Võ An Hầu phủ rằng nàng và Thái tử có việc phải làm, không thể tham gia hôn lễ của Mạnh Trạch được.

Triệu Sâm ngồi trong thư phòng suy nghĩ rất lâu, sau đó cũng quyết định một việc.

Lúc chiều, Mạnh thừa tướng đến Đông Cung, là Thái tử ân chuẩn cho ông đến thăm người thân.

Thời điểm Mạnh Uyển nhìn thấy phụ thân thì rất kinh ngạc, trong lúc kích động đã suýt nữa rơi lệ.

Triệu Sâm mặt không đổi sắc ngồi ở một chỗ không ai thấy, nhìn hai người phụ thân và con gái đang nói chuyện không ngừng, hần liên tục uống rượu, hết ly này đến ly khác.

Tĩnh Trầm không nhận được khuyên nhủ: “Điện hạ, uống nhiều rượu sẽ hại thân.”

Tay cầm chén rượu của Triệu Sâm vẫn không dừng lại, hần nhếch mép, trên khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn nở nụ cười tự giễu, thì thào nói: “Vân Thủy đã đi rồi, thân thể của cô (2), chưa nói tới hại thân mà đã sớm bị thương rồi.”

(2) Cô: Tiếng tự xưng của Vương hầu thời phong kiến

Tĩnh Trầm khó hiểu nhìn hần, Triệu Sâm không đáp lại, chỉ tiếp tục uống rượu.

Tĩnh Trầm nhìn căn phòng mà Thái tử phi và Thừa tướng ngồi, suy nghĩ phải tìm một cơ hội nói chuyện này cho Thái tử phi biết, có điều rất nhanh Triệu Sâm đã dẫn Mạnh Uyển rời kinh, tuy hần vẫn luôn đi bên cạnh, nhưng đều đi theo Triệu Sâm, không có thời gian vụng trộm trốn đi.

Vào đầu tháng mười một, Mạnh Uyển và Triệu Sâm đã đến một nơi tên là Tiên Cư, nơi này nằm ở phía Nam của triều Chu, cùng với nơi Triệu Sâm từng đóng quân vừa vặn một cái phía Bắc một cái phía Nam.

So với kinh thành, Tiên Cư ấm áp hơn một chút, rốt cuộc Triệu Sâm cũng cởi áo khoác mà hần đã khoác suốt chặng đường ra, lạnh lùng tiến vào hành cung.

Mạnh Uyển đi theo sau, nhìn thấy quan viên tiếp đón đang sợ hãi, nàng bắt đầu đi thở dài, bước nhanh chân đuổi theo hần, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, sắc mặt chàng hơi khó nhìn rồi, chú ý một chút.”

Triệu Sâm nhìn nàng một cái, để lộ dáng vẻ tươi cười ra, lúc này Mạnh Uyển mới hài lòng, quan viên nọ cũng nhẹ nhàng thở phào.

So với Mục Đán, Tiên Cư phong phú hơn nhiều, thời tiết tốt, đồng ruộng phát triển cũng tốt, dân chúng không phải lo việc ăn ngủ, thời gian cũng dư dả, trong lòng luôn thanh thản nên cũng có không ít trò tiêu khiển, Tiên Cư có rất nhiều nơi để vung tiền vào, đến cả hành cung của hoàng gia cũng được xây dựng xa hoa hơn các nơi khác gấp mấy lần.

Sắp xếp cung nữ và thái giám xong, Mạnh Uyển đến thăm điện nhìn Triệu Sâm, hần đang trao đổi với quan viên về vụ án châu báu, Triệu Sâm dựa vào miếu tả những tổn thất của thương hộ trong kinh thành để vẽ bức tranh nghị phạm cho đám quan viên xem, đám quan chức nhìn thấy đều lắc đầu, bọn họ đưa cho lính canh ngục ở ngoài điện, lính canh ngục bước lên xem, cũng lắc đầu.

“Thái tử điện hạ, nô tài chưa từng thấy những phạm nhân thế này, theo nô tài biết, mấy năm gần đây, Tiên Cư cũng chưa từng xuất hiện những phạm nhân có gương mặt như này.” Lính canh ngục nói.

Triệu Sâm thần nhiên nói: “Hần là người rất có lòng tin với trí nhớ của mình.”

Lính canh ngục nói: “Điện hạ, nô tài đã làm việc trong nhà tù của Tiên Cư hơn mười năm, những cái khác không dám nói, nhưng khả năng nhớ người là rất chắc chắn, xin điện hạ yên tâm.”

Triệu Sâm liếc mắt nhìn hần một cái, không nhanh không chậm nói: “À, có lẽ bọn chúng đeo mặt nạ da người.”

Huyện thái gia của Tiên Cư nói: “Điện hạ, ty chức cảm thấy điều này cũng có khả năng.”

“Có lẽ bọn chúng không ở trong nhà tù này.” Triệu Sâm lại nói.

Quan huyện lập tức phụ họa: “Điện hạ nói đúng, ty chức cảm thấy điều này có khả năng rất lớn.”

“Cũng có khả năng bọn chúng không phải người ở Tiên Cư, chỉ là từng dừng chân ở chỗ này một thời gian.”

“Quá đúng, ty chức cũng nghĩ như vậy.”

Ở đằng sau rèm, Mạnh Uyển thấy vậy không nhận được cười một tiếng, quan huyện này tăng bốc cũng quá rõ ràng rồi, nàng nghe mà thật sự không chịu nổi, có vẻ là làm khó Triệu Sâm vẫn đang nghiêm trang.

Những người khác không nghe thấy tiếng cười của Mạnh Uyển, nhưng Triệu Sâm võ nghệ phi phàm lại nghe được.

Hần phát phát tay, nói: “Hôm nay tới đây thôi, ngày mai sẽ nói sau, các người về đi.”

Huyện thái gia dẫn một đám quan viên chuẩn bị rời đi, trước khi đi bỗng nhiên dừng một chút, nói: “Điện hạ, ngày mai ty chức muốn tổ chức yến hội tiếp đãi điện hạ ở Cô Nguyệt lâu trong thị trấn, không biết điện hạ...”

Vốn Triệu Sâm đã quay người bước ra sau điện, giờ phút này lại nhìn về phía hán, nhìn một lượt diện mạo của Huyện thái gia, trong lúc mọi người cho rằng Triệu Sâm nhất định sẽ từ chối thì bỗng nhiên lại gật đầu.

“Được, cô sẽ đi.” Dứt lời liền rời đi.

Huyện thái gia cực kỳ kinh ngạc, đưa mắt nhìn đồng liêu của mình, sau đó cùng nhau lui ra ngoài.

Mạnh Uyển đứng sau rèm, chờ hán đi đến thì hỏi: “Chàng thật sự muốn đi sao?”

Triệu Sâm nắm cổ tay nàng đi vào trong: “Đi, đương nhiên là đi.”

Mạnh Uyển khó hiểu: “Không phải gần đây chàng thấy mấy chuyện xã giao kiểu này rất phiền phức sao?”

Triệu Sâm cong môi cười, cười đến mức khiến người ta sồn hết cả gai ốc.

“Lần này thì khác, đây không phải xã giao, là cơ hội.”

Mạnh Uyển cũng không hiểu rõ lắm về tình hình bên trong của vụ án châu báu, chỉ là có một lần ngẫu nhiên nghe thấy lúc những người khác báo cáo, chuyện này có liên quan rất lớn đến chỗ này, dường như mục đích cũng không hẳn vì tiền tài, có lẽ bọn chúng cố ý dụ người tới Tiên Cư, hiện tại Triệu Sâm thực sự đã đến, không biết bước tiếp theo của bọn chúng sẽ như thế nào.

Đêm đến, Mạnh Uyển trần trọc không ngủ được, lại lo lắng sẽ đánh thức Triệu Sâm, cho nên luôn nằm cách hán một khoảng.

Nàng phiền muộn thờ dài, kéo chăn xoay người lại, quay mặt về phía Triệu Sâm, nàng chớp mắt mấy cái đã thấy hán đang mở to mắt, chăm chú nhìn nàng.

Mạnh Uyển lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nói: “Chàng tỉnh dậy?”

Triệu Sâm không nói gì, bỗng nhiên kéo nàng vào trong ngực, dùng sức lực mạnh mẽ, dường như muốn khảm nàng vào trong thân thể của mình.

Cái này cũng chưa tính là gì, đợi đến lúc buông nàng ra, dường như hán bị mê hoặc, kéo lấy nàng triền miên suốt một đêm, cho đến tận gần sáng sớm mới tha cho nàng.

Mạnh Uyển mệt mỏi không mở nổi mắt, nàng mơ màng ngủ, Triệu Sâm chậm rãi ngồi dậy, không có chút buồn ngủ nào.

Giờ phút này trời đã tờ mờ sáng, cung nữ và thái giám muốn tiến lên hầu hạ hán thay quần áo, rửa mặt. Vốn những việc này đều do Mạnh Uyển làm cho hán, nhưng hôm nay sợ là nàng sẽ không đứng dậy nổi.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, ngón tay khẽ cuốn vài lọn tóc đen của nàng, trên mặt nàng còn có rất nhiều mồ hôi, đều là do bị hán giày vò.

Hán chậm rãi thu tay lại, nắm chặt thành nắm đấm, sâu trong đáy mắt là sự không cam lòng.

Hán nhắm mắt lại, khẽ thở dài trong lòng, xốc màn lụa lên, bên ngoài lập tức có cung nữ tiến lên hầu hạ hán rửa mặt thay quần áo.

Mạnh Uyển chậm rãi mở mắt ra, giữa hai đầu lông mày lộ ra sự mệt mỏi, có chút hốt hoảng, dường như nhớ tới kiếp trước, màn lụa màu vàng sáng trước mặt khiến cho nàng không biết mình đang ở đâu, nhìn thấy bóng người bên ngoài đang đi đi đến đến, dường như nhìn thấy Triệu Sâm, nàng khẽ gọi.

“Triệu Sâm...”

Gọi thẳng tên họ như thế, khiến cho các nô tài có chút lú lờ, có điều cũng chỉ thầm lú lờ trong lòng.

Đương kim Thái tử gia nhìn nghiêm túc lại xa cách như vậy, Thái tử phi nói chuyện như thế với Thái tử, không sợ Thái tử tức giận sao?

Nhìn một chút, tuy Thái tử gia mặt không đổi sắc nhưng thật sự cũng không tức giận chút nào.

Chẳng những hán không tức giận, nghe thấy tiếng gọi của nàng còn đi qua vén màn lụa lên.

“Sao vậy?” Thanh âm của hán dịu dàng như vậy, lại khiến cho người ta cảm thấy hư ảo mờ mịt, “Không thoải mái à?”

Mạnh Uyển lắc đầu, nàng nửa mê nửa tỉnh, nắm lấy cổ tay hán, không ngừng nói: “Ta rất hối hận.” Triệu Sâm sững sờ đứng nguyên một chỗ, hình ảnh trước mắt giống hệt khung cảnh lúc nàng qua đời ở kiếp trước, sự cảm hèn và áp lực trong lòng hán từ khi Vân Thủy rời đi đều luôn chôn sâu dưới đáy lòng, đến lúc này đã tuôn trào mãnh liệt, đến cả mắt cũng đỏ lên.

“Nàng có biết bây giờ là thời điểm nào không?” Triệu Sâm kim chế hỏi, “Ta là ai?”

Mạnh Uyển cố gắng mở to mắt, nhìn kim quan có chín con rồng của hán, hít hít mũi, nói: “Thái tử...”

Triệu Sâm nở nụ cười: “Không, ta không phải Thái tử.” Hắn hạ thấp giọng, chỉ đủ để hai người nghe thấy, “Ta là Hoàng thượng.”

Mạnh Uyển kinh ngạc mở to mắt, hắn tiếp tục nói: “Ta đã đăng cơ rồi, ta đã cứu nàng về.”

Mạnh Uyển không thể tưởng tượng nổi: “Thật sao?”

“Thật sự, thiên mệnh chi tử, không thể nói điều.”

Mạnh Uyển nhú mày, dần dần tỉnh táo, Triệu Sâm lại nói: “Vẫn còn sớm, nàng ngủ tiếp đi.” Nói xong, trực tiếp điểm huyết ngữ của nàng.

Lại một lần nữa Mạnh Uyển tỉnh dậy đã là chạng vạng tối, nàng không ăn sáng và bữa trưa, hơn nửa đêm qua lần qua lần lại suốt một đêm, nàng đã đói đến mức ngực dán vào lưng rồi.

Triệu Sâm không có ở hành cung, nàng sờ đầu, cảm thấy có chút đau, nghĩ thầm hẳn là hắn đã đi dự yến tiệc rồi.

Phù Phong thấy nàng tỉnh, lập tức bưng đồ ăn ấm áp, vô cùng ngon miệng lên.

Mạnh Uyển đã sớm đói bụng, đương nhiên sẽ không từ chối, bắt đầu nhanh chóng ăn cơm.

“Nha đầu nhà em càng ngày càng có mắt nhìn rồi, tương lai nếu lấy chồng, có lẽ mẹ chồng sẽ cực kỳ yêu thích.”

Mạnh Uyển vừa ăn vừa khen ngợi Phù Phong.

Phù Phong cười nói: “Nô tì cũng không phải có mắt nhìn, là Thái tử điện hạ trước khi đi căn dặn nô tì chuẩn bị đồ ăn, chỉ cần người tỉnh thì phải mang lên luôn.”

Động tác của Mạnh Uyển dừng lại, nhớ tới cuộc nói chuyện giống như trong mơ kia, tin chắc rằng đây không phải là mơ.

Tuy khi đó mơ mơ màng màng, nhưng hồi tưởng lại, làm sao có thể là giả được?

Hắn chân thật đến như vậy.

Những lời nói kia của hắn làm cho nàng bắt đầu chắc chắn với những suy đoán lúc trước của mình, kiếp này nàng có thể tồn tại, sợ là có liên quan đến kiếp trước của Triệu Sâm.

“Điện hạ có nói khi nào sẽ về không?” Mạnh Uyển buông đũa xuống, hỏi.

Phù Phong nói: “Điện hạ nói Thái tử phi không cần chờ, đêm nay điện hạ sẽ về muộn, sau khi về sẽ không quấy rầy Thái tử phi.”

Mạnh Uyển nhú mày, trong lòng lại thầm suy nghĩ. Tại yến tiệc ở Cô Nguyệt lâu, trong lòng Triệu Sâm cũng đang suy nghĩ.

Ca múa mừng cảnh thái bình, tiệc rượu lại phong phú, tiếp đãi như vậy so với lúc ở Thạch Xuyên và chiến tranh với Mục Đán tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng hắn lại cảm thấy không yên tâm với Thạch Xuyên.

Huyện thái gia của Tiên Cư tên là Tôn Thanh An, khoảng chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, nhìn qua thì có vẻ chỉ biết hưởng lạc, nịnh nọt rất giỏi. Nhưng có thể làm quan huyện ở vùng đất Tiên Cư màu mỡ nhiều năm như vậy, làm sao có thể là nhân vật đơn giản được?

Tôn Thanh An này, thâm tàng bất lộ.

Triệu Sâm bình thần lắc lắc chén rượu, sau khi xác định an toàn mới chậm rãi uống, trong lúc đang suy tư, vũ cơ múa ở trung tâm bỗng nhiên đi về phía trước, dáng người uyển chuyển khiến mọi người không khỏi ngửa ngáy, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, lại mang theo chút phong tình khiến cho càng thêm đặc biệt, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái đã khiến cho người ta phải khắc sâu vào lòng.

Triệu Sâm chăm chú nhìn nàng ta, nàng ta bước từng bước một lên thềm đi tới trước mặt hắn, cúi người rót rượu, khẽ cười múa một điệu rồi mời hắn uống.

Triệu Sâm nhìn chén rượu, nhận lấy rồi trực tiếp ném thẳng xuống mặt đất..

Mọi người đồng loạt im lặng, nàng ta sợ hãi quỳ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: Ali

Beta: Tửu Thanh

Vũ cơ to gan dám ăn mặc táo bạo lúc trước, giờ đang không ngừng run rẩy quỳ trên mặt đất, nàng ta thận trọng nói: "Nô tỳ đáng chết, thỉnh điện hạ bớt giận, xin điện hạ khai ân."

Triệu Sâm không liếc nhìn nàng ta một cái, chậm rãi đứng lên, đi chuyển từng bước chậm rãi từ trên bậc thang, Tinh Trầm đi phía sau, nghe tiếng hần ra lệnh: "Bất Tôn Thanh An và những vũ cơ kia lại, như mọi người vừa thấy, bọn họ đã chọc giận ta ngay trong bữa tiệc này."

Tinh Trầm lập tức làm theo, về mặt các vũ cơ trong nháy mắt chuyển sang trạng thái hoảng loạn, riêng Tôn Thanh An thì khác, hần không hề vội vã, không nói tiếng nào mặc cho người ta lôi hần xuống.

Đến thời điểm hiện tại, nơi này, cũng chỉ còn lại các vũ cơ và các quan viên.

Triệu Sâm chấp tay phía sau, nhìn người ở đang quỳ giữa điện, chậm rãi đi tới. Bề ngoài, hần mang vẻ ôn tồn lễ độ, dung nhan tuấn mỹ, nhưng bao quanh thân hình kia lại là một loại khí tức quyết đoán của một con người nắm trong tay quyền sinh sát chúng sinh.

Thái tử đương triều quả nhiên là danh bất hư truyền.

"Các vị ở đây hần là đều đã nhìn thấy kết quả của những kẻ dám chọc giận ta, trong lòng mọi người hần đã hiểu rõ, vậy ta cũng không cần phải nhắc nhở nhiều nữa." Triệu Sâm dừng bước rồi lại nói tiếp: "Trong khoảng thời gian một ngày, hần sẽ ở trong cung chờ lấy kết quả, nếu không có câu trả lời chắc chắn, hai kẻ vừa bị bắt kia đương nhiên phải chết."

Dứt lời, Triệu Sâm rời khỏi hiện trường, vũ cơ bên trong có người muốn xông tới, lại bị người tử muội bên cạnh giữ chặt, lắc đầu ra hiệu không nên.

Cận vệ bên cạnh Thái tử thấy vậy, trực tiếp tiến lên bắt hai người. Xen lẫn trong đám quan viên, một nam nhân nào đó thấy cảnh kia, ánh mắt liền tối sầm lại, cả người trở nên cứng ngắc.

Lúc đêm khuya, Triệu Sâm mới trở lại.

Mạnh Uyên vẫn chưa ngủ.

Triệu Sâm bước vào phòng, nhìn ngọn nến sắp cháy hết, hần đi qua, ngồi bên cạnh nàng hỏi: "Thêu gì thế?"

Mạnh Uyên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: "Uyen ương."

Triệu Sâm nhìn vật trên tay nàng, nhú mày liền nói: "Sao ta cảm giác có gì đó không đúng lắm?"

Mạnh Uyên dừng động tác lại, nhẹ nhàng trả lời: "Bởi vì uyen ương thêu không được đầy đủ, thiếu tay thiếu chân mà." Nàng ngẩng đầu lên nhìn hần, nháy mắt mấy cái.

Triệu Sâm khẽ cười, đây là nụ cười thật lòng đầu tiên của hần trong đêm nay, nhìn nàng mà bất đắc dĩ nói: "Tinh nghịch."

"Đó là đồ dùng cho con." Mạnh Uyên buông vật trên tay xuống, tựa vào đệm sau lưng, nhẹ vỗ bụng nói: "Ta cũng có thể sinh con."

Triệu Sâm nhìn bụng nàng, dường như có chút cảm động.

Đúng vậy, không lâu nữa, Uyên Uyên sẽ trở thành mẫu thân. Hần đưa tay khẽ xoa bụng nàng, ôn nhu nói: "Tin tưởng ta, nàng sẽ được làm mẫu thân ngay thôi."

Mạnh Uyên dùng mặt cọ xát mu bàn tay hần, mà đáp lại lời hứa kia một cách đầy chắc chắn: "Ta tin tưởng, mỗi ngày đều chàng ra sức như vậy, ta không tin là không được."

Triệu Sâm xấu hổ nhìn nàng, lâu lắm rồi Mạnh Uyên không được nói chuyện với hần một cách thoải mái như vậy, trong lòng không khỏi có chút ngấy đại.

Hần dùng tay xoa cái mũi nhỏ xinh kia, thấy nàng đáng yêu nhú mày, không khỏi cong mắt cười.

"Tối nay, điện hạ làm việc thuận lợi chứ?" Nắm chặt bàn tay đang tùy ý làm loạn của hần, Mạnh Uyên hàm xúc hỏi.

Triệu Sâm gật đầu: "Tất cả đều thuận lợi, nhanh thì ba ngày, chậm thì bảy ngày chúng ta có thể hồi kinh."

"Thật ra, ta cũng không muốn trở về." Mạnh Uyên nói, dịch người, tránh khỏi tầm kiểm soát của Triệu Sâm.

Triệu Sâm do dự một chút, nằm bên cạnh nàng. Mạnh Uyên chủ động tiến vào trong ngực hần, hần ôm chặt lấy nàng. Hai người nhắm mắt lại, nhất thời

trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Một lát sau, Mạnh Uyển mở miệng lần nữa, nàng ôn nhu nói: "Có khi nào chàng bỗng nhiên rời bỏ ta không?"

Triệu Sâm khựng lại, nhưng vẫn trả lời: "Không đâu."

"Dừng lại, chàng đang nói dối kia." Mạnh Uyển từ từ nói, "Nhưng mà ta vẫn tin tưởng chàng sẽ không bỏ rơi ta."

Triệu Sâm nắm lấy bờ vai nhỏ gầy của nàng, kéo dài khoảng cách của hai người, nhìn sâu vào đôi mắt của Mạnh Uyển mà hỏi: "Sao tự nhiên lại hỏi thế?"

Mạnh Uyển đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt tuấn tú của hắn, viền mắt đỏ lên, nàng nói khẽ: "Ta xin lỗi."

"Sao bỗng nhiên lại nói xin lỗi?" Triệu Sâm nhíu mày lại.

"Câu này ta thiếu chàng quá lâu rồi." Nàng nói xong, liền cúi đầu xuống, hàng mi cong dài che phủ đôi mắt, không dám nhìn mặt hắn.

Triệu Sâm im lặng một lát, hắn không chớp mắt nhìn nàng, có lẽ đã đoán được điều nàng suy nghĩ, nhưng hắn vẫn không dám thẳng thắn, chỉ là lập lòe nước đôi mà trả lời: "Vậy sau này chỉ cần nàng ngoan ngoãn, đừng để cho ta phải lo lắng là được."

Mạnh Uyển gật đầu: "Được, vậy chàng nói lời phải giữ lời, đừng đột nhiên rời bỏ ta."

Triệu Sâm chống cằm lên đỉnh đầu nàng, lòng đau như dao cắt. Hắn không muốn nói dối nàng bất cứ chuyện gì, nhưng riêng chuyện này, hắn không thể không nói.

"Được." Rốt cuộc Triệu Sâm vẫn nói, "Quần tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

Mạnh Uyển nhắm mắt lại, hắn thở dài một hơi, ôm nàng chặt hơn nữa.

Đêm đó, Triệu Sâm chỉ ở lại phủ, không đi đâu hết.

Mạnh Uyển vốn cho rằng, hắn nói có thể hồi kinh sớm, nghĩa là hắn cần bận rộn mấy ngày nữa mới về được, ai ngờ hắn lại chẳng đi đâu cả.

"Điện hạ không cần xử lý công việc sao?" Mạnh Uyển không nhịn được hỏi.

Hắn ngồi bên kia nhìn chăm chăm nàng cả ngày, trừ phi nàng ra ngoài, nếu không ánh mắt hắn tuyệt đối không rời khỏi nàng.

Triệu Sâm vô tội nhìn nàng, hắn nói: "Là nàng không cho ta đi."

Mạnh Uyển phát điên: "Chàng biết đó không phải ý của ta, chàng..."

Triệu Sâm rất không đành lòng nhìn nàng tức giận, dịu dàng giải thích: "Ta biết, chỉ là hôm nay ta có việc phải ở lại đây, nàng không cần phải quản ta. Có điều, việc ta thật sự muốn biết nhất chính là, khi không có ta ở đây, nàng sẽ làm những gì."

Mấy chuyện như thế này, chỉ sợ về sau hắn sẽ không có cơ hội làm nữa, bây giờ nhìn kỹ, sau này dù nàng ở đâu, hắn đều có thể nhớ lại hình bóng nàng trong căn phòng này.

Mạnh Uyển nói: "Chàng cứ nhìn ta chăm chăm như vậy, ta làm cái gì cũng không được tự nhiên."

Triệu Sâm suy tư một lúc, nhẹ gật đầu, đứng lên nói: "Nàng nhắm mắt lại."

Mạnh Uyển hơi nghi hoặc một chút, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền. Bên tai còn nghe thấy tiếng Triệu Sâm: "Đếm đến ba thì mở mắt ra."

Mạnh Uyển hít một hơi, đếm: "Một, hai, ba."

Đếm xong nàng mở mắt ra, nhưng nơi này chỉ còn một mình nàng.

Mạnh Uyển có chút sốt ruột, tìm khắp mọi nơi trong điện, nhưng ngay cả nửa cái bóng của hắn cũng không thấy. Nàng lại chạy đến cổng nhìn ra ngoài, cũng không thấy hắn đâu.

Phù Phong thấy nàng đang tìm gì đó, nhịn không được hỏi: "Thái tử phi muốn tìm cái gì sao? Nô tì có thể tìm giúp người."

Thấy nàng ấy, Mạnh Uyển vội hỏi: "Em có trông thấy Thái tử điện hạ ra ngoài không?"

"Không có, không phải Thái tử điện hạ ở bên trong sao?" Phù Phong ngạc nhiên hỏi.

Không thấy? Mạnh Uyển buồn bực, trong phòng cũng không tìm thấy hắn, chắc hắn đã rời đi rồi.

Mạnh Uyển hồn bay phách lạc uể oải tiến vào trong điện, đi đến bên giường ngồi xuống, không làm gì cả, chỉ là ngồi đó ngẩn người.

Hai mắt nàng trống rỗng, đắm đắm nhìn phía xa, không có tiêu cự.

Triệu Sâm trốn ở trên mái, thấy nàng như thế liền hiểu, thì ra những lúc hần không có ở đây, nàng cô đơn như thế.

Nếu vậy, sau này, nếu hần rời xa nàng vĩnh viễn thì nàng sẽ ra sao?

Triệu Sâm cực kì khó chịu, môi mím chặt lại, hận không thể lập tức nhảy xuống dưới với nàng, nhưng với xúc cảm hiện tại của hần, hần không dám xác định mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Một lát sau, Mạnh Uyển mới cử động, nàng đứng dậy, lấy một cái bao từ dưới ngăn tủ ra, bên trong là một ít quần áo, một cái kim khâu, một cuộn chỉ. Nàng ngồi xuống, từ từ, cẩn thận may.

Triệu Sâm ngơ ngẩn, giờ nàng lại may quần áo cho hần xem ư?

Trong lòng hần dâng lên một loại cảm xúc không tên, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, không cất được một tiếng.

Hần bối rối, tiền cũng không được, lùi cũng không xong. Vốn biết trước việc này khổ cực cỡ nào, nhưng đến lúc nó thực sự xảy ra... đúng là một ngày mà ngỡ như một năm vậy.

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân, hình như là Tinh Trầm, Triệu Sâm xoay người, nhảy xuống, hần đột nhiên xuất hiện trong điện khiến Mạnh Uyển giật nảy mình, kim trực tiếp đâm vào ngón tay.

"A!" Nàng ngạc nhiên hô một tiếng, che ngón tay, Triệu Sâm vội đến bên nàng, đưa ngón tay bỏ vào trong miệng.

Tinh Trầm đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong, không cần nghĩ cũng biết hai người đang làm gì, hận không thể cho thời gian quay ngược trở lại, rồi trực tiếp hồi kinh, tránh phiền phức.

"Còn đau không?" Đưa ngón tay nàng ra, Triệu Sâm tự trách hỏi.

Hần hỏi một đấng nàng trả lời một nẻo, Mạnh Uyển nói: "Chàng vẫn ở chỗ này từ này đến giờ đấy à?"

Triệu Sâm gật đầu.

Mạnh Uyển định cho hần ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ quần áo, cuối cùng dự định tan vỡ mất rồi.

Triệu Sâm ho một tiếng, ngại ngùng nói: "À, ta có thể giả vờ như không nhìn thấy."

Mạnh Uyển tức giận trực tiếp hét lên: "Chàng đi đi, ta không muốn thấy mặt chàng."

"Được, lần này ta đi, ta cũng có việc cần làm." Triệu Sâm cười nói.

Mạnh Uyển nhìn về phía cửa, chợt thấy tay áo Tinh Trầm lấp ló đằng sau vì vậy chỉ có thể nói: "Đi đi, chính sự quan trọng hơn."

Triệu Sâm cúi đầu hôn lên gò má nàng, nhắc chân đi tới cửa nói: "Đến rồi à?"

"Còn một người chưa bị bắt, còn lại đều đã bị trói lại, đang chờ ngài ở bên kia." Tinh Trầm ôm quyền nói.

"Rất tốt, tối hôm qua cũng bắt được bốn người, đem bọn họ về tiền điện hết đi."

Tinh Trầm lĩnh mệnh rồi đi, Triệu Sâm quay đầu nhìn thoáng qua Mạnh Uyển. Thấy ngón tay nàng vẫn còn đau, hần cũng đau lòng, nhưng mà vẫn nên xử lí chính sự trước mới được.

Rời khỏi tẩm điện, Triệu Sâm bước nhanh về phía tiền điện, liếc mắt qua liền nhìn thấy có năm người bị trói lại, trong đó có Tôn Thanh An cùng mấy vũ cơ tối qua, hai vũ cơ đằng sau thấy hần liền ghé tai nhau lén lút nói chuyện gì đó.

Triệu Sâm vừa tới, liền có người chuyển ghế đến và che dù ngay cạnh. Hần ngồi xuống, dựa người vào ghế, hai chân vắt chéo nhau, động tác tinh tảo mà tao nhã làm cho những kẻ ở dưới tức giận đến nghiến răng.

"Điện hạ, người đó hần là ở trong khu vực bên cạnh." Tinh Trầm thấp giọng nói.

Triệu Sâm nhìn thoáng xung quanh, khi nhìn đến cái cây phía sau hần, ánh mắt liền dừng lại một chút, sau đó chậm rãi nói: "Cho người chuẩn bị một thùng nước sôi."

Tinh Trầm gật đầu, phân phó người phía dưới chuẩn bị, hạ nhân rất nhanh bung tới một thùng nước sôi lớn, ở một nơi nóng nực như vậy lại thêm cái thời tiết như thế, cái thùng quả thật có thể luộc chín mọi vật.

"Ném một người vào." Triệu Sâm bình thản cất lời, giống như vừa nói một câu nói giản đơn "Hôm nay thời tiết không tốt lắm."

Nhìn bọn hạ nhân đi tới chuẩn bị bắt người ném vào thùng nước nóng, Tôn Thanh An không nhịn được nói: "Nếu muốn, thì ném ta đây này, tha cho các nàng đi."

Triệu Sâm nhìn hấn mà như bị chọc cười: "Tôn đại nhân không cần sốt ruột, chẳng mấy chốc sẽ đến phiên ngươi, yên tâm, tất cả các ngươi đều có phần. Người đầu, đem thêm mấy thùng nước nóng tới."

Tôn Thanh An thấy thế không khỏi nhũn mảy. Triệu Sâm nhìn mấy nữ tử mặt mũi tràn đầy âm trầm.

Hạ nhân dựa theo sự phân phó mang tới mấy thùng nước nóng, trực tiếp lôi một vũ cơ ra, định ném vào thì Tôn Thanh An lại mở miệng lần nữa: "Triệu Sâm, ngươi bắt nạt nữ tử, còn xứng làm đại trượng phu sao?"

Bị chất vấn, nhưng Triệu Sâm vẫn thản nhiên như cũ mà nói: "Loại người độc ác như ngươi, mà cũng được coi là nam nhân sao?"

Tôn Thanh An thấy hấn không nể mặt mình chút nào, tức giận mắng mỏ: "Hèn hạ!"

Triệu Sâm cười khế, phát tay ra hiệu cho người kia ném vũ cơ xuống.

Tôn Thanh An trở mắt nhìn đồng bọn của mình bị ném xuống, đang định nói cái gì thì cách đó không xa, phía sau cái cây liền xuất hiện một người muốn chạy đến cứu nữ tử kia, nhưng không thể, bởi vì Tinh Trầm đã ngay lập tức phái người bao vây hấn.

"Muốn tạo phản sao?" Triệu Sâm đứng lên, nhìn những 'nhân vật chính' đã có mặt đầy đủ liền nói: "Các ngươi cải trang thành người tha hương, đến kinh thành kiếm sống, có âm mưu gì?"

Nam nhân kia cười lạnh: "Không phải ngươi cũng biết rồi à, vì sao còn hỏi."

Triệu Sâm cười: "Có người đã ghi chép lại, thứ đó trở thành chứng cứ tố cáo các ngươi, lúc Đường kim Thánh Thượng đăng cơ, cả nhà Niếp gia bị xử trảm chỉ còn mình con trai trưởng còn sống, là ngươi phải không?"

Người kia nghe được câu này liền ra sức giãy dụa. Tất cả mọi người dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm thấy vô vị, chán nản thu tầm mắt, xoay người ra lệnh: "Tinh Trầm, xử lý chuyện còn lại cho tốt, ta đi trước."

Thời gian của hấn rất quý giá, dùng để lãng phí trên người bọn họ làm hấn rất đau lòng đấy.

Triệu Sâm cứ thế mà đi, Tinh Trầm bị yêu cầu giải quyết tốt hậu quả quả thật rất muốn khóc, nhưng hấn vẫn còn nhịn được, đưa bọn chúng vào đại lao, nghiêm hình tra khảo.

Cuối cùng, mọi việc đã được giải quyết

Triệu Sâm rồi đi chưa tới hai canh giờ đã trở về, Mạnh Uyển có chút kinh ngạc.

"Chàng hình như rất nhớ nhà." Mạnh Uyển trêu đùa.

"Ta rất đói." Triệu Sâm che bụng đi tới nói.

Mạnh Uyển đau lòng nhìn hấn, "Để ta bảo ngự thiện phòng mang thức ăn cho chàng."

Triệu Sâm kinh ngạc nói: "Nàng đã chuẩn bị thức ăn rồi sao?"

Mạnh Uyển đắc ý: "Không phải lần trước chàng nhắc nhở đầu bếp lúc nào cũng phải chuẩn bị đầy đủ thức ăn sao?"

Không lâu sau, đồ ăn được mang lên, Triệu Sâm vừa ăn vừa nói: "Mọi chuyện đã được giải quyết, ngày mai chúng ta lập tức hồi kinh."

"Được." Mạnh Uyển đáp

"Nếu như nàng cảm thấy gấp quá thì chúng ta có thể ở lại đây mấy ngày, cảnh sắc ở đây cũng không tệ, ta có thể dẫn nàng đi dạo."

Mạnh Uyển lắc đầu: "Không cần, rất mệt, ta cũng không muốn đi, ta muốn hồi kinh."

Triệu Sâm gật đầu, tiếp tục ăn cơm, ăn hết sức chăm chú.

Đúng lúc này, Phù Phong đi đến, hành lễ nói: "Thịnh an Thái tử, Thái tử phi diện hạ. Thị vệ truyền tin vừa phái người đến thông báo, trên đường gặp được Vân Thủy đại sư, bây giờ ngài ấy đang chờ tại tiền điện."

Triệu Sâm nhũn mảy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phù Phong. Phù Phong biết là mình đã lỡ lời, trực tiếp quỳ xuống mặt đất.

Chỉ nghe bên tai là tiếng Mạnh Uyển: "Chiều đãi Vân Thủy đại sư cho tốt, lát nữa bốn cung sẽ đến cùng Điện hạ."

Phù Phong lĩnh mệnh lui ra, Mạnh Uyển đứng dậy đang định nói cái gì thì lập tức bị Triệu Sâm ôm lấy, nàng từ đứng thành nằm, còn khiến nàng xấu hổ hơn cả lúc này.

"Chàng muốn làm gì?"

Triệu Sâm bình tĩnh nói: "Không có gì, chỉ muốn thi triển khinh công cùng nàng thôi."

Nói xong, trong nháy mắt, hình bóng hai người biến mất, lúc ẩn lúc hiện trong cung.

Mạnh Uyển hít một hơi, im lặng không đáp lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Ali

Beta: Từ Thanh

Trước khi gặp được Vân Thủy đại sư, Mạnh Uyển và Triệu Sâm đã gặp phải Triệu Ân.

Triệu Ân từ kinh thành tới Tiên Cư, nghe nói là đang chấp hành công vụ thuận tiện đi ngang qua, nhưng thực chất là đến xem bọn họ.

Mạnh Uyển ra ngoài nghênh đón cùng Triệu Sâm, Triệu Ân nhanh chóng bước vào trong, hai huynh đệ gặp mặt, đều tỏ ra vô cùng vui vẻ.

"Thái tử!"

"Nhị hoàng huynh!"

"Đã lâu không gặp." Triệu Ân nắm chặt hai tay Triệu Sâm cười nói, "Vừa lúc đi ngang qua nơi này, ta liền đến thăm đệ, nghe nói vụ án tiến triển thuận lợi lắm hả?"

Triệu Sâm vui vẻ đáp: "Đúng vậy, đệ đang chuẩn bị hồi kinh, nhưng nếu Nhị hoàng huynh đã tới thì bọn đệ cũng nên ở lại thêm mấy ngày nữa... Phải không Uyển Uyên?"

Mạnh Uyển cười: "Đúng vậy, Hiền Vương điện hạ."

Nàng và Triệu Sâm lên tiếng mời hắn, nhìn thấy cặp huynh đệ này thân thiết với nhau như thế làm toàn thân Mạnh Uyển không tự chủ nổi hết cả da gà.

"Thái tử phi." Triệu Ân nói: "Dù đến nơi nào, tam đệ ta cũng không quên mang theo muội, chúng ta tình cảm các người rất tốt. Ta cũng chỉ mong muội có thể sinh cho tam đệ ta một bé con, nếu được thế thì tất cả mọi người sẽ đều vui vẻ."

Triệu Sâm hiểu dụng ý của hắn, nhưng khuôn mặt vẫn rất tự nhiên, không bộc lộ cảm xúc, hắn tỏ vẻ bình thường mà đáp lại: "Đó là chuyện đương nhiên, chờ đến lúc đó, Nhị hoàng huynh chắc cũng đã lên làm phụ thân rồi, như vậy hai chúng ta giống nhau."

Triệu Ân ngoài cười nhưng trong không cười: "Vậy thì tốt quá, bọn nhỏ sẽ có bạn chơi cùng."

"Nhị hoàng huynh, mời vào." Triệu Sâm nghiêng người tránh đường để hắn đi trước.

Triệu Ân làm sao dám bước trước, hắn khách sáo nói: "Tôn ti (1) có trật tự, vẫn là Thái tử đi trước thì hơn."

(1): Ý nói tầng lớp xã hội.

"Lớn nhỏ cũng có thứ tự. Đệ nào dám vô lễ. Người đâu, mau đem hoa quả mà Tri châu đại nhân hôm qua mang đến, dâng lên để Hiền Vương điện hạ nếm thử." Triệu Sâm phân phó, rồi lại nói tiếp: "Đây là hoa quả Tri Châu đại nhân đem tới hôm qua, hoa quả được trồng ở phía Nam với điều kiện vô cùng thuận lợi, hương vị khá ngon, đệ và Uyển Uyên đã nếm thử, đảm bảo hoàng huynh sẽ thích."

Triệu Ân cười gượng, sao hắn lại không hiểu ý Tam đệ mình được, đây rõ ràng là đang nói: "Đồ ta ăn còn thừa, người ăn đi, không cần khách sáo."

"Thái tử có tâm, đa tạ." Triệu Ân ôm quyền, rồi nhanh chóng đi cùng Triệu Sâm tới chính điện.

Mạnh Uyển đi theo sau vài bước, bỗng cất tiếng nói: "Điện hạ, thiếp thân không nên quấy rầy ngài và Hiền vương trò chuyện, xin cáo lui trước."

Triệu Sâm nhìn nàng, khoát khoát tay nói: "Nàng đi đi."

Mạnh Uyển thi lễ rồi đi, Triệu Ân quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi cùng Triệu Sâm đi vào chính điện.

"Quá kì lạ, quá kì lạ."

Mạnh Uyển đi tới chỗ Vân Thủy đại sư, vừa bước vừa nói.

Phù Phong nghe nàng lẩm bẩm thì khó hiểu hỏi: "Thái tử phi nói cái gì quá kì lạ cơ à?"

Mạnh Uyển nhỏ giọng: "Em không thấy Thái tử và Hiền Vương quá thân thiết sao? Bọn họ mà tỏ ra thân mật như vậy... thật kì quái. Mà đâu chỉ thân thiết bình thường, có khi còn thân thiết hơn cả ta với Mạnh trắc phi ấy chứ."

"Cũng đúng..." Phù Phong nói, "Nô tì thấy, điện hạ cũng không thân thiết với các vương gia khác lắm, nếu phải chọn thì có lẽ quan hệ của ngài ấy với Thụy vương điện hạ là tốt nhất rồi."

Mạnh Uyển gật đầu: "Đúng vậy, Thụy Vương dễ gần, đối xử với ai cũng vô cùng hoà nhã, cũng bởi vì hắn không có ý định tranh giành gì cả nên không có sức uy hiếp với điện hạ."

Khuôn mặt Phù Phong bỗng ỉu xiu, nàng áy náy nói: "Haizz, nô tì còn tưởng mọi người ưu ái ngài ấy vì thân thể không trọn vẹn."

"Lời này em không nên nói trước mặt người khác, cẩn thận cái đầu của em." Rồi nàng quay người bước vào đại điện.

Vân Thủy đại sư khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nghe thấy tiếng bước chân liền mở mắt, ông cũng không đứng dậy, vẫn ngồi đó, nhìn Mạnh Uyển dần bước đến trước mặt ông và ngồi xuống.

"Vân Thủy đại sư." Mạnh Uyển chắp tay trước ngực làm theo đúng nghi thức của Phật giáo.

Vân Thủy nói: "A Di Đà Phật, bản tăng không ngờ có thể gặp được Thái tử và Thái tử phi điện hạ ở nơi đây, chúng ta quả là có duyên."

"Đại sư liệu sự như thần mà cũng không ngờ tới sao?" Mạnh Uyển cười đùa.

"Người xuất gia không nói dối, quả thật là bản tăng không đoán được."

Mạnh Uyển nói: "Lần trước đại sư giúp bản cung kiểm tra thân thể, nói cơ thể bản cung không có gì đáng ngại, nhưng bản cung biết rõ, mình khó có thể mang thai."

Vân Thủy bình chân như vại đáp: "Thật sự không đúng."

Mạnh Uyển kinh ngạc: "Không đúng? Không phải lần trước Đại sư chỉ an ủi ta thôi sao?"

"Không phải, điện hạ đã sớm đi tìm phương pháp trị liệu cho thân thể Thái tử phi cùng bản tăng, nay đã tìm ra, Thái tử phi không phải vẫn dùng hương an thân sao? Chỉ cần điện hạ có tâm, bản tăng tin, hai người sẽ sớm có một đứa con khoẻ mạnh."

Cảm xúc Mạnh Uyển lúc này có chút phức tạp, trầm mặc một lúc liền nói: "Nhưng ta vẫn còn một nghi vấn."

"A Di Đà Phật, Thái tử phi cứ nói, đừng ngại."

Mạnh Uyển do dự một chút nhưng vẫn mở miệng: "Chuyện ta sống lại, có liên quan gì đến Thái tử điện hạ không?"

Vân Thủy kinh ngạc mở to mắt, sau đó nhanh chóng khôi phục lại như bình thường: "Xem ra Thái tử phi đã biết, chắc hẳn không phải là Thái tử nói cho người."

Mạnh Uyển cong môi, khẽ vuốt cằm: "Là ta tự đoán, ta vẫn cảm thấy có gì đó là lạ, hoá ra là vì chuyện này." Nàng lại nóng lòng hỏi, "Đại sư có thể nói cho ta biết, để giúp ta trùng sinh, điện hạ đã làm những gì không?"

"Thái tử phi thật sự muốn biết?"

"Đúng vậy, đại sư không cần vòng vo, chỉ cần nói thẳng cho ta biết là được." Mạnh Uyển thẳng thắn nói.

Vân Thủy cười một tiếng liền gật đầu: "Vậy bản tăng mời Thái tử phi xem một vở kịch nhé."

Mạnh Uyển tròn to mắt, khó hiểu hỏi: "Xem kịch? Ở đâu?"

Vân Thủy lấy từ trong tay áo một hộp gỗ đàn hương, đưa hộp cho nàng, nói: "Thái tử phi mở ra rồi ăn vào, người chỉ cần nghỉ ngơi một lát sẽ biết tất cả."

Mạnh Uyển nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời còn sớm, có lẽ Triệu Sâm sẽ trò chuyện với Triệu Ân một lúc nữa, nàng mở miệng: "Phù Phong."

Phù Phong từ ngoài điện tiến vào, khom người nói: "Có nô tì."

"Tiếp đãi Vân Thủy đại sư cho tốt, bổn cung có chút mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một lát." Nàng đứng lên tạm biệt Vân Thủy đại sư, "Đa tạ đại sư."

Vân Thủy cũng chỉ đáp lại câu: "A Di Đà Phật." Vẫn không đứng lên, ông cứ khoanh chân đưa mắt nhìn Mạnh Uyển rời đi.

Phù Phong ở lại, rót trà tiếp đãi Vân Thủy đại sư.

Vân Thủy nhắm mắt, mày trắng, mặt trắng, có thể lơ mơ thấy được, lúc còn trẻ, ông cũng từng là một thiếu niên anh tuấn phong lưu.

Trở lại tẩm điện, Mạnh Uyển mở hộp ra, ăn được, nằm trên giường.

Các cung nữ buồng màn giúp nàng, không lâu sau, Mạnh Uyển liền cảm thấy mệt mỏi, nàng nhắm mắt lại lâm vào giấc ngủ say.

Nàng hoảng hốt, trước mặt hiện lên một hình ảnh quen thuộc.

Ngày trước nàng đã từng tới nơi này, là Tiêu Phòng Điện của hoàng hậu, nhưng hình như nơi này không phải Tiêu Phòng Điện mà nàng biết. Tại sao chốn xa hoa này lại giống khuê phòng của nàng đến thế.

Nhưng bắt mắt nhất, là người đang nằm trên giường.

Thật ra đây cũng không phải là người, đó là một thi thể, chỉ không biết trên cơ thể ấy có thứ gì mà làm dung nhan của nàng ấy không thay đổi chút nào.

Mạnh Uyển không biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, nàng như đang bị lạc vào cõi mơ vậy. Mạnh Uyển nhẹ nhàng suy tư rồi nhìn sang thi thể kia... giống nàng như đúc.

.... Không, không phải giống nhau như đúc, mà đó rõ ràng là nàng.

Là nàng của kiếp trước.

Vì sao kiếp trước nàng lại nằm trong Tiêu Phòng Điện?

Nhìn lòng bàn tay thô ráp kia, nhìn khuôn mặt bị tổn thương đầy nếp nhăn kia, còn cả mái tóc khô rối kia nữa. Đây là nàng, là nàng khi bị Tô Ký Trần đuổi ra khỏi Tô phủ, là nàng lúc sắp chết trong cô đơn. Cho dù có mặc thêm áo gấm thì cũng giống như đang mặc áo đi trộm vậy.

Trái tim Mạnh Uyển như bị dao cắt. Rồi bỗng nàng nghe thấy động tĩnh từ bên ngoài, có người tới.

Nàng như đang xem kịch vậy, vừa quay đầu liền nhìn thấy Triệu Sâm mặc long bào vàng chói đang bước tới.

Đây là nam nhân mà dù nàng có dùng cả đời cũng không thể quên, nhìn cách ăn mặc của hắn, rõ ràng là, hắn đã làm hoàng đế rồi.

Triệu Sâm lúc này làm nàng không thể thích nghi được, chẳng giống Triệu Sâm của nàng chút nào.

Hắn lạnh lùng như vậy, khuôn mặt không mang theo chút cảm xúc nào khiến hắn như gần ngay trước mắt mà cách xa ngàn dặm.

Cung nữ nhìn thấy hắn thì vô cùng sợ hãi, nhanh chóng thi lễ rồi lui ra, trong đại điện chỉ còn hắn và thi thể của nàng.

Mạnh Uyển thấy hắn ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt thi thể, nàng cảm thấy bản thân mình lúc ấy thật xấu, nhưng Triệu Sâm tỏ ra vô cùng dịu dàng.

Đúng lúc này, Vân Thủy xuất hiện, ông chậm rãi bước vào từ ngoài điện, so với lúc nàng trùng sinh, nhìn ông có tinh thần hơn nhiều, ông chấp tay trước ngực, hành lễ với Triệu Sâm: "Tham kiến bệ hạ."

Triệu Sâm nhìn sang, khuôn mặt không chút thay đổi nói: "Trẫm nghe nói, đại sư có cách rồi?"

Vân Thủy đáp: "Bản tăng có tham khảo qua một cuốn sách cổ, quả thật là đã tìm được một phương pháp, nhưng có lẽ, biện pháp này chỉ bệ hạ mới thực hiện được."

Triệu Sâm lập tức đứng lên: "Mau nói đi."

Vân Thủy liền nhanh chóng nói ra, có thể đoán được, biện pháp ấy là để cả hắn và nàng cùng trùng sinh, nhưng để thực hiện được điều ấy, hắn cũng phải trả một cái giá không hề nhỏ, thậm chí là khá lớn.

"Cho nên ý đại sư là, nếu trẫm muốn trùng sinh thì chẳng những sống không thọ, còn có thể bị mất mệnh thiên từ ư?" Triệu Sâm nhìn lướt qua long bào trên người, không rõ cảm xúc.

Vân Thủy thấp giọng nói: "Đúng vậy, nếu bệ hạ đã suy nghĩ kỹ càng, bản tể sẽ cùng thử với bệ hạ một lần. Chỉ là bản tể cũng không khuyến khích người làm theo cách đó, bởi vì cho dù bệ hạ có sẵn lòng trả giá... thì ti lệ thành công vẫn vô cùng xa vời."

Triệu Sâm nhìn ông hỏi: "Đại sư nắm chắc bao nhiêu phần?"

"Ba phần." Vân Thủy đáp.

Cho dù thân thể Mạnh Uyển không thực sự ở nơi này, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng đang bị kìm nén.

Nàng nhìn thấy Triệu Sâm đứng lên, chậm rãi đến bên cửa sổ, chấp tay ra sau nhìn xuống thi thể của nàng.

Một lát sau, hắn chậm rãi xoay người, mặt đối mặt với Vân Thủy nói: "Chuẩn bị đi, trẫm muốn thử một lần, cho dù ti lệ thành công chỉ có ba phần."

Mạnh Uyển vẫn đứng đó, nàng rất muốn xem chuyện tiếp theo sẽ xảy ra thế nào, nhưng sau đó, không hiểu sao hình ảnh bỗng trở nên mơ hồ, đầu đau vô cùng, đau đến mức không thể chịu đựng được, nàng khẽ thét lên một tiếng, dường như có người đang ôm nàng, bên tai vang lên tiếng gọi trầm thấp, nàng cố mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Triệu Sâm.

Mặc dù hắn đang mặc trang phục màu vàng, nhưng vẫn là Thái tử, Mạnh Uyển nhớ tới hắn trong mộng hay nói cách khác là kiếp trước của hắn, nàng lại nhớ tới lời Vân Thủy, rồi nàng cũng từ từ trải qua cảm giác 'Đứt từng khúc ruột' là thế nào.

"Tướng công."

Mạnh Uyển ôm chặt lấy hắn, Triệu Sâm có chút kinh ngạc, thân thể nàng nhỏ bé như vậy, lấy đâu ra sức lực lớn như thế chứ.

"Gặp ác mộng à?" Triệu Sâm dịu dàng hỏi, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, "Xem ra Nhị hoàng huynh thực sự rất đáng sợ, nàng thấy hắn xong liền gặp ác mộng. Ta phải đi nhắc nhở hắn, đừng có gặp nàng nữa, vì thấy hắn, mà nàng sợ đến thế này cơ mà."

Mạnh Uyển bị hắn chọc cười: "Đâu phải do hắn, hắn với ta chỉ là hai người không liên quan, nếu không phải tướng công gọi ta dậy thì ta còn không nhớ tới hắn cơ."

"Nàng vừa gọi ta là gì?" Triệu Sâm cười, vừa hỏi, vừa dùng tay áo lau mồ hôi trên trán cho nàng.

Mạnh Uyển vòng một tay qua cổ hắn nói: "Tướng công, phu quân, quan nhân, điện hạ....."

Giọng nàng vang lên, khiến lòng người nào đó ngứa ngáy khó nhịn.

Triệu Sâm hắng giọng, nói: "Được rồi, nàng mà còn gọi nữa là ta sẽ phải làm một số chuyện... không tốt lắm đâu đấy."

Mạnh Uyển nhẹ xoa khuôn mặt hắn, tham lam ngắm nhìn.

Triệu Sâm phát hiện ra nàng hơi là lạ, lơ đãng hỏi: "Nàng gặp Vân Thủy rồi?"

Mạnh Uyển ngừng lại một chút rồi gật đầu: "Gặp rồi."

"Nàng nói chuyện gì với đại sư thế?" Hắn tỏ ra hồ hững nhưng sâu trong đáy mắt lại thể hiện điều ngược lại.

Mạnh Uyển tùy ý nói: "Thực ra cũng chẳng có gì, ta chỉ hỏi qua xem thân thể của ta có thể mang thai được không thôi."

Triệu Sâm nghiêm túc nhìn nàng: "Thật sao?"

"Không tin à?" Mạnh Uyển dựa sát vào hắn, "Nếu không tin, chàng có thể móc tim ta ra mà xem."

Nàng cầm tay hắn luồn vào trong nội y, xúc cảm mềm mại làm yết hầu của Triệu Sâm chuyển động, trong mắt hắn tràn ngập dục vọng.

"Lui ra hết đi."

Cách một lớp màn mỏng, Triệu Sâm đuổi tất cả các cung nữ ra ngoài, bọn họ chậm rãi lui ra, sau khi ra ngoài liền liếc nhìn nhau, trao cho nhau ánh nhìn bất đắc dĩ.

"Ôi, Thái tử lại muốn cùng Thái tử phi làm chuyện mờ ám rồi."

Trên thực tế, đúng là như vậy.

Đêm xuống, Triệu Sâm và Mạnh Uyển mới mây mưa xong.

Triệu Sâm sức cùng lực kiệt ngã lên trên người nàng, Mạnh Uyển ôm chặt eo hắn thở hổn hển mở mắt. Ánh trăng bên ngoài rọi qua cửa sổ, chiếu vào cơ thể nam nhân, nàng khẽ vuốt lưng hắn, cảm nhận được từng giọt mồ hôi chảy xuôi sau lưng hắn, từ từ nói:

"Hoàng vị và sinh mệnh của chàng đều không quan trọng bằng ta sao?"

Thân thể Triệu Sâm cứng đờ ngay tức khắc, hấn chống người híp mắt nhìn nàng, mày kiếm như dao và đôi mắt sáng ản chứa cái nhìn thâm thúy không rõ cảm xúc, hấn chăm chú nhìn bộ dáng yêu mị của nàng, nàng mỉm cười, một nụ cười đáng để nói là hại nước hại dân.

"Haizz..." Triệu Sâm thờ dãi, "Ta nên tìm cho nàng một chiếc gương."

"Để làm gì?" Mạnh Uyển khó hiểu hỏi.

"Để nàng tự soi xem bản thân nàng như thế nào. Nàng biết rõ mà, đối với ta, không có gì quan trọng hơn nàng."

Mạnh Uyển cười, nụ cười lần này càng mỹ lệ hơn, Triệu Sâm vốn đã kiệt lực, nhưng thân thể vẫn không không chế được mà xảy ra biến hoá.

Vì vậy.... Đêm nay, suýt chút nữa lấy mạng của hấn.

Do Triệu Ân đột nhiên đến, Triệu Sâm quyết định ở lại thêm mấy ngày, cùng Triệu Ân đi dạo.

Triệu Ân giả vờ từ chối nhưng sau đó liền đồng ý, xem ra rất vui vẻ.

Đôi khi, hấn sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy Mạnh Uyển, quả nhiên không hổ là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành, nàng sinh ra với khuôn mặt tinh tế, đáng vẻ thanh cao tự nhiên. Nàng như một bông hoa đón gió mà nở, trắng trong, tao nhã, thuần khiết hơn cả tuyết mùa đông, có lẽ chỉ cần gặp nàng một lần là sẽ nhớ mãi không quên.

Triệu Ân ở Tu Thần điện trong hành cung, một nơi tương đối vắng vẻ và yên tĩnh, hấn ngồi sau bàn, cầm bút vẽ cái gì đó, sau khi viết xong đề mục, hấn mới nhận ra bản thân đang làm gì, vội vàng ném bút, hấn cầm tờ giấy Tuyên Thành, xé nát vụn.

Xé xong còn chưa yên tâm, hấn trực tiếp dùng lửa đốt hết những vụn giấy còn lại.

Lúc Triệu Sâm đến, hấn ngửi thấy mùi hăng hăng trong điện liền đặt một ngón tay dưới mũi, lông mày nhíu lại.

Triệu Ân nghe người hầu báo, cố bình ổn tâm tình, liếc nhìn chậu tro, rồi vội bước ra ngoài.

Hấn sẽ không để cho Triệu Sâm nhận ra được tâm tình của hấn.

"Thái tử điện hạ đã đến." Triệu Ân hành lễ.

Triệu Sâm gật đầu nói: "Nhị hoàng huynh đã chuẩn bị xong chưa?"

"Đương nhiên, để Thái tử điện hạ phải đích thân đến đây làm ta ngại quá, vậy chúng ta đi thôi." Triệu Ân làm tư thế 'Mời'.

Bên ngoài hành cung, hai cỗ xe ngựa và hai mươi thị vệ đã đứng chờ sẵn, còn Mạnh Uyển thì đang nhàn nhã ngồi trong chiếc xe ngựa dẫn đầu, ăn trái cây.

Một lát sau, Triệu Sâm lên xe, thấy quần áo nàng không chỉnh tề, liền nhanh chóng tiến lên giúp nàng chỉnh trang lại cho tốt.

"Sao đến quần áo cũng không mặc cho chỉnh tề thế?" Triệu Sâm cau mày, vô cùng nghiêm túc nói.

Mạnh Uyển ngái ngủ nói: "Dạo này ta hay mệt mỏi, chẳng muốn làm gì hết."

Triệu Sâm gọi: "Phù Phong."

Phù Phong đang đứng đợi bên ngoài, lên tiếng đáp: "Có nô tỳ."

"Người hầu hạ Thái tử phi kiểu gì vậy?" Hấn chất vấn.

Phù Phong sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, "Nô tỳ đáng chết, không hầu hạ tốt Thái tử phi, mong điện hạ thứ tội!"

Mạnh Uyển vội nói: "Là lỗi của ta, chàng mắng nàng ấy làm gì?" Nàng cất cao giọng, nói, "Không có chuyện gì đâu, lên đường thôi."

Phù Phong tạ ơn, đoàn xe chậm rãi di chuyển, cảnh này hấp dẫn không ít bách tính vây xem.

Trong những người ấy, có mấy người đã nhìn thấy mặt người trong kiệu.

Trên tầng cao nhất của một quán rượu ven đường, Tinh Trầm đang đứng đó, Vân Thủy khoanh chân ngồi, ống tay áo hai người bị gió thổi bay phấp phật.

"Đại sư, cảnh sắc nơi này thật đẹp." Tinh Trầm xúc động.

Vân Thủy nhìn thoáng qua rồi nói: "Bản tăng đã từng đi qua những nơi còn đẹp hơn chốn này nhiều, nếu có cơ hội, thí chủ có thể đi xem."

Tĩnh Trầm cười khỏ: "Ta ư? Có khi ngay cả cơ hội cũng không có ấy chứ. Cả ngày đi theo điện hạ, nào còn tâm tư du ngoạn đây đó."

Vân Thủy cười, "Bản tăng cũng đâu có cơ hội để đi."

Tĩnh Trầm nhìn Vân Thủy nói: "Đại sư đại từ đại bi, vẫn bồi..."

"A Di Đà Phật." Vân Thủy trực tiếp ngắt lời hắn, "Người xuất gia lòng dạ từ bi, thí chủ không cần để ý nhiều làm gì, vẫn nên ngắm phong cảnh tiếp đi. Một ngày đẹp trời hiếm có, bản tăng cũng nên thưởng thức cảnh đẹp mới phải."

Tĩnh Trầm nghĩ thầm, ta cũng bị điện hạ phái đến để cùng đại sư ngắm phong cảnh đây chứ...

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Hồ Long Du ở Tiên Cư là nơi rỗng ờ, quả đúng là như vậy, hồ nước có hình dạng như một cái đầu rồng và nơi mà Triệu Sâm dẫn Triệu Ân tới chính là nơi này.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại ở quán rượu Dao Trì bên hồ Long Du, Triệu Sâm xuống xe ngựa đầu tiên, Triệu Ân theo sát phía sau, Mạnh Uyển ngồi trong xe ngựa, có vẻ không muốn ra.

Triệu Sâm hỏi: "Sao nàng không xuống?"

Mạnh Uyển đáp: "Thời tiết quá nóng, hơn nữa..." Nàng muốn nói lại thôi nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng, "Ta không muốn nhìn thấy Hiền Vương."

Đúng lúc ấy, Triệu Ân bước đến gần xe ngựa của bọn họ, hơn nữa Mạnh Uyển nói không nhỏ, hắn lại có chút công phu, cho nên đương nhiên là đã nghe thấy.

Biểu cảm của Triệu Ân lập tức thay đổi, hắn cười một cách miễn cưỡng, Triệu Sâm liếc mắt qua, che miệng ho một tiếng để giấu đi nụ cười trên khoe môi, ôn nhu nói: "Xuống đây đi, ngày mai ta sẽ không dẫn nàng đi nữa, được không?"

Mạnh Uyển mím môi, do dự một chút rồi bước xuống xe ngựa.

Bàn tay mịn màng trắng nõn đặt trong lòng bàn tay to lớn, Triệu Sâm nắm Mạnh Uyển đứng ở đó, quả nhiên là một đôi kim đồng ngọc bích.

Triệu Ân đứng một bên, lặng lẽ nhìn, hắn lại nghĩ đến mấy người phụ nữ ở nhà, cảm thấy vẫn còn thiếu một thứ gì đó.

Tuy trong phủ có Hiền vương phi Chu Tĩnh nhưng tính cách nàng ta quá mạnh mẽ, làm hắn không yêu thương nổi, Mạnh Nhu thì căn bản là không có chút tình cảm gì với hắn, cũng chẳng bao giờ quan tâm đến hắn. Triệu Ân cũng thế, hai người vốn chỉ muốn lợi dụng lẫn nhau. Còn người thiếp mang thai con của hắn, chẳng qua cũng chỉ là một màn diễn, lúc đưa trẻ được sinh ra, hắn mới nhìn nàng ta được vài lần, sao mà so sánh được cơ chứ.

Kết quả là, Triệu Ân phát hiện, hoá ra mình không có một hồng nhan tri kỷ nào.

Tại sao? Nỗi bất bình và sự không cam lòng trong ngực hắn càng ngày càng dâng cao, cho đến khi Triệu Sâm và Mạnh Uyển tiến vào quán rượu, đi vào trong gian phòng trang nhã, nỗi bất bình ấy đã lên đến đỉnh điểm.

"Chàng nhìn kìa, cái hồ này quả nhiên là giống như cái đầu rồng ấy." Mạnh Uyển kinh ngạc nói, "Nơi này đúng là có cảnh đẹp trời ban."

Triệu Sâm gật đầu phụ họa, Triệu Ân chậm rãi đi tới, nhìn theo, khó chịu nói: "Nghe nói cái hồ này là do con người tạc ra, có lẽ phải để Thái tử phi thất vọng rồi, ông trời cũng không rộng lượng như vậy đâu."

Mạnh Uyển nhìn về phía hắn, lông mày nhíu lại, sau đó cười nói: "Không sao, Nhị hoàng huynh không cần lo lắng, chỉ là một lời nói vui thôi, chẳng có cái gì đáng để thất vọng cả, nếu cảnh đẹp như vậy là nhờ bàn tay con người tạo nên, vậy thì chúng ta cũng nên vui mừng vì triều đình có nhiều người tay nghề giỏi mới đúng."

Triệu Ân nói: "Nếu theo lời Thái tử phi... thì chuyện gì cũng đáng để vui mừng rồi."

Mạnh Uyển cầm chặt tay Triệu Sâm, cười nói: "Nhị hoàng huynh nói đúng, đối với ta mà nói, chỉ cần có Thái tử điện hạ làm bạn, nơi nào cũng đẹp, nơi nào cũng tốt."

Triệu Ân liếc nhìn nàng rồi thu hồi ánh mắt: “Không còn sớm nữa, cũng đến giờ cơm trưa rồi, mấy gian phòng ở quán rượu này thật đặc biệt, mục đích hôm nay của ta chính là chiêm tiện nghi từ chỗ Thái tử, cho nên ta đành phải ăn chực hai người thôi.”

Mạnh Uyển nở nụ cười đầy hàm ý, hai nam nhân nhìn về phía nàng, nàng che dấu nụ cười trên môi nói: “Thiếp thân thất lễ, điện hạ thứ tội.”

Triệu Sâm hơi cong môi, gương mặt anh tuấn hiện rõ vẻ dung túng: “Không sao, hôm nay chúng ta ra ngoài, cứ đối xử với nhau như người nhà là được, không cần quan tâm đến địa vị cấp bậc. Ở đây chỉ có Nhị ca, Tam đệ và Tam đệ muội thôi, không có lễ nghi quần thần gì hết.”

Triệu Ân nói: “Như vậy sao được, đã là lễ nghi thì không thể bỏ.”

Mạnh Uyển giương mắt nhìn hần, đây chính là câu mà Triệu Sâm thường xuyên nói nhất, không biết Triệu Ân học được từ lúc nào.

Triệu Sâm thân nhiên nói: “Không sao, Nhị hoàng huynh mau ngồi xuống đi, người đâu, mang thức ăn ra.”

Triệu Sâm vừa dứt lời, liền có người đẩy cửa tiến đến, bắt đầu mang thức ăn lên.

Tuy người mang thức ăn lên mặc quần áo của thường dân, nhưng nhìn thể nào cũng không giống người dân bình thường. Triệu Sâm lặng lẽ bảo vệ Mạnh Uyển ngồi bên cạnh, lại để Triệu Ân ngồi bên kia, lần lượt có mấy tiểu nhị mang thức ăn lên.

Triệu Sâm nói: “Nhị hoàng huynh ném thứ đi, đây cũng là lần đầu tiên ta ăn ở đây, không biết hương vị thế nào, nghe nói đồ ăn ở đây cũng không tệ đâu. Nhưng dạo này, Nhị hoàng huynh được phụ hoàng coi trọng, chi phí ăn mặc đều là những thứ tốt nhất, có lẽ mấy thứ này sẽ không hợp khẩu vị của huynh đâu.”

Người nói ngược đây à?! Lòng mày Triệu Ân nhướn lên, vừa suy nghĩ vừa quan sát Triệu Sâm.

Hần không hiểu nổi, tại sao Triệu Sâm lại nói những lời này. Nhưng không lâu sau đó, hắn đã biết tại sao rồi, bởi vì bọn tiểu nhị đang phục vụ kia bỗng nhiên móc dao ra, đâm về phía hần ngồi, tất cả đều là thích khách!

Tuy Triệu Ân có chút công phu, có thể miễn cưỡng tránh được trận tập kích ấy, nhưng vẫn bị thương, bụng bắt đầu đổ máu, hần vịn bàn mạnh mẽ đứng dậy.

Triệu Sâm lập tức nói: “Người đâu, bắt thích khách!”

Triệu Sâm bảo vệ Mạnh Uyển chặt chẽ, rất nhiều thị vệ từ ngoài cửa tiến vào, thích khách gào đây như rùa trong hồ liền có ý nghĩ bắt Triệu Ân làm con tin, nhưng lại để Triệu Ân tránh được, mặt hần trắng bệch, trốn đằng sau thị vệ, ánh mắt sắc nhọn phóng về phía Triệu Sâm.

Triệu Sâm như cười như không liếc qua hần rồi quay đầu đi, biểu cảm kia rõ ràng là muốn nói: “Cho người một bài học.”

Trong lòng Triệu Ân cười lạnh, ai dạy dỗ ai, còn chưa biết được!

“Điện hạ, đã bắt hết lại rồi.” Thị vệ đi đến bên cạnh Triệu Sâm bẩm báo.

Triệu Sâm tỏ ra lo lắng: “Mau xem xem Hiền Vương điện hạ sao rồi, nhanh truyền thái y!”

Thị vệ lập tức tiến lên xem xét vết thương của Triệu Ân, hần là người không ngoan, cũng bắt đắc dĩ mặc cho thị vệ kiểm tra, nhưng tên thị vệ này bị thần kinh thật hay là có ý vậy? Ân mạnh lên miệng vết thương của hần làm gì?!

“Dừng tay.” Triệu Ân nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cút ra ngoài, truyền thái y.”

Thị vệ mặt bình tĩnh ôm quyền rồi đi, Triệu Sâm liếc nhìn Triệu Ân rồi đi thăm vấn thích khách.

“Các người là những thuộc hạ còn sót lại của Niếp gia?” Triệu Sâm nói, “Các người có biết đã làm ai bị thương không? Lần này, đến thần tiên cũng không thể nào cứu được các người nữa rồi.”

Triệu Ân nhìn sang, mấy thích khách kia đều có gương mặt dữ tợn, nếu như bình thường, hần đã đem bọn chúng đi phanh thây xé xác rồi, nhưng lần này, hần lại cười, nói: “Ta có một yêu cầu quá đáng, không biết Thái tử có thể cho phép không?”

Triệu Sâm nhìn qua, nhẹ nhàng cười, nói: “Nhị hoàng huynh cứ nói, đừng ngại.”

“Mấy người này làm ta bị thương thì hãy để ta xử lý, Thái tử thấy sao? Thái tử cũng đã bắt được chủ mưu rồi, mấy người này chẳng qua chỉ là thuộc hạ còn sót lại mà thôi, Thái tử bắt bọn chúng cũng chẳng để làm gì cả.” Triệu Ân hít vào một hơi thật sâu mới miễn cưỡng nói xong câu.

Triệu Sâm lộ vẻ khó xử: “Việc này... Nhị hoàng huynh, đệ thật sự rất muốn đồng ý với huynh, nhưng nếu xét về lý thì lại không hợp cho lắm.”

Triệu Ân nói: “Sao lại không, Thái tử đã bắt được chủ mưu, những người này chỉ cần đền tội thôi, ai xử lý chẳng được?”

Thích khách cầm đầu nhỏ ngum nước bọt rồi nói: “Mẹ nó! Muốn chém, muốn giết, muốn róc thịt gì thì nhanh lên, tranh cái gì mà tranh, các người biến lão

tử thành cái gì đấy?”

Triệu Sâm nhìn qua, hừ lạnh một tiếng: “Tên nhà quê thô lỗ này, nói bậy gì thế, người đâu, nhét khăn vào miệng bọn chúng, mang tất cả bọn chúng xuống, trông giữ nghiêm ngặt.”

Mắt thấy kế hoạch không thành, sắc mặt Triệu Ân lộ vẻ âm trầm, hơn nữa vì đổ máu quá nhiều mà tái nhợt, nhìn dọa người vô cùng.

Mạnh Uyển bỗng nhiên che miệng muốn nôn, khiến sắc mặt Triệu Ân càng khó coi.

“Xem ra vết thương của ta quá xấu xí, khiến Thái tử phi buồn nôn rồi, mong Thái tử thứ tội, việc này ta thực sự không cố ý.” Triệu Ân bực mình nói.

Mạnh Uyển vô cùng khó chịu, ngồi sụp xuống cạnh lan can, nôn đầy đất, cái mùi quả thật chẳng dễ ngửi chút nào.

Nhưng Triệu Sâm lại không hề ghét bỏ nàng, coi lời Triệu Ân nói như gió thoảng, hần tiến lên đỡ lấy Mạnh Uyển, vận công giúp nàng xoa dịu cơn buồn nôn đang dâng trào, Mạnh Uyển dần cảm thấy tốt lên... sắc mặt cũng hồng hào hơn.

Một lúc sau, Mạnh Uyển tựa vào trong lồng ngực của hần nói: “Ta tốt hơn nhiều rồi.”

Triệu Sâm đau lòng nói: “Nàng sao vậy, có thật là bị buồn nôn vì...?”

Triệu Ân tàn nhẫn trừng mắt nhìn hần.

Mạnh Uyển thấp giọng nói: “Ta cũng không biết nữa, có thể là do ngửi thấy mùi máu tươi, nên không nhìn được.”

Triệu Sâm ôm ngang người nàng định bước ra ngoài, đi ngang qua Triệu Ân, hần dừng lại nói: “Nhị hoàng huynh đợi thái y ở đây vậy, đệ phải đưa Uyển vào trong xe ngựa nghỉ ngơi một chút, xin lỗi không thể tiếp huynh được.”

Vì vậy Triệu Ân trơ mắt nhìn Triệu Sâm và Mạnh Uyển rời đi, vì để tránh nghi ngờ, hôm nay hần không mang theo hộ vệ, chỉ dẫn theo mấy gã sai vặt, mà tất cả đều đứng bên ngoài trông coi rồi.

Giờ đây, Triệu Ân không nhìn nổi nữa, lạnh giọng nói: “Người đâu!”

Bọn sai vặt lập tức xông vào: “Điện hạ, người không sao chứ!”

“Đi, tìm thái y đến đây.” Triệu Ân rút từng chữ qua kẽ răng.

Hai gã sai vặt ở bên trong đi ra ngoài tìm thái y, còn lại hai người vịn hần ngồi xuống, giúp hần cầm máu.

Ngồi trên ghế, Triệu Ân nham hiểm nói: “Triệu Sâm, không trả cái nhục ngày hôm nay, Triệu Ân ta sẽ không làm người!”

Triệu Sâm dám làm thì cũng đã tính đến chuyện sẽ bị Triệu Ân trả thù, nhưng bây giờ, hần còn phải sợ người ta đến báo thù sao?

Thời gian đáng quý, cẩn thận quá làm gì, cứ tùy theo lòng mình là tốt nhất.

Trên xe ngựa, cơ thể Mạnh Uyển đã hoàn toàn bình phục rồi, chỉ là tinh thần không tốt lắm, nàng phàn nàn nói: “Sao tự nhiên hôm nay lại có thích khách, chàng đã sớm biết rồi đúng không?”

Triệu Sâm từ chối cho ý kiến.

“Xem ra là biết thật rồi, chàng thật là... Ta không biết nên nói như thế nào nữa, nếu hôm nay người bị thương là ta và chàng thì chàng định tính sao?” Vành mắt Mạnh Uyển đỏ ửng, nói.

Triệu Sâm bất đắc dĩ thở dài: “Ta sẽ không để cho nàng bị thương.”

“Vậy còn chàng?” Nhớ tới chuyện mà Vân Thủy cho mình thấy, Mạnh Uyển hạ giọng nói, “Có phải chỉ cần ta không sao, chàng thế nào cũng được?” Nàng nói tiếp, “Điện hạ, chàng nói cho ta biết, ta tốt ở chỗ nào mà lại đáng để chàng trả giá như vậy?”

Triệu Sâm hoang mang nhíu mày lại, khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, cuối cùng bật cười nói: “Thật ra, ta cũng không biết.”

“Không biết?”

“Không biết.” Hần ôn nhu nói, “Có lẽ là khi ta cần một người như nàng thì nàng xuất hiện, sau khi nàng rời đi, hình ảnh của nàng trong tâm trí ta không sao xóa mờ được, cho nên...”

Mạnh Uyển hít hít vài cái rồi nói: “Được rồi, ta không bắt chàng nói nữa.”

Triệu Sâm nắm chặt cổ tay của nàng: “Đề ta xem mạch giúp nàng.”

Mạnh Uyển cũng không từ chối, đưa cổ tay ra cho hắn, Triệu Sâm đặt ngón tay lên mạch đập của nàng, lông mày nhíu lại, trầm tư một chút, kinh ngạc nhìn về phía nàng, đáy mắt mang theo mừng rỡ khó có thể che giấu.

Mạnh Uyển có chút hoảng hốt, bối rối nói: “Làm sao vậy?”

Triệu Sâm tiến đến bên tai nàng nói: “Nàng... có thai.”

Mạnh Uyển cho là mình nghe lầm: “Chàng nói gì cơ? Chàng nói ta... có thai?”

Triệu Sâm ôm nàng vào lồng ngực, ngón ngang trăm mối gặt gặt đầu.

Lần này Mạnh Uyển thật sự khóc hết nước mắt, nhưng không phải vì đau lòng, mà là khóc vì vui mừng.

Đội lâu như vậy, trông mong lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng có thai rồi, nàng không kích động sao được?

Triệu Sâm ôm nàng thật chặt, thầm nghĩ, tốt rồi, sau này nếu hắn có rời đi, nàng vẫn còn có đứa trẻ này bên cạnh.

Vì đã phát hiện ra chuyện này nên đương nhiên là Triệu Sâm không còn tâm trí để tiếp tục đi du ngoạn nữa, hắn đưa Mạnh Uyển trở về hành cung.

Đến hành cung, hắn giao cho Tinh Trầm xử lý nốt vụ án châu báu, còn hắn chú tâm làm bạn với Mạnh Uyển.

Bọn họ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay trở lại kinh thành, lúc này, Mạnh Uyển mới nhớ tới Vân Thủy đại sư.

“Điện hạ, Vân Thủy đại sư sẽ cùng chúng ta quay trở lại kinh thành sao?” Nàng hỏi.

Triệu Sâm gật đầu: “Ừ, ta đã kêu người làm xe ngựa đặc chế cho đại sư, đại sư sẽ quay trở lại kinh thành với chúng ta.”

Mạnh Uyển nhẹ nhàng thở ra, có Vân Thủy đại sư ở đó, nàng cảm thấy rất yên tâm, chỉ là...

“Xe ngựa đặc chế?” Nàng nắm được trọng điểm.

“Có chuyện ta còn chưa kịp nói với nàng.” Triệu Sâm thấp giọng nói, “Chân Vân Thủy đại sư bị thương, nếu không thì đã có thể đứng lên rồi.”

Mạnh Uyển chợt nhớ, hình như ở lần gặp trước, Vân Thủy một mực khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, không hề đứng lên, hoá ra là do chân ông bị thương.

“Sao lại vậy?” Mạnh Uyển ngạc nhiên hỏi.

Triệu Sâm không nói gì, chỉ vỗ nhẹ đầu nàng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ đến chuyện phải nhanh chóng rời khỏi toà thành này, hắn lâm vào trầm mặc.

Quãng đường trở về rất yên bình, không có chuyện hành thích gì đó, phạm nhân bị Triệu Sâm dùng xe chở tù mang về dài cả một đội, thẳng một đường đến kinh thành, nhưng những phạm nhân kia đã bị phơi nắng, giày vò đến không thành hình người, chờ đến lúc về đến kinh thành, thì bọn chúng sẽ bị giải vào thiên lao.

Vốn cho là vụ án này kết thúc tại đây, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện xấu ngay phút cuối.

Tàn đảng Niếp gia trở mặt, nói Thái tử đương triều sai khiến bọn họ làm chuyện xấu, còn muốn bọn chúng giả họa cho Hiền Vương, cách nói năng ấy có ý như: ‘Triệu Sâm gấp gấp muốn làm hoàng đế, ý đồ bức vua thoái vị.’

Tin tức này vừa lộ ra, cả triều xôn xao, Hoàng Thượng truyền Thái úy, Chu đại phu và Mạnh thừa tướng cùng tiến cung nghị sự, Trần hoàng hậu đến Đông Cung, bước vào chánh điện, điều bà thấy không phải là Thái tử đang lo lắng, cũng không phải là Thái tử đang bày mưu tính kế, mà là... Thái tử đang gầy đàn.

Mạnh Uyển ngồi trên ghế, Triệu Sâm khoanh chân ngồi sau chiếc đàn, mỉm cười diễn tấu.

Thật là vợ chồng tình thâm, ân ái đến quên cả trời đất, không thềm nghe ngóng chuyện bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Tâm trạng của Thái tử gia có vẻ rất tốt.” Trần hoàng hậu đi tới, cung nữ và bọn thái giám lập tức quỳ xuống hành lễ.

Triệu Sâm nhìn lại, vẻ mặt lạnh nhạt, động tác trên tay không ngừng, một khúc tri âm tri kỷ, đàn hay như chưa từng có ai có thể vượt qua hắn.

Hắn có thể bình tĩnh như thế, Mạnh Uyển lại không thể.

Nàng đã sớm đứng dậy, đi đến trước mặt hoàng hậu thì lễ nói: “Thiếp thân tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường.”

Trần hoàng hậu lạnh nhạt nhìn qua: “Thế nhưng bốn cung không thể cát tường rồi, thái tử hồ đồ còn chưa tỉnh, vì sao thái tử phi cũng hồ đồ theo thế hả!”

Mạnh Uyển cúi đầu xuống, không còn lời nào để nói.

“Cả hai đều không lên tiếng, coi bốn cung như người đã chết rồi sao?” Trần hoàng hậu thật sự tức giận, chỉ vào Triệu Sâm nói, “Thái tử, con có còn coi bốn cung là mẫu hậu của con không!”

Triệu Sâm gảy nốt khúc nhạc cuối cùng, không nhanh không chậm đứng lên, đi về phía trước mặt hoàng hậu, cung kính hành lễ.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu. Chúc mẫu hậu mãi mãi trẻ.” Triệu Sâm cười nói, “Mẫu hậu rất thích từ này nhỉ?”

Trần hoàng hậu cười lạnh, nói: “Nếu bốn cung nói không thích, con sẽ đổi lại phải không?”

Triệu Sâm nói theo: “Đó là lẽ đương nhiên, làm nhi tử, tất nhiên muốn mẫu hậu luôn luôn vui vẻ.”

Trần hoàng hậu lên tiếng: “Tốt, bốn cung muốn con lập tức đi dẹp yên những lời đồn đại trong triều, giải thích rõ ràng mấy lời vu cáo hãm hại của đám loạn thần tặc tử đó.”

Triệu Sâm nhìn về phía hoàng hậu, hai người đối mặt một lát, hắn thân nhiên nói: “Mẫu hậu cảm thấy con cần phải đi giải thích sao?”

“Vì sao lại không giải thích? Chẳng lẽ con mặc kệ cho bọn họ vu khống sao? Con thực sự nghĩ Hoàng Thượng coi trọng con, sẽ truyền ngôi vị hoàng đế của mình cho con ư? Hiện nay Đức phi không ngừng nói linh tinh bên tai Hoàng Thượng, bốn cung khó có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, con định sẽ ngồi chờ chết như thế?” Trần hoàng hậu tròn tròn mắt, tức giận nói.

Triệu Sâm đỡ Hoàng hậu ngồi xuống ghế, “Mẫu hậu không nên tức giận, thân thể mà bị thương thì được một lại mất mười.”

Trần hoàng hậu đi theo hắn ngồi xuống ghế, liếc nhìn Triệu Sâm, nói: “Nếu như con thật sự lo lắng cho thân thể của bốn cung thì hãy nhanh chóng có hành động đi. Hôm nay cứ sống mơ mơ màng màng như thế ở Đông Cung, không phải đang chờ chết sao! Không chỉ bốn cung, cả nhạc phụ của con, phụ thân Thái tử phi, cũng đứng ngồi không yên!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Triệu Sâm và Mạnh Uyển rất khó coi.

Về mặt Mạnh Uyển tái nhợt vô cùng, nàng nhìn về phía Triệu Sâm, khóe miệng của hắn nở một nụ cười sâu xa, hai màu đen trắng rõ ràng trong đôi mắt có chút tường nhớ và chần chừ, nhưng cuối cùng lại tràn đầy kiên định.

“Mẫu hậu yên tâm” Triệu Sâm ôn hòa nói, “Nhiều lắm là vượt mất vị trí thái tử, nhi thần sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu.”

Trần hoàng hậu phẫn nộ đứng lên: “Bốn cung càng muốn con giữ vững vị trí thái tử này, con có đồng ý hay không!?”

Triệu Sâm không chớp mắt nói: “Xem ra đối với mẫu hậu, vị trí Thái hậu còn quan trọng hơn cả nhi thần, đúng không?”

Trần hoàng hậu dôi mắt đi, trong đáy mắt có chút bối rối.

Triệu Sâm khẽ “Xùy” một tiếng: “Mẫu hậu yên tâm, mặc kệ Đức phi và Nhị hoàng huynh có mưu đồ gì, nhi thần cũng sẽ không để mất vị trí thái tử này.”

Trần hoàng hậu lập tức nhìn sang, nhú mày tỏ vẻ nghi ngờ.

Triệu Sâm lãnh đạm nói: “Vẫn chưa tới thời điểm, con sẽ không giao vị trí này cho ai.” Dứt lời, hắn xoay người, “Người tới, tiễn Hoàng hậu nương nương quay trở lại Tiêu Phòng Điện nghỉ ngơi.”

Hắn hạ lệnh đuổi khách, Trần hoàng hậu cũng không thể không đi, bà đã nghe được đáp án thỏa mãn, đương nhiên cũng không muốn ở lâu, lập tức quay người đi ra.

Mạnh Uyển khom người cung kính chào Trần hoàng hậu, sau khi bà đi khỏi, Mạnh Uyển bước đến bên cạnh Triệu Sâm “Điện hạ đã có tính toán?”

“Không có.”

“Không có?” Mạnh Uyển không thể tin nhìn hắn.

Triệu Sâm nhìn về phía nàng nói: “Nàng cũng sợ ta sẽ vứt bỏ vị trí thái tử sao? Nàng cũng muốn ta làm hoàng đế sao? Nếu ta nói đời này ta không thể làm hoàng đế, nàng sẽ làm gì? Bỏ ta mà đi?”

Mạnh Uyển không biết làm thế nào, vội nói: “Tại sao chàng lại nghĩ như vậy, không làm hoàng đế mới tốt, ta và chàng làm đôi thần tiên quyền lực, không bị người khác làm phiền, ung dung tự không phải sẽ thích hơn sao?”

“Nàng nghĩ như vậy thật sao?” Triệu Sâm nhíu mày truy hỏi.

Mạnh Uyển gật đầu: “Nếu ta nói dối nửa câu, sẽ bị thiên lôi đánh, năm...”

Lời nói còn chưa dứt, Triệu Sâm vội bịt miệng nàng lại, đầu đầu nói: “Nói chuyện thì cứ nói chuyện thôi, thế độc làm cái gì!”

Mạnh Uyển truy hỏi: “Cho nên lần này điện hạ định làm thế nào?”

Triệu Sâm đơn giản nói: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, nên làm cái gì thì làm”

Mạnh Uyển thật sự là dở khóc dở cười.

Hiền vương phủ, Chu đại phu ngồi ở một bên, Chu Tĩnh hầu hạ Triệu Ân uống thuốc, Triệu Ân mặt không đổi sắc uống bát thuốc đắng chát, một lát sau nói: “Bên cạnh Triệu Sâm có một tên hòa thượng, có vẻ không phải là nhân vật đơn giản, chúng ta phải nhanh chóng tìm được cách giải quyết.”

Chu đại phu nói: “Vương gia nói Vân Thủy?”

“Chu đại phu biết ông ta?” Triệu Ân nhìn sang.

Chu đại phu cười nói: “Từng có chút duyên phận, quả thật là vị cao tăng đắc đạo, Vương gia cũng tin Phật?”

Triệu Ân cười lạnh nói: “Hừ, Phật? Phật thì như thế nào, ngăn cản đường của bốn vương, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật.”

Chu Tĩnh đang xem mạch giúp hắn, bị những lời nói này làm cho hoảng sợ, hơi run rẩy rồi lui sang một bên.

Chu đại phu lên tiếng: “Nếu muốn xúi giục người của Thái tử thì có chút khó khăn.”

Triệu Ân nhìn sang, thân nhiên nói: “Không phải xúi giục.”

“Vậy ý của vương gia là?”

“Giết, thế là xong chuyện.”

“Gần đây vương gia cũng quá tàn bạo rồi, nếu thật sự có một ngày Vương gia quang vinh trèo lên ngôi vị hoàng đế, thì cũng không thể dùng loại phương pháp này để trị quốc được.”

Ngược lại Chu đại phu cái gì cũng dám nói, nói xong mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, có phụ thân như vậy, cũng khó trách Chu Tĩnh dám làm mưa làm gió tại Hiền vương phủ.

Triệu Ân nghe vậy, trầm ngâm một lát, lập tức thay đổi thành bộ dạng hòa ái dễ gần: “Chu đại phu quá lo lắng rồi, nếu như có ngày bốn vương có cơ hội kia, đương nhiên sẽ trở thành một minh quân.”

Chu đại phu hơi gật đầu, nâng chung trà lên uống một ngụm, lại nói: “Trong thiên lao, chuyện tàn dư của Niếp thị trở mình thì bị cản ngược lại, chưa hẳn có thể đưa Thái tử vào chỗ chết, nói không chừng Thái tử đã sớm biết chuyện này.”

Triệu Ân nhìn sang, nhướn mày nói: “Ồ? Theo Chu đại phu ta phải làm sao?”

Chu đại phu trả lời: “Thái tử đương nhiên còn có chiêu khác, theo cách nhìn của lão phu, không bằng vương gia thuận nước đẩy thuyền, tự mình giúp Thái tử sửa lại án xử sai, bất ngờ đánh Thái tử một cái, cũng để lại ấn tượng tốt trong lòng Hoàng thượng. Dù sao, tình cảm phụ tử của Hoàng thượng và Thái tử rất sâu đậm, chuyện lần này không nhất định gây ảnh hưởng lớn đến địa vị của hắn. Làm như vậy, lợi nhiều hơn hại.”

Triệu Ân nhíu mày, dường như có chút không muốn.

Chu đại phu nói: “Vương gia, nhỏ mà không nhẫn nhịn sẽ làm loạn mưu lớn, nếu không làm như vậy, chỉ sợ sẽ bị Triệu Sâm nắm lấy cơ hội rồi tấn công từ phía sau.”

Triệu Ân siết chặt chén trà, do dự một chút, vẫn phải gật đầu.

“Làm phiền Chu đại phu chuẩn bị cho bốn vương vài chứng cứ và cái cớ, ngày mai lên triều, bốn vương đánh bạo giúp Thái tử vậy.” Hắn nhấp một ngụm trà, hồ hững nói.

Chu đại phu đứng lên thi lễ, nói: “Đó là lẽ đương nhiên, hôm nay thời gian cũng không còn sớm, lão thần cáo lui trước.”

“Chu đại phu đi thông thả, ái phi, mau tiễn nhạc phụ.”

Triệu Ân gọi một tiếng “Nhạc phụ” này là cường điệu quan hệ của hắn với Chu đại phu, hai người liếc nhìn nhau, Chu đại phu chậm rãi rời đi.

Chu Tinh và Chu đại phu đều đi rồi, Triệu Ân liền nhấc chân đi chỗ ở của Mạnh Nhu.

Chỗ này cực kỳ trống vắng, cũng vô cùng lạnh lẽo, vẫn chưa tới tháng chạp, trên cây chỉ còn lại cành khô.

Không hiểu sao Triệu Ân lại nhớ tới Mạnh Uyển, lúc Mạnh Nhu đi ra ngoài đón, trong đầu hắn lại hiện lên hình dáng của Mạnh Uyển, nhớ tới lúc nàng thấy mình bị thương thì lại nôn thốc nôn tháo làm hắn phải cố gắng kìm nén cơn giận. Nhưng nén giận thì nén giận, cũng không thể làm gì được.

Người bên ngoài thông báo, Mạnh Nhu vội vàng đi ra đón, Triệu Ân phát phát tay: “Đứng lên đi.”

Mạnh Nhu tạ ơn, đứng dậy, cùng bước vào trong với Triệu Ân.

Triệu Ân bị thương, Mạnh Nhu đã nhìn thấy, đang định hỏi han ân cần, Triệu Ân lại nói thẳng: “Không cần giả vờ giả vịt.”

Mạnh Nhu ngạc nhiên nhìn hắn.

“Bộ dạng của ngươi khiến bốn vương thấy mệt mỏi, ngươi giả vờ cũng mệt mỏi. Mạnh Nhu, ngươi là tỷ tỷ của Thái tử phi, mặc dù không phải con vợ cả nhưng vẫn có quan hệ huyết thống. Dù sao ngươi cũng không có việc gì làm, đi Đông Cung cầu kiến đi.” Triệu Ân gác chân phải lên chân trái, chậm rãi nói, “Nếu lần này đúng, nói không chừng có thể nhìn thấy Thái tử đấy. Không phải ngươi luôn luôn nhớ thương Thái tử sao?”

Mạnh Nhu luống cuống, lập tức quỳ xuống, nói: “Vương gia minh giám, thiếp thân cũng chưa từng có ý định ngấp nghé Thái tử điện hạ, thiếp thân là Trắc phi của Vương gia, đương nhiên phải toàn tâm toàn ý với Vương gia, tấm lòng chân thành của thiếp thân có trắng sáng soi rõ.”

Triệu Ân mệt mỏi, khẽ nói: “Đứng dậy đi, bốn vương cũng đâu có ý định trách ngươi, ngươi vội vàng giải thích làm gì?” Hắn liếc nàng ta, lại nói tiếp, “Nếu ngươi thật sự có ý định với Thái tử, cũng không phải là không có cách.”

Mạnh Nhu khó tin nhìn Triệu Ân.

“Nếu bốn vương giúp ngươi gặp Thái tử, ngươi có bản lĩnh nắm được Thái tử trong tay không? Hoặc là không nắm được thì cũng phải xảy ra chút chuyện gì đó.” Triệu Ân cúi người, kề sát vào mặt nàng ta, “Yên tâm, bốn vương tuyệt đối sẽ không trách ngươi, nếu như ngươi có thể nắm được trái tim của Thái tử là tốt nhất, mặc dù không thể, khiến Thái tử và Thái tử phi cãi nhau cũng coi như giúp bốn vương một việc lớn rồi.”

Mạnh Nhu muốn nói lại thôi.

“Chuyện này là chuyện tốt đối với cả bốn vương và ngươi, ngươi cũng không vui mừng khi gặp bốn vương, bốn vương cũng không thích ngươi, mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, chẳng phải như thế mới thoải mái sao?” Triệu Ân hỏi, khẽ cười, nụ cười có ba phần không đứng đắn, bảy phần tuấn tú, so với sự anh tuấn của Triệu Sâm thì chính là hai vẻ đẹp khác hẳn nhau.

Trong Đông Cung, Mạnh Uyển cũng không biết Triệu Ân và trường tỷ của nàng đang lập kế hoạch gì, nàng đang nằm trên giường với Triệu Sâm.

“Thật sự có thể như vậy sao?” Mạnh Uyển nhìn bụng mình, không chắc chắn hỏi.

Triệu Sâm nghiêm túc nói: “Tất nhiên, Uyển Uyển không tin công phu của vi phu à?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là đứa trẻ còn nhỏ như vậy...” Mạnh Uyển lo lắng nói, “Nếu có gì ngoài ý muốn, hối hận cũng không kịp...”

Triệu Sâm nhìn về phía Mạnh Uyển, vẻ mặt có chút bi thương, Mạnh Uyển vội sốt ruột nói: “Không sao, điện hạ muốn làm gì thì làm, ta thật sự không sao đâu, chỉ là vẫn hơi buồn nôn, không cần phải lo lắng.”

Triệu Sâm thở dài, ngồi qua một bên, một lát sau lại quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt kia, rất giống con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

“Không bằng vi phu vẽ tranh cho nàng?” Triệu Sâm bỗng nhiên nói.

Mạnh Uyển cười nói: “Cũng được, từ lúc nào mà điện hạ lại có thiên phú vẽ tranh vậy?”

Triệu Sâm đứng lên cười nói: “Về sau mỗi ngày ta sẽ giúp nàng vẽ một bức tranh, cho đến lúc con của chúng ta ra đời.”

“Như vậy có phải hơi nhiều rồi không?” Mạnh Uyển cũng chậm rãi xuống giường.

Triệu Sâm nói: “Không đâu, ta muốn nàng nhớ rõ từng ngày nàng mang thai con của chúng ta.”

Hai người đi về phía bên cạnh điện, Mạnh Uyển thấy Triệu Sâm vui mừng như một đứa trẻ, thầm nghĩ, thật sự là khó có lúc hắn vui như vậy, mọi việc thuận theo mong muốn của hắn là được rồi.

Nào biết, Triệu Sâm bỗng nhiên lại nói: “Hy vọng, có thể có thời gian để thực hiện tâm nguyện này.”

Trong lòng Mạnh Uyển nặng trĩu, lo lắng nhìn về phía hấn, nàng có cảm giác dường như hấn có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nàng nghĩ, nàng nên nhanh chóng gặp Vân Thủy đại sư một lần nữa. Từ khi trở lại kinh thành, mấy lần nàng đi gặp Vân Thủy đều bị cự tuyệt ở bên ngoài, cũng không biết là tại sao.

Đi đến bên cạnh điện, Triệu Sâm từ từ trải giấy Tuyên Thành ra chuẩn bị vẽ tranh, Mạnh Uyển vốn định mài mực giúp, lại nghĩ bản thân là nhân vật chính, cho nên ngồi xuống bàn đối diện, khẽ dựa vào ghế.

“Ta có thể ngồi ở đây không?” Nàng hỏi.

Triệu Sâm gật đầu nói: “Tìm tư thế thoải mái nhất rồi ngồi đi, thật ra cho dù nàng không ngồi đó, ta vẫn có thể vẽ nàng.”

Bởi vì ta đã vẽ nàng nhiều lần lắm rồi.

Những lời này Triệu Sâm không nói, vì để che dấu sự mất tự nhiên của mình, hấn quay đầu nhìn về phía vạc đựng tranh, một cuộn tranh lạ lẫm hấp dẫn sự chú ý của hấn.

“Nàng vẽ bức tranh này sao?” Triệu Sâm cầm lên, bắt đầu xem xét, Mạnh Uyển đưa lưng về phía hấn, không biết đó là cái gì.

Thế nhưng, sắc mặt Triệu Sâm thay đổi, lúc này nàng đã biết có chuyện không hay rồi.

“Tại sao nó lại ở chỗ này?” Triệu Sâm cầm bức tranh, quay ra đối mặt với Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển thấy rõ bức tranh kia, xem xong rồi nàng cũng khiếp sợ y hệt Triệu Sâm.

Bức tranh kia vẽ nàng, đến lúc nhìn gần, thì thấy phần đề tên người vẽ là Tô Ký Trần.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Mạnh Uyển đi đến trước mặt Triệu Sâm, từ trong tay hấn cầm lấy bức tranh, vừa cuộn lại vừa nói: “Ta nhớ ra rồi, rất lâu trước kia Tĩnh An có mang một cuộn tranh tới, ta không xem, trực tiếp đưa cho Phù Phong cất đi, không ngờ Phù Phong lại cất ở chỗ nào, nha đầu này đúng là càng ngày càng không có chừng mực rồi.”

Triệu Sâm chậm rãi quan sát vẻ mặt của nàng, thấy nàng không giống như đang che dấu, dường như không phải lời nói dối, sắc mặt mới thoáng dịu đi.

Thế nhưng, có thể là vì kiếp trước từng thua Tô Ký Trần, đời này Triệu Sâm cực kỳ nhạy cảm với người này, cứ việc gì liên quan tới Tô Ký Trần, đều dễ dàng khiến tâm trạng hấn không ổn định.

“Vậy sao?” Một lúc sau Triệu Sâm mới nói rõ hai chữ, ngồi xuống ghế ủ rũ nhìn giấy Tuyên Thành phủ trên mặt bàn, nói, “Không còn tâm trạng vẽ nữa, hôm nay coi như xong.”

Mạnh Uyển thấy hấn như vậy, nhin không được thờ dãi: “Vậy chàng ngồi sang chỗ kia đi, ta sẽ vẽ cho chàng.”

Triệu Sâm ngẩng đầu nhìn nàng: “Nàng vẽ cho ta?”

“Ừ, cũng là kỷ niệm lại thời còn trẻ của điện hạ, đợi điện hạ già rồi, chúng ta lại mang ra ngắm, để cảm khái một câu ‘Ôi, điện hạ lúc còn trẻ lại khôi ngô tuấn tú như vậy’.” Mạnh Uyển ngồi ở bên cạnh hấn, cầm bút lông, tư thế ngồi nghiêm chỉnh.

Triệu Sâm một tay chống lên mặt bàn: “Lúc về già?” Hấn giống như suy nghĩ điều gì đó, một lát sau nói, “Được, vẽ đi.”

Mạnh Uyển bất đắc dĩ nói: “Chàng ngồi sang chỗ kia được.”

“Ngồi chỗ này không được sao?” Triệu Sâm cau mày.

Mạnh Uyển nhẹ nhàng trả lời: “Cũng không phải là không nhớ được hình dáng của chàng, chỉ là chàng ngồi ở đây, cánh tay của ta không giãn ra được.”

Triệu Sâm khó hiểu nói: “Nếu đổi lại là những nữ nhân khác, sợ là chỉ mong ta càng gần mấy nàng ta càng tốt.”

Động tác của Mạnh Uyển dừng lại, lườm hấn, nói: “Chàng từng vẽ tranh với những nữ nhân khác sao?”

Câu hỏi như vậy làm Triệu Sâm không biết phải trả lời thế nào, thật ra thân là thái tử, kiếp trước còn làm hoàng đế, nhưng nói mình chưa từng tiếp xúc với nữ nhân khác có phải rất mất mặt không?

Do dự một lúc lại khiến Mạnh Uyển hiểu lầm, Mạnh Uyển làm bầm một câu: “Nam nhân quả nhiên đều như vậy.”

Nói xong liền mặc kệ hấn có ở đây hay không, bắt đầu mở giấy Tuyên Thành ra vẽ.

Ánh mắt trời đúng lúc chiếu xuống, ung dung đến tận buổi chiều, Triệu Sâm và Mạnh Uyển sóng vai ngồi, sự việc không thoải mái vừa rồi dường như không để ở trong lòng. Nhưng sự thật chứng minh, trên mặt không có cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại khó có thể bình tĩnh.

Hôm sau tảo triều, Hiền Vương Triệu Ân giúp Thái tử thoát khỏi hiểm nguy, thái độ của quan văn quan võ trên triều đều khác nhau.

Hàng trăm suy nghĩ của bọn họ đều không được tháo gỡ, còn người thật sự thông minh, đều cảm khái kẻ này thật cao tay.

Chu đại phu thỏa mãn âm thầm gật đầu, Triệu Sâm đứng tại vị trí thái tử, liếc mắt nhìn huynh đệ ở phía sau, tiến lên một bước nói: “Phụ hoàng, những điều Nhị hoàng huynh nói đều là sự thật, tàn đảng Niếp thị âm mưu trở mình vu cáo hãm hại nhi thần, châm ngòi gây xích mích giữa nhi thần và phụ hoàng, tâm tư như vậy thật đáng chết!”

Hoàng Thượng vừa ý nhìn, khẽ gật đầu nói: “Thái tử nói đúng, truyền ý chỉ của trẫm, lập tức xử trảm tàn đảng Niếp thị, một tên cũng không để lại!”

Hoàng đế bệ hạ của triều Chu hiện nay tuyệt đối là một vị minh quân, càng là một vị nhân quân.

Đây là lần đầu tiên ông vô tình với phạm nhân như vậy, ngày trước, mặc dù là người phạm vào tội ác tày trời, ít nhất vẫn có thể sống đến ngày mai.

Bởi vậy có thể thấy được, trong lòng Hoàng thượng, Thái tử chiếm một vị trí không hề nhỏ.

Đến khi tan triều, tâm trạng Triệu Ân vẫn không tốt lắm, Triệu Sâm chậm rãi đi đến bên cạnh hấn, ngoài cười nhưng bên trong không cười, nói: “Chuyện lần này may mắn có nhị ca, Tam đệ tạ ơn.”

Ngay lập tức Triệu Ân bày ra gương mặt tràn ngập ý tốt: “Không có gì, ta và đệ là huynh đệ, chỉ là việc nhỏ thôi. Hơn nữa, bọn chúng còn làm ta bị thương ở Tiên Cư, thái tử chỉ cần để ta báo mối thù của mình là được.”

Triệu Sâm cười nói: “Đã như vậy, cô cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Hả? Cuộc đối thoại này hình như đang đi không đúng hướng lắm? Triệu Ân hí mắt nhìn Triệu Sâm.

Triệu Sâm tiếp tục nói: “Nhị hoàng huynh, tuy nói sinh ra ở hoàng gia, đệ và huynh là hai huynh đệ, tất nhiên không thể hòa thuận như dân chúng bình thường, chuyện tranh đấu cũng khó tránh khỏi, nhưng đệ vẫn cảm thấy, không nên kéo người khác vào, đặc biệt là muội muội của chúng ta.”

Triệu Ân nhú mày, sao bỗng nhiên lại nhắc đến Tĩnh An công chúa vậy?

“Hiện tại quan hệ giữa A Cửu và Tô phò mã căng thẳng không dứt, đương nhiên không thể thiếu công lao của Nhị hoàng huynh. Thấy A Cửu đau lòng như vậy, có vẻ Nhị hoàng huynh rất hài lòng?” Triệu Sâm nói xong, cũng không cần hấn trả lời, tiếp tục nói, “Nhị hoàng huynh, sau này vẫn không nên kéo A Cửu vào cuộc chiến của chúng ta, nếu như lại làm như vậy, đừng trách đệ không nể tình tình nghĩa huynh đệ.”

Triệu Sâm nói xong rồi đi, dõi theo bóng lưng màu vàng sáng của hấn, Triệu Ân chậm rãi cup mắt xuống.

Ở trong phủ Công chúa, Tô Ký Trần rơi vào thế hạ phong cũng không để ý tới Cửu công chúa, trực tiếp đến thư phòng.

Mấy ngày nay hấn luôn ngủ ở chỗ này, tuy không thể thoải mái bằng ở phòng ngủ, nhưng tâm trạng lại dễ chịu hơn.

Cửu công chúa ngồi trên ghế uống trà, nghe hạ nhân bẩm báo, phò mã lại đi thư phòng rồi, không hề muốn đến chỗ này, vì vậy chén trà bị ném mạnh xuống đất.

“Công chúa bớt giận!”

Hạ nhân vội vàng quỳ xuống đất, Cửu công chúa lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, không liên quan đến các ngươi, đi ra ngoài trông coi, bản cung muốn ở một mình.”

Bọn hạ nhân theo thứ tự đi ra ngoài, người còn chưa đi lại tiến lên một bước, hấn nhìn xung quanh một lần, quỳ xuống đất bẩm báo: “Công chúa, thái tử điện hạ giá lâm, người đã nhanh chóng đến chỗ này rồi.”

Cửu công chúa hơi sững sốt, vội vàng đứng lên nói: “Tại sao bây giờ mới bẩm báo?”

Hạ nhân nói: “Thái tử điện hạ không cho bẩm báo.”

Cửu công chúa vừa đi ra ngoài vừa nói: “Vớ vẩn, không cho bẩm báo thì không bẩm báo? Lui ra!”

Hạ nhân sợ hãi lui ra, Cửu công chúa giống như một con gió đi ra bên ngoài, liền đứng vào Triệu Sâm mới bước vào cửa.

Triệu Sâm nhìn lướt qua Cửu công chúa, trước kia là muội muội đáng yêu, giờ nhìn lại có chút tiều tụy, giữa hai đầu lông mày đầy áp về u sầu, xem ra, quả nhiên nữ nhân không thể gả cho làm người, sau này nếu sinh con gái, lúc lựa chọn vị hôn phu cho nó, hẳn nhất định phải cực kỳ thận trọng.

“Thái tử ca ca muốn tới sao không thông báo trước một tiếng, để Tĩnh An chuẩn bị một chút.” Cửu công chúa khẽ cười.

Triệu Sâm gật gật đầu đi vào, tùy tiện tìm cái ghế rồi ngồi xuống, nói: “Muội tặng cho tẩu tẩu muội bức tranh phò mã vẽ vào lúc nào, cũng không nói cho ta biết một tiếng?”

Cửu công chúa lập tức cười không nổi rồi, lạnh lùng nói: “Nàng ta tố cáo với huynh sao?”

Triệu Sâm đảo mắt nhìn nàng ta, nhàn nhạt nói ra: “Không, là tự ta phát hiện ra, nếu như nàng tố cáo thì ta đã tới đây từ lâu rồi.”

Cửu công chúa không tin: “Thái tử ca ca cũng đừng có giấu diếm cho tâm can bảo bối của mình, nàng ta là dạng người gì muội còn không rõ ràng sao? Ở trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, trước kia đúng là muội bị mù rồi!”

Triệu Sâm trực tiếp đứng lên, ánh mắt sắc bén khiến Cửu công chúa không dám nói nữa.

“Tĩnh An, vì sao muội lại trở thành dạng người này?” Triệu Sâm từng bước một đến gần nàng ta, nhìn nàng ta từ trên xuống dưới, chậm rãi nói, “Xem ra ghen ghét thật sự sẽ khiến nữ nhân phát điên, từ lúc nào muội lại suy nghĩ mọi chuyện theo hướng tiêu cực như vậy?”

Mắt Cửu công chúa ngấn nước: “Lúc nào?! Chính là khi huynh và tẩu tẩu ung dung thoải mái mặc kệ muội! Tam ca, nàng ta là thê tử của huynh, chẳng lẽ muội không phải là muội muội của huynh sao? Vì sao huynh lại bất công như vậy, muội trải qua nhiều chuyện không tốt như thế, chẳng lẽ không phải đều là vì nàng ta sao?!”

Câu chất vấn này thật sự đâm mạnh vào tim Triệu Sâm, hắn hít một hơi thật sâu, lên tiếng: “Tĩnh An, Tam ca đối xử với muội như thế nào, muội còn không rõ ràng sao? Chỉ là muốn muội hiểu rõ, Tô phò mã thích tẩu tẩu của muội, không liên quan đến nàng.”

“Muội hiểu.” Cửu công chúa nghẹn ngào nói, “Có thể lần trước tại chùa Bạch Mã, nàng đã nói tất cả mọi chuyện cho huynh biết, lại cố ý giả vờ làm người tốt, người như vậy, muội không thể đối xử tốt với nàng ta được!”

Triệu Sâm bất đắc dĩ nói: “Lần đó nàng ấy không nói gì cả, là ta cảm thấy được chắc chắn có vấn đề nên tự mình đi tìm hiểu xem sao.”

Cửu công chúa kinh ngạc nhìn.

Triệu Sâm tiếp tục nói: “Tô phò mã thích nàng, ta cũng biết, còn biết sớm hơn cả muội, trước khi muội gả cho Tô phò mã, ta đã muốn nói cho muội biết, nhưng khi đó trong lòng muội chỉ nghĩ đến hắn, không cho phép người khác nói sai về hắn dù chỉ một chữ, muội sẽ để ý đến lời nói của ta sao?”

Cửu công chúa nghẹn ngào, tự hỏi bản thân, nàng ta chỉ sợ thật sự sẽ không để ý đến lời nói của Triệu Sâm.

“Tĩnh An, muội là đứa trẻ ngoan, tâm địa lương thiện, thừa dịp còn chưa hãm sâu, cách Nhị ca muội xa một chút, cùng với Tô phò mã đi tới đất phong sinh sống đi.”

Triệu Sâm đã nói hết lời, Cửu công chúa lại không vui.

“Huynh đuổi muội đi?” Cửu công chúa vừa khóc vừa nói, “Huynh vì nàng ta mà đuổi muội đi sao?” Nàng ta đau khổ nói, “Các người luôn miệng nói kính trọng muội, yêu thương muội, nhưng vì nữ nhân khác lại không thèm để ý đến muội, lại còn muốn đuổi muội đi, mấy người tốt thật đấy!”

Cửu công chúa kích động chạy ra ngoài, tại thư phòng, Tô Ký Trần nghe tin Thái tử qua phủ vội đi qua thỉnh an, ai ngờ đến đúng lúc công chúa đang khóc lóc thảm thiết, lập tức cho rằng công chúa lại hãm hại Mạnh Uyển, cho nên bị Thái tử trách mắng, vì vậy sắc mặt cũng không hề tốt.

“Công chúa lại làm gì mà để Thái tử điện hạ trách mắng như vậy?” Tô Ký Trần lạnh lùng hỏi.

Cửu công chúa sụp đổ nhìn hắn, một chữ cũng không nói, mang người trực tiếp ra khỏi phủ, tiến cung.

Triệu Sâm ra khỏi phòng, không chú ý đến Tô Ký Trần, Tô Ký Trần vội vàng hành lễ, lúc này Triệu Sâm mới dừng bước lại.

“Vi thần tham kiến Thái tử điện hạ.”

Triệu Sâm quay đầu lại nói: “Tô phò mã, người có biết lạnh nhạt với công chúa là tội gì không?”

Tô Ký Trần khẽ giật mình.

“Mặc kệ công chúa và cô có vấn đề gì, đều không phải việc của người, người dùng thân phận gì để trách mắng công chúa?” Triệu Sâm lạnh lùng hỏi.

Tô Ký Trần nghẹn lời, trầm mặc không nói.

“Nếu công chúa xảy ra chuyện gì, căn thân đầu của ngươi. Tốt nhất là ngươi nên hiểu rõ, những gì hiện tại ngươi đang có, toàn bộ là do công chúa mang đến cho ngươi, nếu như ngươi không quan tâm đến công chúa, cũng đừng trách cô vô tình.” Triệu Sâm nói xong rồi đi, cũng không quay đầu lại.

Tô Ký Trần sững sờ đứng nguyên tại chỗ, tự giễu cười cười, nhìn hai tay, thầm nghĩ, toàn bộ những thứ hắn có hiện nay, đều toàn là dựa vào nữ nhân sao? Nhưng ai có thể thương xót nói cho hắn biết, vì sao lúc tổ chức cuộc thi, công chúa không đi ra khảo thi thay!

Mọi người xem thường hắn, còn không phải bởi vì thân phận thấp kém của hắn sao?

A, không gì hơn cái này!

Trong cung, Tĩnh An công chúa đi thẳng đến Đường Tâm Điện, sớm hơn Triệu Sâm một bước gặp được Hoàng Thượng.

“Phụ hoàng!” Cữu công chúa trực tiếp lao vào trong ngực Hoàng Thượng, khóc đến không thành tiếng.

Hoàng Thượng cau mày nói: “Ai bắt nạt Tiểu Cữu của chúng ta thế hả? Nhanh nói cho phụ hoàng, phụ hoàng làm chủ cho con.”

Cữu công chúa vừa khóc vừa hỏi: “Phụ hoàng thật sự sẽ làm chủ cho Cữu nhi sao? Cho dù người bắt nạt Cữu nhi là người được che chở?”

Hoàng Thượng bật cười: “Đó là lẽ đương nhiên, con là con gái trẫm, ai dám bắt nạt con chứ? Thiên hạ này đều là của trẫm, ai lại dám che chở người bắt nạt con?”

Cữu công chúa lau nước mắt, đang muốn mở miệng, Triệu Sâm liền đi đến, cũng không chờ người bẩm báo, Hoàng Thượng trông thấy có chút không vui.

“Mấy đứa làm sao vậy, đều không chờ bẩm báo đã xông vào.” Hoàng Thượng lạnh lùng nói, “Sâm nhi, con luôn luôn là người hiểu phép tắc nhất, hôm nay làm sao vậy?”

Triệu Sâm hành lễ xong, nói: “Phụ hoàng, nhi thần gặp Cữu muội đang khóc chạy qua, không biết có chuyện gì xảy ra, nhất thời tình thế cấp bách đã quên bẩm báo, mong phụ hoàng thứ tội!”

Hoàng Thượng nhìn về phía Cữu công chúa: “Nói cho cùng cũng là vì con, Tiểu Cữu, con nói đi, có phụ hoàng và Tam hoàng huynh bảo thủ cho con đây này.”

Cữu công chúa nhìn về phía Triệu Sâm, Triệu Sâm dùng ánh mắt ý bảo nàng ta không nên nói lung tung, bộ dạng đó chọc giận Cữu công chúa, Cữu công chúa nói thẳng: “Phụ hoàng, nhi thần không muốn Tam hoàng huynh giúp đỡ, người bắt nạt con là huynh ấy!”

Hoàng Thượng mở to hai mắt: “Ồ?”

Cữu công chúa nói: “Phụ hoàng, Tô phò mã và Thái tử phi có tư tình, người cần phải làm chủ cho nhi thần.”

Lời vừa nói ra, vẻ mặt Triệu Sâm không đổi, Hoàng Thượng cũng neho mắt lại.

Cữu công chúa cảm giác được không khí trong Đường Tâm Điện đột ngột thay đổi, bỗng nhiên bắt đầu hối hận vì lời nói vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Editor: Ali

Beta: Mạc Y Phi

Hoàng Thượng nhìn Triệu Sâm, kéo dài giọng tra hỏi: "Thái tử, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Triệu Sâm hành đại lễ, quỳ xuống mặt đất nói: "Điều phụ hoàng muốn hỏi, cũng là điều nhi thần muốn hỏi." Hắn nhìn về phía công chúa, "Cữu muội, có phải tâu tâu chọc giận muội hay không, vì sao lại vu oan cho nàng như thế?"

Cữu công chúa không muốn nghe, đáp lại: "Cái gì gọi là vu oan cho nàng? Phụ hoàng, những câu nhi thần nói đều là thật, phò mã còn vẽ một bức tranh cho Thái tử phi, vụng trộm giấu trong thư phòng, bị con phát hiện ra." Nàng ta cười lạnh, lại nói tiếp, "Hiện tại bức tranh này đang ở trong Đông Cung, nếu phụ hoàng không tin, cứ sai người tìm là được."

Hoàng thượng thân nhiên nói: "Không có lý do gì lại đến Đông Cung tìm thì còn ra thể thống gì nữa?"

Cửu công chúa nhíu mày nói: "Thế nhưng phụ hoàng không tìm sao có thể chứng minh nhi thần không nói dối? Hơn nữa việc này cũng không tính là không có lý do, không phải phụ hoàng nói sẽ làm chủ cho con sao, phụ hoàng bất công!!!"

Cửu công chúa là người duy nhất dám thật sự nói Hoàng thượng là người bất công, trước kia tất cả mọi người chỉ dám nghĩ như vậy trong lòng, cũng không dám nói ra, đám nô tài bên cạnh nghe vậy đều kinh ngạc.

Hoàng Thượng trầm tư một lát, lớn giọng nói: "Người đâu, đến Đông Cung tìm kiếm, nhìn xem có bức tranh công chúa nói hay không, không nên quấy rầy những người khác, làm cẩn thận gọn gàng một chút."

Lúc này công chúa mới thỏa mãn: "Phụ hoàng, con còn nhớ rõ bên ngoài bức tranh kia có quần một dây nịt màu xanh, cứ dựa vào đó mà tìm là được rồi."

Hoàng thượng lại nói: "Đều nghe thấy chưa?"

Đám nô tài lĩnh mệnh lui ra, Triệu Sâm vẫn đang quỳ nguyên tại chỗ, mặt không cảm xúc.

Cửu công chúa nhìn Triệu Sâm, người vốn là ca ca thân thiết nhất lại như vậy, trong lòng vừa đau vừa hận, hừ một tiếng quay đầu đi.

Ngược lại Hoàng Thượng lại mở miệng: "Thái tử cũng đừng quỳ nữa, nếu như việc này là thật, cũng không phải lỗi của con, con mau đứng lên đi."

Triệu Sâm ôm quyền nói: "Nhi thần vẫn nên quỳ thì hơn, nhi thần nguyện dùng đầu trên cổ đảm bảo, Thái tử phi và phò mã không hề có tư tình, cũng không biết có phải phò mã đơn phương ái mộ Thái tử phi hay không. Phụ hoàng, dù sao trước kia phò mã từng là môn khách của phủ Thừa tướng, biết Thái tử phi sớm hơn biết công chúa, nếu hồi trước từng ái mộ thì cũng đã là chuyện cũ, không nên nhắc lại làm gì."

Cửu công chúa nói: "Thái tử ca ca lại nói đùa rồi, phụ hoàng, người có thể truyền phò mã đến đây, để xem nhi thần nói có đúng hay không."

Hoàng Thượng lạnh lùng nhìn công chúa, nói: "Tĩnh An, đứng lên rồi nói."

Cửu công chúa bất đắc dĩ, đành phải đứng qua một bên.

"Truyền Tô phò mã đến đây, trẫm muốn đích thân hỏi việc này." Hoàng Thượng phân phó lão thái giám bên người.

Lão thái giám xuống dưới truyền chỉ, Triệu Sâm và ông ta thoáng liếc nhìn nhau, không ai phát hiện ra.

Trong Đông Cung, Mạnh Uyển vốn đang phơi nắng, vào những ngày mùa đông này, thật khó khăn mới có một ngày ấm áp, thế nhưng tâm trạng tốt đẹp bỗng nhiên bị phá hỏng rồi.

Một đám nô tài bên cạnh Hoàng thượng xuất hiện ở Đông Cung, lần lượt tìm kiếm từng căn phòng một, tìm cuộn tranh có quần dây nịt màu xanh.

"Chư vị muốn tìm bức tranh kia sao?" Mạnh Uyển đi đến trước mặt đám nô tài, lạnh nhạt hỏi.

Đám nô tài quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Thái tử phi."

Mạnh Uyển lười biếng nói: "Đứng lên đi." Nàng nhận lấy cuộn tranh có quần dây nịt màu xanh từ trong tay nha hoàn, "Các ngươi tìm bức tranh này à?"

Đám nô tài ngẩng đầu, vui vẻ nói: "Đúng là cái này rồi."

Mạnh Uyển trực tiếp ném xuống.

Nô tài sợ hãi bắt lấy.

"Cầm đi, đừng có tùy tiện quay lại, tìm cho kỹ một chút, xem có đúng là bức tranh các người cần tìm trong Đông Cung này không." Mạnh Uyển nói xong thì quay người đi, còn khẽ hừ lạnh một tiếng, khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Đám nô tài nhìn nhau, cuối cùng không tìm gì nữa, vội vàng rời đi.

Lúc đám nô tài được sai đi tìm kiếm cuộn tranh trở về bẩm báo, Triệu Sâm vẫn quỳ, ai nói gì cũng không nghe.

Nô tài cầm cuộn tranh tiến lên phía trước, quỳ xuống, hai tay dâng cuộn tranh lên: "Bệ hạ, đã tìm được rồi."

Về mặt Cửu công chúa mừng rỡ: "Đúng, chính là cuộn tranh này, phụ hoàng, bây giờ người đã tin con chưa?"

Hoàng thượng nhìn Triệu Sâm, nói: "Trình lên đây đi."

Nô tài khom người cầm cuộn tranh dâng lên, mở cuộn tranh ra trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng và công chúa đồng loạt ngẩng người.

Người trong tranh không phải ai khác, chính là Triệu Sâm, người vẽ hẳn có lẽ là Mạnh Uyển, khi còn nhỏ nàng đã từng nhìn thấy hắn trong bữa tiệc, nhìn

cực kỳ trẻ, khí chất cũng không điềm tĩnh như bây giờ, khung cảnh xung quanh rõ ràng cũng là khi đó.

"Đây là chứng cứ mà con nói?" Hoàng thượng nhìn về phía công chúa, nói: "Trẫm nhìn qua, ngược lại đã chứng minh quan hệ giữa Thái tử và Thái tử phi rất tốt đẹp."

Cửu công chúa bước lên cầm lấy bức tranh, kiểm tra kỹ lại một lần nữa: "Không thể nào, không phải bức tranh này, nhất định là tìm nhầm rồi, mau đi tìm lại." Nàng ta quát lớn với nô tài.

Nô tài nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: "Tĩnh An, con hồ đồ đủ rồi."

Cửu công chúa khóc lớn: "Phụ hoàng, không phải như thế, thật sự không phải vậy, nô tài của phủ Công chúa có thể làm chứng cho nhi thần, nhi thần thật sự đã nhìn thấy bức tranh kia."

Nhắc tới cũng thật đúng lúc, nàng ta vừa dứt lời, đã có người bẩm báo đã dẫn Tô phò mã tới, Hoàng thượng nhàn nhạt nói: "Cho hắn vào." Hơi ngừng lại, nhìn về phía Triệu Sâm, "Thái tử đứng lên đi, để người ngoài nhìn vào sẽ chê cười."

Triệu Sâm đứng lên, bởi vì quý lâu nên đứng có chút không vững, Hoàng thượng thở dài, khẽ nói: "Người đâu, ban ghế ngồi."

Vì vậy Triệu Sâm ngồi xuống, Cửu công chúa đỏ mắt đứng ở đó, vẻ mặt sững sờ.

Sau khi Tô Ký Trần đi vào, vốn phải hành đại lễ, sau đó Hoàng thượng cho phép mới được đứng lên.

"Tô phò mã." Hoàng thượng chậm rãi nói, "Người có biết hôm nay công chúa nói gì với trẫm không?"

Tô Ký Trần nhìn về phía công chúa, do dự một chút, nói: "Vi thần biết rõ."

"Ồ? Người nói thử xem."

Tô Ký Trần lại quỳ xuống, nói: "Bệ hạ thứ tội, trong khoảng thời gian này vi thần đã lạnh nhạt công chúa, tội vi thần đáng chết vạn lần, nhưng công chúa luôn tưởng tượng vi thần và Thái tử phi có tư tình, vi thần thật sự hết cách, vì không muốn tranh cãi với công chúa, mới ở lại thư phòng, nào ngờ công chúa lại cho rằng vi thần có tật giết mình, vi thần không còn lời nói để nói."

Hoàng thượng nhíu mày, nhìn về phía công chúa: "Tĩnh An, phò mã nói có thật không?"

Cửu công chúa khóc lóc không ngừng: "Phụ hoàng, dù sao người cũng không tin nhi thần, đúng không?"

Hoàng thượng lại nói: "Chuyện lớn như thế, con lại không có chứng cứ, không thể thuận theo sự hồ đồ của con được."

Cửu công chúa bỗng nhiên nói: "Phụ hoàng chờ một chút, phụ hoàng có thể truyền Nhị hoàng huynh đến đây không?"

"Ân nhi?" Hoàng thượng không vui, hỏi.

Cửu công chúa quỳ xuống nói: "Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh biết rõ chuyện này, phụ hoàng gọi Nhị hoàng huynh tới hỏi thì sẽ hiểu!"

Hoàng Thượng nhìn về phía Triệu Sâm, Triệu Sâm thân nhiên nói: "Phụ hoàng, về phần vì sao Hiền Vương lại đồng ý thương lượng chuyện này với Cửu công chúa, mong phụ hoàng thay nhi thần hỏi thật rõ ràng."

Hoàng Thượng nâng tay đề lên thái dương, lại sai người truyền Triệu Ân đến.

Triệu Ân vừa đến đã thấy tình huống như vậy, cũng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, sau khi hành lễ thì nói: "Cửu muội làm sao vậy, khóc đến nỗi nước mắt đầy mặt rồi kìa."

Cửu công chúa giống như trông thấy cây cỏ cứu mạng, vội vàng nói: "Nhị hoàng huynh, huynh mau nói cho phụ huynh biết, có phải Thái tử phi và Tô phò mã có tư tình hay không đi!"

Triệu Ân phản xạ có điều kiện nhìn về phía Tô Ký Trần, Tô Ký Trần cau mày, giống như chịu đựng nỗi oan ức cực kỳ lớn.

Triệu Ân trầm mặc một lúc, nói: "Phụ hoàng, việc này nhi thần không dám nói bừa, chỉ là có lẽ Tô phò mã thâm ái mộ Thái tử phi, không phải nên nghe người trong cuộc giải thích sao? Hôm nay chỉ có Tô phò mã ở đây, có vẻ không hợp lý cho lắm."

Triệu Sâm nghe xong lập tức nhíu mày, Triệu Ân chỉ khẽ cười.

Hoàng Thượng trầm tư một lát, lại sai người đi Đông Cung gọi Mạnh Uyển.

Lúc Mạnh Uyển đi vào trong điện, nhìn dung nhan rạng rỡ, cực kỳ xinh đẹp. Đến cả Hoàng Thượng còn phải thừa nhận, nha đầu này hoàn toàn có vẻ đẹp hại nước hại dân.

Mạnh Uyển cung kính hành lễ với Hoàng thượng, đứng dậy rồi lại nhìn về phía Triệu Sâm: "Thiếp thân bái kiến điện hạ."

Triệu Sâm gật gật đầu nói: "Phụ hoàng có một số việc hỏi nàng, nàng cứ nói thẳng đi."

Tô Ký Trần đã rất lâu chưa nhìn thấy Mạnh Uyển, hôm nay vô tình gặp, lại thấy nàng thanh nhã vô cùng, không khỏi rời mắt khỏi nàng.

Hoàng Thượng vốn đang quan sát bọn họ, thấy Tô Ký Trần như vậy thì cũng có chút nghi ngờ về chuyện này.

"Thái tử phi, công chúa nói con và Tô phò mã có tư tình, có việc này không?" Hoàng Thượng đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Tô Ký Trần nghe vậy cúi thấp đầu xuống, ngượng ngùng nhìn về phía trước, còn có chút cảm thấy thẹn, bộ dạng này rơi vào trong mắt Cửu công chúa, thật sự là hận không thể xuống dưới đánh nhau với Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển không tự tị cũng không kiêu ngạo, nói: "Bẩm phụ hoàng, nếu nói là con và Tô phò mã có tư tình, đó là điều không thể." Nàng hơi dừng lại, trước khi Cửu công chúa định phản bác lại nói tiếp, "Có điều, con không biết có khi nào Tô phò mã ái mộ con hay không. Nếu chỉ là Tô phò mã đơn phương ái mộ con, công chúa lại nói con và phò mã có tư tình, như vậy thật sự quá oan uổng rồi."

Hoàng Thượng nhướn mày, nhìn về phía Tô Ký Trần, sắc mặt Tô Ký Trần trắng bệch.

Mạnh Uyển tiếp tục nói: "Tô phò mã, ngươi cảm thấy thế nào?"

Tô Ký Trần nhìn về phía Mạnh Uyển, ánh mắt có chút si mê, một lúc lâu sau, hắn mở miệng nói: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thứ tội." Hắn quỳ xuống, cúi đầu nói, "Thái tử phi nói rất đúng... Trước khi vì thân kết hôn với công chúa, đã từng làm môn khách ở phủ Thừa tướng, khi đó từng có cơ hội nhìn thấy phong thái của Thái tử phi nên nhất thời ái mộ. Nhưng từ khi vì thân kết hôn với công chúa, Thái tử phi cũng gả cho Thái tử điện hạ, vì thân không hề có chút suy nghĩ không an phận nào, toàn tâm toàn ý yêu công chúa, xin Hoàng Thượng minh giám!"

"Ngươi yêu ta?" Cửu công chúa tự giễu nói, "Phò mã, ngươi nhìn lại lương tâm của mình đi, ngươi thật sự yêu ta sao?"

Tô Ký Trần vội vàng nói: "Đó là lẽ đương nhiên, ta tất nhiên phải yêu công chúa chứ, vì sao công chúa luôn luôn quyết định giữ ý nghĩ của mình, không chịu nghe lời nói thật lòng người của người khác?"

Triệu Sâm luôn xem trò hay từ nãy đến giờ khẽ cười lạnh, cuối cùng Tô Ký Trần đã thông suốt rồi, biết rõ chuyện này nên giải quyết như thế nào, trước kia thật sự là quá đại dốt, không giống người làm quan chút nào.

Công chúa nhủu mày, có chút do dự, Hoàng Thượng thấy vậy, dựa người vào ghế rồng, lạnh lùng nói: "Tình An, con đã hài lòng chưa?"

Cửu công chúa cắn môi: "Phụ hoàng thứ tội, lại để cho phụ hoàng chế giễu rồi."

Hoàng Thượng nói: "Phụ hoàng rất yêu thương con, nhưng không thể nuông chiều nếu con cứ cố tình gây sự như thế, con trở về nghiêm túc suy nghĩ lỗi lầm của mình đi, nếu còn tái phạm, thì cùng phò mã quay về đất phong sinh sống!"

Cửu công chúa kiên trì nói: "Nhi thần đã biết."

Hoàng Thượng lại nhìn về phía Tô Ký Trần: "Tô phò mã, mặc kệ công chúa như thế nào, ngươi đều phải nhân nhượng, sau khi trở về không thể để mọi chuyện giống như hồi trước được. Chuyện lần này, trầm tạm tin ngươi, nếu về sau trầm phát hiện ngươi giả vờ..." Ông hơi đảo mắt nhìn tất cả mọi người, khẽ cười đầy nguy hiểm, "Tội khi quân, các ngươi cũng biết sẽ như thế nào rồi đây."

Hoàng Thượng nở nụ cười, ngược lại trong lòng bọn họ lại không rét mà run, trong lúc mọi người chuẩn bị lui ra, Triệu Sâm bỗng nhiên lại mở miệng.

"Đúng lúc có hi sự mà con chưa kịp nói cho phụ hoàng biết, nhân cơ hội này thì nói luôn." Triệu Sâm đứng lên nói.

Hoàng Thượng nhìn sang nói: "Chuyện gì?"

Triệu Sâm hành lễ nói: "Phụ hoàng, Thái tử phi đã mang thai được khoảng một tháng rồi, bởi vì thai nhi bất ổn, nên chưa nói cho phụ hoàng biết, mong phụ hoàng thứ tội."

Ngay lập tức vẻ mặt Hoàng Thượng vui mừng hẳn lên: "Ồ? Có chuyện này sao? Rất tốt, rất tốt! Thái tử không còn nhỏ, cũng nên sớm có con rồi, Thái tử phi, không thể thiếu công lao của con, ban thưởng!"

Cửu công chúa nhìn tình huống trước mặt, chỉ cảm thấy bản thân cực kỳ nhục cười.

Người mà nàng ta hận, đã náo loạn đến tận chỗ phụ hoàng rồi, chẳng những không bị trách mắng, ngược lại còn được ban thưởng, khắp thiên hạ này đúng là chỉ Cửu công chúa là đáng cười nhất.

Triệu Ân nhủu mày nhìn về phía bụng của Mạnh Uyển, giống như muốn từ chỗ đó nhìn thấy một lỗ thủng, vẻ mặt Tô Ký Trần cũng không tốt, giống như người mất hồn, sau khi mọi người lui ra, cùng nhau đi trên hành lang của hoàng cung, không ai mở miệng nói chuyện.

Lúc mọi người chuẩn bị mỗi người đi một ngã thì Triệu Sâm lại lên tiếng.

"Chuyện hôm nay, cô sẽ không bỏ qua như vậy." Triệu Sâm đưa lưng về phía Cửu công chúa, "Tĩnh An công chúa, từ nay về sau, ta và ngươi, huynh muội chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt." Nói xong, sải chân cùng Mạnh Uyển biến mất ở cuối hành lang trong hoàng cung nguy nga.

Cửu công chúa đứng sờ đứng nguyên một chỗ, Tô Ký Trần nhớ đến chuyện Mạnh Uyển mang thai, cũng không có lòng dạ mà an ủi, ngược lại Triệu Ân lại bước đến gần.

"Hận không?" Triệu Ân thấp giọng nói, "A Cửu, muội quá ngu ngốc rồi, muội cho rằng hần là Tam ca của muội sao? Hần là Thái tử, từ sớm đã không còn là Tam ca của muội rồi."

Cửu công chúa hoảng hốt nhìn hần.

Triệu Ân tiếp tục nói: "Nếu ta là muội, đương nhiên sẽ không nuốt trôi con tức này. Nhưng muội lại quá ngốc, náo loạn đến tận chỗ phụ hoàng, muội muốn Nhị ca nói chuyện thay muội như thế nào đây? Chúng ta không chứng cứ, không thể làm gì được, muội phải tìm bằng được chứng cứ." Hần cúi đầu, bước đến bên tai công chúa, "Chẳng phải Phò mã đang ở bên cạnh muội sao? Nam nhân như vậy, không cần cũng được. Muội có rất nhiều cơ hội để tóm được bọn họ có tư tình, chỉ cần muội muốn là được." Nói xong, Triệu Ân nhanh chóng rời đi.

Tô Ký Trần thấy bọn họ đi hết rồi thì tiến đến cạnh công chúa, nói: "Công chúa, chúng ta cũng về thôi."

Cửu công chúa nhìn hần, nói: "Có thật là ngươi yêu ta không?"

Tô Ký Trần lập tức nói: "Đó là điều đương nhiên."

Cửu công chúa khẽ cười, "Nếu Thái tử phi đứng trước mặt ngươi, bảo ngươi đưa nàng bỏ trốn, buông bỏ tất cả vinh hoa phú quý ở đây, ngươi có đi không?"

Tô Ký Trần hơi ngừng lại, chỉ một lần ngừng lại như vậy, Cửu công chúa đã biết rõ đáp án rồi.

"Đàn ông các ngươi, đúng là chẳng có ai tốt đẹp cả." Nàng ta khinh thường nói, rồi nhấc chân rời đi.

Nhìn bóng lưng đau lòng của Cửu công chúa, bỗng nhiên Tô Ký Trần có chút tự trách, tuy để bụng chuyện công chúa mang đến cho hần danh tiếng "Ăn cơm mềm" (1). Nhưng suy cho cùng nàng ta cũng chỉ là một con nhóc, có thể làm gì đây?

(1) Ăn cơm mềm: Ăn cơm mềm có rất nhiều nghĩa, hoặc lại loại nam nhân vô dụng được nữ nhân nuôi, hoặc là người chồng dựa vào việc bám váy vợ để giành lợi ích.

Nhưng mà, quả nhiên Tô Ký Trần đã quá coi thường nữ nhân, một khi nữ nhân đã phát điên, thật sự có thể im lặng hủy diệt tất cả.

Chỉ là, không phải hủy diệt người khác, mà là chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Tĩnh An công chúa hồi phủ chưa được mấy ngày, liền truyền đến tin tức nàng ta xin Hoàng thượng được đi đất phong.

Với tư cách phò mã, nếu như công chúa rời khỏi, Tô Ký Trần cũng không có lý do để tiếp tục ở lại kinh thành, điều này đối với Tô phò mã lòng mang chí lớn mà nói, không thể nghĩ ngờ là đã kích nạng nẻ. Chắc chắn là hần không muốn nên vẫn đang cố gắng giằng dụa.

Nhất là cha mẹ của Tô Ký Trần, bọn họ vừa mới đến kinh thành chưa được bao lâu, còn chưa quen thuộc với vòng luẩn quẩn xã hội thượng lưu và phong tục thì đã bị đưa đến một nơi vắng vẻ hiu quạnh, cho dù là ai cũng sẽ không vui nổi.

Vì vậy, cha mẹ của Tô phò mã bắt đầu đầu trí đủ các kiểu với công chúa, công chúa căn bản cũng không rảnh bận tâm đến Mạnh Uyển.

Thời điểm nghe nói chuyện này, Mạnh Uyển đang ở phủ Thừa tướng thăm phụ thân, hôm nay Triệu Sâm đi cùng nàng, hai vợ chồng và thừa tướng cùng ngồi một chỗ tâm sự việc nhà, dùng bữa tối, ngược lại còn thân mật hơn lúc ngồi với Hoàng thượng và hoàng hậu.

"Gần đây Thái tử phi vẫn ổn chứ? Thân thể đang mang thai thì nên nghỉ ngơi cho tốt, không cần quan tâm đến lão thần, lão thần rất tốt." Mạnh thừa tướng chỉ một lòng nghĩ đến đứa cháu của mình, hoàn toàn không quan tâm chuyện khác nữa.

Triệu Sâm cười nói: "Thừa tướng yên tâm, ta sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy ra ảnh hưởng đến Uyển Uyển."

Mạnh thừa tướng vuốt râu, cười nói: "Lão thần tin tưởng Thái tử, chỉ là trong cung nguy hiểm trùng trùng, Thái tử lại có hàng nghìn công việc, lỡ như có

ngày xảy ra chuyện gì, làm không tốt thì sẽ rất đáng tiếc. Thái tử phi vẫn nên tự mình học cách giải quyết mọi chuyện một cách khôn ngoan nhất, không thể mãi dựa vào người khác được.”

Mạnh Uyển bĩu môi, nói: “Phụ thân nói như thế chả khác gì chê con ngốc.”

Mạnh thừa tướng liếc Triệu Sâm, nói: “Có vài thứ Thái tử phi dễ quên trong phủ vẫn chưa lấy đi, mau đi cùng quản gia xem có phải không, lão thần và thái tử điện hạ sẽ ngồi đây một lúc.”

Mạnh Uyển biết rõ phụ thân chỉ đang tùy tiện tìm cớ, cũng không phản bác, lập tức đứng dậy đi ra.

Nhìn theo bóng lưng của nàng, Mạnh thừa tướng thần nhiên nói: “Thời gian trôi qua cũng nhanh thật, thái tử phi đã sắp làm mẫu thân rồi.”

Triệu Sâm dịu giọng nói: “Nào có, phong thái năm đó của Thừa tướng đại nhân vẫn không giảm.”

Mạnh thừa tướng bật cười nói: “Thật ra điện hạ cũng biết, người trưởng thành hơn Thái tử phi rất nhiều, nàng vẫn còn trẻ con, người đàn ông phải chăm sóc con bé nhiều hơn rồi.”

Triệu Sâm bưng chén rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười nói: “Thật ra thừa tướng không cần phải lo lắng Uyển Uyển sẽ không chịu được, nàng đã không phải là nàng của trước kia nữa rồi.”

Mạnh thừa tướng gật đầu: “Nhìn qua đúng là chín chắn hơn nhiều.”

“Muốn làm một mẫu thân tốt, tất nhiên phải trải qua nhiều chuyện, hơn nữa...” Triệu Sâm kéo dài giọng, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cao giọng nói, “Ở trong hoàn cảnh nguy hiểm chồng chất này, nàng cũng sẽ không ngây ngô quá lâu.”

Mạnh thừa tướng nâng mắt nhìn về phía hắn: “Ồ?”

“Thừa tướng đại nhân không phải đã sớm lường trước rồi sao, cho con trai trưởng của thế tử Võ An Hầu cưới cháu ruột của Quốc công.” Triệu Sâm ôn tồn nói, “Không biết tình cảm của bọn họ có tốt không?”

Mạnh Trạch lấy cháu ruột nhà mẹ đẻ Đức phi, mà Đức phi là ai? Chính là mẫu phi ruột của Triệu Ân.

Mạnh thừa tướng trầm mặc một lúc mới nói: “Điện hạ đang trách Mạnh gia ta lộn xộn sao?”

Triệu Sâm đứng đưa chén rượu, không nói gì.

Mạnh thừa tướng nói: “Thật ra lão thần cũng không nên nhúng tay vào chuyện này, dù sao lão thần đã tách ra khỏi Võ An Hầu phủ, nghiêm túc mà nói thì không còn coi là người một nhà nữa.”

Triệu Sâm chậm rãi nói: “Dù sao đi nữa cũng đều là họ Mạnh, đương nhiên vẫn là người một nhà. Ta nói như vậy cũng không có hàm ý nào khác, thừa tướng không cần lo lắng, chỉ là, vì vị trí thái tử, nhị hoàng huynh thật sự không phải người nên chọn, nếu như có cơ hội, thừa tướng vẫn nên thương lượng kỹ lưỡng với Võ An Hầu.”

Mạnh thừa tướng nói: “Vị trí Thái tử tất nhiên là của Thái tử điện hạ người, sẽ không có những người khác.”

Triệu Sâm khẽ cười nói: “Vị trí này ta ngồi một rồi, cũng không có hứng thú gì với giang sơn này, hơn nữa cho dù ta có hứng thú, ông trời cũng không cho phép.”

“Ý của Thái tử điện hạ là...”

“So với Nhị hoàng huynh, ta có người xứng đáng để chọn hơn, còn cần Thừa tướng đại nhân chỉ bảo nhiều.” Hai mắt Triệu Sâm sáng rực lên.

Lúc Mạnh Uyển trở lại, không khí có vẻ đông cứng.

Phụ thân đang mãi suy nghĩ, Triệu Sâm chỉ ăn cơm, không nói lời nào.

Mạnh Uyển ngồi xuống, Triệu Sâm gấp thức ăn cho nàng, nàng muốn hỏi hắn, Triệu Sâm chỉ nói: “Ngoan, ăn không nói ngù không nói.”

Mạnh Uyển đành phải thôi.

Lúc quay trở về, ở trên xe ngựa, Mạnh Uyển nhện không được hỏi.

“Chàng với phụ thân làm sao vậy, vì sao ta vừa đi có một lúc mà không khí đã thay đổi rồi?”

Triệu Sâm mở mắt ra nhìn nàng, dịu dàng nói: “Không có gì, nói chút chuyện trên triều đình thôi, nàng không cần để ý.”

Mạnh Uyển thở dài, tuy nhiên vẫn lo lắng như cũ, nhưng từ xưa đến nay nữ tử trong hậu trạch đều không được tham gia vào chính sự, nàng vẫn nên im lặng thì hơn, đây là điều cấm kỵ.

Hôm nay đã bắt đầu vào đông, giống như muốn chào đón năm mới, trong nội cung giăng đèn kết hoa, đã là đêm tối rồi mà đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Mạnh Uyển và Triệu Sâm đi dạo trong cung, chợt nhớ tới một việc.

“Tình An công chúa thật sự sẽ đi đất phong sao?” Nàng ngửa đầu hỏi Triệu Sâm.

“Muội ấy đã thông suốt rồi, đây là chuyện tốt, cho dù muội ấy không chịu đi, ta cũng sẽ làm cho muội ấy phải rời khỏi kinh thành.” Hắn cúi đầu nhìn nàng mà nói, “Ta sẽ không để cho bất kỳ tai họa ngầm nào uy hiếp tới nàng.”

Mạnh Uyển nghe xong liền nở nụ cười: “Lời này nghe xong thật sự làm cho người ta đều nguyện ý vì chàng làm bất cứ thứ gì, chỉ là điện hạ, chàng thật sự không cần lo cho ta như thế, hiện nay trong triều Hiền Vương đang nhìn chăm chăm, chàng vẫn nên đề phòng thật tốt.”

Triệu Sâm thân nhiên nói: “Ta sẽ đề phòng hấn, nàng an tâm dưỡng thai là được, hấn rất nhanh sẽ nhận kết quả tốt.”

Mạnh Uyển ngây thơ gật đầu, không rõ lắm “Kết quả tốt” là chỉ cái gì.

Nhưng rất nhanh, đã có lời giải đáp.

Triệu Sâm tổ chức đi đáp thành cùng các vương công quý tộc, bởi vì Mạnh Uyển mang thai nên không cần đi, lần này Triệu Ân đi có dẫn theo Chu Tinh và Mạnh Nhu, không hiểu sao ngựa của Chu Tinh bị hoảng sợ, Triệu Sâm vì đuổi theo cứu nàng ta, hai người suýt chút nữa rơi xuống vách núi, may mắn được Triệu Sâm và thị vệ cứu giúp, mới miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Chỉ là chân Triệu Ân bị con ngựa vì hoảng sợ mà giẫm lên, vết thương vô cùng nghiêm trọng, đành phải vội đưa về rồi truyền thái y.

Mạnh Uyển chờ ở tẩm cung, liên tục đi đi lại lại, đợi Triệu Sâm bước chân vào Đông Cung, nàng giống như một cơn gió chạy vội qua.

“Đã xảy ra chuyện gì, chàng có bị thương không?”

Nàng khẩn trương kiểm tra thân thể của hắn, thấy quần áo hắn vẫn chỉnh tề sạch sẽ, không giống có thương tích, mới nhẹ nhàng thở phào.

Triệu Sâm lại nói: “Chịu đựng chút thương tổn, không bị thương dễ dàng khiến người ta nghi ngờ.” Hắn nắm tay của nàng đi vào trong, “Không cần phải lo lắng, ta có chừng mực.”

“Ý chàng là sao?” Mạnh Uyển mơ mơ màng màng như thể lọt vào trong sương mù.

Bước vào tẩm cung, cho thuốc hạ lui hết, Triệu Sâm tự rót cho mình chén trà, uống một ngụm mới nói, “Tin tức tốt của hôm nay, nàng đã nghe nói rồi.”

Mạnh Uyển dờ khóc dờ cười: “Tin tức tốt? Chàng đang nói đến chuyện Hiền Vương rơi xuống, còn bị ngựa giẫm lên chân sao?”

“Hiền Vương phi là con gái mà Chu đại phu thương yêu nhất, nhưng Nhị hoàng huynh còn muốn đạt được sự trợ giúp của Chu đại phu, khẳng định không thể để Chu Tinh xảy ra bất kỳ chuyện gì.” Triệu Sâm nhẹ vỗ vỗ nhún ngọc được ban trên ngón cái, “Cho nên...”

Mạnh Uyển đánh bạo nói: “Cho nên chàng động tay động chân, khiến cho ngựa của Hiền Vương phi bị hoảng sợ, dụ Hiền Vương đi cứu, lại để cho hai người bọn họ đều...”

Triệu Sâm bất đắc dĩ nói: “Suýt, tuy trong Đông Cung đều là người của ta, nhưng nàng lớn tiếng như vậy, không sợ người khác biết sao?”

Mạnh Uyển kinh ngạc che miệng lại: “Vì sao lại thế, điện hạ?”

Triệu Sâm cười cười, đôi mắt sắc bén: “Từ xưa đến nay, tranh giành Đông Cung đều như thế cả. Cho tới bây giờ, ta với hấn không phải người chết thì là ta mất mạng, kết cục đã không có cách nào thay đổi, đương nhiên ta sẽ không bị động.”

Mạnh Uyển dừng lại một chút, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy chàng phải bảo vệ bản thân thật tốt, đừng để xảy ra chuyện gì, nhớ thu mình vào.”

Sắc mặt Triệu Sâm dịu đi, sờ sờ đầu của nàng nói: “Trong lòng nàng, ta vô dụng như vậy sao? Ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được.”

Mạnh Uyển vỗ vỗ tay của hắn: “Ý của ta không phải như vậy, ta chỉ đang lo lắng cho chàng thôi.”

“Vi phu đa tạ nương tử quan tâm, chỉ là đi ra ngoài cả ngày, thật sự có chút đói bụng, nương tử, nàng nói xem phải làm sao bây giờ?” Triệu Sâm ra vẻ đau khổ, nói.

Mạnh Uyển cười nói: “Để ta bảo phòng bếp.”

Triệu Sâm đưa mắt nhìn nàng rồi đi.

Chuyện cho tới bây giờ, Hiền Vương không thể nào trở thành hoàng thượng, nếu như hắn đăng cơ, Triệu Sâm chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Tĩnh Vương thì càng không cần phải nói rồi, hẳn là người của Triệu Ân.

Đại hoàng tử một mực bị cảm xúc, hồi trước cũng đã từng muốn hại hắn, cũng không phải lựa chọn tốt.

Tĩnh đi tĩnh lại, phụ hoàng có năm người con trai, chỉ có Thủy Vương làm hoàng đế mới khiến hắn có thể yên tâm.

Đợi đến lúc Thái tử báo cáo thương thế của Hiền Vương cho Hoàng thượng xong...

Triệu Sâm cười lạnh một tiếng: “Khi đó, Tử đệ không còn là vương gia đi đứng kém cỏi nhất nữa rồi.”

Sau vài ngày Hiền Vương xảy ra chuyện, Mạnh Uyển lại đi tìm Vân Thủy đại sư.

Lần này giống như mọi lần, vẫn không thấy Vân Thủy đại sư đâu, Mạnh Uyển chờ một lúc lâu, vẫn không đợi được, trực tiếp xông vào.

Trong đại điện, màn lụa bay tán loạn, Vân Thủy khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, đang niệm kinh.

Nghe thấy tiếng bước chân, ông mở mắt ra nhìn, dường như đã nằm trong dự liệu, có chút bất đắc dĩ, chấp tay nói: “Thái tử phi đã đến.”

Mạnh Uyển nói: “Vội vàng xông vào thế này, thật sự thất lễ, mong đại sư bỏ qua cho.”

Vân Thủy trầm mặc một lúc mới nói: “Đã đến rồi thì không cần khách khí, thái tử phi ngồi đi.”

Mạnh Uyển tạ ơn Vân Thủy, tìm vị trí ngồi xuống, cho hạ nhân lui xuống.

“Từ lần trước tạm biệt đại sư cũng đã trôi qua được mấy tháng rồi, không biết gần đây đại sư thế nào?” Nàng nhìn thoáng qua hai đầu gối của Vân Thủy, “Trước kia có nghe Thái tử điện hạ nói, hai đầu gối đại sư bị thương, không thể đứng lên, thật sự quá đáng tiếc.”

Vân Thủy cười nói: “Đa tạ Thái tử phi quan tâm, bần tăng rất tốt, mặc dù hai chân không thể đi lại, nhưng chỉ cần lòng ở tứ phương thì sẽ thanh thản thôi.”

Mạnh Uyển gật đầu: “Đại sư nói đúng. Hôm nay ta tới, là muốn hỏi đại sư chút chuyện, ngày ấy những gì ta nhìn thấy trong mộng có phải là đều là sự thật không?”

Vân Thủy từ tốn nói: “Giả vờ thật thì có là thật cũng sẽ giả, thật nhưng cố tình giả thì vẫn là thật, việc gì Thái tử phi phải suy nghĩ nhiều?”

Mạnh Uyển lên tiếng: “Ta có mấy lời muốn nói thẳng.”

Vân Thủy làm tư thế “Mời”.

Mạnh Uyển hít một hơi thật sâu: “Đại sư, ta muốn hỏi ngài, có phải kiếp này điện hạ vô duyên với ngôi vị hoàng đế không, phải chăng... thời gian không còn nhiều?”

Sắc mặt Vân Thủy cứng lại, trầm ngâm chốc lát nói: “Hay là Thái tử phi hỏi câu khác đi.”

“Đại sư sẽ không trả lời câu hỏi này sao?”

Vân Thủy nói: “Thật ra chuyện này điện hạ còn hiểu rõ hơn bần tăng, sao Thái tử phi không trực tiếp hỏi điện hạ?”

Mạnh Uyển nghẹn họng, một lúc sau mới nói: “Ta... ta không có dũng khí.”

“Đã cùng nhau ở hiện tại, quá khứ đều là hư vô, nếu như Thái tử phi không thể đối mặt với quá khứ của mình, thì làm thế nào biết điện hạ có thể đối mặt hay không?” Vân Thủy cười nói, “Chuyện này, thái tử phi vẫn nên trực tiếp đến hỏi điện hạ thì hơn, đợi đến lúc hai người tháo gỡ được khúc mắc, nếu còn cần đến bần tăng, lại đến tìm bần tăng cũng không muộn.”

Mạnh Uyển cái hiểu cái không gật đầu, đứng lên cáo từ.

Vân Thủy nhìn theo bóng lưng của nàng, thờ dài: “A Di Đà Phật...”

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Ali

Beta: Mạc Y Phi

Khi Triệu Ân tỉnh lại, toàn bộ người trong Hiền Vương phủ đều quỳ xuống đất.

Chu Tinh khóc đến khản cả giọng, đầu lòng nhìn hấn: "Vương gia, chàng tỉnh rồi sao?"

Triệu Ân cảm giác trên đùi đau đớn, nhú mày nói: "Bỏn vương làm sao vậy?"

Chu Tinh áp a áp ứng, Triệu Ân không kiên nhẫn nhìn sang bên cạnh: "Thái y đâu rồi! Quay lại đây!"

Thái y vội vàng chen lên trước, hành đại lễ nói: "Vi thần bái kiến Vương gia."

Triệu Ân miễn cưỡng chống đỡ thân thể nói: "Chân bỏn vương làm sao vậy?"

Bởi vì ánh mắt của hấn quá mức dọa người, thái y cũng có chút chần chừ, nhưng vẫn kiên trì nói: "Vương gia, chân người bị con ngựa khi hoảng sợ giẫm phải, hiện nay chỉ sợ..."

"Chỉ sợ?" Về mặt Triệu Ân âm u, nói, "Nếu người còn nói lời nào làm cho bỏn vương không vui, bỏn vương sẽ lấy mạng của người."

Thái y trực tiếp quỳ xuống mặt đất không dám nói tiếp nữa.

Triệu Ân hiểu rõ, xem ra, chân của hấn không may lại giống như Tứ đệ rồi.

Hấn u ám cười cười, nhớ tới chuyện ngoài ý muốn của ngày ấy, trong đầu đang liên tục tìm kiếm dấu vết để lại. Hấn cảm giác được có gì đó không đúng, chỗ nào cũng không đúng, nhưng có tìm thì cũng không thấy điểm sơ hở, hấn giận quá thành cười, nụ cười này khiến Chu Tinh tan nát cõi lòng.

"Vương gia, đều do thiếp thân, là lỗi của thiếp thân, nếu như không phải vì cứu thiếp thân, Vương gia cũng sẽ không biến thành như vậy..." Chu Tinh khóc không thành tiếng.

Triệu Ân nhìn sang, tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Nhưng lúc này, nếu như chân của hấn nhất định không thể khỏi hấn, thì hấn càng cần đến Chu đại phu, hấn đã vì bảo vệ Chu Tinh mà trả giá nhiều như vậy, hiện tại không thể lãng phí.

Kim nén nổi tức giận, Triệu Ân nghiêm túc nói: "Không sao, nàng không sao là tốt rồi."

Chu Tinh càng tự trách, bộ dạng này lọt vào trong mắt Triệu Ân, cũng coi như có chút an ủi.

Mạnh Nhu quỳ lẫn trong đám người, thấy bọn họ đối xử với nhau như thế, nhin không được cười tự giễu.

Giống như mặc kệ ở nơi nào, luôn ra vẻ là một đôi ân ái trừ nàng ta ra.

Hết lần này tới lần khác chỉ có nàng ta không ai thương không ai đau lòng, trước kia ít nhất còn có mẫu thân, hiện tại thì sao?

Mẫu thân bởi vì Mạnh Uyển mà chết, bản thân không có khả năng tranh giành, lại không có con, tất cả mọi thứ là do ông trời đang đùa với nàng ta ư!

Bởi vì không phục, Mạnh Nhu bắt đầu không ngừng cầu kiến Thái tử phi, như Triệu Ân đã nói, tìm cơ hội gặp mặt Mạnh Uyển, cầu dẫn Triệu Sâm.

Nhưng làm sao Mạnh Uyển có thể đồng ý được?

Cuối cùng, rơi vào bước đường cùng, Mạnh Nhu đành phải đi cầu xin Triệu Ân, Triệu Ân suy tư trong chốc lát, cho người vào trong cung truyền tin cho Đức phi.

Kết quả là mấy ngày sau, Mạnh Nhu rốt cuộc đã được như ý nguyện tiến cung, trên danh nghĩa là đi gặp Đức phi.

Hiện nay, Lâm quý phi bị Hoàng hậu trừng trị đã trở nên ngoan ngoãn, cũng không còn thực lực để phản kháng, ngược lại là Đức phi, người luôn có vẻ bình thường đã bắt đầu bộc lộ tài năng, chiếm được không ít sủng ái của Hoàng thượng.

Mạnh Uyển ở trong cung dường như được mấy ngày, nhớ tới lời nói của Văn Thủy đại sư, thì cảm thấy không thể kéo dài được nữa.

Chỉ là gần đây Triệu Sâm bề bộn nhiều việc, ngoại trừ đêm khuya, dường như nàng không thể gặp hấn. Bởi vì mang thai, nàng lại càng thích ngủ, kết quả là, thời gian của hai người luôn chênh lệch nhau, ai cũng không gặp được ai.

Bỗng một ngày, Mạnh Uyển mạnh mẽ chống lại cơn buồn ngủ, cuối cùng cũng chờ được Triệu Sâm.

Triệu Sâm đứng trước cửa tấm điện, một thân cẩm bào màu vàng sáng có hoa văn rồng lượn, không nhanh không chậm đi về phía nàng, phảng phất như thần tiên trong tranh, rất không chân thật.

Hắn đi đến trước mặt nàng, khẽ vuốt trán nàng, nàng bối rối hít mắt lại: "Nếu điện hạ còn không quay về, ta sẽ ngủ mất."

Triệu Sâm ôm nàng, dịu dàng nói: "Gần đây bận rộn chuyện chính sự trên triều đình, đã lạnh nhạt nương tử rồi, không nên trách vì phu."

Mạnh Uyển cảm lấy cảm bào của hắn, khẽ nói: "Ta có chuyện muốn nói với chàng."

Triệu Sâm cúi đầu xuống: "Ừ?"

Mạnh Uyển nhếch môi, bộ dáng nghiêm túc khiến Triệu Sâm cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản, hắn kéo nàng ngồi xuống giường cạnh cửa sổ, nhìn cửa sổ mở được một nửa, hỏi: "Không lạnh sao, vào đông mà còn mở cửa sổ."

Mạnh Uyển lắc đầu: "Sẽ không, địa long cháy tỏa ra rất nóng, không mở cửa sổ có chút khó chịu."

Triệu Sâm yêu thương xoa đầu nàng.

Mạnh Uyển bỗng nhiên nói: "Nhưng nếu là kiếp trước, ta e là dù buồn bức chết ở chỗ này thì cũng vui lòng rồi... Khi đó lạnh đến nổi chân tay đều nứt toác, làm sao có thể giống như bây giờ?"

Bỗng nhiên Triệu Sâm dừng động tác lại, vẻ mặt cứng ngắc chăm chú nhìn nàng.

Mạnh Uyển dịu dàng nói: "Lúc ấy điện hạ đã tiễn ta nốt đoạn đường cuối cùng, thật ra ta cực kỳ không muốn, ta đã trở nên già nua xấu xí như vậy, điện hạ nhìn thấy có thất vọng không?"

Triệu Sâm buông tay xuống, trầm mặc không nói gì.

Mạnh Uyển nói tiếp: "Thế nhưng điện hạ vẫn an nhàn như vậy, chàng xem, khi đó tay của chàng cũng giống như bây giờ, so với một cô nương như ta còn mịn màng trắng sáng hơn, lúc đó ta đã nghĩ, sau khi ta chết chàng sẽ lấy ai, cùng ai ở chỗ nào? Lúc ấy ta luôn nói thầm trong lòng, thật hối hận, thật sự rất hối hận, nếu có thể làm lại cuộc đời, ta nhất định sẽ không đi sai đường nữa, phải quý trọng chàng thật tốt." Nàng cúi đầu xuống, "Nhưng ta lại cảm thấy, ta dựa vào cái gì lại khiến cho chàng cả hai kiếp đều yêu thương ta như thế, ta đáng để làm vậy sao? Điện hạ, chàng có trách ta không?" Nàng nâng mắt nhìn hắn, "Điện hạ, chàng nói cho ta nghe đi?"

Triệu Sâm nhếch môi quay đầu đi, vẫn không lên tiếng.

Mạnh Uyển cũng không nản lòng, tiếp tục nói: "Đời trước do ta hồ đồ, hành động theo cảm tính, cảm thấy chàng không yêu ta, ở Thư Họa Trai thấy chàng thân thiết với cô nương nhà người ta như vậy, trong lòng chàng chỉ coi ta như trẻ con, lại không coi ta như một thiếu nữ, vì thế mới làm những hành động đối nghịch để rồi tổn thương người khác cũng như chính mình, tại sao lúc đó chàng không ngăn cản ta, nếu như chàng chặn ta lại, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện sau này."

Lúc này Triệu Sâm mới từ từ quay lại nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: "Ta sợ nàng đau lòng."

Vành mắt Mạnh Uyển đỏ ửng, lại cười nói: "Chàng không ngăn cản mới khiến ta đau lòng." Nàng thở dài, "Đầu chỉ đau lòng, quả thật là gây tổn thương đến cơ thể."

Yết hầu Triệu Sâm chuyển động, hắn chậm rãi nói: "Ta biết rõ, cho nên ta... Cũng rất hối hận."

"Cho nên mới có kiếp này, đúng không?" Mạnh Uyển giữ chặt tay của hắn, nghiêm túc hỏi.

Triệu Sâm cầm tay nàng, hỏi: "Nàng biết hết rồi sao?"

Mạnh Uyển hơi gật đầu, nụ cười rức rờ như đóa hoa quỳnh nở rộ: "Có lẽ còn biết rõ hơn cả điện hạ."

Triệu Sâm nhíu mày: "Văn Thủy đại sư làm việc cũng quá lỗ mãng rồi, cũng không thương lượng với ta mà đã nói hết với nàng."

Mạnh Uyển thấp giọng nói: "Chàng không muốn ta biết rõ những chuyện này sao? Chàng không muốn ta biết rõ thân thể chàng không tốt, hay là chàng không muốn ta biết... Chàng sẽ không làm hoàng đế nữa?"

Triệu Sâm ngậm miệng không nói, Mạnh Uyển tiến đến hôn lên môi của hắn, hắn kháng cự đóng chặt môi lại, Mạnh Uyển vẫn kiên trì hôn, chờ đến lúc hắn hơi buông lỏng nàng mới hôn sâu.

Từ lúc Mạnh Uyển mang thai, Triệu Sâm và nàng đã không ở chung phòng. Nhưng giờ phút này nụ hôn của bọn họ lại không mang theo chút mùi vị tình dục nào, cực kỳ thuần khiết, chỉ đơn giản là hôn môi.

Hắn ôm eo nàng, nàng ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn, hai người xa cách cả đời, để có được kết quả như hôm nay, sao mà không khó cho được.

Chờ hai người buông nhau ra, Mạnh Uyển mới từ từ nói: "Điện hạ vì ta đã buông bỏ nhiều thứ như vậy, ta lại còn đối xử với điện hạ như thế, sau này hãy để ta và con cùng đền bù cho chàng, gia đình chúng ta tìm một chỗ, hạnh phúc sống cả đời ở đó."

Triệu Sâm khẽ đặt lên trán nàng, nhẹ nhàng "Ủm" một tiếng.

"Vân Thủy đại sư nói chờ ta và điện hạ thảo gỡ khúc mắc, nếu cần gì thì có thể tìm ông ấy, thật sự không có cách gì để kéo dài tuổi thọ cho chàng sao?" Mạnh Uyển nghiêng đầu hỏi.

Triệu Sâm chân chừ một chút, nói: "Có lẽ sớm ngày rồi kinh sẽ giúp thân thể ta khá hơn một chút, nơi này không còn thuộc về ta nữa rồi."

Triệu Sâm buông bỏ số mệnh thiên tử của mình, cũng bỏ qua số mệnh làm vua của con cháu đời sau, dùng cái này để trả giá cho việc hai người sống lại, đây là một cái giá rất lớn. Nhưng hắn đã đồng ý, bởi vậy có thể thấy được, trong lòng hắn, cái gì quan trọng hơn.

"Ngày mai chúng ta đi luôn được không?" Mạnh Uyển vội vàng nói, "Ta không thể lại nhìn chàng không ôn như thế này."

Triệu Sâm nhủ mảy nói: "Hôm nay ta vẫn còn là Thái tử, làm sao có thể nói đi là đi luôn, chờ một chút, mọi chuyện đã sắp xong rồi."

"Ý chàng đang nói đến Hiền Vương?" Mạnh Uyển truy hỏi.

Triệu Sâm gật đầu: "Mấy ngày nay nàng cũng cẩn thận đề phòng, nếu có người không có phận sự đến cầu kiến, từ chối gấp là được."

Lúc ấy Mạnh Uyển lại nghĩ đến một người, nhưng mỗi lần nàng đều từ chối, cho nên nàng cảm giác đối phương cũng không còn cách nào khác.

Cũng không ngờ tới đối phương lại đến.

Đức phi và Mạnh Nhu cùng lúc đến Đông Cung, đúng lúc Triệu Sâm cũng ở đó, vợ chồng đang tình tứ, hai người bọn họ đến, đôi vợ chồng đành phải đi ra ngoài nghênh đón.

"Nô tì tham kiến Thái tử điện hạ, Thái tử phi." Mạnh Nhu là vị phân thấp nhất, bắt đầu hành lễ.

Triệu Sâm và Mạnh Uyển nhìn nàng ta một cái, không ai nói "Đứng lên", vì vậy Mạnh Nhu vẫn phải giữ nguyên tư thế khom người.

Điều này khiến Đức phi không vui, nói thẳng: "Đứng lên đi, bên ngoài lạnh đấy, chúng ta đều vào đi thôi, Thái tử cảm thấy thế nào?"

Đã nói đến vậy rồi, Đức phi cảm thấy chắc chắn Triệu Sâm sẽ không từ chối, nào biết...

"Cô cảm thấy không được tốt lắm." Triệu Sâm mặt không đổi sắc nói, "Hôm nay cô và Thái tử phi bề bộn nhiều việc, hai vị nếu không có việc gì, mời trở về đi. Cô và Đức phi nương nương, không nên xưng là 'Chúng ta'."

Sắc mặt Đức phi lạnh xuống: "Thái tử có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Triệu Sâm nói xong, xoay người lại, nhìn về phía Mạnh Uyển, "Đi thôi."

Mạnh Uyển còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cứ như vậy bị Triệu Sâm kéo đi, Đức phi và Mạnh Nhu đứng bên ngoài Đông Cung, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, thật sự là... khó xử.

Đêm đó, Đức phi bẩm báo chuyện này cho Hoàng thượng nghe, để cho Hoàng Thượng làm chủ. Hoàng Thượng nhíu mày, lúc ấy cũng không nói gì, ngày hôm sau tan triều mới bảo Triệu Sâm ở lại, chậm rãi nói đến vài chuyện.

"Lần trước lão Nhị đi ra ngoài với con, trở về bị ngựa đạp chân, hiện tại đã tốt lên chút nào chưa?"

Triệu Sâm nói: "Phụ hoàng, nhi thần có tội, chỉ sợ Nhị hoàng huynh không thể đứng lên được nữa rồi."

"Cái gì?" Hoàng Thượng nheo mắt, "Không thể đứng lên được nữa rồi?"

Triệu Sâm ôm quyền nói: "Vâng, phụ hoàng. Vết thương của Nhị hoàng huynh rất nghiêm trọng, sợ là cuối cùng còn nặng hơn Tứ đệ."

Về mặt Hoàng thượng có chút khó coi, trầm ngâm một lát mới nói: "Đêm qua Đức phi có nói với trẫm, con từ chối Đức phi và Mạnh trác phi ở bên ngoài, có việc này thật không?"

Triệu Sâm điềm nhiên như không có việc gì, chậm rãi trả lời: "Đúng là có việc này, chỉ là ngày ấy Thái tử phi động thai, nhi thần muốn làm bạn bên cạnh, cũng không có thời gian tiếp đãi Đức phi và Mạnh trác phi, phụ hoàng minh giám."

Hoàng Thượng lại nói: "Vậy con cũng không nên trực tiếp từ chối ngay ở bên ngoài như thế, nếu con nói thẳng nguyên nhân thì các nàng cũng sẽ không làm phiền."

Triệu Sâm mỉm môi, nói: "Phụ hoàng thứ tội."

Hoàng Thượng nâng tay đề lên thái dương, quan sát một lúc mới nói: "Sâm nhi, phụ hoàng hỏi con, thương thể của Nhị ca có liên quan đến con không?"

Triệu Sâm nhìn Hoàng Thượng chăm chăm, lại còn nói: "Có."

Hoàng Thượng mở to hai mắt, Triệu Sâm tiếp tục nói: "Phụ hoàng muốn nhi thần trả lời như vậy sao?"

Hoàng Thượng khôi phục vẻ mặt, bình tĩnh lên tiếng: "Sâm nhi không cần lo lắng, phụ hoàng chỉ đang tùy tiện hỏi thôi."

Triệu Sâm cúi đầu nói: "Nếu như phụ hoàng cảm thấy là nhi thần làm, có thể bắt nhi thần lại rồi thẩm vấn, nhi thần không dám oán hận dù chỉ một câu."

Hoàng Thượng bắt đầu đi, phẩy phẩy tay với hắn: "Đã biết, con lui xuống đi."

Triệu Sâm tạ ơn Hoàng Thượng, đi ra khỏi ngự thư phòng.

Ra cửa, chưa đi được bao lâu, trên đường đột nhiên xuất hiện một người.

"Tam ca." Triệu Thành đi tương đối chậm, Triệu Sâm kiên nhẫn chờ hắn bước tới, "Tam ca có sao không?"

Triệu Sâm gật đầu nói: "Không sao, đệ và Thụy Vương phi ở chung có ổn không?"

Triệu Thành thân nhiên nói: "Nàng ấy thuận theo, cũng coi như thoải mái."

"Vậy còn đệ?" Triệu Sâm nhìn hắn.

Triệu Thành trầm mặc một lúc mới nói: "Người đệ thích nhất đã mất rồi, về sau ở bên cạnh đệ là người nào, đã không còn quan trọng nữa."

Triệu Sâm ghen hờn, nhìn hắn một lúc lâu, vỗ vỗ vai hắn, "Trong mấy huynh đệ, đệ giống Tam ca nhất."

Triệu Thành cười nói: "Tam ca đang khen ngợi đệ sao?"

Triệu Sâm lắc đầu: "Đệ xem, nếu là người khác, cho dù thân thiết đến mức nào, đều gọi ta một tiếng Thái tử, chỉ có đệ nguyện ý gọi ta là Tam ca."

Triệu Thành nói: "Do đệ không đủ lễ nghi, cũng không liên quan đến người khác."

Triệu Sâm cười cười: "Được rồi, trở về đi, Tam tẩu đệ đang một mình ở Đông Cung, ta nên trở về với nàng rồi."

Triệu Thành gật đầu, đưa mắt nhìn Triệu Sâm quay trở lại Đông Cung, đến lúc hắn trở lại Thụy Vương phủ, Ninh Khê đã đứng chờ ở cửa ra vào.

"Vương gia trở về rồi." Ninh Khê bước lên đón, khẽ nói, "Đoạn đường này Vương gia có lạnh lắm không?"

Triệu Thành lắc đầu, hai người cùng đi vào, Ninh Khê nói thẳng: "Hôm nay phụ thân đã tới đưa ít rượu ngon, nói là uống ấm người lại không say, Vương gia thử xem?"

Triệu Thành bỗng nhiên nói: "Tiểu Khê, gả cho ta, nàng có hối hận không?"

Ninh Khê ngây người, một lát sau mới nói: "... Trước kia ta cũng khá tuyệt vọng."

Triệu Thành điềm đạm cười.

Ninh Khê nói tiếp: "Có điều hiện tại cảm thấy rất ổn, mọi chuyện cũng đã khác đi."

Tới gần năm mới, cái lạnh bắt đầu xuất hiện, loại lạnh lẽo này tràn ngập Hiến Vương phủ và hoàng cung, lại chưa từng tràn đến chỗ khác.

Cho đến năm mới, bụng Mạnh Uyển cũng hơn ba tháng rồi, lò mồi có thể thấy được bụng nhô ra.

Đúng lúc này, nàng lại đi tìm Vân Thủy đại sư, lần này Triệu Sâm đi cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Editor: Ali

Beta: Mạc Y Phi

Trong đại điện, ba người ngồi xuống. Vân Thủy nhìn chẳng có vẻ gì là già đi, vẫn tiên phong đạo cốt (1) như vậy, Vân Thủy vừa giúp Triệu Sâm và Mạnh Uyển rót trà, vừa nhã nhặn nói: "Những ngày gần đây, nhờ có Thái tử điện hạ trông nom, mới giúp cho bản tăng dù hai chân tàn phế cũng không đến mức phải lưu lạc ngoài đầu đường."

(1) Tiên phong đạo cốt - 仙风道骨: Phong thái của người tiên, cốt cách người đạo đức; vẻ đẹp và phẩm cách cao thượng của người không vướng những điều trần tục.

Triệu Sâm thấp giọng nói: "Tại sao đại sư lại nói vậy, ta biết rõ, mặc dù không có ta đại sư cũng có thể sinh hoạt bình thường."

Vân Thủy cười nói: "Điện hạ quá mức xem trọng bản tăng rồi." Ông nhìn về phía ngoài cửa sổ, như nhớ lại điều gì, "Thật ra, trước khi xuất gia, bản tăng cũng là người hay phụ thuộc vào người khác."

"Ồ?"

Vân Thủy lại không có ý định nói tiếp, lại nói sang chuyện khác: "Hôm nay Thái tử điện hạ và Thái tử phi đến đây gặp bản tăng, nhất định là có chuyện gì rồi." Ông nhìn về phía Mạnh Uyển, "Nếu như bản tăng không đoán sai, chắc hẳn là Thái tử phi đã cùng Thái tử tháo gỡ khúc mắc."

Mạnh Uyển so với Triệu Sâm có vẻ vội vàng hơn, nói thẳng: "Đúng vậy, lần này may mắn mà có Vân Thủy đại sư, bằng không ta còn không biết đến bao giờ mới dám đối diện với việc này. Có điều, đại sư, lần trước ngài nói, nếu ta và điện hạ có thể thân nhiên đối mặt với mọi chuyện, có cần gì thì cùng nhau đi tìm ngài, chuyện này là thật sao?"

Vân Thủy chấp tay nói: "Người xuất gia không nói dối."

Triệu Sâm thở dài, có chút bất đắc dĩ với sự vội vàng của Mạnh Uyển, Mạnh Uyển lại không thêm đề ý, nói thẳng: "Ta cũng không vòng vo nữa, đại sư, gần đây thân thể điện hạ ngày một kém đi, không biết có cách chữa hay không?"

Vân Thủy cười cười, gật đầu: "Tất nhiên là có, chỉ cần điện hạ mau chóng rời khỏi kinh thành, mảnh đất thị phi này, thì sẽ khỏi hẳn thôi."

"Nếu ta nhớ không lầm..." Mạnh Uyển nhìn thoáng qua Triệu Sâm, "Ngày ấy lúc ta đang ở trong mộng nghe được, điện hạ ở kiếp này dường như sẽ sống không thọ."

Triệu Sâm trừng mắt nhìn, di chuyển ánh mắt sang chỗ khác, có vẻ như không thêm đề ý, nhưng tay trong áo bào đã nắm chặt thành quyền.

Mạnh Uyển thở dài.

Vân Thủy đại sư thấy vậy, nói: "Thái tử phi và Thái tử không cần sốt ruột, mọi thứ có nhân tất có quả, điện hạ chỉ cần tích nhiều phúc, Phật tổ sẽ biết mà nương tay."

Mạnh Uyển nhú mày: "Nói cách khác, điện hạ chỉ cần tích nhiều phúc là được?"

Vân Thủy gật đầu.

"Đơn giản như vậy sao?" Mạnh Uyển có chút nghi ngờ.

Triệu Sâm cũng ngờ vực nhìn sang.

Vân Thủy chỉ nói: "Chỉ đơn giản như vậy."

Mạnh Uyển nhìn về phía Triệu Sâm, hai người đối mặt một lát, Triệu Sâm nói: "Lúc này đại sư nên tu hành thật tốt, sau này ta và Uyển Uyển sẽ không đến quấy rầy đại sư nữa."

Vân Thủy đại sư khẽ cười, chậm rãi lên tiếng: "A Di Đà Phật, nếu đến lúc Thái tử phi sinh hạ đứa trẻ, điện hạ vẫn nên mang đến cho bản tăng nhìn qua."

Triệu Sâm cười cười, khuôn mặt vốn lạnh như băng lập tức dịu đi: "Đương nhiên rồi."

Từ hôm đó, Mạnh Uyển và Triệu Sâm cũng giải quyết xong vấn đề này, cũng không nhắc đến nữa. Nhưng mà, hai người cũng biết, Vân Thủy đại sư chưa hẳn đã nói toàn bộ mọi việc ra, có lẽ vì muốn bọn họ yên tâm nên tình hình thực tế là gì cũng không nói rõ.

Nhưng mà, ít nhất trước mắt vẫn có thể có chuyển biến tốt.

Triệu Sâm bắt đầu đẩy nhanh kế hoạch của mình. Sau khi bị thương Triệu Ân muốn đi vào triều nhưng lại không đứng dậy nổi, đã mời rất nhiều thần y đến quý phủ, đều không hiệu quả, nhất thời Triệu Ân khó thở, ngay lập tức xử tử những thầy thuốc kia, danh tiếng tàn bạo truyền khắp thiên hạ, vì vậy không có người nào dám đến khám và chữa bệnh cho hắn nữa.

Đã vậy còn có tin đồn những ngày gần đây Đại hoàng tử bị bệnh kỳ lạ, không thể tiếp xúc với ánh sáng, vừa thấy ánh sáng sẽ khiến toàn thân nổi chấm đỏ, có người nói là do ở trong phủ quá lâu nên đã dẫn dụ những thứ yêu ma quỷ quái, cũng có người nói chỉ là nhiễm phong hàn, tóm lại là có rất nhiều cách nói, không ai có thể chữa được.

Mạnh Uyển đứng ở trong Đông Cung, có chút không nở, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, vốn là Hiền Vương, hôm nay lại là Đại hoàng tử, chỉ còn lại Tĩnh Vương và Thụy Vương là không sao, Tĩnh Vương còn nhỏ, tính cách cũng ngây thơ, căn bản không có khả năng trở thành người được chọn làm Thái tử, Triệu Sâm dường như đang có ý để Thụy Vương Triệu Thành làm Thái tử.

Cũng không biết có phải Ninh tướng quân cũng nhìn ra manh mối hay không, trước kia không hài lòng với người con rể này lắm nhưng giờ càng nhìn càng vừa mắt, không chỉ một lần khen ngợi Thụy Vương nhìn xa trông rộng trước mặt Hoàng thượng..

Về phần Hiền Vương, ngược lại Ninh tướng quân cũng không bao giờ nói đến nữa, ông cũng đến Đông Cung ngày càng nhiều, khiến cho Mạnh Uyển kết luận, có lẽ Triệu Sâm đã tiết lộ chuyện gì đó cho Ninh tướng quân rồi.

Một ngày này, Ninh tướng quân vừa đi, Mạnh Uyển còn chưa đến thư phòng gặp Triệu Sâm thì có hạ nhân bẩm báo, Đức phi lại dẫn Mạnh Nhu đến.

Đúng lúc Triệu Sâm từ thư phòng đi ra, từ xa đã nghe thấy hạ nhân bẩm báo, nụ cười khiến người ta không rét mà run.

"Cho các nàng vào đi." Triệu Sâm nhẹ vỗ vỗ nhẫn ngọc trên ngón cái, ôn nhu nói, "Tôi đứng lúc lắm." Dứt lời, quay người trở về thư phòng.

Mạnh Uyển có chút hoảng sợ, cảm thấy dường như Triệu Sâm sẽ làm gì đó, nhưng lại không đoán được hẳn định làm gì.

Trong Đông Cung, chẳng lẽ Triệu Sâm còn có thể hại chết các nàng? Làm sao có thể, nếu quả thật xảy ra chuyện này, cho dù không tìm thấy chứng cứ hẳn ra tay thì cũng sẽ do lỗi quản giáo không nghiêm mà bị trị tội, khi đó, chỉ sợ cũng không chỉ đơn giản là trách mắng bình thường.

Mạnh Nhu đi theo Đức phi vào Đông Cung, nhìn nơi mà bản thân đã ước mơ từ lâu, trong lòng cảm thấy thật không công bằng.

Đi vào đại điện, Triệu Sâm và Mạnh Uyển, hai vợ chồng một cao một thấp ngồi xuống, trông rất hòa thuận và tự nhiên.

"Hôm nay xem ra Thái tử có lòng gặp bốn cung rồi." Đức phi tiến đến, tuy là cười nhưng lại đầy gai nhọn.

Triệu Sâm liếc mắt nhìn Mạnh Nhu, hẳn chưa bao giờ chú ý đến mình nên khi bị nhìn khiến chân tay Mạnh Nhu luống cuống.

Mạnh Uyển nhìn Triệu Sâm một cái, Triệu Sâm lại không có phản ứng gì, nàng lập tức đã hiểu rõ, hôm nay sợ là Mạnh Nhu sẽ xảy ra chuyện.

Ngược lại nàng cũng không lo lắng Triệu Sâm sẽ thay lòng đổi dạ, nếu như hẳn thích Mạnh Nhu thì đã sớm nạp làm thiếp rồi, làm gì mà phải đợi đến tận hôm nay?

Mạnh Nhu lại không biết nguy hiểm đang tới gần, lúng túng một lúc rồi bắt đầu thẹn thùng, Đức phi vốn đang ôm tâm trạng làm người ngoài xem trò hay, nhìn thấy tình huống này lập tức vui mừng như nở mày.

"Thái tử phi." Bà bỗng nhiên để ý đến Mạnh Uyển, "Nghe nói hoa viên trong Đông Cung có rất nhiều hoa, cực kỳ đẹp, không biết bốn cung có thể đi thưởng thức một chút không?"

Mạnh Uyển cười nói: "Tất nhiên là được, nương nương đi theo ta." Nàng đứng lên nói với Triệu Sâm, "Điện hạ, thiếp thân đưa Đức phi nương nương đi ngắm hoa trong hoa viên, cáo lui trước."

Triệu Sâm gật gù đầu, nhìn về phía Mạnh Nhu: "Mạnh trắc phi muốn đi ngắm không?"

Mạnh Nhu nhìn về phía Triệu Sâm, sâu trong mắt Triệu Sâm tràn ngập hàm ý sâu xa lại mãnh liệt, Mạnh Nhu ngây ngốc nói: "Nô tì vẫn nên là ngồi đây chờ thôi."

Triệu Sâm thỏa mãn nở nụ cười, Đức phi và Mạnh Uyển rời đi, bà thấy vẻ mặt Mạnh Uyển vẫn như thường, quay đầu nhìn về phía Mạnh Nhu, Mạnh Nhu cúi đầu, lặng lẽ dùng ánh mắt còn lại quan sát Triệu Sâm, Triệu Sâm mắt sáng mày rậm, khóe miệng vui vẻ vẫn chưa ngừng cười.

Quả nhiên là bộ dạng tình chàng ý thiếp, nếu hôm nay Mạnh Nhu tranh thủ, Hiền Vương sẽ có cơ hội, kéo Triệu Sâm và vị trí Thái tử xuống, nếu không... nàng ta cũng không còn tác dụng gì rồi.

Mạnh Uyển và Đức phi đã đi rồi, Triệu Sâm đứng lên, bảo cho hạ nhân mang trà lên, đi đến bên cạnh Mạnh Nhu, tự mình rót trà cho nàng ta: "Mạnh trắc phi ném thử trà này đi, là của Tây Vực cống nạp đến đây, bên ngoài không tìm thấy đâu."

Mạnh Nhu vừa mừng vừa lo nói: "Tạ ơn điện hạ."

Triệu Sâm lại cười, nụ cười này lập tức khiến tinh thần Mạnh Nhu rối loạn, mơ mơ màng màng uống xong chén nước Tây Vực cống nạp gọi là "Trà" kia, ngoan ngoãn ngồi xuống, dùng ánh mắt ái mộ mà trong veo như nước nhìn Triệu Sâm.

"Có ngon không?" Triệu Sâm dịu dàng hỏi.

Mạnh Nhu gật đầu: "Rất ngon, vì sao điện hạ không uống?"

Triệu Sâm thân nhiên nói: "Cô không uống, thứ này uống nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe."

Mạnh Nhu khó hiểu: "Hả?"

Triệu Sâm cười nói: "Không có cảm giác cả người nóng lên, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn sao? Không nên gấp, chờ một chút, một lúc nữa mọi người tới đông đủ, Mạnh trắc phi có thể cho cô và mọi người xem trò hay rồi."

Mạnh Nhu cực kỳ khó hiểu, đang lúc hoang mang, sâu trong lòng bỗng dưng nóng bừng lên, trước mắt dường như không nhìn thấy người khác, chỉ có Triệu Sâm, tuy đầu óc vẫn rất tỉnh táo nhưng thân thể lại không chịu nổi sự khống chế, chậm rãi tiến về phía hắn.

"Điện hạ, ta làm sao vậy, sao bỗng nhiên lại..." Mạnh Nhu còn tưởng rằng Triệu Sâm cố ý, đỏ mặt nói, "Điện hạ muốn làm gì, đương nhiên thiếp thân sẽ không từ chối..."

Mấy người Đại học sĩ của Hàn Lâm Viện còn có Đại Lý Tự Khanh đến đây vừa đúng lúc nghe thấy lời nói của Mạnh Nhu, nhìn thấy nàng ta không biết xấu hổ cợt sáo vào người Triệu Sâm, mà Triệu Sâm cực kỳ khó chịu lùi về phía sau để tránh né.

"Thật nhục nhã, thật quá nhục nhã!" Đám người Hàn Lâm Viện căn bản không thể nhìn nổi tình huống này nữa, lùi về phía sau vài bước, dùng tay áo che mắt.

Đại Lý Tự Khanh cau mày, có chút buồn cười nói: "Điện hạ đây là?"

Triệu Sâm nghiêm mặt nói: "Mạnh trắc phi, ngươi làm gì vậy, cô không hiểu lắm."

Mạnh Nhu chỉ có thể nghe thấy âm thanh của Triệu Sâm, nào biết rằng đã có nhiều người đến như vậy, nàng ta vội vàng nói: "Điện hạ, thật ra thiếp thân yêu mến điện hạ từ lâu rồi, nếu không phải muội muội thiếp thân gả cho điện hạ, cho dù có làm thị thiếp thấp kém nhất thì thiếp thân cũng bằng lòng."

Lời nói kinh hãi thế tục như thế này, lại để cho đám đại thần nghe thấy hết, Triệu Sâm trực tiếp phát tay áo rời khỏi, trước khi đi còn nói: "Đại Lý Tự Khanh, hiện tại ta giao cho ngươi xử lý, loại phụ nữ đề tiện như này sẽ bị tội gì, ngươi là người hiểu rõ nhất."

Đại Lý Tự Khanh ôm quyền lĩnh mệnh, các vị trong Hàn Lâm Viện và Triệu Sâm cùng nhau rời đi để nghị sự, Tinh Trầm mang theo nha hoàn đi lên ngăn Mạnh Nhu đang muốn đuổi theo Triệu Sâm lại, về mặt Tinh Trầm nghiêm trang, nói: "Mạnh trắc phi vẫn nên ngồi yên đi, ngoài trời rất lạnh, mau uống nước rồi suy nghĩ thật kỹ bản thân đã làm những gì."

Nha hoàn mang một chén trà đến cho Mạnh Nhu, Mạnh Nhu có chút mơ màng ngồi xuống, một lát sau, nàng ta nhìn Đại Lý Tự Khanh trước mặt mình đang nói không ngừng, vì vậy hỏi: "Sao thế?" Nàng ta tìm kiếm khắp nơi, "Thái tử điện hạ đâu?"

Đại Lý Tự Khanh cười châm biếm, lại nói: "Mạnh trắc phi, ngươi đừng quấy rầy Thái tử điện hạ nữa, chuyện này bốn quan sẽ báo với bệ hạ, ngươi chờ chịu trách nhiệm đi!"

Về mặt Mạnh Nhu tràn đầy kinh ngạc: "Ý ngươi là gì?"

Đại Lý Tự Khanh không trả lời, trực tiếp cho người kéo nàng ta xuống. Đức phi và Mạnh Uyển đi ngắm hoa trở về, không phải nhận được tin Mạnh Nhu nắm được Thái tử trong tay, ngược lại là trắc phi của Hiền Vương có ý đồ quyến rũ Thái tử, bị Đại Lý Tự Khanh tận mắt nhìn thấy, lập tức đưa đi thẩm vấn!

Hiền Vương phủ, khi Triệu Ân nghe được tin tức này, dứt khoát rút bảo kiếm cất trong tủ ra, chém lung tung trong phòng.

"Triệu Sâm!!!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gào thét.

Đông Cung, đêm đến Triệu Sâm mới trở về, những chuyện ban ngày có vẻ không ảnh hưởng đến hắn lắm, nhưng dường như lại ảnh hưởng đến Mạnh Uyển.

Nhìn Mạnh Uyển ngồi trên giường, về mặt u sầu, Triệu Sâm đi qua nhẹ vỗ về phần bụng nhô ra của nàng, dịu dàng nói: "Sao vậy? Không vui à?"

Mạnh Uyển cau mày nói: "Ta nghe nói Hoàng Thượng biết được chuyện của Mạnh trắc phi thì rất tức giận, còn gọi cả chàng đến?"

"Phụ hoàng hỏi trước kia ta và Mạnh trắc phi có quan hệ gì với nhau." Triệu Sâm thản nhiên nói, "Ông cảm thấy chuyện này quá kì lạ, Nhị hoàng huynh tàn phế, Mạnh trắc phi bị bắt, tất cả đều liên quan đến Đông Cung."

Mạnh Uyển lo lắng hỏi: "Hoàng Thượng nghi ngờ sao?"

Triệu Sâm khẽ cười, lên tiếng: "Nghỉ ngơi cũng tốt, như vậy việc ta không làm Thái tử nữa cũng sẽ dễ dàng hơn." Hắn cảm khái, "Hiện tại cũng không còn chương ngại gì nữa, nàng đợi ta khoảng hơn một tháng nữa, ta sẽ dẫn nàng rời khỏi mảnh đất thị phi này."

Mạnh Uyển thở dài, tuy cũng rất chờ đợi đến ngày đó, nhưng cũng không thể không lo lắng, liệu sẽ thuận lợi đến ngày đó chứ? Hiền Vương mặc kệ tất cả mà bỏ qua sao?

Lo lắng của nàng không phải là không đúng, đã qua ba ngày, ban đêm Đông Cung có thích khách xông vào, Triệu Sâm bị tấn công, vết thương nghiêm trọng đến nỗi hôn mê bất tỉnh, Hoàng Thượng tức giận, vội chạy đến nhìn nhưng Triệu Sâm vẫn nhắm mắt bất tỉnh.

Tiền Hoàng Thượng đi khỏi, Mạnh Uyển nhìn Triệu Sâm nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, lại nhìn vết thương trên ngực hằn, khe thở dài.

"Điện hạ làm gì vậy, chúng ta có thể từ từ mà, không cần phải gấp." Nàng vừa mới dứt lời, người trên giường khẽ cử động.

Chỉ thấy Triệu Sâm với bộ dạng bệnh nặng nhẹ nhàng lên tiếng: "Một ngày Nhị hoàng huynh còn chưa chết, thì ta không thể yên tâm."

Mạnh Uyển cau mày, không biết hình dung tâm trạng hiện tại của mình như thế nào, đành phải nói: "Chàng vui vẻ là được."

Triệu Sâm mở mắt ra, liếc nhìn màn che, khẽ nói: "Có phải nàng cảm thấy ta quá mức độc ác không, đến cả huynh đệ ruột thịt cũng không tha?"

Mạnh Uyển thở dài một hơi: "Ta cũng đã nghĩ đến, vốn hắn không thể đứng lên được nữa, không còn là uy hiếp của chàng, chàng cũng không cần phải đuổi cùng giết tận như thế, nhưng ta lại cảm thấy chắc chắn là chàng có lý do riêng của mình, cho nên ta ủng hộ lựa chọn của chàng."

Triệu Sâm nhìn về phía nàng, đưa tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng: "Uyển Uyển, về tình huống trước mắt của Nhị hoàng huynh, mặc dù hai chân đã tàn phế nhưng sẽ không ngừng việc trả thù ta. Nếu sau này ta làm hoàng đế thì có thể áp chế được hắn, nhưng chúng ta nhất định sẽ rời khỏi kinh thành, ta không hy vọng sau này chúng ta phải sống trong cảnh đầu đá không ngừng."

"Cho nên chàng muốn diệt trừ hết những tai họa ngầm sao?" Mạnh Uyển lẩm bẩm hỏi.

Triệu Sâm nhắm mắt lại, không nói chuyện, nhưng cũng có nghĩa là ngầm thừa nhận.

Mạnh Uyển lắc đầu, sờ khuôn mặt hằn một lát mới nói: "Chàng vất vả rồi."

Triệu Sâm vẫn không nói chuyện, chỉ nói thầm trong lòng, vì nàng và con, có vất vả đến mức nào cũng đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Editor: Ali

Beta: Mạc Y Phi

Năm mới, bắt đầu cung yến, mặc dù trong hoàng cung gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng không vì vậy mà cung yến trở nên ảm đạm, các cung nữ vẫn giăng đèn kết hoa như cũ, giống như mùi khói thuốc súng trước đó có vẻ như chưa từng xảy ra.

Mạnh Uyển với tư cách là Thái tử phi, năm nay may mắn đi theo Hoàng hậu học tập chuẩn bị cung yến, nàng đứng bên cạnh Hoàng hậu nhìn bà sắp xếp đầu vào đây, trong lòng thầm nghĩ, tâm này sang năm có lẽ nàng đã rời khỏi kinh thành rồi, những thứ này có học hay không cũng không còn quan trọng nữa.

"Thái tử phi đang nghĩ gì vậy, có vẻ không tập trung cho lắm." Trần hoàng hậu thân nhiên nói, "Sau này con trở thành Hoàng hậu, những điều này rất cần thiết, con nên chú ý học thì hơn, nếu xảy ra sai sót thì sẽ rất mất mặt người hoàng gia."

Mạnh Uyển cúi đầu xuống: "Thiếp thân biết sai rồi, mẫu hậu giáo huấn rất đúng."

Trần hoàng hậu lui ra phía sau, nhìn thoáng qua bụng của nàng, cao giọng nói: "Có câu này, bốn cung muốn nói với con, tuy bây giờ con đang mang thai, nói thế này có vẻ hơi vô tình nhưng Thái tử không không giống với người bên ngoài, con nên bao dung hơn."

Mạnh Uyển nhìn về phía Trần hoàng hậu: "Mọi việc xin nghe mẫu hậu dạy bảo."

Trần hoàng hậu mời nàng ngồi xuống, nâng chén trà lên uống một ngụm, chậm rãi nói: "Hiện tại con cũng đã mang thai rồi, tuy không biết là nam hay nữ, nhưng tuyệt đối đều là con vợ cả của Thái tử, cực kỳ tôn quý. Bây giờ con đang mang thai, lại không nên chung phòng, con cũng nên chọn cho Thái tử mấy mối hôn nhân tốt rồi."

Mạnh Uyển ngậy người, chuyện này trước kia Trần hoàng hậu đã từng nói qua, nhưng sau đó cũng không giải quyết được gì, lần này lại nhắc lại chuyện cũ, rõ ràng là không cho phép từ chối.

"Bốn cung nghĩ thân thể của con là quan trọng nhất, tự mình làm thì có chút mệt nhọc, cho nên bốn cung đã chọn hộ con rồi." Trần hoàng hậu cất cao giọng nói, "Tất cả vào đi."

Mạnh Uyển nhìn về phía cửa điện, bốn thiếu nữ như hoa như ngọc bước từ bên ngoài vào, tất cả đều ngoan ngoãn quỳ xuống hành đại lễ.

"Thần nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương, tham kiến Thái tử phi."

Trần hoàng hậu nói: "Những người này đều là các thiếu nữ chưa gả trong từng nhà đại thần, tính tình dịu dàng, gia thế cũng không đe dọa đến con, về sau tiến vào Đông Cung, con cũng dễ khống chế." Bà nhìn về phía Mạnh Uyển, "Thái tử phi cảm thấy thế nào?"

Mạnh Uyển cười lớn, nói: "Hoàng hậu nương nương tuyển người, đương nhiên là vô cùng tốt rồi."

Trần hoàng hậu khẽ cười, lên tiếng: "Vậy là được rồi, việc này không nên chậm trễ, bốn cung sẽ truyền chỉ đến Đông Cung, mấy ngày sau sẽ đưa mấy nàng qua, Thái tử phi có ý kiến gì không?"

Mạnh Uyển có chút chần chừ: "Mấy ngày gần đây Thái tử điện hạ luôn bận rộn chính sự, thường xuyên đi sớm về trễ, không bằng mẫu hậu chờ một chút, đợi thiếp thân trở về bàn bạc qua với điện hạ, mấy ngày sau sẽ cho các nàng vào cửa."

Trần hoàng hậu nhún mày, nói: "Nếu bàn bạc thì Sâm nhi sẽ đến tìm bốn cung nói không muốn! Thái tử phi, con không nên như thế, trước đó bốn cung đã nói với con những gì, con quên hết rồi sao?" Bà trực tiếp làm chủ, "Quyết định là ngày kia, không thể kéo dài được nữa."

Mạnh Uyển đành phải nói: "Vâng, thiếp thân tuân chỉ."

Bốn thiếu nữ cũng hành lễ lần nữa.

"Được rồi, tất cả lui ra đi, bốn cung một mối." Trần hoàng hậu dè tay lên thái dương.

Mạnh Uyển cáo từ rồi đi, bốn thiếu nữ đi sau lưng nàng, có chút sợ hãi.

Mạnh Uyển quay đầu nhìn lại, khẽ cười một tiếng, quay trở lại Đông Cung.

Đêm đến, Triệu Sâm trở về, mang cho nàng một tin tức.

"Mẫu thân Tô phò mã mạo phạm công chúa, buổi sáng hôm nay bị Hoàng Thượng xử lý rồi." Triệu Sâm ngoài cười mà trong không cười, "Người Tô gia chẳng phân biệt được nặng nhẹ, tuy nói là con dâu, nhưng cũng là công chúa, cũng dám mạo phạm người hoàng gia, đầu óc vút đến nơi nào rồi không biết?"

Mạnh Uyển khẽ cười: "Đường như điện hạ rất vui mừng với chuyện này."

Triệu Sâm cười nói: "Nương tử không thấy vui sao, dựa theo tính cách của Tô phò mã, không cần chờ đến ngày mai, tuyệt đối sẽ vì mẫu thân mà lại xúc phạm công chúa, đến lúc đó cái chức danh phò mã và quan chức, sợ là đều giữ không được."

"Điện hạ đang muốn Tô phò mã thân bại danh liệt sao?" Mạnh Uyển thích thú nói.

Triệu Sâm nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dịu dàng hỏi: "Nàng đau lòng sao?"

Mạnh Uyển lắc đầu: "Không đau lòng, người kia đã còn không có liên quan gì đến ta nữa rồi, điện hạ muốn làm gì thì cứ làm đi."

Triệu Sâm gật đầu, một lát sau lại nói: "Nàng có chuyện gì muốn nói với ta không?"

Mạnh Uyển đảo mắt, cười cười: "Không có."

Triệu Sâm đành phải ép hỏi nàng: "Hôm nay nàng đi gặp mẫu hậu mà lại không có chuyện gì sao?"

Biết rõ còn muốn ta nói á? Ta cứ không nói đấy.

"Không có việc gì." Mạnh Uyển nói xong, nhân tiện lảng sang chuyện khác, "Một mối quá, hôm nay đứng rất lâu nên chân đều sưng lên, ta đi nằm đã."

Triệu Sâm vội vàng nhìn theo bóng lưng của nàng, thấy nàng ngậm miệng không nói chuyện thì hờn dỗi.

Sự việc quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Triệu Sâm, ngày hôm sau, Tô phò mã và công chúa âm ỉ đến tận tai Hoàng thượng, gần sang năm mới, còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hoàng Thượng tức giận, phạt tất cả mọi người, kể cả công chúa.

Công chúa kêu gào muốn ly hôn với phò mã, nếu Hoàng Thượng không đồng ý thì sẽ tự sát, mẹ đẻ của công chúa là Thục phi cầu xin hoàng thượng cả buổi sáng, Hoàng Thượng mới chấp nhận.

Lần này, cuộc đời của Tô phò mã coi như xong rồi, người nhà bị Hoàng thượng đầy quay về Tê Hà, cả đời không được vào kinh, cũng như làm quan.

Lúc Mạnh Uyển nhận được tin tức, đã vào đêm, ngày mai là thời gian diễn ra cung yến, đêm nay bọn họ được nghỉ ngơi sớm để tinh thần được thoải mái.

Nằm ở trên giường, Mạnh Uyển ở bên cạnh thấy Triệu Sâm, Triệu Sâm nhắm mắt lại, giống như ngủ rồi, thật ra vẫn chưa ngủ.

Một lát sau, Mạnh Uyển nói: "Điện hạ định bao giờ dẫn ta rời khỏi kinh thành?"

Triệu Sâm quả nhiên không ngủ, nhanh chóng trả lời: "Sau năm mới chúng ta sẽ đi."

Mạnh Uyển thờ dài, vẫn quyết định nói chuyện kia ra: "Hôm ấy ta đi gặp Hoàng hậu, bà muốn truyền chỉ ban cho chàng bốn mỹ nữ."

Triệu Sâm mở mắt ra nhìn về phía nàng, nhìn không chớp mắt: "Cuối cùng nàng cũng chịu nói rồi."

"Vì sao biết rõ mà cứ muốn ta nói ra làm gì?" Mạnh Uyển khó hiểu.

Triệu Sâm trầm mặc một lúc lâu, mới từ từ lên tiếng: "Bởi vì ta nghĩ nàng sẽ vì ta mà khấn nguyện."

Mạnh Uyển dờ khóc dờ cười, cúi đầu xuống nhắm mắt lại, Triệu Sâm nhìn nàng, dịu dàng nói: "Nàng yên tâm, ngày mai mẫu hậu sẽ không còn tâm trạng đó nữa."

Mạnh Uyển ngạc nhiên, khẽ hỏi: "Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì sao?"

Triệu Sâm thần thần bí bí không chịu nói, nhắm mắt lại, khẽ cười: "Ngủ đi, mai sẽ biết."

Mạnh Uyển tiếp tục hỏi: "Điện hạ sẽ bị thương sao?"

"Không biết."

"Sẽ xảy ra chuyện sao?"

"Không biết."

"Người khác sẽ xảy ra chuyện?"

"Ừ."

"Chàng sẽ bỏ ta mà đi sao?"

"Không biết."

"Vậy là tốt rồi."

Đây là câu nói cuối cùng của Mạnh Uyển trong đêm nay.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, nàng vẫn rất lo lắng, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện.

Nhưng mà, cho đến lúc cung yến bắt đầu, vẫn tĩnh lặng như cũ.

Bốn vị mỹ nữ được hoàng hậu chọn được sắp xếp ngồi ở sau lưng phụ thân, Mạnh Uyển nhìn Triệu Sâm bên cạnh mình, lại theo Triệu Sâm nhìn về phía hai chân tàn phế của Hiền Vương, hần vô cùng tiều tụy, toàn thân lộ ra hương vị tàn bạo, dường như chỉ cần vô tình liếc nhìn cũng bị khí thế trên người hần đâm một nhát thật đau, Mạnh Uyển nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Triệu Ân nhìn Triệu Sâm, nghĩ tới thủ đoạn hủy hoại chân của mình thì cực kỳ tức giận, Chu Tinh nhìn thấy lập tức nói: "Vương gia, chàng đừng như vậy."

Triệu Ân hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, vốn định bưng chén rượu lên uống một ngụm nhưng hần phát hiện trong ly lại là trà.

"Chuyện gì xảy ra đây? Tại sao lại là trà?" Trong phút chốc hần ném ly trà đi, quát lớn cung nữ đang chăm sóc ở phía sau lưng, "Rượu đâu? Vì sao người khác đều là rượu, bốn vương lại là trà?!"

Cung nữ cúi đầu nói: "Bẩm Vương gia, là Thái tử điện hạ sai nô tì đổi thành trà cho người, Thái tử điện hạ nói, chân Vương gia bị tật, uống rượu không có ích gì, chỉ làm bệnh tình nặng thêm, cho nên..."

"Thái tử?"

Triệu Ân dứt khoát ném ấm trà và chén trà ra sau lưng, ấm trà rơi xuống, vỡ thành những mảnh vỡ sắc nhọn.

Ánh mắt Triệu Ân nhìn Triệu Sâm ngày càng âm u, đúng lúc này Triệu Sâm đi qua, vẻ mặt khiêu khích, giống như cười mà không phải cười, dường như đang nói: Bây giờ đến cả việc người uống gì cũng phải tùy theo sự sắp xếp của ta, người còn có thể làm gì được đây?

Triệu Ân vô cùng phẫn nộ, trải qua một thời gian dài kìm nén, tất cả nỗi hận thù đều tuôn trào mãnh liệt, hần rút nhuyễn kiếm bên hông ra, dùng toàn bộ sức lực đâm về phía Triệu Sâm, Triệu Sâm đã sớm đề phòng, ngay lập tức tránh được.

"Nhị hoàng huynh, huynh làm gì vậy?!"

Về mặt Triệu Sâm không thể tưởng tượng nổi, còn bước về phía trước, Triệu Ân thầm nghĩ, dù sao cả đời này của hắn cũng bị hủy rồi, cũng không thể để Triệu Sâm sống an nhàn được.

Vì vậy Triệu Ân lại dùng nhuyễn kiếm đâm về phía Triệu Sâm, Triệu Sâm rút kiếm của thị vệ ra ngăn cản, Triệu Ân bị lực đạo của hắn chặn lại, thân thể bị đánh bật ra, cái ót vừa vặn tiếp xúc với mảnh vỡ của ấm trà bị hắn ném đi, mảnh vỡ của ấm trà sắc nhọn đâm vào đầu hắn, khiến hai mắt hắn trợn lên, chết tại chỗ.

Hoàng Thượng nhìn thấy toàn bộ mọi việc, có chút phản ứng không kịp, đợi đến lúc kịp phản ứng thì lớn giọng nói: "Phản rồi! Phản rồi!" Hoàng Thượng tức giận đến nỗi phải che ngực, "Chuyện gì xảy ra vậy, mau đến xem

Hiền Vương làm sao, thái y, thái y đâu!!!"

Đều là con của mình, mặc dù không phải đứa mình yêu thương nhất, nhưng dù sao cũng là con ruột.

Hoàng Thượng nhìn về phía Triệu Sâm: "Có chuyện gì xảy ra thế, vì sao Hiền Vương lại đột nhiên rút kiếm?"

Triệu Sâm quỳ xuống nói: "Bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng không biết, nhi thần mới chỉ dùng kiếm của thị vệ ngăn cản, Nhị hoàng huynh lại ngã xuống, phía sau đầu có vẻ như đã đập trúng cái gì đó!"

Lúc này thái y đã tới, thị vệ vội nâng thi thể của Triệu Ân lên cán, sợ hãi nói: "Bẩm bệ hạ, lúc Hiền Vương ngã xuống, cái ót đâm vào mảnh vỡ của ấm trà, đã..."

Tuy không nói hết nhưng sự thật đã rất rõ ràng, Chu Tinh và Đức phi khóc đến nỗi như muốn chết đi, người ngoài nhìn vào mà hóc mắt cũng phải đỏ lên.

Triệu Sâm suy sụp tinh thần quỳ xuống, có vẻ cũng rất đau lòng.

Chu đại phu khiếp sợ nhìn tình huống này, hỏi: "Tại sao trong cung yến lại có mảnh vỡ của ấm trà?"

Cung nữ hầu hạ Triệu Ân run rẩy quỳ xuống nói: "Chu đại phu, mảnh vỡ kia là do Hiền Vương điện hạ lúc tức giận vô tình ném vỡ, vì Hiền Vương điện hạ thấy trong ly của mình không phải là rượu nên cực kỳ không vui, cũng vì thế..."

Chu đại phu lại hỏi: "Vì sao không để cho Hiền Vương uống rượu?"

Lúc này Triệu Sâm mới lên tiếng: "Là ta bảo cung nữ đổi thành trà, bệnh của Nhị hoàng huynh còn chưa khỏi hẳn, chân của hắn có tật, không nên uống rượu."

Mạnh Uyển nâng cao bụng to, cũng quỳ xuống nói: "Phụ hoàng, Thái tử điện hạ cũng chỉ có ý tốt, không ngờ Hiền Vương lại không vui, phụ hoàng mình giám!"

Mạnh thừa tướng cũng phụ họa theo: "Thái tử phi nói có lý, lúc này người đột nhiên động thủ là Hiền Vương, Hiền Vương gặp chuyện không may cũng do bản thân Hiền Vương đập vỡ ấm trà, Hoàng Thượng, việc này không liên quan đến Thái tử điện hạ."

Hoàng Thượng mím môi, lại nhìn Triệu Sâm, Triệu Sâm đang quỳ thì hơi dịch về phía trước một chút, về mặt mờ mịt: "Phụ hoàng, Nhị hoàng huynh làm sao vậy, người bảo Nhị hoàng huynh đứng dậy đi, Nhị hoàng huynh không thể chết được, không thể chết được..." Hắn lẩm bẩm nói, "Nếu hắn chết thì cả đời này ta sẽ áy náy!" Hắn lại đến bên cạnh thi thể của Triệu Ân, "Nhị ca, huynh tỉnh lại đi, huynh mau tỉnh lại!!!"

Chu Tinh phẫn nộ nói: "Thái tử không cần giả vờ giả vịt! Nếu thật sự Thái tử điện hạ có tình có nghĩa, hãy tự nhận lỗi rồi rời khỏi kinh thành, buông bỏ vị trí Thái tử đi!"

Lời này nói vừa ra, quần thần đồng loạt xôn xao, Binh Bộ Thượng Thư nói: "Hoàng Thượng, việc này nghìn lần không thể được, mới vừa rồi văn võ bá quan đều thấy rất rõ ràng, là Hiền Vương ra tay trước, Thái tử điện hạ phòng vệ thôi, Hiền Vương gặp chuyện không may không liên quan đến Thái tử điện hạ, Hoàng Thượng mình giám."

Trần hoàng hậu cũng vội vàng nói: "Hoàng Thượng, Sâm nhi là đứa trẻ trọng tình nghĩa, Hoàng thượng là người rõ ràng nhất, nếu Sâm Nhi xảy ra chuyện gì, Xương Văn hoàng hậu trên trời có linh thiêng cũng sẽ không nhắm mắt được!"

Hoàng Thượng nghe xong bốn chữ "Xương Văn hoàng hậu" thì ngược lại về mặt có chút dịu đi, dường như là không có ý định truy cứu, nhưng không khí xung quanh vẫn không được tốt lắm.

Đúng lúc này, Triệu Sâm bỗng nhiên nói: "Phụ hoàng, Hiền Vương phi nói đúng, mặc dù không phải nhi thần tự tay gây nên, nhưng Nhị hoàng huynh lại vì nhi thần mà chết, mặc dù Nhị hoàng huynh động thủ trước, nhưng nhi thần cũng không nên dùng mười phần công lực để phòng vệ, phụ hoàng, xin cho phép nhi thần trao trả lại vị trí Thái tử, nhi thần nguyện ra đất phong sinh sống, thủ vệ cho đại quân ta trăm năm!"

Vừa nói hết câu, cả Hoàng Thượng và Chu Tinh đều kinh ngạc, Thái tử đang nói đùa sao? Chẳng lẽ đã sớm lập mưu từ trước?

Hoàng Thượng do dự nói: "Chuyện hôm nay, Thái tử cũng không cần quá mức tự trách, chuyện cũ đã qua..."

Triệu Sâm vội vàng nói: "Phụ hoàng! Cầu phụ hoàng đồng ý với nhi thần!

Nhi thần ở kinh thành một ngày, thì sẽ không thể yên tâm nổi một ngày, cầu xin phụ hoàng giải thoát cho nhi thần."

Đức phi và Chu Tĩnh đã khóc đến khàn cả giọng, nghe thấy vậy vội quỳ xuống: "Hoàng Thượng, nô tì cầu xin người, lấy lại công bằng cho Hiền Vương. Hoàng Thượng, nô tì phụng dưỡng người nhiều năm như vậy, một mực tận tâm tận lực, Hoàng Thượng không thể để cho nhi tử chết oan vậy được!"

Hoàng Thượng khó xử nói: "Nhưng mà..."

Mạnh thừa tướng bỗng nhiên nói: "Hoàng Thượng, việc này không bằng quyết định vào ngày khác, phé Thái tử là chuyện lớn, không phải dăm ba câu là quyết định được."

Trong lời nói ý chỉ Đức phi, cũng là Triệu Sâm.

Hoàng Thượng gật đầu, xem như đồng ý, phân phó hậu tằng Hiền Vương rời đèn mặt rời đi, Triệu Sâm chậm rãi đứng lên, dựa sát vào Mạnh Uyển rồi cùng nhau đi, Trần hoàng hậu nhìn bóng lưng của bọn họ, không thể nói nên lời, có lẽ là cực kỳ tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Từ khi Hiền Vương qua đời, Thái tử luôn ở trong Đông Cung chưa từng bước chân ra ngoài, Hoàng Thượng truyền đến cũng cáo ốm kháng chỉ.

Nhiều lần Trần hoàng hậu muốn tới gặp Triệu Sâm, đều bị Triệu Sâm dùng lý do như vậy đóng cửa từ chối tiếp khách, cả Mạnh Uyển cũng ít đi ra ngoài.

Bên ngoài truyền tai nhau rằng Đông Cung đang rất thê thảm, dường như tinh thần của mọi người trong Đông Cung đều suy sụp đều phát điên, mọi người vốn có ân tượng tốt với Đông Cung giờ lại trở thành tránh như rắn rết.

Bên trong Đông Cung, rốt cuộc là có khung cảnh như thế nào?

Không cần ai thỉnh an, cũng không có ai sáng sớm vào triều, mỗi ngày Mạnh Uyển đều ngủ đến khi tự tỉnh giấc, Triệu Sâm cũng không ngoại lệ.

Người ở bên ngoài đoán rằng lúc này Thái tử gia đang rất thất vọng chán nản, nhưng hóa ra tâm trạng lại vui vẻ, thoải mái đến kỳ lạ.

Năm mới, bên ngoài tuyết rơi đầy sân, một màu trắng xóa bao phủ lấy Đông Cung, nhìn qua cực kỳ đẹp đẽ.

Mạnh Uyển mặc áo khoác dày cộm, găm lên dấu chân của Triệu Sâm, nghiêm túc đi theo hần.

"Điện hạ muốn đi đâu vậy?" Mạnh Uyển hỏi.

Triệu Sâm cẩn thận nhìn nàng, tránh cho nàng đang mang thai bốn tháng ngã sắp xuống, hần cao giọng nói: "Ở Đông Cung cũng không lâu lắm, chợt nghĩ hình như ta chưa đưa nàng đi xem vài thay đổi ở đây, hiện tại sắp rồi đi nên quyết định dẫn đi ngắm nghía xung quanh."

Mạnh Uyển khẽ cười, hỏi: "Chúng ta cũng sắp rời kinh đến Thạch Xuyên à?"

Triệu Sâm gật đầu, có chút do dự nói: "Nếu như nàng không thích Thạch Xuyên, chúng ta có thể đến chỗ khác, Thạch Xuyên ở phía Bắc của triều đình, khí hậu quanh năm rét lạnh, mặc dù không phồn thịnh, nhưng lại có phong tục tập quán nơi đất khách quê người khác hẳn, nếu như nàng tin ta thì hãy đi theo ta, sau này Thạch Xuyên chắc chắn sẽ phồn hoa như kinh thành." Hoi ngừng lại, có chút xấu hổ, "Chỉ là vừa đi, chắc chắn sẽ không thoải mái như trong kinh thành, nếu nàng thật sự không thích, chúng ta có thể đổi chỗ khác."

Mạnh Uyển cười nói: "Dường như điện hạ có một tình cảm rất đặc biệt dành cho Thạch Xuyên."

Triệu Sâm nắm tay của nàng đi qua đình rồi ngồi xuống, nhìn tuyết trắng đang rơi bên ngoài, híp mắt nói: "Lúc nàng vẫn còn bé, ta đã phải hành quân ra chiến trường, đi cũng phải mất vài năm, sống lâu như vậy, hầu hết thời gian đều ở đó, làm sao không có tình cảm được?" Hần cúi đầu xuống, "Hơn nữa, ngoại trừ kinh thành thì Thạch Xuyên là nơi mà ta cực kì quan tâm, nếu như nhất định phải rời khỏi kinh thành, đương nhiên ta sẽ chọn đến chỗ đó."

"Dù sao đó là do một tay điện hạ gây dựng lên, đúng không?" Mạnh Uyển dịu dàng nói, "Thật ra điện hạ vẫn không muốn rời khỏi kinh thành nhỉ?"

Triệu Sâm không biết nên nói như thế nào, ánh mắt phức tạp nhìn Mạnh Uyển.

Mạnh Uyển nắm chặt tay của hắn, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng, cho dù là ở nơi nào.”

Môi Triệu Sâm khẽ cong lên, nhẹ gật đầu.

Bảy ngày sau, Hoàng Thượng lại tuyên Triệu Sâm vào nội cung, Triệu Sâm vẫn cáo ốm không đến, lần này Hoàng Thượng thật sự nổi giận, ông lập tức viết thánh chỉ, phế Thái tử, ngay hôm đó Đoan Vương Triệu Sâm khởi giá đi dời đến đất phong Thạch Xuyên, không được trở lại kinh thành!

Trần hoàng hậu nghe được tin tức này tức giận đến nỗi hôn mê bất tỉnh, thái y được truyền đến ba bốn lần. Dường như Triệu Sâm không oán hận lấy một câu, cũng chẳng có phản ứng gì, còn rất tích cực chuẩn bị rời kinh.

Hôm rời kinh thành, Thụy Vương Triệu Thành đến đưa tiễn bọn họ, Mạnh Uyển ngồi trong xe ngựa, ôm lò sưởi và chăn, vô cùng ấm áp.

Triệu Sâm bước ra ngoài xe ngựa, vẫn là cách ăn mặc cao quý của vương gia, so với sự nghiêm túc của ngày xưa, thì giờ khí chất lại thêm vài phần ôn nhuận của công tử.

“Tam ca, hôm nay từ biệt, sợ là suốt đời khó gặp rồi.” Triệu Thành có chút phiền muộn.

Triệu Sâm cười nói: “Nếu như ngày nào đó có duyên, Tứ đệ có thể đến Thạch Xuyên tới gặp ta và Tam tẩu của đệ, chúng ta ở đó chờ đệ.”

Triệu Thành nhìn về nơi mà hai người sắp phải đi, mờ mịt nói: “Tuy ngày thường chỗ này cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng suy cho cùng cũng là nơi cả năm huynh đệ chúng ta sống. Hiện tại Nhị ca đã mất, Tam ca lại đi xa, Đại ca thì nhiễm bệnh kỳ lạ không ra khỏi phủ được, Ngũ đệ còn nhỏ, dường như chỉ còn lại đệ có thể giúp đỡ phụ hoàng rồi.”

Triệu Sâm thích thú nói: “Tứ đệ, hôm nay vì huynh nói một câu, đệ sẽ nhanh chóng có được ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó, đệ muốn gặp thì sẽ gặp được thôi.”

Triệu Thành kinh ngạc nhìn về phía hắn: “Tam ca, huynh sẽ không phải là...”

“Được rồi, thời gian không còn sớm, ta và tẩu tẩu của đệ nên đi rồi, Tam ca sẽ chờ đệ đến Thạch Xuyên thăm chúng ta.”

Triệu Sâm nói xong liền lên xe ngựa, Mạnh Uyển cách xa vài mét khẽ nói với Thụy Vương: “Thụy Vương điện hạ mau trở về đi thôi, trời đông giá rét, đừng để bị nhiễm phong hàn.”

Triệu Sâm phụ họa theo: “Trở về đi, chúng ta đi đây.”

Hắn buông rèm, đoàn xe bắt đầu rời đi, Triệu Thành chăm chú nhìn theo, lời muốn nói lại không nói nên lời.

Trên tường thành, Hoàng đế mặc long bào màu vàng sáng chói, hai tay giấu trong tay áo, mặt không cảm xúc nhìn Triệu Sâm rời đi, trong đầu hiện ra hình ảnh Xương Văn hoàng hậu, dường như còn có thể nghe thấy tiếng bà nói bên tai: “Hoàng Thượng, nếu như có một ngày Sâm nhi phạm sai lầm, người nhất định không được trách phạt nó mà hãy đuổi nó đi thật xa, chỉ cần người không phạt Sâm nhi, nó thì có thể nhắm mắt rồi...”

Hoàng Thượng chậm rãi nhíu mày, Mạnh thừa tướng chịu đựng cơn gió tuyết, từ từ đi đến bên cạnh Hoàng Thượng, khom người nói: “Bệ hạ.”

Hoàng Thượng gật đầu, nhẹ nói: “Hiện tại trong kinh thành chỉ còn lại có ta và người là lão nhân, người trẻ tuổi có phải hay không đều muốn đi tới phương xa? Hứa cho nó vị trí Thái tử, mà lại không sánh bằng một Thạch Xuyên sao?”

Mạnh thừa tướng thấp giọng nói: “Bệ hạ, không phải vị trí Thái tử không tốt, chỉ là Đoan Vương điện hạ đã không còn mệnh làm vua.”

“Không còn mệnh làm vua?” Hoàng Thượng nhẹ ‘Xùy’ một tiếng, “Trẫm không tin số mệnh.”

Mạnh thừa tướng thở dài: “Hoàng Thượng đừng lo, không phải còn có Thụy Vương và Tĩnh Vương sao? Tuy chân Thụy Vương có tật, nhưng cũng rất phù hợp với vị trí Thái tử.”

Hoàng Thượng nhìn xuống dưới thành, Triệu Thành đang đưa mắt dõi theo Triệu Sâm rời đi, ông hơi trầm tư.

Tháng này ở Thạch Xuyên, thật sự không thích hợp cho phụ nữ có thai dưỡng thai.

Đoạn đường từ kinh thành đến đây, Mạnh Uyển cũng không khổ cực gì, nhưng nếu dự định về sau ở lại đây, chắc chắn không bằng kinh thành nên nàng cũng có chút sợ hãi.

Mới vừa tiến vào Thạch Xuyên, khung cảnh ở đây giống hệt như lúc nàng đến kinh thành.

Dân chúng của Thạch Xuyên tụ tập ở cửa thành, đứng thành hai hàng tự động hoan nghênh Vương của bọn họ.

Mạnh Uyển nhìn xuyên qua rèm cửa, quả thực bị khung cảnh này dọa rồi.

“Bọn họ mặc ít như vậy mà không lạnh sao?” Nói xong, Mạnh Uyển lại kéo áo khoác.

Triệu Sâm cười nói: “Từ nhỏ bọn họ đã sống ở đây, khả năng chịu lạnh tốt hơn chúng ta rất nhiều, chắc chắn không thấy lạnh đâu.”

“Bọn họ ăn mặc thật kỳ lạ, không giống với người trong kinh thành.” Mạnh Uyển còn nói.

Triệu Sâm kiên nhẫn giải thích: “Mỗi một nơi đều có phong tục tập quán khác nhau, chỗ này gần sa mạc phía Bắc nên phong tục có chút giống nhau, sau này nàng ở lại đây thì sẽ hiểu rõ thôi.”

Mạnh Uyển có chút lo lắng: “Bọn họ hoan nghênh Vương gia như vậy, Vương gia trong suy nghĩ bọn họ đương nhiên cực kỳ thần thánh, bọn họ có chấp nhận ta không?”

Triệu Sâm cầm chặt tay nàng, cười nói: “Lo lắng chuyện này làm gì, bọn họ có liên quan gì đến ta chứ, nàng mới là thê tử của ta.”

Mạnh Uyển nhẹ nhàng cười cười, dựa người vào lồng ngực Triệu Sâm.

Trên thực tế, lo lắng của Mạnh Uyển hoàn toàn dư thừa, bất kể là đối với dân chúng Thạch Xuyên hay là đối với khí hậu Thạch Xuyên.

Triệu Sâm đã lựa chọn ở lại đây, làm sao có thể để cho nàng chịu khổ? Hắn đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả.

Bọn họ tới Vương phủ ở Thạch Xuyên, mặc dù không thể bằng được Đông Cung rộng lớn và nguy nga hùng vĩ, nhưng lại ấm áp thoải mái dễ chịu, cũng có được khí thế của quan gia.

Phòng ngủ của Đoan Vương phủ, tất cả đều sắp xếp dựa vào thói quen của Mạnh Uyển, dường như không có khác biệt gì lớn.

Ngoại trừ mang theo Phù Phong và tỷ nữ thiếp thân thì còn có cả nha hoàn trong cung, Tinh Trầm cũng đi theo, mà trong vương phủ vốn đã có nha hoàn, tiếng phổ thông cũng vô cùng tốt, không có bất kỳ chướng ngại ngôn ngữ nào.

Mặc dù chỗ này không bằng được kinh thành nhưng Mạnh Uyển vẫn thấy rất thoải mái, dễ chịu.

Vấn đề duy nhất chính là Mạnh Uyển không quen với khí hậu nơi đây.

“Vương phi đang mang thai, khí hậu không hợp sẽ càng gây khó chịu, các người nên chăm sóc cho tốt.” Đại phu vừa đi, Triệu Sâm lại lo lắng dặn dò.

Mạnh Uyển cười nói: “Không sao, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, đừng dọa bọn họ.”

Triệu Sâm đi tới, bảo bọn họ lui ra, sau đó khẽ thở dài: “Chuyện ta lo lắng nhất vẫn xảy ra, có phải ăn uống không hợp không?”

“Có gì mà ăn uống không hợp chứ, đến cả đầu bếp trong cung Vương gia cũng mang đến đây rồi, vẫn ăn giống như trước đây thôi, có lẽ do đứa bé quá nghịch ngợm” Mạnh Uyển vuốt bụng.

Triệu Sâm dịu dàng nói, “Xem ra là con trai rồi, nên mới làm khổ người khác như thế.”

Mạnh Uyển khẽ cười: “Vương gia muốn có con trai sao? Lỡ như là con gái thì sao?”

Triệu Sâm vội vàng trả lời: “Con trai hay con gái ta đều thích, sẽ không thiên vị đứa nào.”

Thấy Mạnh Uyển vẫn không yên tâm, hắn lại nói: “Thật đấy, nếu sinh một đứa con gái giống nàng, làm sao ta có thể không yêu cho được?”

Mạnh Uyển dựa người vào lồng ngực hắn, yên tâm cười cười: “Vậy thì tốt rồi, bây giờ ta chỉ có Vương gia thôi, nếu Vương gia còn không chăm sóc ta và con thật tốt, ta cũng không biết đi đâu để khóc nữa.”

Triệu Sâm hôn lên trán nàng, “Nàng yên tâm, cho dù vĩnh viễn sánh cùng trời đất, ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Buông bỏ số mệnh thiên tử và cuộc sống xa hoa ở kinh thành, chỉ vì có thể bình yên ở bên nàng cả đời, làm sao có thể lạnh nhạt được?

Mặc dù kiếp trước để lại quá nhiều tiếc nuối, may mắn kiếp này đã kịp đền bù, nguyện dành cả cuộc đời này, không cô phụ người.— **TOÀN VĂN HOÀN** —

Bạn đang đọc truyện *Tái Thế Làm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.